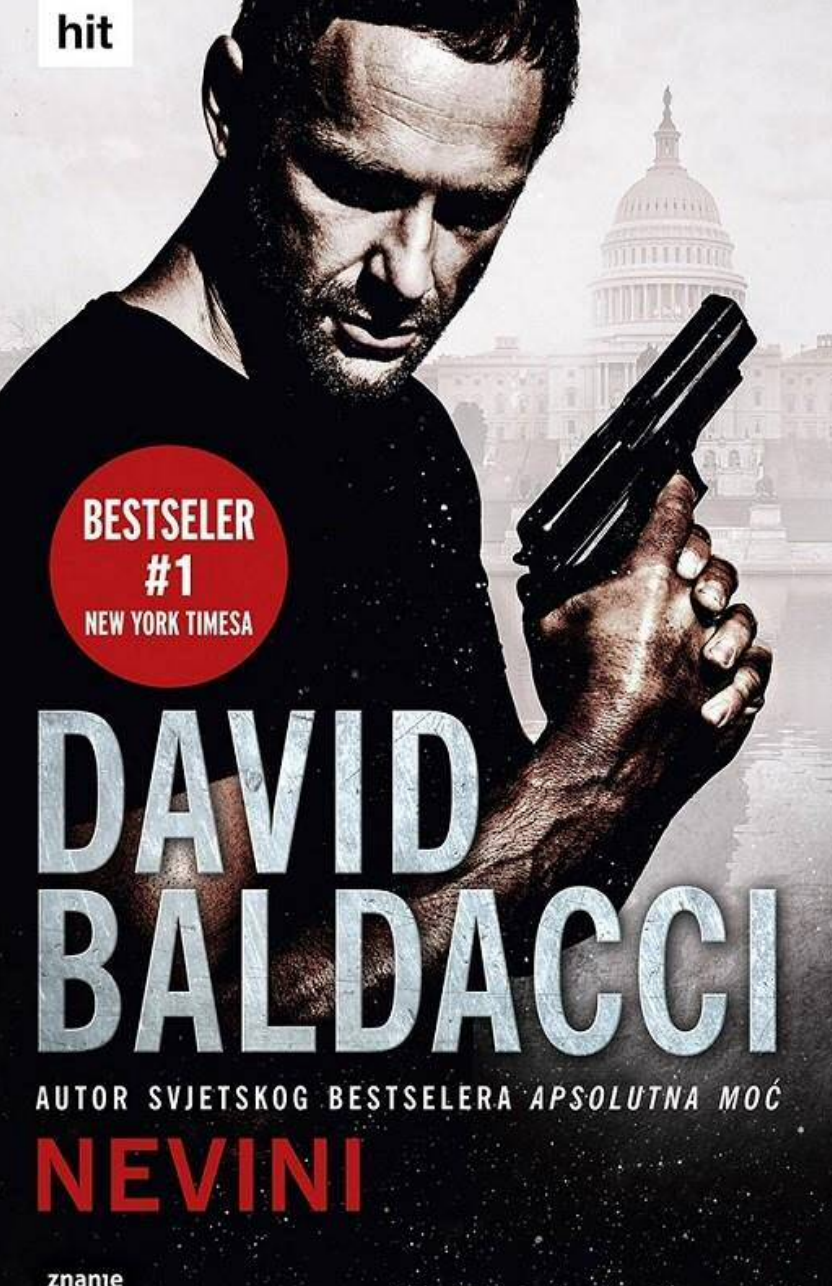
hit
BESTSELER
#1
NEW YORK TIMESA
DAVID
BALDACCI
AUTOR SVJETSKOG BESTSELERA APSOLUTNA MOĆ
NEVINI
znanje

David Baldacci

Nevini

Mitchu Coffmanu, mojem uredniku i
što je još važnije, mojem prijatelju.

Sadržaj:

1. poglavlje
2 poglavlje
3. poglavlje
4. poglavlje
5. poglavlje
6. poglavlje
7. poglavlje
8. poglavlje
9. poglavlje
10. poglavlje
11. poglavlje
12. poglavlje
13. poglavlje
14. poglavlje
15. poglavlje
16. poglavlje
17. poglavlje
18. poglavlje
19. poglavlje
20. poglavlje
21. poglavlje
22. poglavlje
23. poglavlje

24. poglavlje
25. poglavlje
26. poglavlje
27. poglavlje
28. poglavlje
29. poglavlje
30. poglavlje
31. poglavlje
32. poglavlje
33. poglavlje
34. poglavlje
35. poglavlje
36. poglavlje
37. poglavlje
38. poglavlje
39. poglavlje
40. poglavlje
41. poglavlje
42. poglavlje
43. poglavlje
44. poglavlje
45. poglavlje
46. poglavlje
47. poglavlje
48. poglavlje

49. poglavlje
50. poglavlje
51. poglavlje
52. poglavlje
53. poglavlje
54. poglavlje
55. poglavlje
56. poglavlje
57. poglavlje
58. poglavlje
59. poglavlje
60. poglavlje
61. poglavlje
62. poglavlje
63. poglavlje
64. poglavlje
65. poglavlje
66. poglavlje
67. poglavlje
68. poglavlje
69. poglavlje
70. poglavlje
71. poglavlje
72. poglavlje
73. poglavlje

74. poglavlje
75. poglavlje
76. poglavlje
77. poglavlje
78. poglavlje
79. poglavlje
80. poglavlje
81. poglavlje.
82. poglavlje
83. poglavlje
84. poglavlje
85. poglavlje
86. poglavlje
87. poglavlje
88. poglavlje
89. poglavlje
90. poglavlje
91. poglavlje
92. poglavlje
93. poglavlje
94. poglavlje
95. poglavlje
96. poglavlje
97. poglavlje
98. poglavlje

99. poglavlje
100. poglavlje
ZAHVALE
KRAJ

1. poglavlje

WILL ROBIE JE PAŽLJIVO PROUČIO svakog putnika na kratkom letu iz Dublina za Edinburgh i sa sigurnošću zaključio da su njih šesnaest Škoti koji se vraćaju kući, a ostalih pedeset troje turisti.

Robie nije bio ni Škot ni turist.

Let tijekom kojega su najprije prešli Irsko more pa široko prostranstvo škotskog kopna potrajao je četrdeset sedam minuta. Vožnja taksijem od aerodroma oduzela mu je još petnaest minuta života. Nije odsjeo u hotelu Balmoral, ili u Scotsmanu, ili u bilo kojem drugom glasovitom prenoćištu staroga grada. Uzeo je sobu na trećem katu zgrade prljavog pročelja, devet minuta hoda uzbrdo od gradskog središta. Dobivši ključ, platio je u gotovini za jedno noćenje. Ponio je svoju malu torbu u sobu i sjeo na krevet. Zaškripao je pod njegovom težinom i utonuo gotovo deset centimetara.

Škripa i propadanje kreveta je ono što čovjek dobije za tako nisku cijenu.

Robie je bio pet centimetara viši od metar i osamdeset i težak čelično čvrstih osamdeset jedan kilogram. Bio je snažne, mišićave građe koja se više uzdala u brzinu i izdržljivost negoli u sirovu snagu mišića. Jednom je zahvaljujući vlastitoj pogrešci slomio nos. Nikad ga nije operirao, ne želeći tu pogrešku zaboraviti. Imao je i jedan umjetni kutnjak. On je došao u paketu sa slomljenim nosom. Kosa mu je bila prirodno tama i veoma bujna, ali Robie ju je radije održavao otprilike centimetar duljom od uobičajene frizure marinaca. Imao je oštre crte lica, ali uglavnom je

uspijevao ostati neprimjetan jer gotovo nikad nikoga nije gledao ravno u oči.

Imao je tetovaže na jednoj ruci i na leđima. Jedna je prikazivala ogroman zub velike bijele psine. Druga je bila crvena brazgotina koja je izgledala poput usplamtjele munje. Obje su učinkovito pokrivale stare ožiljke koji nikad nisu propisno zarasli. I svaki mu je taj ožiljak nešto značio. Povrijeđena koža se pokazala izazovom za umjetnika za tetovaže koji ih je načinio, ali konačan dojam je bio zadovoljavajući.

Robie je imao trideset devet godina i sutradan je trebao navršiti četrdesetu. U Škotsku nije došao proslaviti osobni jubilej. Došao je poslom. Otprilike polovicu od tristo šezdeset pet dana u godini je radio ili provodio na službenim putovanjima.

Robie je pogledom pretražio sobu. Bila je mala, prikladna, neugledna, strateški locirana. On nije bio previše zahtjevan. Posjedovao je veoma malo toga, a potrebe su mu bile još manje.

Ustao je i pošao do prozora, prislonivši lice uz hladno staklo. Nebo je bilo sumorno. U Škotskoj je u pravilu bilo tako. Posve sunčan dan u Edinburghu bio je redovito pozdravljan sa zahvalnošću i zaprepaštenjem njegovih stanovnika.

Daleko slijeva se uzdizala palača Holyrood, kraljičina službena škotska rezidencija. Posve s desna se nalazio edinburški dvorac. Nijednu od tih trošnih građevina nije mogao vidjeti, ali je točno znao gdje se nalaze.

Pogledao je na sat. Ostalo mu je još punih osam sati.

Satima kasnije, probudila ga je njegova unutarnja ura. Napustio je sobu i pješice se zaputio uzbrdo prema ulici Princes. Prošao je pored veličanstvenog hotela Balmoral koji se ukotvio u samom središtu grada. Naručio je lagan objed i

popio mineralnu vodu, ne obazirući se na širok izbor tamnih piva koji se nudio na cjeniku obješenom iznad šanka. Jedući, neko je vrijeme promatrao uličnog izvođača kako na monociklu žonglira mesarskim noževima, usput oštrim škotskim naglaskom zabavljajući publiku pričama. Zatim je tu bio i neki momak odjeven u nevidljivog čovjeka, koji je za dvije funte fotografirao prolaznike.

Nakon jela je pješice krenuo prema edinburškom dvorcu. Mogao ga je vidjeti u daljini dok mu se sporim korakom primicao. Bio je velik, impozantan, nikad silom osvojen, jedino obmanom.

Uspeo se na vrh dvorca što se uzdizao nad sumornom vizurom škotske prijestolnice. Pogladio je rukom top koji više nikad neće ispaliti nijedan hitac. Okrenuo se nalijevo i duboko udahnuo zrak s mora koje je stoljećima prije Edinburgh učinilo tako važnom lukom u koju su neprestano uplovljavale i iz nje isplovljavale lađe, iskrcavajući robu i krcajući novi teret. Protegnuo je utrnule udove, osjetivši struganje, a zatim škljocaj u lijevom ramenu.

Četrdeset.

Sutra.

Ali to sutra najprije treba doživjeti.

Pogledao je na sat.

Još tri sata.

Napustio je dvorac i sporednom ulicom krenuo nizbrdo.

Pod nadstrešnicom kafića je pričekao da prođe iznenadni ledeni pljusak i popio šalicu kave.

Kasnije je prošao pored znaka koji je oglašavao obilazak duhova edinburškog podzemlja, samo za odrasle, koji se održavao tek nakon što bi potpuno pala noć. Gotovo je bilo vrijeme. Robie je pamtio svaki korak, svako skretanje, svaki pokret koji će morati učiniti.

Kako bi preživio.

Kao i uvijek, morao se nadati da će to biti dovoljno.

Will Robie nije želio umrijeti u Edinburghu.

Časak kasnije prošao je pored čovjeka koji mu je u prolazu kimnuo glavom. Bio je to tek neznatan trzaj glavom, ništa više. Zatim je čovjek otišao dalje, a Robie skrenuo prema vratima na koja je čovjek upravo izišao. Zatvorio ih je za sobom i zaključao, pa krenuo dalje, ubrzavši korak. Cipele su mu imale gumene potplate. Nisu proizvodile nikakav zvuk na kamenom podu. Nakon dvjesto metara hoda na desnoj je strani ugledao vrata. Ušao je. Na vješalici je visio stari redovnički habit. Odjenuo ga je i navukao kapuljaču. Tu je za njega bilo i drugih stvari. Sve potrebno.

Rukavice.

Naočale za gledanje u mraku.

Magnetofon.

Pištolj Glock s mogućnošću postavljanja prigušivača.

I nož.

Čekao je, svakih pet minuta pogledavajući na sat. Sat mu je bio u sekundu usklađen sa satom neke druge osobe.

Otvorio je sljedeća vrata i prošao kroz njih. Krenuo je dalje, došao do rešetke ugrađene u pod, podigao je i spustio se niz željezne prečke ugrađene u kameni zid. Tiho je doskočio na pod i krenuo nalijevo, brojeći korake. Nad njim je ostao Edinburgh, ili barem njegov „novi" dio.

Sada se nalazio u edinburškom podzemlju, domu nekoliko duhova i turističkih obilazaka. Pod South Bridgeom i dijelovima starog Edinburghha, poput Mary Kings' Closea, nalazile su se brojne podzemne prostorije i hodnici. S lakoćom je napredovao opekama i kamenom ozidanim prolazima, a moćne su mu noćne naočale omogućivale posve jasnu vidljivost. Električne svjetiljke su bile razmještene u prilično pravilnim razmacima. Ali ovdje dolje je ipak bilo veoma mračno.

Oko sebe je gotovo mogao čuti glasove mrtvih. Ovo je bio dio povijesnih prostora koji su, kad je u sedamnaestom stoljeću kuga poharala siromašne dijelove grada – poput Mary Kings' Closea – posebno teško stradali. Kako bi spriječio širenje zaraze, grad je ovdje zauvijek zazidao oboljele. Robie nije znao je li to istina ili nije. Ali ne bi ga iznenadilo niti da je bilo tako. Na taj način civilizacija reagira na prijetnje, stvarne ili umišljene. Opstanak najsnažnijih. Ti umireš da bih ja mogao živjeti.

Pogledao je na sat.

Još deset minuta.

Usporio je korak kako bi na odredište došao tek nekoliko sekunda prije nego što je trebao. Za svaki slučaj.

Čuo ih je prije nego što ih je ugledao.

Bilo ih je pet, ne računajući vodiča. Čovjek i njegova pratnja.

Bit će naoružani. Bit će pripravni. Pratnja će misliti kako je ovo savršeno mjesto za zasjedu.

I bit će u pravu.

Od čovjeka je bilo glupo što se spuštao ovamo dolje.

Doista je bilo.

Mrkva je bila posebno velika.

Doista je bila.

Bila je velika, ali je bila i potpuno sranje. Pa ipak, došao je jer nije bio pametniji. Što je Robieja natjeralo da se zapita koliko je taj čovjek uistinu opasan. Ali to nije bila njegova stvar.

Ostalo mu je još četiri minute.

2 poglavlje

ROBIE JE ZAŠAO ZA posljednji zavoj. Čuo je vodiča kako tajanstvenim, sablasnim glasom pripovijeda dobro upamćenu priču. Melodramska prodaja, pomislio je Robie. Zapravo, ta jedinstvenost glasa bila je od ključne važnosti za večerašnji plan.

Slijedilo je skretanje udesno. Skupina u obilasku zaputila mu se ususret.

I Robie je iz suprotnog smjera krenuo k njima.

Vrijeme je bilo toliko skučeno da nije bilo mjesta pogrešci.

Robie je brojao korake. Znao je da i vodič čini isto. Vodiči su čak uvježbavali duljinu svojih koraka, kako bi koreografija bila savršena. Sedam sekunda kasnije vodič je, iste visine i građe kao i Robie i s plaštem s kapuljačom istovjetnim njegovome, zašao za ugao tek nekoliko koraka ispred svojih pratitelja. U ruci je držao baterijsku svjetiljku. To je bilo jedino što Robie nije mogao oponašati. Iz očitih razloga, obje su mu ruke morale biti slobodne. Vodič je skrenuo ulijevo i nestao u procjepu isklesanom u stijeni koji je vodio u sljedeću prostoriju s izlazom na suprotnoj strani.

Čim je to vidio, Robie je uskočio, leđima okrenut skupini ljudi koji će ugao zaobići nekoliko trenutaka kasnije. Jedna mu se ruka spustila do magnetofona zataknutog za pojas i uključila ga. Vodičev dramatični glas je ponovno odjeknuo, nastavljajući priču koju je pri skretanju za ugao načas prekinuo.

Robie nije volio nikome okretati leđa, ali to je bio jedini način da plan uspije. Ljudi su imali svjetiljke. Vidjet će da

on nije njihov vodič. Da on to ne govori. Da nosi naočale za gledanje u mraku. Glas je jednolično nastavljao govor. Krenuo je naprijed.

Usporio je korak. Oni su ga dostigli. Svjetla njegovih svjetiljki su mu šarala po leđima. Čuo ih je kako dišu. Osjetio njihov miris. Znoj, kolonjska voda, češnjak kojim im je bilo začinjeno jelo. Njihovo posljednje jelo.

Ili moje, ovisno o tome kako sve protekne.

Bilo je vrijeme. Okrenuo se.

Duboki ubod noža sredio je najbližeg čovjeka. Ovaj se samo srušio na pod, pokušavajući rukama pridržati svoje unakažene organe. Robie je drugog čovjeka ustrijelio u lice. Zvuk prigušenog pucnja odjeknuo je poput glasne pljuske. Odjek mu se odbio od kamenih zidova i pomiješao s kricima umirućih ljudi.

Ostali su sada već počeli reagirati. Ali nisu to bili istinski profesionalci. Njihov su redoviti plijen bili slabi i nevješti. Robie nije bio ni jedno ni drugo. Ostala su ih trojica, ali samo njih dvojica će predstavljati kakvu-takvu nevolju.

Robie je zamahnuo nožem i njegova je oštrica završila u grudima trećeg čovjeka. Pao je na pod, srca gotovo rascijepljenog nadvoje. Čovjek iza njega je zapucao, ali Robie je već bio u pokretu, koristeći trećeg čovjeka kao štit. Metak je pogodio kameni zid. Jedan je njegov dio ostao u zidu. Dio se odbio i napokon završio u suprotnom zidu. Čovjek je zapucao drugi i treći put, ali je promašio svoju metu jer ga je adrenalin sputao, spriječio djelovanje precizne motorike i točno ciljanje. Zato je u panici počeo pucati nasumce i ispraznio cijeli spremnik. Krhotina jednog odbijenog metka pogodila je u glavu prvog čovjeka. Nije ga ubila jer je već bio iskrvario, a mrtvaci ne mogu dvaput umrijeti. Peti čovjek se bacio na tvrdi pod i pokrio glavu rukama.

Robie je sve to vidio. Skliznuo je na pod i ispalio jedan hitac u čelo čovjeka broj četiri. Bila su to imena koja im je nadjenuo. Brojevi. Bezlični brojevi. Tako je lakše ubiti.

Sada je ostao jedino čovjek broj pet.

A broj pet je bio jedini razlog zbog kojega je Will Robie danas doletio u Edinburgh. Ostali su bili tek kolateralne žrtve, a njihova smrt u širem kontekstu beznačajna.

Broj pet je ustao, a zatim ustuknuo kad je i Robie skočio na noge. Pet nije imao oružja. Nije vidio potrebe da ga nosi. Oružje je bilo nešto što je bilo iza njega. Ali sada je neupitno preispitivao tu svoju odluku.

Molio je. Preklinjao je. On će platiti. Neograničeni iznos. A kad je u njega uperen pištolj, počeo je prijetiti. Kako je on važan čovjek. Kako ima moćne prijatelje. Što li će sve učiniti Robieju. Koliko će mu boli nanijeti. Njemu i cijeloj njegovoj porodici.

Robie sve to uopće nije slušao. Čuo je sve to i prije.

Zapucao je dvaput.

U desnu i u lijevu stranu mozga. Uvijek smrtonosno. Kao što je bilo i večeras.

Broj pet je poljubio kameni pod i svojim posljednjim dahom uputio Robieju kletvu koju nijedan od njih dvojice nije čuo.

Robie se okrenuo i prošao kroz isti procijep kroz koji je nestao vodič.

Škotska ga nije ubila.

Bio je zahvalan na tome.

NAKON ubojstva petorice ljudi, Robie je spavao mirnim snom.

Probudio se u šest i doručkovao u kafiću odmah iza ugla hotela u kojem je odsjeo.

Kasnije je pješice otišao do postaje Waverly koja se nalazila odmah uz hotel Balmoral i ukrcao se na vlak za London. Nešto više od četiri sata kasnije stigao je na postaju Kings Cross i taksijem se odvezao do Heathrowa. Avion British Airwaysa na letu 777 uzletio je kasnije toga poslijepodneva. Uz blagi suprotni vjetar avion je sedam sati kasnije sletio na aerodrom Dulles. U Škotskoj je bilo oblačno i prohladno. Ali u Virginiji je bilo vruće i suho vrijeme. Sunce se već odavno počelo spuštati prema zapadu. Za dnevne vreline su se počeli nakupljati oblaci, ali zbog nedostatka vlage nije prijetila oluja. Majka Priroda je jedino mogla izgledati prijeteće.

Pred terminalom zračne luke ga je čekao automobil. Na oglasnoj ploči nije bilo imena.

Crni terenac.

Vladine registracijske tablice.

Ušao je, vezao sigurnosni pojas i dohvatio primjerak *Washington Posta* koji je ležao na sjedalu. Vozaču nije dao nikakve upute. Ovaj je znao kamo treba ići.

Promet na autocesti Dulles bio je iznenađujuće rijedak.

Robieju je zavibrirao mobitel. Pogledao je ekran.

Jedna jedina riječ: *Čestitke.*

Vratio je mobitel natrag u džep jakne.

Bio je uvjeren da je „čestitke" pogrešna riječ. Kao što bi bilo pogrešno i „hvala". Nije bio siguran što bi bila prava riječ za ubojstvo petorice ljudi.

Možda takva riječ nije ni postojala. Možda bi bilo dovoljno šutjeti.

Stigao je do zgrade uz državnu cestu Chain Bridge, u sjevernoj Virginiji. Neće biti izvještavanja. Nepostojanje bilo kakvih zapisa bilo je bolje. Ako bude istrage, nitko neće moći pronaći zapise koji ne postoje.

Ali ako stvari krenu po zlu, Robie neće imati nikakvu službenu zaštitu.

Pošao je do ureda koji službeno nije bio njegov, ali ga je povremeno koristio. Premda je bilo kasno, još je bilo ljudi na poslu. Nisu razgovarali s Robiejem. Nisu ga čak niti pogledali. Znao je da oni nemaju pojma čime se on bavi, ali su jednako tako znali da s njime ne trebaju imati nikakva posla.

Sjeo je za stol, pritisnuo neke tipke na računalu, poslao nekoliko poruka elektronskom poštom i pošao do prozora koji zapravo nije ni bio prozor. Bila je to tek kutija simulirane sunčeve svjetlosti jer pravi je prozor bio tek otvor kroz koji su drugi mogli ući.

Sat kasnije ušao je debeljuškast čovjek masne kože i u zgužvanom odijelu. Nisu se pozdravili. Debeljko je na stol pred Robieja stavio memorijski *stick.* Zatim se okrenuo i otišao. Robie je pogledao u srebrni predmet. Sljedeći zadatak je već spremno čekao. U ovih nekoliko posljednjih godina počinjao je biti sve zaposleniji.

Stavio je *stick* u džep i izišao. Ovoga se puta vozio sam, u Audiju koji je bio parkiran u susjednoj garaži. Kad je skliznuo u sjedalo, osjetio se udobno. Audi je bio njegov, sada već četiri godine. Provezao se pored kontrolne kućice. Ni čuvar ga nije niti pogledao.

Nevidljiv čovjek u Edinburghu. Robie je znao kakav je to osjećaj.

Kad je skrenuo na državnu cestu, ubacio je u višu brzinu i ubrzao.

Mobitel mu je opet zavibrirao. Pogledao je u ekran.

Sretan rođendan.

To ga nije natjeralo da se nasmiješi. Nije ga natjeralo na bilo što drugo osim da spusti mobitel na suvozačevo sjedište i još jače nagazi gas.

Neće biti torte niti svijeća.

Dok se vozio, Robie je razmišljao o podzemnom tunelu u Edinburghu. Četvorica mrtvaca bili su tjelesni čuvari. Bili su to čvrsti, odlučni ljudi koji su navodno u posljednjih pet godina usmrtili najmanje pedeset osoba, među njima i nešto djece. Peti čovjek s dvije rupe u glavi bio je Carlos Rivera. Trgovac heroinom i mladim djevojkama za prostituciju, bio je beskrajno bogat, a u Škotskoj je bio na odmoru. Ipak, Robie je znao da je Rivera u Edinburghu navodno boravio kako bi prisustvovao sastanku na visokoj razini s još jednim carem kriminala iz Rusije, u namjeri da povežu svoje poslovne interese. Globalizacija je bila mila čak i kriminalcima.

Robieju je zapovjeđeno da ubije Riveru, ali ne zbog njegovog posla u trgovini drogom i ljudima. Rivera je morao umrijeti jer su Sjedinjene Države dočule da uz pomoć nekoliko visoko pozicioniranih generala meksičke vojske planira vojni udar u Meksiku. Vlada koja bi iz toga proizišla ne bi bila prijateljski naklonjena Americi, pa se to nije smjelo dozvoliti. Sastanak s ruskim carem kriminala bio je namještaljka. Nije bilo nikakvog cara niti sastanka. I sporni meksički generali su također bili mrtvi, ustrijeljeni od ljudi sličnih Robieju.

Kad je Robie stigao kući, dva je sata šetao mračnim ulicama. Odšetao je do rijeke i promatrao automobilske farove kako na virdžinijskoj strani presijecaju tamu. Mirnom površinom Potomaca promaknuo je policijski patrolni brod.

Zagledao se u sumorno nebo bez mjesečine; torta bez svjećica.

Sretan mi rođendan.

3. poglavlje

BILO JE TRI ujutro.

Will Robie je već dva sata bio budan. Zbog povjerene mu misije, opisane na *sticku,* morat će otputovati mnogo dalje od Edinburgha. Meta je bio još jedan dobro štićeni čovjek s više novca negoli morala. Robie je na toj zadaći radio već više od mjesec dana. Pojedinosti je bilo bezbroj, a mjesta za pogrešku još manje nego u slučaju Rivera. Pripreme su bile naporne i to je počelo kod Robieja uzimati danak. Nije mogao spavati. Nije mogao ni previše dobro jesti.

Ali sada se pokušavao opustiti. Sjedio je u maloj kuhinji svoga stana. Stan se nalazio u bogatoj četvrti, prepunoj veličanstvenih nastamba. Robiejeva zgrada im nije pripadala. Bila je stara, praktičnog dizajna, s bučnim slavinama, čudnim mirisima i pohabanim tepihom. Stanari su joj bili raznovrsni, uglavnom veoma uposleni ljudi, većinom oni koji su tek stupali u samostalan život. Odlazili su rano ujutro da zauzmu svoja radna mjesta u odvjetničkim tvrtkama, računovodstvenim uredima i ulagačkim poduzećima razbacanim širom grada.

Neki su birali javni prijevoz i odlazili na posao podzemnom željeznicom ili autobusom. Neki su biciklom, pa čak i pješice, odlazili do velikih državnih zgrada s uredima organizacija poput FBI-a, Porezne uprave i Saveznih rezerva.

Robie nije poznavao nikoga od njih, premda je svih povremeno susretao. Ali iz dosjea je znao sve o njima. Svi su oni bili povučeni u sebe, zaokupljeni svojim karijerama,

svojim ambicijama. I Robie se držao podalje od njih. Pripremao se za sljedeći posao. Naporno je pamtio pojedinosti jer bio je to jedini način da preživi.

Ustao je i pogledao kroz prozor, niz ulicu kojom je toga časa prolazio tek jedan automobil. Robie je već desetak godina putovao svijetom. I svugdje kamo bi pošao netko bi umro. Više nije mogao pamtiti imena svih tih ljudi kojima je oduzeo život. Nisu mu ništa značili onda kad ih je ubijao, a ništa mu nisu značili ni sada.

Čovjek koji je ovaj posao obavljao prije Robieja djelovao je u vrijeme kad je Robiejeva tajna agencija imala posebno mnogo posla. Shane Connors je dokrajčio gotovo trideset posto više meta nego je to u istom vremenskom razdoblju učinio Robie. Connors je čovjeku koji ga je trebao zamijeniti bio dobar, razborit mentor. Nakon „umirovljenja", Connorsu je dodijeljen uredski posao. Robie je u posljednjih pet godina s njime imao malo kontakata. Ali bilo je malo onih koje je Robie više poštovao. To prisjećanje na Connorsa natjeralo je Robieja da malo razmisli i o vlastitom umirovljenju. Još određeni broj godina, pa će se i to napokon dogoditi.

Ako preživim.

Robiejeva profesija je bila za mlade ljude. Čak i u četrdesetoj, Robie je znao da taj posao neće moći obavljati još desetak godina. Vještine će mu previše erodirati. Jedna od njegovih meta bit će bolja od njega.

Stradat će.

A tada su mu se misli vratile natrag na Shanea Connorsa, kako sjedi za svojim uredskim stolom.

To je samo drukčiji naziv za smrt, pretpostavio je Robie.

Pošao je do ulaznih vrata i prislonio uho na špijunku. Premda nije osobno poznavao svoje susjede, to nije značilo da nije bio radoznao kad su oni bili u pitanju. Zapravo, bio je *veoma* radoznao. I nije bilo teško objasniti zašto.

Njihovi su životi bili *normalni.*

Robiejev nije.

Promatranje kako prolaze kroz svoje svakodnevne živote bio je jedini način da ostane povezan sa stvarnošću.

Čak je pomišljao na to da se počne s nekima od njih družiti. To mu ne bi samo osiguralo dobru zaštitu – pokušaj da se uklopi u okolinu – već će mu pomoći i da se pripremi za onaj dan kad se više ne bude bavio poslom koji sada obavlja. Kada će možda i sam imati nekakav normalan život.

A tada su mu misli, kao što se uvijek neizbježno događalo, skrenule na predstojeću misiju.

Još jedno putovanje.

Još jedno ubojstvo.

Bit će teško, ali opet, sve su njegove misije bile teške.

Mogao bi veoma lako stradati.

Ali i to je uvijek bio slučaj.

Bio je to neobičan način za proživljavanje života, dobro je to znao.

Ali to je bio *njegov* način.

4. poglavlje

COSTA DEL SOL je danas izgledala sukladno svojem imenu.

Robie je na sebi imao šešir uskog oboda i boje slame, bijelu majicu kratkih rukava, plavu jaknu, izblijedjele traperice i sandale. Preplanulo lice su mu krasile čekinje od tri dana nebrijanja. Bio je na odmoru, ili je barem tako izgledao.

Robie se ukrcao na velik, nezgrapan trajekt, kako bi prešao Gibraltarski tjesnac. Osvrnuo se natrag prema planinama koje su se uzdizale uz razvedenu i impozantnu španjolsku obalu. Način na koji se visoka stijena nadnosila nad modrim vodama Mediterana bio je očaravajući. Nekoliko se sekunda divio prizoru, a zatim mu okrenuo leđa, jednako ga brzo zaboravivši. Um su mu zaokupljale druge misli.

Brzi se trajekt zaputio prema Maroku. Pri izlasku iz luke Tarifa, na putu za Tanger, propeo se i zaljuljao poput taktomjera. Ali kad je uhvatio brzinu i zaplovio otvorenim morem, vožnja je postala mirnija. Trbuh trajekta bio je ispunjen automobilima, autobusima i tegljačima. Ostatak je bio prepun putnika koji su jeli, igrali video igre ili u bescarinskom dućanu kupovali na gomile cigareta i parfema.

Robie je sjedio na svojem sjedalu i divio se krajoliku, ili se barem pretvarao da to čini. Tjesnac je bio širok samo sedam milja i vožnja će potrajati tek oko četrdeset minuta. Ne baš previše vremena da bi se o bilo čemu ozbiljno razmišljalo. Proveo ga je malo promatrajući vode Mediterana, a malo proučavajući ostale putnike. Većinom se

radilo o turistima koji su poželjeli pohvaliti se kako su bili u Africi, premda je Robie znao da se Maroko uvelike razlikuje od onoga što bi većina ljudi vjerojatno pomislila kad bi zamišljala Afriku.

U Tangeru se iskrcao s trajekta. U luci su čekale gomile autobusa, taksija i turističkih vodiča. Robie ih je sve zaobišao i pješice napustio luku. Došao je do glavne gradske ulice i odmah bio opsjednut uličnim prodavačima, prosjacima i lokalnim trgovcima. Djeca su ga povlačila za jaknu, tražeći novac. On je samo spustio pogled i nastavio dalje.

Prošao je kroz pretrpanu tržnicu začinima. Na jednom je uglu zamalo ugazio na stariju ženu koja je naizgled zaspala držeći nekoliko hljebova kruha za prodaju. Ovo joj je vjerojatno bio cio život, pomislio je Robie. Taj ugao, nekoliko hljebova kruha za prodaju. Odjeća joj je bila prljava, jednako kao i koža. Bila je mekana i bucmasta, ali loše njegovana, kao što je često bio slučaj. Prignuo se i spustio joj par kovanica u ruku. Njezini su se kvrgavi prsti stisnuli oko njih.

Zahvalila mu je na svojem jeziku. On joj je na svojem odgovorio „nema na čemu". Oboje su nekako razumjeli tu razmjenu riječi.

Nastavio je dalje, ubrzavši korak, preskačući svaki put po dvije ili tri stube na koje bi naišao. Prošao je pored krotitelja zmija koji su gmazove egzotičnih boja i povađenih zuba stavljali preplanulim turistima oko vrata. I ne bi skidali zmije sve dok im se u ruku ne bi stavilo pet eura.

Dobar reket, ako čovjeku uspijeva, pomislio je Robie.

Odredište mu je bila soba nad restoranom koji se razmetao ponudom izvorne lokalne hrane. Bila je to zamka za turiste, znao je. Hrana je bila bezlična, pivo toplo, a posluga ravnodušna. Vodiči iz turističkih autobusa bezazlene

su ljude dovodili ovamo, a zatim hitali nekamo drugamo, na puno bolji objed.

Uspeo se stubama, ključem koji su mu prethodno dali otključao vrata sobe i zatim ih zaključao za sobom. Osvrnuo se po sobi. Krevet, stolica, prozor. Sve što je trebao.

Odložio je šešir na krevet, bacio pogled kroz prozor, a zatim pogledao na svoj sat. Bilo je jedanaest ujutro po lokalnom vremenu.

Onaj memorijski *stick* je davno prije bio uništen. Plan je bio na svojem mjestu, a svi pokreti uvježbani na lažnoj lokaciji koja je bila točna kopija njegove mete. Sada je samo trebao čekati, što je bio najteži dio svega toga.

Sjeo je na krevet i protrljao vrat, uklanjajući ukočenost od dugog putovanja avionom i brodom. Ovoga puta meta nije bio neki idiot poput Rivere. Bio je to oprezan čovjek, s profesionalnim osobljem koje neće uokolo rasipati metke. Ovaj će biti teži zalogaj, ili bi barem trebao biti.

Robie nije sa sobom iz Španjolske ponio ništa jer je za ukrcaj na trajekt morao proći carinu. Oružje koje bi španjolska policija možda pronašla u torbi bilo bi više nego problematično. Ali sve što mu je trebalo naći će i u Tangeru.

Skinuo je jaknu, legao na krevet i dopustio da ga vrelina koja je dopirala izvana omami. Sklopio je oči, znajući da će ih za točno četiri sata opet otvoriti. Zvukovi s ulice su se postupno stišavali dok je tonuo u san. Kad se probudio, bilo je proteklo gotovo četiri sata i sada je bilo najvrelije doba dana. Obrisao je znoj s lica, pošao do prozora i pogledao van. Promatrao je kako veliki turistički autobusi brode ulicama nikad građenim za nešto tako veliko ili nezgrapno. Nogostupi su bili prepuni ljudi, lokalnog stanovništva i gostiju.

Pričekao je još jedan sat, a zatim napustio sobu. Na ulici je skrenuo na istok i nastavio ubrzanim korakom. Za

nekoliko je sekunda nestao u gužvi i vrevi staroga grada. Pokupit će ono što mu je bilo potrebno i nastaviti dalje. Sve te potrepštine poslužit će za izvršenje misije. Proputovao je trideset sedam zemalja i nikad nije kupio nijedan suvenir.

Sedam sati kasnije već se bilo prilično smračilo. Robie je velikoj, sumornoj građevini prišao sa zapada. Preko leđa je nosio kutiju tvrdih stranica i naprtnjaču s vodom, posudom za mokrenje i namirnicama. Nije planirao napustiti ovo mjesto u sljedeća tri dana. Osvrnuo se uokolo, udišući mirise države trećeg svijeta. U zraku se osjećala i težina koja je prijetila kišom. To ga neće brinuti. Ova je zadaća bila posao koji je valjalo obaviti unutra.

Pogledao je na sat i tada začuo kako pristiže. Čučnuo je iza gomile bačava. Kamion je prošao pored njega i zaustavio se. Prišao mu je straga. Tri koraka kasnije bio je pod njim, držeći se za metal što je stršio iz dna njegova koša. Kamion je nastavio s vožnjom, a onda opet zastao. Začulo se dugo struganje metala o metal. Ponovno je krenuo, poskočivši tako da Robie zamalo nije izgubio uporište.

Petnaest metara dalje kamion se opet zaustavio. Vrata su se otvorila, a noge doskočile na zemlju. Vrata su se potom bučno zatvorila. Koraci su se udaljili. Ponovno se oglasila škripa. Ojačani zasuni su uz škljocaj sjeli na mjesto. Uslijedila je tišina ometana jedino koracima ophodnje koja će ovo mjesto neprestano obilaziti najmanje sljedeća tri dana.

Robie je vrijeme tempirao tako da se ispod kamiona izvukao i umaknuo dalje upravo dok je škripa prestajala. Mjesto je već bilo sistematski pregledano i osigurano od upada izvana. Ovo je Robieju bila jedina prigoda da uđe unutra. Zadaća obavljena, barem ovaj njezin dio.

Preskakao je po tri stube odjednom, dok ga je tvrda kutija udarala u leđa.

Zatim je uslijedila utrka s vremenom.

Dosegnuo je vrh, uhvatio se za gredu i poput majmuna se rukama prebacio do ciljanog mjesta. Zaljuljao se ulijevo, pa udesno, i skočio.

Gotovo bešumno je doskočio na metal i otpuzao nekih dvadeset pet metara do jednog od najmračnijih kutova u prostoru.

Učinio je to tako da mu je ostalo još pet sekunda do isteka planiranog vremena.

Svjetla su se pogasila i alarmni uređaji uključili. Cijelu su unutrašnjost neprestano šarale golom oku nevidljive energetske zrake. Ali ako ih bilo što živo dotakne, oglasit će se sirene. Svi će uljezi biti ustrijeljeni. Bilo je to upravo takvo mjesto.

Robie se okrenuo na leđa, licem prema stropu.

Treba pričekati još tri dana, ili sedamdeset dva sata.

Činilo se da mu je cijeli život sastavljen od neprekidnog odbrojavanja.

5. poglavlje

BILO JE VRIJEME.

Izneseni su ćilimi za molitvu. Koljena su se spustila na zemlju i sve se glave okrenule na istok, a zatim spustile do tla. Otvorila su se usta i začuli se poznati napjevi.

Meka je bila udaljena dvije i pol tisuće nautičkih milja, oko pet sati leta avionom.

Ljudima na ćilimima nalazila se puno bliže.

Izgovorene su molitve, vjerski obred obavljen, pa ćilimi smotani i pospremljeni. Pospremljen je i Alah, u dno umova njegovih sljedbenika.

Bilo je prerano za jelo. Ali nije bilo prerano za piće.

U Tangeru je bilo mjesta koja su to nudila, neovisno o tome je li se radilo o muslimanskim apstinentima od alkohola.

Dvadesetak ljudi je pošlo do jednog takvog mjesta. Nisu pješačili ulicama. Putovali su u koloni od četiri Hummera. Hummeri su bili oklopljeni po američkim vojnim standardima i otporni na sve vrste metaka i većinu projektila. Poput autobusa, i ta su se vozila činila daleko prevelikima za uske ulice. Glavni se čovjek vozio u trećem Hummeru, zaklonjen i sprijeda i straga.

Čovjeku je ime bilo Khalil bin Talal. Bio je saudijski princ. Kraljev nećak. Već sama ta veza priskrbljivala mu je poštovanje u gotovo svim kutcima muslimanskog i kršćanskog svijeta.

U Tanger nije često dolazio. Po planu, trebao ga je napustiti u ranojutarnjim satima, u svojem privatnom avionu vrijednom daleko iznad stotinu milijuna dolara. Praktički

svakome zaprepašćujući iznos, bio je to tek jedan posto njegove ukupne imovine. Saudijci su bili bliski saveznici cijelom zapadu, a posebno Amerikancima, barem u javnosti. Postojan pritok nafte bio je dobra osnova za prijateljstvo. Svijet se brzo okretao i ljudi iz pustinje u kojoj je malo toga moglo rasti mogli su sebi priuštiti zrakoplov koji je koštao iznos ispisan s devet znamenaka.

Ipak, ovaj saudijski princ nije baš bio prijatelj. Talal je mrzio Zapad. A više od svega je mrzio Amerikance. Bilo je opasno otvoreno se suprotstavljati jedinoj preostaloj svjetskoj supersili.

Talala se sumnjičilo za otmicu, mučenje i ubojstvo četvorice američkih državnih službenika otetih u jednom londonskom klubu. Ipak, ništa mu se nije moglo dokazati i princ nije za to snosio nikakvih posljedica. Bio je osumnjičen i za financiranje tri teroristička napada u dvije različite države, koji su rezultirali smrću preko stotine ljudi, od kojih su njih desetak bili Amerikanci. I opet, ništa mu se nije moglo dokazati i nije bilo nikakvih posljedica.

Ali te su aktivnosti napokon stavile Talala na listu. A cijenu što je na toj listi trebao je platiti uz puni blagoslov saudijskog vodstva. Jednostavno je postao previše problematičan i ambiciozan da bi ga se ostavilo na životu.

Ni ljudi koje je došao posjetiti nisu previše voljeli Zapad ili Amerikance. Oni i Talal su imali mnogo toga zajedničkog. Zamišljali su svijet u kojem zvijezde i pruge neće biti predvodnicom. Na skupu se trebalo raspraviti kako taj svijet ostvariti. Sastanak je držan u strogoj tajnosti.

Međutim, pogriješili su, dopustivši da ta strogo čuvana tajna više ne ostane tajnom.

U klub se ulazilo kroz metalna vrata, zaštićena bravom s elektronskom tipkovnicom. Talalov je glavni čuvar utipkao desetoznamenkastu šifru koja se svakodnevno mijenjala.

Petnaest centimetara debela hidraulična vrata glasno su se zalupila za njima. Na strateškim mjestima bili su podignuti zidovi za zaštitu od eksplozije. Cijelu unutrašnjost okruživali su naoružani stražari. Bilo je to ozbiljno osiguranje za nekolicinu ljudi koji su to sebi mogli priuštiti.

Princ i njegova skupina sjeli su za veliki okrugli stol u separeu skrivenom iza zavjesa, podignutom na postolju od tikovine. Princeve oči nisu mirovale, neprestano proučavajući okolni prostor. Preživio je dva pokušaja atentata, jedan od strane vlastitog rođaka, a drugi od nekog Francuza. Rođak je bio mrtav, jednako kao i najbolji francuski plaćeni ubojica.

Talal nije nikome vjerovao. Znao je da sada, nakon što su njihovi francuski saveznici doživjeli neuspjeh, ni Amerikanci ne mogu biti daleko. Čuvari su mu bili iskusni i odani, usko zatvoren krug ljudi koji među sebe nije puštao neznance. Nigdje u blizini tog njegovog unutarnjeg kruga nije bilo ni bijelaca, ni crnaca, ni Hispanoamerikanaca. Bio je naoružan. I dobar strijelac. Čak ni u zatvorenome nije skidao naočale sa staklima sličnim zrcalima. Nitko nije znao kamo gleda. Stakla su imala i posebnu optičku kvalitetu. Uvećavajući sliku, omogućavala su mu da vidi pojedinosti koje bi golom oku promaknule. Ali nije imao očiju na tjemenu.

Prišao im je uniformirani konobar, ali ne noseći piće, već samo salvete. Princ je sa sobom donio vlastite čaše i piće. Nije imao u planu dozvoliti da ga otruju. Ulio je sebi vlastiti *Bombay Sapphire* džin i dolio tonika. Srknuo je, nemirnih očiju, misli djelomično usredotočenih na predstojeći sastanak. Bio je spreman na sve nepredviđene okolnosti.

Osim na proširenu prostatu.

Bila je to muka koju čak ni njegovo bogatstvo nije moglo ukloniti.

Nitko se umjesto njega nije mogao pomokriti.

Njegovi su se ljudi pobrinuli da u toaletu ne bude neprijatelja ili skrivenog eksploziva i da mu se može pristupiti samo kroz jedna vrata. Jedan je pomoćnik posebnim antibakterijskim sprejem očistio umivaonik, komodu i nužnik. Milijardersko plemstvo ne koristi obične javne toalete.

Talal je pošao na očišćeni nužnik, zatvorio za sobom vrata i navukao zasun, posluživši se pritom rupčićem. Prije ulaska je svukao svoju tradicionalnu halju. Nosio je po mjeri šiveno odijelo koje je koštalo deset tisuća britanskih funta. Imao je pedeset takvih odijela i nije mogao ni pamtiti gdje se sva ona nalaze jer su bila razmještena po njegovim brojnim imanjima širom svijeta. Još otkad je bio mladić nikad nije letio komercijalnim letovima. U svakom od svojih domova imao je cijele ekipe posluge. Kad bi zatrebalo, odsjedao bi samo u najboljim hotelima, a i tada bi zakupljivao cijele katove, kako pri odlasku u svoju sobu ne bi morao trpjeti susrete s običnim ljudima. Svugdje je odlazio ili u koloni vozila, ili helikopterom. Ljudi bogati poput njega nisu koristili javni prijevoz. Život u takvoj profinjenoj raskoši nije se mogao niti zamisliti. A njemu je to upravo odgovaralo jer je bio duboko uvjeren da nije poput ostalih ljudskih bića.

Ja sam bolji. Mnogo bolji.

Pa ipak je morao sam raskopčati hlače kako bi obavio privatne stvari, baš poput svakog drugog čovjeka, bogatog ili siromašnog. Proučavao je zid pred sobom, grafite i prostote na njemu ispisane. Napokon je s odvratnošću skrenuo pogled. Za sve te stvari je kriv zapadnjački utjecaj, bio je u to uvjeren. U tom su svijetu žene mogle voziti automobile, glasati, raditi izvan vlastite kuće i odijevati se poput kurvi. To je uništavalo svijet. Čak su i u njegovoj zemlji sada

govorili da žene mogu glasati i činiti druge stvari koje bi trebale biti dopuštene samo muškarcima. Kralj je bio posve bezuman i, što je još gore, lutka na koncu Zapada.

Petom cipele je pritisnuo tipku za puštanje vode, zakopčao hlače i uklonio zasun na vratima nužnika. Dok je prao ruke, zagledao se u svoj lik u zrcalu. Pogled mu je uzvratio pedesetogodišnjak: sijede brade i prilično velikog trbuha. Bio je težak podosta više od dvanaest milijarda dolara, što ga je smještalo na šezdeset prvo mjesto najbogatijih osoba u svijetu po časopisu *Forbes.* Uzeo je svoj novac od nafte i zahvaljujući dobrom smislu za posao i međunarodnim vezama, uvećao ga ulaganjem u mnoge profitabilne poslove. Na popisu najbogatijih bio je stisnut između ruskog oligarha koji se nakon raspada Sovjetskog Saveza gangsterskom taktikom praktički za ništa domogao vrijedne državne imovine, i kralja tehnologije od nekih dvadeset i nešto godina, čija tvrtka nikad nije ostvarila ni centa profita.

Izišao je iz toaleta i pošao natrag prema stolu, s čuvarima tijesno raspoređenim oko sebe, u obliku dijamanta. Tu je taktiku kopirao od američkih tajnih službi. S njime je uvijek putovao njegov osobni liječnik, baš kao što je putovao i s predsjednikom Sjedinjenih Država. Zašto ne oponašati najmoćnije? bio je njegov način razmišljanja.

A on je po vlastitom shvaćanju bio jednako važan kao i američki predsjednik. Zapravo, bilo bi mu drago odmijeniti ga na mjestu *de facto* vođe slobodnog svijeta. Premda svijet s njime na čelu ne bi bio ni približno toliko slobodan, počevši sa ženama.

Dovršivši s pićem, pošli su na večeru u restoranu zakupljenom samo za njih, kako bi princ mogao u miru večerati, bez straha od neznanih uljeza. Nakon toga je opet odjenuo svoju halju i vratio se do svoga aviona, smještenog

u hangaru na uzletištu za privatne avione izvan grada. Hummeri su prošli kroz otvorena vrata hangara i zaustavili se pred masivnim zrakoplovom. Dok je većina aviona bila obojana u bijelo, ovaj je bio posve crn. Princu se sviđala ta boja. Smatrao ju je muževnom i moćnom, vjerujući da posjeduje i osjetnu primjesu opasnosti.

Baš kao i on.

Vrata hangara su se zatvorila prije nego je izišao iz Hummera. Na taj način, otvorena vrata neće nuditi mete za dalekometne hitce iz puške.

Pošao je uza stube, lagano se uspuhavši dok je došao do vrha.

Vrata hangara će se otvoriti tek kad avion bude spreman za polijetanje.

Sastanak će se održati u avionu, dok još bude na tlu. Sastanak će potrajati jedan sat. Princ će rukovoditi sastankom.

Bio je naviknuo uvijek rukovoditi situacijom.

Čemu će uskoro doći kraj.

6. poglavlje

DVA SU STRAŽARA stajala u dnu stuba koje su vodile u zrakoplov.

Ostatak osiguranja nalazio se u zrakoplovu, štiteći pretpostavljenu glavnu metu od bilo kakvog napada. Vrata zrakoplova bila su zatvorena, zaključana. Bila su čvrsta poput vrata trezora. Veoma skupog trezora. Ali kao kod svih trezora, i ovaj je imao određenih slabosti.

Princ je sjedio na sredini stola u glavnom dijelu kabine. Unutrašnjost je u cijelosti bila uređena po njegovim željama. Zrakoplov je sadržavao gotovo sedamsto pedeset četvornih metara mramora i egzotičnog drva, orijentalnih ćilima i probranih slika i kipova davno preminulih umjetnika čija su se djela mogla naći jedino u muzejima. Međutim, on im se mogao diviti i na dvanaest i pol tisuća metara visine i pri brzini od osamsto kilometara na sat. Talal je bio čovjek kojemu nije bilo žao trošiti novac i znao je kako uživati u svojem bogatstvu.

Bacio je pogled oko stola. Za njim su sjedila dva posjetitelja. Jedan je bio Rus, a drugi Palestinac. Neobični suradnici, ali upravo to je zaintrigiralo princa.

Obećali su mu da će za pravu cijenu obaviti nešto što bi gotovo svatko, uključujući princa, smatrao nemogućim.

Princ je pročistio grlo. „Jeste li sigurni da to možete obaviti?" U glasu mu se jasno osjećala nevjerica.

Rus, krupan *čovjek bujne* brade i ćelave glave što su mu davale neuravnotežen, pretio izgled, polako je ali odlučno kimnuo glavom.

Princ je rekao: „Znatiželjan sam oko toga kako je to uopće moguće jer mi je rečeno da je potpuno besmisleno to pokušavati."

„Lanac je jak onoliko koliko mu je jaka najslabija karika." Ovo je došlo od Palestinca. Bio je to sitan čovjek, ali brade još bujnije nego u Rusa. Njih su dvojica izgledali poput remorkera i bojnog broda, ali bilo je jasno da sitni čovjek u tom savezništvu vodi glavnu riječ.

„A koja je to najslabija karika?"

„Jedna osoba. Ali ta je osoba pozicionirana odmah do one koju želite. Mi tu osobu posjedujemo."

„Ne vidim kako je to moguće", rekao je princ.

„Ne samo da je moguće. To je činjenica."

„Ali čak i ako je tako, pristup oružju?"

„Posao koji ta osoba obavlja omogućit će pristup nužnom oružju."

„A kako ste uspjeli pridobiti takvu osobu?"

„Ta pojedinost nije bitna."

„Meni jest. Dakle, ta osoba mora biti spremna poginuti. Nema drugog načina."

Palestinac je kimnuo glavom. „Taj je preduvjet ispunjen."

„Zašto? Zapadnjaci nisu takvi."

„Nisam rekao da je ta osoba zapadnjak."

„Ubačena osoba?"

„Za što su trebala desetjeća priprema."

„Zašto?"

„Zašto bilo tko od nas nešto poduzima? Vjerujemo u neke stvari. I moramo poduzimati korake da ta uvjerenja ostvarimo."

Princ se zavalio u sjedalici. Činio se zainteresiranim.

Palestinac je rekao: „Svi su planovi spremni za ostvarenje. Ali, kao što znate, za takvo što su potrebna

značajna sredstva. Većim dijelom kasnije. Naša je osoba zasad sigurna. Ali to bi se uskoro moglo promijeniti. Posvuda ima ušiju i očiju. Što dulje čekamo, veći su izgledi da misija propadne i prije nego je započela."

Princ je prstima prešao preko rezbarija na stolu, pogledavajući kroz prozor. Prozori su bili posebno veliki jer je on volio uživati u pogledu sa svoje visoke promatračnice.

Zrno koje se kretalo podzvučnom brzinom pogodilo ga je ravno posred čela, od čega mu je mozak eksplodirao. Klonuo je natrag na kožni naslon, a zatim polako skliznuo na pod. Siva tvar, krv, kosti i ostalo tkivo prekrili su nekoć prekrasnu unutrašnjost zrakoplova.

Rus je skočio na noge, ali nije uza se imao oružja. Oduzeto mu je na vratima. Palestinac je samo ostao sjediti, potpuno oduzet.

Čuvari su reagirali. Jedan je pokazao na smrskan prozor zrakoplova. „Tamo vani!"

Pohrlili su na vrata.

Dva stražara pred zrakoplovom su posegnuli za oružjem i zapucali prema izvoru smrtonosnog hitca.

Zrna su lupala oko mjesta na kojem se Robie nalazio. Naciljao je i uzvratio paljbu. Prvi je stražar pao nakon smrtonosnog pogotka u glavu. Drugi se srušio nekoliko trenutaka kasnije, nakon što mu se metak zarinuo u srce.

Iz svoga visokog uporišta Robie je cijev svoje puške usmjerio prema vratima aviona. Ispalio je pet hitaca ravno u njihovo središte, uništivši tako mehanizam za otvaranje. Okrenuo se i naciljao prozor pilotske kabine i u njoj smještene kontrole zrakoplova. Velika će ptica neko vrijeme biti prizemljena. Sreća u njegovoj misiji je bilo to što je materijal otporan na metke bio pretežak da bi ga se ugrađivalo u avione. To je jednostavno kod stotinu milijuna dolara vrijednog trezora stvorilo veoma veliku Ahilovu petu.

Zatim je prestao s ubijanjem.

Sada je slijedio najteži dio.

Izlaz odatle.

Pognut je krenuo niz metalni prolaz dok nije stigao do zida na suprotnoj strani hangara. Snažno gurnuvši, otvorio je prozor, zakačio uže za obruč koji je prethodne večeri tu postavio i poput alpinista se spustio niz zid. Dotaknuo je nogama asfalt i potrčao istočno, što dalje od hangara i mrtvog princa. Uspeo se uz ogradu i doskočio sa suprotne strane. Za sobom je čuo pucnje. Tamu je probilo nekoliko bljeskova svjetlosti. Pucnji su bili ispaljeni u njegovu pravcu, ali daleko od mete. Znao je da bi se to lako moglo promijeniti.

Dojurio je automobil. Ubacio je svoju opremu na stražnje sjedište, uskočio unutra, a automobil je krenuo prije nego je uspio za sobom zatvoriti vrata. Robie nije ni pogledao vozača, niti je vozač gledao njega. Vozilo je prešlo tek nekoliko milja, do predgrađa Tangera, a tada zastalo. Robie je izišao van, krenuo niz ulicu, pješice prešao još nekih stotinu pedeset metara, a onda skrenuo u malo dvorište. U njemu se nalazio plavi Fiat. Sjeo je na vozačevo sjedalo, ispod sjenila nad prednjim staklom izvukao ključ i pokrenuo motor. Nagazio je na gas i napustio dvorište. Pet minuta kasnije približio se središtu Tangera. Prošao je kroz grad i parkirao auto u luci. Otvorio je stražnji spremnik i izvukao malu torbu s odjećom i ostalim potrepštinama, uključujući putne dokumente i nešto lokalnog novca.

Nije se ukrcao na brzi trajekt kojim je pristigao ovamo, već je umjesto toga izabrao spori trajekt koji je iz Tangera vozio za Barcelonu. Za put od Barcelone do Tangera trebala su mu dvadeset četiri sata, a u suprotnom smjeru tri sata više.

Poslodavac mu se isprsio i umjesto običnog sjedala zakupio trokrevetnu obiteljsku kabinu. Pošao je do nje,

odložio torbu, zaključao vrata i legao na ležaj. Nekoliko minuta kasnije trajekt se polako odvojio od gata.

Robie je u svemu tome vidio logiku. Nitko neće očekivati da ubojica pobjegne brodom kojemu do odredišta treba više od cijelog dana putovanja. Provjeravat će zračne luke, brze trajekte, autoceste i željezničke postaje. Ali ne i drndavo staro korito kojem će trebati dvadeset sedam sati da prijeđe nekoliko stotina milja Mediterana. Zapravo će na svoje odredište doći tek za dva dana jer već je bila skoro ponoć.

Robie je uza se imao prislušni uređaj dugog dometa koji mu je omogućio da čuje razgovor u avionu između princa i druge dvojice. Pristup oružju. Desetljeća priprema. Značajna sredstva koja će nakon toga zatrebati. To je trebalo istražiti. Ali to nije bio njegov posao. On je svoju zadaću obavio. Podnijet će izvješće i stvar će preuzeti neki drugi ljudi. Bio je siguran da će čak i saudijskoj kraljevskoj porodici laknuti jer je jedna od njihovih crnih ovaca ubijena. Njihovo će službeno očitovanje osuditi takav nasilan čin. Zahtijevat će potpunu istragu. Kočoperit će se i pjeniti i cmizdriti. Bit će razmijenjene oštre diplomatske note. Ali u privatnosti će nazdravljati onima odgovornima za ubojstvo. Drugim riječima, nazdravljat će Amerikancima.

Bila je to čista operacija. Robie je imao princa na ciljniku svoga snajpera od trenutka kad je izišao iz terenca. Mogao ga je i tada srediti, ali želio je pričekati dok princ i njegova straža ne budu u avionu. To će mu osigurati više vremena da umakne, ako glavnina osiguranja bude zarobljena u zrakoplovu. Princa je izgubio iz vida otprilike pola minute nakon što je ušao u avion, ali mu je opet došao na nišan dok je hodao niz kabinu i sjedao za stol.

Robie je zbog nečega što je vidio kroz dalekozor snajpera Talala ciljao u glavu, premda je to bio teži hitac.

Kad se princ u svojoj sjedalici nagnuo naprijed, Robie je čovjeku pod odijelom primijetio remenje. Nosio je zaštitni prsluk. Ali čovjek nikad ne nosi oklop oko glave.

Robie je tri dana i tri noći proveo skutren ondje gore, mokreći u posudu i jedući energetske čokoladne table i čekajući svoju metu u građevini koja je trebala biti potpuno nepristupačna neznancima i potpuno sigurna.

A sada je princ bio mrtav.

Njegovi će planovi umrijeti s njime.

Will Robie je sklopio oči i usnuo, dok se brod polako valjao na svojem sporom putovanju mirnim vodama Mediterana.

7. poglavlje

OVO JE BILO drukčije.

Bilo je bliže kući.

Toliko blizu da je *bilo* kod kuće.

Prošla su gotovo tri mjeseca od Tangera i smrti Khalida bin Talala. Zahladnjelo je, a nebo je postalo nešto sivlje. Robie tijekom tog vremena nije nikoga ubio. Bilo je to neuobičajeno dugo razdoblje neaktivnosti, ali njemu to nije smetalo. Šetao je, čitao knjige, jeo vani, odlazio na putovanja koja nisu uključivala i nečiju smrt. Drugim riječima, ponašao se normalno.

Ali tada se pojavio novi memorijski *stick* i Robie se morao prestati ponašati normalno i opet je dohvatio svoje oružje. Misija mu je pristigla prije dva dana. Nije bilo mnogo vremena za pripreme, ali ta je misija bila prioritetna, poručio mu je memorijski *stick.* A kad bi *stick* nešto rekao, Robie je po tome postupao.

Sjeo je u sjedalicu u svojem dnevnom boravku, sa šalicom kave u ruci. Bilo je rano jutro, a on je već nekoliko sati bio na nogama. Kako se nova misija bližila, bilo mu je teško spavati. Tako je s njime bilo oduvijek – ne toliko zbog nervoze, koliko zbog želje da pripreme obavi što kvalitetnije. Dok je bio budan, jedan dio njegova mozga neprestano je usavršavao plan, pronalazeći greške i uklanjajući ih. To nije mogao činiti u snu.

Tijekom razdoblja praznoga hoda priklonio se svojem ranijem planu da se više druži s ljudima i čak prihvatio poziv na neformalnu zabavu koju je jedan od susjeda organizirao u samačkom stanu na trećem katu. Bilo je prisutno tek desetak

ljudi, od kojih su neki živjeli u zgradi. Susjed je upoznao Robieja s nekolicinom svojih prijatelja. Ipak, Robie je pažnju brzo usredotočio na jednu mladu ženu.

Bila je nova stanarka u zgradi i redovito je u četiri ujutro biciklom odlazila na posao u Bijelu kuću. Robie je znao gdje radi jer je na uvid dobio njezin dosje. A znao je da na posao odlazi rano jer ju je često promatrao kroz svoju špijunku.

Bila je mnogo mlađa od Robieja, ljupka, pametna, barem prema onome koliko je on vidio. Pogledi su im se nekoliko puta susreli. Robie je osjetio da bi mogla, baš poput njega, biti bez prijatelja. Također je osjetio da joj ne bi smetalo ako bi joj se obratio i zapodjenuo razgovor. Nosila je kratku crnu suknju i bijelu bluzu. Kosu je straga vezala u konjski rep. U ruci je držala piće i svako malo pogledavala u pravcu Robieja, smiješila se, a zatim skretala pogled i nastavljala razgovarati s nekom drugom osobom, koju Robie nije prepoznao.

Robie je nekoliko puta pomislio da joj pristupi. Pa ipak je sa zabave otišao ne učinivši to. Na odlasku joj je samo dobacio pogled. Smijala se komentaru koji je netko dao, niti ne gledajući u njegovu pravcu. Vjerojatno je tako bolje, pomislio je. Jer, doista, kakva bi svrha bila svega toga?

Robie je ustao i pošao do prozora.

Već je bila jesen. Lišće u parku je počelo mijenjati boju. Večeri su bile svježe. Ljetna se vlaga još uvijek ponekad mogla osjetiti, ali bila je znatno slabija. Trenutačno vrijeme nije bilo toliko loše za grad izgrađen na močvari – grad koji je po mišljenju mnogih još uvijek bio močvara, barem u onim njegovim dijelovima gdje su se ugnijezdili profesionalni političari.

Robie je obavio izvid u kratkom vremenu koje mu je omogućeno. Provjere, u ovom slučaju logistički zahtjevnije, još su se uvijek obavljale.

I još uvijek mu se sve to nije sviđalo.

Ali nije bilo na njemu da ocjenjuje.

Lokacija neće od Robieja zahtijevati korištenje aviona ili vlaka. Ali i meta je bila drukčija. I to ne u pozitivnom smislu.

Ponekad je progonio ljude koji su predstavljali prijetnju cijelom svijetu, poput Rivere ili Talala. Ali je ponekad jednostavno rješavao neki problem.

Mogli ste svoje zadaće različito vrednovati, ali na koncu se sve svodilo na isto. Njegov bi poslodavac odlučio tko će se od onih koji žive i dišu kvalificirati za metu. A tada bi se okretali ljudima poput Robieja, da skončaju s onim dijelom koji se odnosio na život i disanje.

Opravdanje je bila pretpostavka da je to svijet činilo boljim.

Poput obrušavanja najsnažnije vojske na planetu na luđaka s Bliskog istoka. Vojna je pobjeda bila osigurana još od početka. Ono što se nije moglo posve predvidjeti bilo je ono što je slijedilo nakon pobjede. Poput neizbježnog kaosa prijelaznog razdoblja.

Uhvaćeni u zamku vlastitih djela.

Agencija za koju je Robie radio imala je jasnu politiku po pitanju operativaca uhvaćenih tijekom misije. Neće biti nikakvog priznanja da je Robie uopće radio za Sjedinjene Države. Neće se poduzimati nikakvi koraci kako bi ga se spasilo. Bila je to sušta suprotnost poznatoj mantri američkih marinaca: u Robiejevu svijetu sve se svoje ljude ostavljalo za sobom.

Stoga je u svakoj misiji, za slučaj da operacija pođe po zlu, Robie primjenjivao plan za bijeg poznat samo njemu. Premda taj plan nikad nije morao primijeniti jer nikad u misiji nije pogriješio. Pa ipak. Sutra je jednostavno bio samo novi dan u kojem bi nešto moglo poći po zlu.

Shane Connors je bio onaj koji ga je tome poučio. Rekao je Robieju da je i sam morao primijeniti svoj rezervni plan, u Libiji, kad se operacija, premda ne njegovom greškom, potpuno urušila.

„Tamo vani jedino ti sam sebi doista čuvaš leđa, Wille", rekao mu je Connors. Taj je savjet Robie sve ove godine imao na umu. Nikad ga neće zaboraviti.

Robie je pogledom prešao po svojem stanu. Boravio je ovdje već četiri godine i većinom mu se sviđao. U blizini je bilo restorana do kojih si mogao doći pješice. Četvrt je bila zanimljiva, s mnoštvom neobičnih dućana koji nisu pripadali homogenim nacionalnim trgovačkim lancima. Robie je veoma često jeo vani. Sviđalo mu se sjediti za stolom i promatrati ljude kako prolaze. Na neki je način bio student čovječnosti. I to je bio razlog što je još uvijek bio živ. Znao je čitati ljude, često nakon što bi ih promotrio samo nekoliko sekunda. To nije bio prirodni dar. Bila je to vještina koju je vremenom usavršio, kao što je bio slučaj s većinom vještina.

U podrumu njegove zgrade nalazila se dvorana za tjelovježbu u koju bi odlazio trenirati, jačati mišiće, brusiti motoričke vještine, prakticirati tehnike koje je trebalo prakticirati. Bio je jedini koji je uopće koristio tu dvoranu. Za vježbe koje su uključivale oružje i drugi nužan alat njegova zanata postojala su druga mjesta na koja je odlazio. Drugi ljudi s kojima je radio.

U četrdesetoj ništa nije postajalo lakše.

Trznuo je glavom naprijed i natrag i bio nagrađen zadovoljavajućim škljocanjem u vratu.

Čuo je kako se u hodniku otvaraju i zatvaraju vrata. Pristupio je svojoj špijunki i pogledom ispratio ženu koja je niz hodnik gurala svoj bicikl. Bila je to žena sa zabave, ona koja je radila u Bijeloj kući. Ponekad je na posao odlazila u trapericama i onda se vjerojatno, kad bi došla onamo,

presvlačila u svoje službene krpice. Uvijek bi ujutro prva napuštala zgradu, osim ako Robie iz nekog razloga ne bi izišao prije nje.

A. Lambert.

To je ime pisalo na poštanskom sandučiću u prizemlju. Znao je da A znači Annie. Doznao je to iz dosjea kojega se bio dokopao.

Na njegovu je sandučiću pisalo jednostavno *Robie.* Bez inicijala imena. Nije imao pojma jesu li se ljudi pitali zašto je tome tako. Premda vjerojatno nisu.

Bila je u poznim dvadesetima, visoka, duge plave kose, vitka. Jednom ju je, kad se tek bila doselila, vidio u kratkim hlačama. Imala je pomalo kvrgava koljena, ali lice joj je bio elegantno sazdano, s madežom pod desnom obrvom. Jednom ju je čuo kako u hodniku raspravlja sa sustanarom koji nije podržavao trenutačnu vladajuću strukturu. Odgovori su joj bili oštri i znalački. Robie je bio impresioniran.

U vlastitim ju je mislima počeo nazivati jednostavno „A".

Kad je s biciklom nestala u, liftu, Robie se odmaknuo od vrata. Pošao je do drugog prozora, koji je gledao na ulicu. Minutu kasnije je izišla iz zgrade, stavila ruksak na leđa, zajahala na bicikl i krenula dalje. Promatrao ju je sve dok nije zašla za ugao i reflektirajuće vrpce na njezinom ruksaku i kacigi mu nestale iz vida.

Sljedeća stanica: Avenija Pennsylvania, broj 1600.

Bilo je četiri i trideset ujutro.

Okrenuo se od prozora i prešao pogledom po svojem životnom prostoru. U stanu mu nije bilo ničega što bi nekome koji bi ga pretražio reklo čime se on bavi. Imao je službeno radno mjesto koje će biti u cijelosti vjerodostojno pokriveno ako se itko o ičemu bude raspitivao. Pa ipak, stan mu je bilo teško opisati i u njemu nije bilo ničega osobnoga.

To mu je bilo draže nego drugima prepustiti da za njega izmišljaju prošlost, stavljaju po stanu fotografije ljudi koje čak nije niti poznavao, slike njegovih navodnih rođaka ili prijatelja. „Hobiranje" stana teniskim reketima ili skijama ili albumima sa zbirkama poštanskih maraka bio je standardni postupak. Sve je takve ponude odbijao. U stanu se nalazio jedino krevet, par stolica, nešto knjiga koje je doista čitao, svjetiljki, stolova, prostora za jelo, tuširanje i upotrebu toaleta.

Posegnuo je gore, dohvatio prečku koju je ugradio nad vratima što su vodila u spavaonicu i brzo se dvadeset puta podigao na rukama. Bilo je dobro opet osjetiti kretnje vlastitih mišića, s relativnom lakoćom podizati težinu cijelog tijela do prečke. Na tlu je mogao odraditi većinu dvadeset-nečega. Snaga i motoričke sposobnosti su mu bile izvrsne. Pa ipak mu je sada bilo četrdeset i bilo je jasno da više nije onakav kakav je nekoć bio. Mogao se jedino ponadati da će to neizbježno slabljenje vještina i tjelesnih sposobnosti moći nadomjestiti terenskim iskustvom.

Legao je na postelju, ali nije na sebe navlačio prekrivače. Stan nikad nije zagrijavao. Bio mu je potreban san.

Sljedeća će noć biti prepuna aktivnosti.

I *drukčija.*

8. poglavlje

ROBIE SE NALAZIO u dvorani za tjelovježbu u podrumu svoje zgrade. Bilo je gotovo devet navečer, ali ovo je mjesto za stanare bilo otvoreno cijeli dan i noć. Trebala vam je samo kartica za elektroničku bravu. Po jednom se pitanju Robiejeva rutina tjelovježbe nije nikad mijenjala: nikad istu vježbu nije izvodio dvaput zaredom. Nije se usredotočivao na snagu ili izdržljivost ili okretnost ili ravnotežu ili koordinaciju ili brzinu. Usredotočivao se na sve to zajedno. Za svaku vježbu koju je provodio bila su potrebna najmanje dva, a ponekad i svi ti elementi.

Visio je naglavce na prečki. Radio je trbušnjake, a onda vježbu za bočne mišiće, držeći u rukama medicinku. Američka vojska je osmislila režim tjelovježbe koji je oponašao radnje što su ih vojnici obavljali na terenu, za uvježbavanje onih mišića i vještina koje su trebale na bojnom polju.

Robie se držao istog koncepta i vježbao stvari koje je trebao kako bi preživio *tamo vani.* Zamasi, udarci, eksplozivnost od nožnih listova nagore. Sve je vježbe obavljao u sinergiji. I gornji i donji dio tijela, tjerajući se do krajnje točke izdržljivosti. Bio je izvrsno građen, ali nikad nije skidao majicu. Nitko ga nikad nije vidio kako u prolazu pokazuje svoje snažne mišiće, osim ako mu to nije trebalo kao dio misije.

Pola sata je naporno vježbao jogu, sve dok nije bio cio obliven znojem. Upravo je izvodio *Iron Cross* na racama kad su se vrata otvorila.

A. Lambert je zurila u njega.

Nije se smiješila, čak mu nije niti uputila pozdrav. Zatvorila je vrata za sobom, pošla u kut i prekriženih nogu sjela na strunjaču. Robie je ostao u položaju križa još trideset sekunda, ne kako bi je zadivio, jer ona nije niti gledala u njega. Izdržao je toliko jer je htio tijelo natjerati preko granice na koju je inače bilo naviknuto. U suprotnome bi samo gubio vrijeme.

Napokon je prekinuo vježbu i lagano doskočio na pod. Dohvatio je ručnik i obrisao lice.

„Mislim da ste vi jedini koji koristite ovu prostoriju."

Spustio je ručnik i otkrio da sada gleda u njega.

Na sebi je imala traperice i bijelu majicu kratkih rukava. I majica i traperice su bile tijesno pripijene uz tijelo. Nije bilo mjesta za skrivanje bilo kakvog oružja. Robie je uvijek najprije to provjeravao, radilo se o muškarcima ili ženama, mladima ili starima.

„I vi ste ovdje", odgovorio je.

„Ne da bih vježbala", odgovorila je.

„Zašto onda?"

„Naporan dan u uredu. Samo sam se došla malo opustiti."

Osvrnuo se po maloj, loše osvijetljenoj prostoriji. Zaudarala je po ustajalom zraku, znoju i plijesni.

„Mora biti i ljepših mjesta za opuštanje od ovoga", rekao je.

„Nisam očekivala ikoga drugog zateći ovdje", odgovorila je.

„Osim, možda, mene. Po tome što ste rekli, znali ste da koristim ovu prostoriju."

Rekla je: „Rekla sam to samo zato jer sam vas večeras vidjela ovdje. Nikad vas prije nisam vidjela ovdje dolje, niti bilo koga drugoga, ako ćemo pravo."

On je već znao odgovor, ali je ipak upitao: „Dakle, naporan dan u uredu. Gdje radite?"

„U Bijeloj kući."

„Prilično impresivno."

„Ima dana kada se ne čini tako impresivnim. A vi?"

„Investicije."

„Radite u nekoj od onih velikih tvrtki?"

„Ne, radim samostalno. Oduvijek sam bio samostalan."

Robie je prebacio ručnik preko ramena. „Pa, pretpostavljam da ću vas sada prepustiti vašem opuštanju." Ipak, zapravo nije želio još otići. Ona je to možda osjetila. Ustala je i rekla: „Ja sam Annie. Annie Lambert."

„Zdravo, Annie Lambert."

Rukovali su se. Prsti su joj bili dugi, gipki i iznenađujuće snažni.

„Imate li i vi ime?" upitala je.

„Robie."

„Ime ili prezime?"

„Prezime. Piše na mojem poštanskom sandučiću."

„A ime?"

„Will."

„To je bilo teže nego je trebalo biti." Nasmiješila se.

Zatekao je sebe kako joj uzvraća osmijeh. „Nisam najdruželjubiviji tip kojega ste upoznali."

„Ali prije neku večer sam vas vidjela na zabavi na trećem katu."

„To je bilo u malom neskladu s mojim karakterom. Popio sam koktel nakon prilično dugo vremena."

„I ja."

„Možda ponekad možemo izići na piće." Robie nije imao pojma zašto je izgovorio tu ponudu.

„Dobro", neusiljeno je rekla. „Zvuči mi u redu."

„Laku noć," rekao je Robie. „Lijepo se opustite."

Zatvorio je vrata za sobom i liftom se uspeo do svoga kata.

Odmah je obavio telefonski poziv. Nije to zapravo htio učiniti, ali svaki takav kontakt je trebalo dojaviti. Robie nije mislio da bi bilo što povezano s Annie Lambert moglo biti zabrinjavajuće, ali pravila su bila jasna. Annie Lambert će biti još dublje istražena. Ako išta iskrsne, Robie će biti izviješten i bit će poduzete odgovarajuće mjere.

Dok je sjedio u svojoj kuhinji, Robie se pitao je li uopće trebao obaviti taj telefonski razgovor. Možda više ni na što ne gleda normalno. Netko prijateljski naklonjen mogao mu je biti prijetnja. O tome se moralo izvijestiti. Ženu koja se „opuštala" i pozdravila ga valjalo je prijaviti.

Živim u svijetu koji više ni približno nije normalan. Ako je ikad i bio. Ali neće uvijek biti tako. K tome, u agenciji nema pravila protiv ispijanja pića s nekim.

Zato će to možda i učiniti. Jednom. Napustio je zgradu i prešao ulicu. S nebodera koji se tamo nalazio pružao se izvrstan pogled na njegovu zgradu, u čemu i jest bila bit. Na četvrtom se katu nalazio prazan stan. Robie je imao njegov ključ. Ušao je u stan i pošao ravno do kuta prednje sobe. Tamo je bio postavljen dalekozor za izviđanje koji je slovio za jedan od najboljih na svijetu. Uključio ga je i objektiv okrenuo prema svojoj zgradi. Pritiskao je i povlačio komande, obavljajući prilagodbe sve dok u oštar fokus nije došao određeni dio zgrade.

Njegov kat, troja vrata niz hodnik. Svjetla su bila upaljena, a rolete za dvije trećine podignute. Čekao je. Deset minuta. Dvadeset minuta. Robieju je bilo svejedno.

Ulazna vrata stana Annie Lambert su se otvorila i zatvorila. Zaputila se niz hodnik. Pomicao je dalekozor u odmjerenim pomacima, slijedeći njezine korake. Zastala je u kuhinji, otvorila hladnjak i izvadila dijetalnu kolu. Dalekozor

mu je omogućavao da s lakoćom pročita što piše na etiketi. Vrata hladnjaka je zatvorila zamahom boka. Napunila je čašu dopola kolom, a zatim do vrha nadolila ruma koji je izvukla iz ormarića nad štednjakom.

Pošla je niz hodnik. Prije nego je došla do svoje spavaonice, raskopčala je traperice, izvukla se iz njih i bacila ih u košaru za rublje. Odložila je piće na pod da bi preko glave svukla majicu. Donje rublje joj je bilo ružičaste boje. Nije bila od onih koje nose tange; gaćice su joj potpuno prekrivale stražnjicu.

Robie ovo nije vidio. Okrenuo je dalekozor kad je počela raskopčavati hlače. Dalekozor je koštao gotovo pedeset somova. Zato ga nije imao namjeru koristiti za patetični voajerizam.

Robie se vratio u svoju zgradu i liftom se odvezao do najgornjeg kata.

Zaključana vrata su vodila na krov. Ali za njega brava nije bila previše složena. Uz kratak niz stuba se uspeo do samog vrha zgrade. Pošao je do ruba i pogledom prešao po gradu.

Washington, državna metropola, uzvratio mu je pogled.

Noću je to bio lijep grad. Spomenici su izgledali osobito lijepo ovako u tami osvijetljeni mjesečinom. Po Robiejevu mišljenju, u Sjedinjenim Državama se po uređenosti jedino Washington mogao uspoređivati s velikim europskim gradovima.

Ali bio je to i grad tajni.

Robie i ljudi poput njega su bili jedna od tih tajni.

Robie je sjeo, naslonio se leđima na zid i podigao pogled prema nebu.

A. Lambert je službeno postala Annie Lambert. Znati to iz dosjea nije bilo jednako kao čuti to osobno.

A on ju je prijavio samo zato što je vjerojatno bila tek prijateljski nastrojena.

Naporan dan u uredu. Samo joj je trebalo mjesto gdje će se opustiti.

Robie je to mogao razumjeti, i sam je imao teških dana u uredu.

I njemu bi moglo dobro doći mjesto gdje se može opustiti.

Ali to se nikad neće dogoditi.

Istuširao se i preodjenuo u čistu odjeću. Zatim je izjurio van. Bilo je vrijeme za odlazak na posao.

9. poglavlje

JOŠ JEDAN UDOMITELJSKI DOM u kojem nije željela biti. Koji je ovo po redu? Peti? Šesti? Pretpostavila je da to vjerojatno nije ni bitno.

Osluškivala je galamu što je dolazila iz prizemlja jednokatnice koju je posljednja tri tjedna nazivala svojim domom. Muškarac i žena koji su dolje vikali jedno na drugo bili su njezini udomitelji. Što je više od šale, pomislila je. Bilo je to kriminalno. *Oni* su bili kriminalci. Kroz dom im je prošao cijeli niz usvojenika od kojih su oni stvorili džepare i dilere drogom.

Ona je odbila i džeparenje i dilanje drogom. Zato će joj večeras biti posljednja večer ovdje. Već je svoj ruksak napunila s ono malo stvari koje je posjedovala. Spavaonicu je dijelila s još dvoje djece usvojenika. Oboje su bili mlađi od nje i bilo joj je mrsko ostaviti ih ovdje.

Posjela ih je na postelju i rekla: „Ekipa, ja ću vam pomoći. Obavijestit ću socijalnu službu o tome što se ovdje događa. U redu? Oni će doći i izvući vas odavde."

„Zar nas ne možeš povesti sa sobom, Julie?" upitala je uplakana djevojčica.

„Voljela bih da mogu, ali ne mogu. Ali izvući ću vas odavde, obećavam vam."

Dječak je rekao: „Oni ti neće vjerovati."

„O da, hoće. Imam *dokaz*."

Oboje ih je zagrlila, otvorila prozor, uspela se preko praga, spuznula niz oluk do ravnog krova nadstrešnice za automobil dograđene do kuće, pa se niz potporni stup napokon spustila na zemlju i otrčala u tamu.

Na umu joj je bila samo jedna misao.

Idem doma.

Dom je bila jednokatnica još manja od one koju je upravo napustila. Ukrcala se u vlak podzemne željeznice, zatim na autobus, pa nastavila pješice. Usput je izvukla kuvertu, pošla do stuba velike upravne zgrade i gurnula kuvertu kroz otvor za poštu na vratima. Bila je adresirana na ženu koja je njoj i ostalo dvoje djece sredila udomiteljstvo u onoj jednokatnici. Bila je to fina dama, imala je dobre namjere, ali bila je posve preplavljena djecom koju, činilo se, nitko nije želio. U kuverti je bila memorijska kartica fotoaparata prepuna optužujućih fotografija para kako zlostavlja svoje usvojenike, uključuje ih u razvidno nezakonite aktivnosti i sjedi potpuno oduzet na kauču s jasno vidljivim lulama za *crack* i gomilama tableta pred sobom. Ako to ne pomogne, pomislila je, ništa drugo neće.

Do kuće je došla sat kasnije. Nije pošla do glavnih ulaznih vrata. Učinila je isto što je činila uvijek kad bi ovako kasno dolazila kući. Upotrijebila je ključ koji je skrivala u cipeli kako bi njime otvorila stražnja vrata. Pokušala je upaliti svjetlo, ali ništa se nije dogodilo. To je nije iznenadilo. Značilo je samo da je struja iskopčana jer računi nisu plaćeni. Pipajući uz zidove i uz pomoć mjesečine koja se probijala kroz prozore uspela se do spavaonice na katu.

Soba se nije promijenila. Bila je to prava rupa, ali zato *njezina* rupa. Gitara, listovi nota, knjige, odjeća, posvuda razbacani časopisi. Na podu se nalazio madrac koji joj je služio za postelju, ali jedva se nazirao pod svim tim stvarima. Razborito je zaključila da njezini roditelji nisu raščistili njezinu sobu jer su znali da će se vratiti ovamo.

Imali su problema. Mnogo problema.

Većina ljudi bi ih smatrala jadnim, drogom uništenim propalicama.

Ali bili su njezini roditelji. Voljeli su je.

I ona je voljela njih.

Željela je skrbiti o njima.

U dobi od četrnaest godina ona je često bila mama i tata, a njezini su roditelji često bili djeca. Oni su bili njezina odgovornost, a ne obrnuto. Ali to je bilo u redu.

Znala je da bi dosad trebali spavati. Valjda ne drogirani, nadala se.

Zapravo, stvari su išle nabolje. Otac joj je već cijela dva mjeseca radio na utovarnim dokovima i za to primao plaću. Majka joj je radila kao konobarica u zalogajnici gdje je napojnica od dva dolara prije bila iznimka nego pravilo. Istina, njezini mama i tata su bili liječeni ovisnici, ali svakog su dana ustajali i odlazili na posao. Jedino, problemi s drogom i zaglavljivanje u zatvoru su nadležne navodili da ih ponekad proglase nesposobnima da o njoj skrbe.

To je uzrokovalo protjerivanje u sustav udomiteljstva.

Ali to za nju nije važilo. Više ne. Sada je bila kod kuće.

Prstima je napipala komad papira u džepu svoje jakne. Bila je to poruka od njezine mame. Poslana je u njezinu školu i ostavljena u uredu. Roditelji su joj planirali odseliti iz četvrti i negdje drugdje započeti novi život. I, naravno, željeli su da njihovo dijete pođe s njima. Julie već odavno nije bila tako uzbuđena.

Pošla je hodnikom do njihove spavaće sobe, ali ona je bila prazna. Postelja im je bila jednaka njezinoj, jednostavno na pod položeni madraci. Ali soba nije bila neuredna. Njena ju je majka uredila. Odjeća je bila pospremljena, premda poslagana u košare. Nisu imali ormara ili komoda. Sjela je na krevet, držeći u ruci sliku njih troje koja je visjela na zidu. U tami je nije mogla dobro vidjeti, ali točno je znala tko je na njoj.

Majka joj je bila visoka i vitka, a otac niži i još mršaviji. Izgledali su nezdravo, kakvi su i bili. Godine drogiranja ostavile su trajne ožiljke, kronične probleme, živote koji će biti značajno skraćeni. Pa ipak, prema njoj su uvijek bili nježni. Nikad je nisu zlostavljali. Kad su mogli, pazili su na nju. Hranili je, pazili da joj bude toplo i da je na sigurnom, opet kad bi mogli. Svoje probleme nikad nisu donosili kući. Nedjela koja su činili zbivala su se podalje od nje. Ona je to cijenila. I svaki put kad bi otišla na skrb kod udomitelja, oni su sve poduzimali da je vrate natrag.

Vratila je sliku na zid i izvukla poruku njezine majke koja joj je poslana u školu. Ponovno ju je pročitala. Upute su bile jasne. Bila je uzbuđena. To bi mogao biti početak nečega velikoga. Samo njih troje, u novom životu podalje odavde. Mučio ju je jedino pričuvni plan koji je njezina majka spomenula u poruci, za slučaj da se iz nekog razloga ne uspiju naći sa svojom kćeri. Uz poruku je bio priložen i novac. Taj je novac trebao poslužiti za taj pričuvni plan. Pa, nije bilo razloga da se njezini roditelji ne bi mogli naći s njome. Pretpostavila je da će na put krenuti sutra ujutro.

Krenula je prema vratima da se vrati u svoju sobu i pokupi stvari koje nije bila odnijela u udomiteljsku kuću.

A tada je zastala.

Začula se buka koja je nije posve iznenadila jer su njezini roditelji znali ponekad biti budni u čudne sate. Sigurno su se vraćali kući.

Sljedeći zvuk koji je začula izbrisao joj je sve ostale misli iz glave.

Bio je to muški glas. Koji nije pripadao njezinu ocu.

Bio je povišen. Gnjevan. Pitao je njezina oca što zna. Koliko mu je bilo rečeno.

Čula je kako joj otac cvili, kao da je ozlijeđen.

Zatim je Julie začula mahnit glas svoje majke. Tražila je od te osobe da ih ostavi na miru.

Uzdrhtala tijela, Julie se počela prikradati niz stube.

Nije imala mobitela ili nečega drugog da nazove policiju. U kući nije bilo telefona. Njezini roditelji to sebi nisu mogli priuštiti.

Kad je čula pucanj, sledila se i zatim potrčala niz stube. Došavši u prizemlje, vidjela je svoga oca kako u tami zgrčen čuči uza zid. Čovjek je držao pištolj uperen u njezina oca. Na očevim se grudima nazirala tamna mrlja koja se sve više širila. Lice mu je bilo pepeljasto. Pao je na pod, usput zamahnuvši rukama kroz zrak i srušivši noćnu svjetiljku.

Čovjek s pištoljem se okrenuo i ugledao je. Uperio je pištolj u nju.

„Ne!" vrisnula je njezina majka. „Ona ništa ne zna."

Premda je imala jedva pedeset kilograma, udarila je čovjeka straga po nogama i ovaj se bolno srušio na pod, a pištolj mu je odletio po podu, izvan njegova dosega.

„Bježi, dušo, bježi!" vrisnula je njezina majka.

„Mama!" uzvratila joj je. „Mama, što se..."

Njezina je majka ponovno vrisnula: „Bježi! Odmah!"

Okrenula se i potrčala uz stube još dok se čovjek okretao i smrtnim hitcem pogađao majku u glavu.

Dočepala se svoje sobe, zgrabila ruksak, odjurila do prozora i dohvatila se metalne rešetke preko koje je netko nekad davno uzgojio bršljan. Spustila se niz nju tako brzo da joj je izmaknulo uporište i posljednjih se dva metra samo skotrljala na zemlju. Ustala je, prebacila ruksak preko ramena i potrčala.

Nekoliko sekunda kasnije u kući je odjeknuo hitac.

Kad je strijelac istrčao van, tinejdžerice već više nije bilo na vidiku.

Ali on je zastao, osluškujući. Do njega je dopro zvuk nogu u trku. Oprezno se za tim zvukom zaputio na zapad.

10. poglavlje

ŽENA JE PRIŠLA svojem automobilu. Vjerojatno je razmišljala o milijun stvari dok je bacala torbu za spise na stražnje sjedalo svoje Toyote, odmah do sjedala za dijete. Uposlena profesionalka, majka, domaćica... popis se nastavljao dalje, kako u većine žena.

Crno joj je odijelo bilo kupljeno na rasprodaji, kao i većina njezine odjeće. Bilo je ponešto sumorno nakon cijelog dana provedenog na poslu, a i pete cipela su joj bile ogrebene na nekoliko mjesta. Nije bila bogata, ali posao koji je obavljala bio je od važnosti za njezinu zemlju. Zbog toga joj je i plaća bila manja od one koju je mogla dobivati u privatnom sektoru.

Bila je u srednjim tridesetima, visoka jedva nešto više od metra i pol, i od posljednje joj je trudnoće ostalo više od petnaest kilograma viška jer nije imala vremena pozabaviti se time. Imala je dvoje djece, u dobi od tri i nešto manje od šest godina. Bila je u postupku dobivanja razvoda. Ona i njezin uskoro bivši suprug trenutačno su zajednički skrbili o djeci. Na smjene, jedan tjedan on, a jedan tjedan ona. Priželjkivala je dobiti potpunu skrb, ali to je uz posao koji je obavljala bilo teško ostvariti.

Večeras je došlo do promjene uobičajene rutine. Prije povratka kući morala je svratiti na jedno mjesto. Pokrenula je automobil, glave prepune pomiješanih misli o poslu i zahtjeva dvoje živahne djece. Za njezine potrebe tu nije bilo mjesta. Ali to jednostavno dolazi s majčinstvom, pretpostavljala je.

ROBIE se zagledao u stambenu peterokatnicu. Izgledala je poput njegove zgrade. Stara, oronula. Ali on je živio u finom dijelu državne prijestolnice. Ovaj dio grada bio je poznat po obilju zločina. Ipak, ova je četvrt postajala sigurnijom. Ovdje si mogao zasnovati obitelj bez previše brige oko toga hoće li ti dijete stradati na putu iz škole jer je uletjelo u unakrsnu vatru dilerskih skupina koje su se borile za prevlast na ulicama.

Ovdje nije bilo vratara. Ulaz u zgradu je bio zaključan i za ulazak ti je trebala magnetna kartica. On je to imao. Nije bilo nadzornih kamera. One koštaju mnogo novca. Ljudi koji su ovdje živjeli to sebi nisu mogli priuštiti. Kao ni vratara.

Robie je od šefova kartela preko saudijskih prinčeva došao do ovoga. Dosje o večerašnjoj meti bio je posebno tanak. Crnkinja, dob trideset pet. Imao je njezinu sliku i adresu. Nije mu rečeno iz kojeg to točno razloga ona večeras mora umrijeti, osim da je povezana s terorističkom organizacijom. Ako bi je Robie trebao na neki način odrediti, vjerojatno bi je stavio u kutiju „problematičnih slučajeva" koju je njegov poslodavac ponekad koristio da opravda nečiju smrt. Nije mogao zamisliti da bi netko tko živi ovdje mogao predstavljati globalnu prijetnju. Takvi su radije birali otmjenije adrese ili su se skrivali u nekoj državi koja svoje stanovnike nije izručivala Sjedinjenim Državama. Ali pripadnici terorističkih ćelija bili su uvježbavani da se stope s okolinom. Ona je očito bila jedna od takvih. U svakom slučaju, razlog zbog kojeg je morala umrijeti nadilazio je njegov platni razred.

Pogledao je na sat. U zgradi su se nalazili samo stambeni prostori, ali manje od polovice ih je bilo nastanjeno. Nakon financijske krize pedeset posto ovdašnjih ljudi je pretrpjelo stečaj. Ostalih deset posto je izgubilo posao i bilo izbačeno iz stana. Žena je živjela na četvrtom katu. Bila je u najmu i

nije sebi mogla priuštiti hipoteku na ovo mjesto, bez obzira na stečaj. Na istom je katu živjelo još samo dvoje ljudi, neka starica koja nije ni čula ni vidjela, i čuvar u zaštitarskoj firmi koji je radio u noćnoj smjeni i trenutačno bio petnaest milja daleko. Stanovi iznad i ispod ženinog također su bili prazni.

Okrenuo je glavu lijevo i desno i začuo škljocaj u vratu. Navukao je kapuljaču.

Plan je bio utanačen. Nije bilo tipke koju se moglo pritisnuti za odustajanje. Raketa je bila nakrcana gorivom i odbrojavanje za polijetanje je započelo.

Pogledao je na sat. Njegov voditelj ju je vidio kako satima ranije ulazi u kuću, s vrećom namirnica u jednoj i torbom za spise u drugoj ruci. Izgledala je umorno, izvijestio je voditelj Robieja. Bit će to posve dobar izgled, u usporedbi s onim što je slijedilo.

Upravo u takvim trenucima Robie se pitao što će činiti u ostatku svoga života. Nije imao nikakvih problema s ubijanjem kartelskog smeća ili bogatih, megalomanskih pustinjskih šeikova. Ali večeras je Robie imao problem. Posegnuo je rukom u rukavici u džep i tamo napipao pištolj. Obično bi mu dodir oružja vratio samopouzdanje.

Večeras nije bilo tako.

Ona će biti u krevetu. U stanu joj je vladala tama. U ovo doba će već spavati.

Barem ništa neće osjetiti. Pobrinut će se da njegov nasrtaj izazove trenutnu smrt. Život će se nastaviti i bez nje. Bogat ili siromašan, važan ili ne, život se jednostavno zbivao. Zgradu će napustiti preko požarnih stuba. One su se spuštale u pokrajnju uličicu, kao što je bio slučaj s mnogim od ovih zgrada. U svoj će se stan vratiti do tri ujutro. Upravo na vrijeme da pođe na počinak.

Da zaboravi da se večeras ikad zbilo.

Kao da sam to u stanju.

11. poglavlje

ROBIE JE PROVUKAO karticu kroz čitač i vrata su se uz škljocaj otvorila. Još je jače navukao kapuljaču na glavu. Hodnici su bili loše osvijetljeni. Fluorescentne cijevi su pucketale i treptale. Tepih je bio prašnjav i na nekim mjestima odlijepljen od poda. Boja na zidovima se gulila.

Otvorio je vrata stubišta i počeo se uspinjati. Zrak je bio prepun mirisa kuhane hrane. Tako izmiješani, nisu predstavljali ugodnu aromu. Brojao je katove. Na četvrtom je izišao sa stubišta i zatvorio vrata za sobom.

Ovaj je hodnik izgledao jednako kao onaj u prizemlju.

Ono što je tražio bio je broj 404.

Slijepa i gluha dama živjela je u dnu hodnika, slijeva. Odsutni zaštitar prebivao je na broju 411. Na vratima s brojem 404 nalazila se blindo brava koju je vjerojatno postavila njegova današnja meta. Robie je primijetio da se na većini ostalih ulaznih vrata nalaze obične brave. Blindo brava je značila da drži do mjera sigurnosti. Pa ipak, sve u svemu mu je trebalo trideset sekunda da bravu pobijedi zajedničkim djelovanjem dvaju tankih komada metala.

Zatvorio je vrata za sobom i stavio naočale za gledanje u mraku. Pogledom je prešao mali dnevni boravak. U zidnu utičnicu je bila priključena noćna svjetiljka koja je osiguravala malo svjetla. Ali to nije bilo bitno. Robieju je bio uručen nacrt stana i po njemu je upamtio sve bitne pojedinosti.

Prsti su mu obujmili pištolj u džepu; prigušivač je već bio pričvršćen na usta cijevi. Nije valjalo gubiti vrijeme.

U jednom kutu prostorije nalazio se okrugli stol od iverice. Na njemu je stajalo prijenosno računalo i gomila papira. Činilo se da je dama ponijela posao kući. Na maloj polici se nalazilo nešto knjiga. Nije bilo tepiha, samo pohabane podne prekrivke.

U jednom je kutu stajala dječja ogradica na sklapanje. Dva zida bila su oblijepljena pakpapirom. Na njemu su se nalazili jednostavni crteži djece i žene raščupane kose. Dječjim su rukopisom riječi „ja" i „mama" bile odvojene nespretnim crtežom srca. U drugom se kutu nalazila i gomila igračaka.

Zbog svega toga, Robie je zastao.

Došao sam ovamo ubiti mladu majku. Na memorijskom sticku o tome nije ništa pisalo.

Zatim se u njegovim slušalicama oglasio glas.

„Već si trebao biti u spavaonici."

To je bila još jedna stvar po kojoj se večerašnja misija razlikovala od ostalih. Na sebi je imao malu kameru koja je osiguravala živu sliku, te slušalicu putem koje mu je njegov voditelj mogao davati upute za učinkovitije obavljanje zadaće.

Robie je prešao sobu i zastao pred vratima spavaonice.

Osluhnuo je par trenutaka s uhom na jeftinom drvu i čuo što je i očekivao: prigušeno disanje i tiho hrkanje.

Rukom u rukavici je dohvatio kvaku, otvorio vrata i ušao unutra.

Postelja se nalazila nasuprot prozoru. Odmah pred njim su se nalazile požarne stube. Na mnogo načina, sve je ovo bilo previše lagano, poput propisno osvijetljene filmske scene koja očekuje glumce da odglume glavnu scenu.

Ovdje je bilo mračno, ali još ju je uvijek mogao vidjeti kako leži na bračnoj postelji. Krupno joj je tijelo stvaralo poveliku grbu pod pokrivačima. Većina tjelesne težine bila

joj je razmještena u bokovima i stražnjici. Robie je znao da će trebati ponešto muke dok joj tijelo budu prebacivali na nosila nakon što bude proglašena mrtvom. Murjaci će pokušavati pronaći tragove, ali njih neće biti. Robie će uredno obaviti svoj posao. K tome, večeras je u pištolju imao dum-dum metke, tako da će oni najvjerojatnije ostati u njoj. A ukoliko bude tako, medicinski istražitelj će ih pronaći pri naknadnom patološkom pregledu. Ali ono što nikad neće imati bit će pištolj iz kojega su ispaljeni.

Izvukao je svoj Glock iz džepa i zakoračio naprijed. Kad ste željeli biti sigurni da će jedan hitac obaviti posao, bilo je mnoštvo mjesta koja ste mogli ciljati.

Kako bi izbjegao da ga poprskaju krv i tkivo, što je kod kontaktnog hitca bilo neizbježno, Robie je večeras izabrao pucati s udaljenosti od nekoliko koraka. Ispalit će jedan hitac u srce, a onda će, sigurnosti radi, drugim hitcem gađati aortu koja je bila širine crijeva za polijevanje vrta i pružala se okomito uz srce. Ispred aorte se nalazilo i drugih stvari, ali ako je čovjek znao gdje ciljati i ako je kut bio ispravan, hitac će raznijeti aortu u deset od deset slučajeva. Krvarenje će biti munjevito. A ako meci nekako ipak prođu kroz nju, madrac će ih vjerojatno zaustaviti.

Brzo, čisto.

Došao je pred postelju i podigao pištolj. Ležala je ispružena na leđima. Naciljao joj je srce. Umjesto mete, u mislima je načas vidio igračke, dječju ogradicu, crtež na kojem je pisalo: „Ja srce mama". Odmahnuo je glavom da razbistri misli. Pokušao se opet usredotočiti. Crtež mu je opet nahrupio u misli. Ponovno je odmahnuo glavom. I...

Robie se lagano trgnuo kad je uz nju ugledao još jedno malo klupko. Ispod pokrivača je izvirivala glava s kovrčavom kosom. Nije povukao okidač.

Glas u uhu mu je rekao: „Pucaj."

12. poglavlje

ROBIE NIJE ZAPUCAO. Ali sigurno je proizveo nekakav zvuk.

Kovrčava glava se pomaknula. Zatim se malo tijelo uspravilo u sjedeći položaj. Dječak je protrljao oči, zijevnuo, otvorio oči i zagledao se ravno u Robieja koji je tamo stajao, s pištoljem uperenim u njegovu majku.

„Pucaj", rekao je glas. „Ustrijeli je!"

Robie nije zapucao.

„Mama", prestrašenim je glasom rekao dječak, ne skidajući pogled s Robieja.

„Pucaj", rekao je glas. „Odmah."

Čovjek je zvučao histerično. Robie taj glas nije mogao povezati s licem jer svoga voditelja nikad nije osobno upoznao. Standardni postupak agencije. Nitko nikoga nije mogao prepoznati.

„Mama?" Dječačić je počeo plakati.

„Ubij i klinca", rekao je voditelj. „Odmah."

Robie je mogao jednostavno zapucati i otići. Dva hitca u grudi. Jedne velike i jedne male. Jedan dum-dum metak ispaljen u dijete posve će mu raznijeti utrobu. Neće imati nikakve šanse.

„Pucaj, odmah", rekao je glas.

Robie nije zapucao.

Žena se počela meškoljiti.

„Mama?" Njezin ju je sin počeo ubadati prstima, ali i dalje je zurio u Robieja. Suze su mu se slijevale niz mršave obraze. Počeo je drhtati.

Ona se polako budila. „Da, dragi?" rekla je pospanim glasom.

„Ne boj se, dragi, to je samo noćna mora. Tu si, s mamom. Ničega se ne trebaš bojati."

„Mama?"

Povukao ju je za spavaćicu.

„Dobro, dragi, dobro. Mama je budna."

Ugledala je Robieja. I sledila se, ali samo načas. Zatim je privukla dijete sebi.

Vrisnula je.

Robie je stavio prst na usta.

Opet je vrisnula.

„Ustrijeli ih", mahnitim je glasom rekao voditelj.

Robie joj je rekao: „Budi tiha, ili ću pucati."

Ona nije prestajala vrištati.

„Ubij je", grmio je voditelj u Robiejevu uhu.

„Budi tiho", rekao je Robie ženi.

Ona je jecala, grleći sina. „Molim vas, gospodine, molim vas, nemojte nam nauditi."

„Samo šuti", rekao je Robie. Voditelj mu je još vrištao u uho. Da se kreten nalazio u prostoriji, Robie bi ga bez razmišljanja ustrijelio, samo da ga ušutka.

„Uzmite što hoćete," mrmljala je žena. „Ali, molim vas, nemojte nas ozlijediti. Nemojte ozlijediti moje dijete."

Okrenula se, grleći sina. Pridigla ga je tako da su sada bili naslonjeni obrazom uz obraz. On je prestao plakati, dodirujući majčino lice.

Robie je nešto shvatio i osjetio kako mu se želudac steže.

Voditelj više nije vrištao. U slušalici je zavladala tišina.

Trebao se tome ranije dosjetiti.

Robie se bacio naprijed.

Misleći da ih želi napasti, žena je opet počela vrištati.

Prozorsko staklo se rasprsnulo.

Robie je gledao kako metak ispaljen iz puške prolazi dječaku kroz glavu, a zatim pogađa majčinu, ubijajući ih oboje. Bio je to vrhunski hitac, ispaljen od vrhunskog strijelca. Ali Robie nije o tome razmišljao.

Kad joj je život skončao, ženi je pogled ostao počivati na Robieju. Izgledala je iznenađeno. Majka i sin su pali na bok, zajedno. Ona ga je još uvijek grlila. Ako ništa drugo, činilo se da su joj u smrti ruke još čvršće zagrlile njezino beživotno dijete.

Robie je stajao ondje, spuštenog pištolja. Pogledao je kroz prozor. Osiguranje od propasti misije nalazilo se negdje ondje vani, očito s veoma *dobrim* pogledom na sobu.

Tada su mu nagoni proradili i Robie se pognuo i otkotrljao od prozora. Na podu je vidio još nešto što večeras nikako nije očekivao vidjeti.

Na podu do postelje nalazila se nosiljka za bebe. U njoj je čvrstim snom spavalo drugo dijete.

„Sranje", promrmljao je Robie.

Puzući na trbuhu krenuo je naprijed.

Slušalica mu je oživjela. „Izlazi iz stana", zapovjedio mu je njegov voditelj. „Preko požarnih ljestava."

„Idi dovraga", rekao je Robie. Strgnuo je s glave kameru i slušalicu, isključio ih i strpao u džep.

Dohvatio je nosiljku i privukao je sebi. Očekivao je drugi pucanj. Ali nije imao namjeru strijelcu ponuditi dobru metu. A čovjek s druge strane ciljne linije bez toga neće zapucati, Robie je to znao. I on je ponekad znao biti onaj koji negdje tamo u tami drži u rukama pušku.

Odmaknuo se od prozora i ustao, držeći nosiljku iza sebe. Bilo je to kao da drži velike utege. Morao je izići iz zgrade, ali Robie to očito nije mogao učiniti onako kako je planirao. Bacio je pogled prema vratima. Mora još nešto obaviti prije nego ode.

Iznio je dijete iz spavaonice i malom baterijskom svjetiljkom pretražio sobu. Ugledao je ženinu torbicu. Spustio je nosiljku na pod, prekopao po torbici i izvukao ženinu vozačku dozvolu. Snimio ju je svojim mobitelom. Zatim joj je fotografirao osobnu iskaznicu. I njezinu službenu iskaznicu.

Koji...? Ta se činjenica nije spominjala na memorijskom sticku.

Napokon je ugledao plavi predmet djelomično skriven pod hrpom papira. Dohvatio ga je.

Američka putovnica.

Snimio je sve stranice koje su ukazivale na mjesta na koja je putovala. Vratio je dozvolu, iskaznicu i putovnicu natrag i dohvatio nosiljku.

Otvorio je ulazna vrata stana i pogledao desno, pa lijevo.

Izišao je van i četiri koraka zatim dospio do stubišta. Strčao se dolje. U glavi mu se razvijao plan zgrade. Bio je upamtio svaki stan, svakog stanara, svaku mogućnost. Ali nikad u takvu svrhu kao sada: zbog bijega od vlastitih ljudi.

Broj 307. Majka troje djece, prisjetio se. Pojurio je niz hodnik, nogama jedva dotičući prljavi tepih.

Nekim čudom, klinac je i dalje spavao. Robie nije pravo ni pogledao dijete još otkad ga je uzeo. Sada ga je promotrio.

Kosa mu je bila kovrčava, kao u mrtvog brata. Robie je znao da se dijete nikad neće sjećati svoga brata. Niti majke. Život ponekad nije bio samo nepravedan, bio je više nego tragičan.

Spustio je nosiljku pred vrata broja 307. Robie je triput pokucao. Nije se osvrtao uokolo. Ako bi netko iz ostalih stanova pogledao van, vidio bi mu samo leđa. Još je jednom pokucao i opet pogledao dijete koje se počelo meškoljiti. Čuo je kako netko prilazi vratima i nakon toga otišao.

Dijete će preživjeti noć.

Robie je bio prilično siguran da on neće.

13. poglavlje

ROBIE JE SIŠAO niz još jedan red stuba do drugog kata. Imao je dvije mogućnosti.

Začelje zgrade nije dolazilo u obzir. Tamo se nalazio snajperist. Činjenica da je njegov voditelj želio da stan napusti preko požarnih ljestava govorila je Robieju sve što je trebao znati. Metak u glavu će mu biti nagrada jer je bio dovoljno glup da se ovoga puta pokuša izvući.

Pročelje zgrade jednako tako nije dolazilo u obzir, iz sličnog razloga. Dobro osvijetljeno, samo jedan ulaz – jednako tako sebi može na glavi narisati metu kad se pričuvna ekipa za minutu pojavi ovdje kako bi počistila nered. To mu je na raspolaganju ostavljalo dva boka zgrade. Njegove dvije mogućnosti, ali Robie je to morao suziti na jednu. I to brzo.

Još dok je razmišljao, već je bio u pokretu: broj 201 ili 216. Prvi se nalazio s lijeve strane zgrade, a drugi s desne. Strijelac sa stražnjeg dijela zgrade mogao se pomaknuti ulijevo ili udesno i tako u isto vrijeme pokriti začelje i jedan bok.

Dakle, lijevo ili desno?

Robie je u pokretu razmišljao.

Voditelj će pomagati strijelcu, izvještavati ga o tome kamo misli da će Robie poći. Lijevo ili desno? Napregnuo je misli da se prisjeti kako je izgledala okolica. Tu je bila ova visoka zgrada. Pa uličica iza nje. Zatim blok niskih poslovnih zgrada, benzinska crpka, niz dućana. Na drugoj strani još jedna visoka zgrada koja se Robieju pri ranijem izviđanju učinila napuštenom. Strijelac je morao biti ondje.

Bilo je to jedino mjesto s kojega je imao dobar pogled. A ako je zgrada bila napuštena, strijelac će imati prostora za kretanje, za promjenu položaja i ciljanje Robieja.

Dakle, kuda krenuti? Lijevo ili desno?

Njegova početna meta, s broja 404, bila je bliže lijevoj strani zgrade. Voditelj bi mogao pomisliti da će Robie krenuti u tom smjeru jer se već nalazio bliže toj strani. Voditelj nije znao da je Robie pošao do trećeg kata kako bi tamo ostavio drugo dijete i zatim se spustio još jedan kat niže. Ali voditelj će zaključiti da Robie mora sići. Sa sobom nije ponio ništa pomoću čega bi se spustio postrance niz zgradu.

Robie je promislio o tome. U glavi je zamislio strijelca kako mijenja položaj i odlazi na svoju desnu stranu – Robievu lijevu – postavlja nogare svoje puške, namješta ciljnik i čeka da se Robie pojavi.

Ali Robie se nije još pojavio, premda je brzina bila od svega najhitnija. Strijelac će to uzeti u obzir. Znao je da Robie pokušava razotkriti njegove namjere. *Cik,* onda kad očekuju da ćeš poći *cak.* Zato udesno umjesto ulijevo. To će pojasniti toliki protok vremena. A ne ostavljanje drugog djeteta.

Robie je sada na šahovskoj ploči u svojoj glavi pomaknuo strijelca lijevo, njemu udesno.

Vrijeme za razmišljanje je isteklo.

Pojurio je niz hodnik prema lijevoj strani zgrade.

Broj 201 je bio prazan. Još jedna ovrha. Mala osobna čuda ponekad izrastaju iz velikih ekonomskih katastrofa. Deset sekunda kasnije je bio unutra. Svi su stanovi imali isti raspored. Nije mu trebalo svjetlo ili njegove naočale za gledanje u mraku da bi se po njemu kretao. Došao je do stražnje spavaonice, otvorio prozor i popeo se na njega.

Uhvatio se za prozorski prag, pogledao dolje, procijenio pad i zatim se pustio.

Tri metra kasnije je pao i otkotrljao se, ublažujući pad. Ipak, osjetio je bol u desnom gležnju. Čekao je da ga hitac pogodi.

Ništa se nije dogodilo. Dobro je procijenio. Otrčao je ukoso dalje od zgrade, na nekoliko se trenutaka skrio iza kontejnera za smeće, ugodio svoja osjetila na novo okruženje. Zatim se uspeo preko ograde i pet sekunda kasnije već je sprintao niz ulicu.

Vjerojatno ga nisu vidjeli kako napušta zgradu, inače bi već bio mrtav. Ali dosad su već morali znati da je otišao. Interventna ekipa će ga tražiti. Četvrt po četvrt. Robie je znao kakva je rutina. Jedino, sada je morao djelovati njoj nasuprot.

Jer još otkad se ovim počeo baviti, Robie je znao da postoji mogućnost događanja ovoga što se večeras zbilo. Ne neka mala mogućnost, već takva na koju je trebalo računati. Kao kod svih njegovih drugih misija, i sada je imao spreman plan za izvlačenje. Došlo je vrijeme da ga provede. Savjet koji mu je dao Shane Connors napokon se pokazao korisnim.

„Ondje jedino sam sebi štitiš leđa, Wille."

Odmaknuo je još deset blokova kuća dalje. Konačno odredište se nalazilo pred njim. Pogledao je na sat. Ima vremena još dvadeset minuta, osim ako se raspored nije promijenio.

Godinu dana stara prijevozničkа tvrtka Outta Here je preuzela stari autobusni terminal u blizini Capitol Hilla. Tvrtka očito nije imala mnogo početnog kapitala i postaja se još uvijek činila zatvorenom. Ovdje parkirani autobusi tvrtke izgledali su kao da ne mogu proći niti rutinski pregled. Ovo putovanje će se cijelim putem odvijati na razini turističke klase.

Robie je pod lažnim imenom rezervirao kartu za autobus koji je polazio za dvadeset minuta. Odredište mu je bio New York. Kartu je platio gotovinom. Kada jednom stigne u New York, poduzet će drugi korak svojeg plana za izvlačenje, koji je podrazumijevao napuštanje zemlje. Planirao je između sebe i svojih ljudi ostaviti što je više moguće prostora.

Čekao je ispred terminala. Mjesto na kojem se nalazio nije bilo najsigurnije, posebno ne u dva sata ujutro. Ali bilo je daleko sigurnije od situacije iz koje se Robie upravo bio izvukao. S uličnim kriminalcima se znao nositi. Profesionalni ubojice s dalekometnim puškama su bili daleko strašniji.

Pogledao je ostale ljude koji su čekali na dolazak autobusa koji će ih odvesti do Velike Jabuke, izbrojivši trideset pet putnika, uključujući njega. U autobusu će biti još najmanje toliko mjesta, tako da će imati malo slobodnog prostora. Sjedala nisu bila rezervirana, pa će se pokušati smjestiti negdje podalje od sviju ostalih. Većina ljudi je sa sobom imala torbe, jastuke i naprtnjače. Robie nije imao ničega osim svojih naočala za gledanje u mraku, mikroskopske kamere i pištolja Glock u patentom zatvorenom pretincu s unutarnje strane jakne.

Ponovno je pogledom prešao preko niza ljudi. Zaključio je da ih je većina siromašna, pripadnici radničke klase ili drugi koje u životu nije pratila sreća. Bilo je to lako zaključiti. Odjeća im je bila stara, pohabana, kaputi izlizani, lica umorna i izmučena. Većina ljudi koji su raspolagali makar ograničenim financijskim sredstvima ne bi izabrala putovati u New York usred noći rasklimanim autobusom, noseći vlastite jastuke.

Autobus je u širokom luku ušao na parkiralište i uz škripu zahrđalih kočnica se zaustavio pred njima. Svi su se poredali u red. U tom ju je trenutku Robie primijetio. Već ju

je bio ubrojio među njih trideset pet, ali tek ju je sada mogao potpuno promotriti.

Bila je mlada. Možda dvanaest, možda jedva tinejdžerica. Bila je niska, mršava, odjevena u izblijedjele traperice s rupama na koljenima, majicu dugih rukava i tamnoplavi skijaški prsluk bez rukava. Na nogama je imala prljave, pohabane tenisice, a tamna, čvrsta kosa bila joj je straga vezana u konjski rep. U jednoj je ruci nosila naprtnjaču, a pogled joj je bio odlučno uprt u zemlju. Činilo se da teško diše, a Robie je primijetio i da joj na objema rukama i koljenima ima tragova zemlje.

Robie je provjerio, ali nije primijetio nikakav četvrtasti obris na džepovima njezinih traperica, ni prednjim ni stražnjim. Svaki je tinejdžer imao mobitel, posebno djevojke. Pa ipak, za razliku od većine mladih, ona ga je možda držala u džepu jakne. U svakom slučaju, to nije bio njegov posao.

Osvrnuo se uokolo, ali među ostalima nije primijetio nikoga tko bi joj mogao biti roditelj.

Polako se u redu pomicao naprijed. Još je uvijek postojala mogućnost da će ga pronaći ovdje prije nego što autobus krene. Obujmio je rukom pištolj u svojem džepu, ne podižući pogled s tla.

Napokon u autobusu, zaputio se prema njegovom dnu. Ušao je posljednji i većina je ljudi već zauzela mjesta bliže prednjem dijelu autobusa. Sjeo je na stražnju klupu, odmah do nužnika. U tom redu nije bilo više nikoga. Sjeo je do prozora. Ovdje je mogao ostati neprimijećen, a kroz procjep između dvaju sjedala pred sobom ipak vidjeti svakoga kako prilazi. Prozori su bili zatamnjeni. To će osujetiti svaki pokušaj gađanja izvana.

Tinejdžerica je sjela tri reda ispred njega, na suprotnu stranu kabine. Robie je podigao pogled kad je u autobus uskočio muškarac, upravo trenutak prije nego će vozač

zatvoriti vrata. Pokazao je svoju kartu i krenuo prema stražnjem dijelu autobusa. Kad se približio djevojci, skrenuo je pogled u stranu. Bio je to putnik broj trideset šest, posljednji koji se ukrcao.

Robie je utonuo još dublje u svoje sjedalo i jače navukao kapuljaču na glavu. Dohvatio je pištolj u svojem džepu i cijev mu usmjerio naprijed, tako da je ciljala ravno na mjesto koje je čovjek morao proći ako nastavi u Robiejevu smjeru. Robie je morao pretpostaviti da su nekako razotkrili njegov plan za izvlačenje i ovog čovjeka poslali da dovrši posao.

Ali tip je zastao jedan red iza tinejdžerice i sjeo na sjedalo odmah iza njezinog. Robieju se ruka kojom je držao pištolj malo opustila, ali je nastavio promatrati čovjeka kroz procjep između sjedala.

Djevojka je ustala i odložila naprtnjaču na policu iznad glave. Dok se podizala na prste kako bi dosegnula policu, majica joj se podigla i Robie je vidio da ima tetovažu na struku.

Autobus se uz škripu zupčanika mjenjača pokrenuo i vozač ga je usmjerio na ulicu koja će ih odvesti na državnu cestu, a zatim do New Yorka. U ovaj sat je na ulici bilo tek par automobila. Zgrade su bile u mraku. Grad će se probuditi tek za nekoliko sati. Po tom pitanju Washington nije sličio New Yorku. On *jest* spavao. Ali je rano ustajao.

Robieju je pogled počivao na čovjeku. Bio je Robiejeve građe i dobi. Nije imao torbu. Bio je odjeven u crne hlače i sivu jaknu. Robieju je pogled odlutao do čovjekovih ruku. Bile su u rukavicama. Robie je spustio pogled do vlastitih ruku u rukavicama, a zatim pogledao van. Nije bilo tako hladno. Vidio je kako čovjek povlači ručicu da bi malo spustio naslon svojeg sjedala. Namještao se u udobniji položaj.

Ali Robieju je nagon govorio da to neće dugo potrajati.

Taj čovjek nije bio u autobusu samo zato da bi otputovao do New Yorka.

14. poglavlje

PROFESIONALNI UBOJICE su bili jedinstvena škvadra.

Robie je o tome razmišljao dok je autobus vozio dalje. Ovjes vozila je bio nikakav, pa je stoga i vožnja bila takva. Morat će izdržati dvjesto milja ovoga, ali Robie nije bio usredotočen na to. Zurio je kroz procjep među sjedalima, izviđajući, čekajući.

Dok si bio na misiji, pazio si na one stvari na koje se ostali ljudi nikad ne bi usredotočivali. Poput pristupnih i izlaznih točaka. Uvijek imaj najmanje po dvije od oboje. Kutovi pod kojima možeš gađati, položaji s kojih ti drugi mogu uzvratiti. Proučavanje neprijatelja, a da to ostane neprimijećeno. Pokušavanje otkrivanja namjera samo praćenjem govora tijela. Nikad drugima ne dopustiti da primijete kako vi njih primjećujete.

Robie je upravo sada obavljao sve te zadaće. I sve je to bilo posve nevezano s položajem u kojem se sam nalazio. Bilo je jasno da i njega progone. Ali jednako je tako bilo jasno da progone i djevojku. I Robie je sada znao da večeras u ovom autobusu on nije jedini profesionalni ubojica.

Upravo je gledao u još jednoga.

Polako je izvukao Glock iz džepa.

Djevojka je čitala. Robie nije mogao vidjeti što, ali bilo je to nekakvo džepno izdanje. Zadubila se u štivo, zaboravljajući na sve ostalo.

To nije bilo dobro. Mladi su ljudi grabežljivcima bili lake mete. Mladi su bili zalijepljeni za ekrane svojih mobitela, palcima lupali po tipkama, odašiljali važne poruke poput statusa na Facebooku, boje donjeg rublja koje toga dana

nose, problema s djevojkama, problema s kosom, sportske statistike, mjesta gdje se održavala sljedeća zabava. I uvijek su u ušima imali slušalice. Uz grmljavinu glazbe, nisu mogli čuti ništa dok lav ne bi nasrnuo. A tada je bilo prekasno.

Lak plijen. A nisu toga bili niti svjesni.

Robie je naciljao kroz procjep između sjedala pred sobom.

Drugi se čovjek nagnuo naprijed.

Putovali su tek nekoliko minuta. Prolazili su kroz još pustiji dio grada.

Do djevojke koja je sjedila uz prozor nitko nije sjedio. Nije bilo nikoga niti na suprotnoj strani. Njoj najbliža osoba bila je starica koja je već utonula u san. Većina se putnika u autobusu već namjestila za spavanje, premda su dotad tek prešli jedva pola milje.

Robie je znao kako će to čovjek obaviti. Glava i vrat. Povuci desno, povuci lijevo, ista metoda koju su učili u američkim marincima. Kako je meta bilo dijete, nije trebalo nikakvog oružja. Niti prolijevanja krvi. Većina je ljudi umirala u tišini. Nije bilo melodramatskih umirućih scena. Ljudi bi samo prestali disati, zakrkljali bi, trgnuli se i zatim smirili. Ljudi u blizini nisu ništa slutili. Ali opet, većina ljudi nikad nije ništa slutila.

Čovjek se napeo.

Djevojka je malo pomaknula knjigu, kako bi joj svjetlo nad glavom bolje osvijetlilo stranicu.

Robie se nagnuo naprijed. Provjerio je svoj pištolj. Prigušivač je bio pritegnut najčvršće moguće. Ali u zatvorenom prostoru autobusa pištolj se nije moglo prigušiti. O objašnjenjima će brinuti kasnije. Večeras je već svjedočio kako dvoje ljudi gubi život, jedno od njih dijete.

Nije imao namjeru dopustiti da ih bude troje.

Čovjek je prebacio težinu na prednji dio svojih stopala. Podigao je ruke, postavivši ih u određeni položaj.

Dvaput povuci, pomislio je Robie. Glava lijevo, vrat desno. Pras!

Povuci dvaput.

Mrtva djevojka.

Ali ne večeras.

15. poglavlje

ROBIE JE BIO u stanju iz maloga pročitati puno. Ali ono što je uslijedilo uopće nije bio predvidio.

Čovjek je vrisnuo.

I Robie bi isto učinio jer je papreni sprej probadao kao sam đavao kad bi ti dospio u oči.

Djevojka je još uvijek držala svoju knjigu, držeći je otvorenom na stranici koju je čitala. Čak se nije niti okrenula u sjedalu. Samo je štrcnula sprejem iza preko glave, pogodivši napadača ravno u lice.

Ipak, čovjek je još uvijek srljao naprijed, čak i dok je vrištao i jednom se rukom hvatao za oči. Druga mu je ruka našla put do djevojčina vrata upravo u trenutku kad se Robiejev pištolj sudario s čovjekovom lubanjom, poslavši ga ravno na pod autobusa.

Djevojka se okrenula prema Robieju. I većina ostalih putnika, sada razbuđenih, sada je zurila u njih. Tada su im pogledi odlutali do ispruženog čovjeka. Jedna je starica, odjevena u žuto odijelo, počela vrištati. Vozač je zaustavio autobus, povukao ručnu kočnicu, okrenuo se da pogleda Robieja koji je tamo stajao i viknuo: „Hej!"

Ton njegova glasa i pogled ukazali su Robieju da njega smatra izvorom problema. Vozač, snažan crnac od nekih pedeset godina, ustao je i krenuo niz autobus.

Kad je ugledao Robiejev pištolj, zastao je i ispružio ruke preda se.

Ista je starica opet vrisnula, čvrsto privukavši jaknu uz tijelo.

„Kojega vraga vi želite?" doviknuo je vozač Robieju.

Robie je spustio pogled prema onesviještenom čovjeku. „Napao je djevojku. Ja sam ga zaustavio."

Pogledao je djevojku, tražeći potporu. Ona nije ništa rekla.

„Želiš li im možda reći?" požurio ju je Robie.

Ona je još uvijek šutjela.

„Pokušao te je ubiti. Poprskala si ga paprenim sprejem."

Robie je posegnuo i, prije nego ga je ona dospjela spriječiti, istrgnuo joj je bocu iz ruke i podigao je.

„Papreni sprej", rekao je potvrdnim tonom.

Pažnja ostalih putnika sada se usmjerila na djevojku.

Ona im je uzvratila pogled, neosjetljiva na njihove ispitivačke poglede.

„Što se tu zbiva?" upitao je vozač.

Robie je rekao: „Tip je napao djevojku. Ona ga je poprskala sprejem, a ja sam ga dovršio kad nije htio odustati."

„A zašto imate pištolj?" upitao je vozač.

„Imam dozvolu za njega."

Robie je u daljini začuo sirene.

Je li to bilo zbog dva tijela tamo, u onoj zgradi?

Čovjek na podu je zastenjao i promeškoljio se. Robie mu je stavio nogu na leđa. „Ostani dolje", zapovjedio je. Opet je pogledao vozača. „Bolje vam je pozvati policiju." Okrenuo se djevojci. „Imaš li ti što protiv?"

Umjesto odgovora, djevojka je ustala, ščepala svoju naprtnjaču s police nad glavom, prebacila je preko ramena i zaputila se niz autobus prema vozaču.

Vozač je opet podignuo ruke. „Ne možete otići, gospođice."

Ona je nešto izvadila iz džepa jakne i ispružila to prema vozaču. S mjesta na kojem je stajao, djevojci iza leđa, Robie

nije mogao vidjeti što je to. Vozač je odmah ustuknuo, potpuno prestravljen. Starica je opet vrisnula.

Robie je kleknuo i upotrijebio remen oborenog čovjeka da mu njime čvrsto sveže ruke i gležnjeve iza leđa i tako ga potpuno imobilizira. Zatim je krenuo niz autobus za djevojkom. U prolazu je vozaču rekao: „Zovite policiju."

„Tko ste vi?" doviknuo je vozač za Robiejem.

Robie nije odgovorio jer teško da je čovjeku mogao reći istinu.

Djevojka je povukla ručicu za otvaranje vrata i izišla van.

Robie ju je dostigao kad je krenula niz ulicu.

„Što si mu ono pokazala?" upitao je.

Okrenula se i ispružila prema njemu ručnu granatu.

Robie nije ni trepnuo. „To je obična plastika."

„Pa, čini se da on to nije znao."

Bile su to prve riječi koje je izgovorila. Glas joj je bio dublji nego što bi Robie očekivao. Odrasliji. Odmaknuli su se od autobusa.

„Tko si ti?" upitao je Robie.

Ona je nastavila hodati. Sirene su se primaknule bliže, a zatim se počele stišavati.

„Zašto te je onaj tip htio ubiti?"

Ona je ubrzala korak, nastavljajući dalje pred njim.

Dosegnuli su drugu stranu ulice. Ona se provukla između dva parkirana automobila. Robie je učinio isto. Pohitala je niz ulicu. On je ubrzao korak i uhvatio je za rame. „Hej, tebi govorim."

Nije dobio odgovor.

Eksplozija ih je oboje srušila na pod.

16. poglavlje

ROBIE JE PRVI došao sebi. Nije imao pojma koliko je dugo bio u nesvijesti, ali moglo je proći veoma mnogo vremena. Nije bilo policije, niti prvih očevidaca. Samo on i autobus kojega tamo više nije bilo. Pogledao je metalni kostur koji je nekoć bio veliko prijevozno sredstvo i pomislio da, kao kod aviona koji se s velike visine nosom obruši na zemlju, preživjelih tu ne može biti.

Ovaj je dio prijestolnice u ovaj kasni sat bio pust i u blizini nije bilo stambenih zgrada. Jedini ljudi koji su dolutali vidjeti što se dogodilo očito su bili beskućnici.

Robie je promatrao kako jedan starac, odjeven u pohabane traperice i majicu pocrnjelu od života na ulici, posrćući izlazi na nogostup iz svojega doma od kartona i plastičnih vreća na smeće, smještenog u jednom haustoru. Pogledao je u krijes koji je nekoć bio autobus s putnicima i kroz trule zube doviknuo: „Prokletstvo, ima li tkogod sljezovih kolačića, da ih ispečemo na žaru?"

Robie je polako ustao. Bio je izgreben i natučen, a sutra će biti još više natučen i izgreben. Osvrnuo se uokolo tražeći djevojku i pronašao je tri metra dalje od mjesta na kojem je stajao.

Ležala je do parkiranog Saturna čiji su bočni prozori bili razneseni eksplozijom. Robie je otrčao do nje i nježno je okrenuo. Opipao joj je bilo, pronašao ga i s olakšanjem odahnuo. Pregledao ju je. Nema krvi, tek nekoliko ogrebotina na licu, ondje gdje se koža sudarila s hrapavim pločnikom. Preživjet će.

Nekoliko trenutaka kasnije oči su joj se otvorile.

Robie je pogledao granatu koju je još uvijek stiskala u ruci.

„Jesi li neku ovakvu, ali pravu, ostavila u autobusu?"

Ona se polako uspravila u sjedeći položaj i pogledala prema uništenom autobusu.

Robie je očekivao da će taj prizor u njoj pobuditi nekakvu reakciju, ali nije rekla ništa.

„Netko te uistinu želi mrtvu", rekao je. „Imaš li ikakvu ideju zašto je tako?"

Ustala je na noge, ugledala ruksak koji je ležao koji metar dalje i dohvatila ga, otresla prašinu i prebacila naramenicu preko ramena.

Podigla je pogled prema Robieju koji se nadnosio nad njom.

„Gdje ti je pištolj?" upitala je.

Ovo ga je uhvatilo nespremnoga. Nije znao kamo mu je nestao pištolj. Osvrnuo se uokolo, a zatim čučnuo i pogledao ispod nekoliko automobila parkiranih na ulici. Bio je tu i kanalizacijski odvod. Možda je upao unutra kad ga je eksplozija oborila s nogu.

„Da sam na tvojem mjestu, ja bih ga pronašla."

Pogledao ju je. Promatrala ga je s udaljenosti od kojeg metra.

„Zašto?"

„Zato jer će ti vjerojatno trebati."

„Zašto?" ponovio je pitanje.

„Jer su te vidjeli sa mnom."

Ustao je. Mogao je čuti još sirena. Netko je napokon nazvao jer su postajale sve glasnije. Ekipa za očevid je dolazila ovamo. Onaj beskućnik je sada plesao oko vatre, vičući kako želi još „prokletih sljezovih kolačića".

Robie je rekao: „A zbog čega je to značajno?"

Ona je bacila pogled prema uništenom autobusu. „Što? Zar si glup?"

Odustao je od potrage za pištoljem i prišao joj.

Robie je rekao: „Trebaš poći do policije. Oni te mogu zaštititi."

„Da, baš tako."

„Misliš da ne mogu?"

„Da sam na tvojem mjestu, nestala bih odavde."

Robie je rekao: „U autobusu nitko nije preživio da kaže policiji što se dogodilo."

„A što ti misliš da se dogodilo?" upitala je.

„U tom je autobusu upravo život izgubilo preko trideset ljudi, uključujući tipa koji te je pokušao ubiti."

„To je tvoja teorija. Gdje su ti dokazi?"

„Dokazi su u autobusu. Neki. Ostali su u tvojoj glavi, pretpostavljam."

„Opet, *tvoja* teorija."

Okrenula se i zaputila na suprotnu stranu od autobusa.

Robie ju je nekoliko trenutaka promatrao. „Znaš, ne možeš ovo obaviti sama," rekao je. „Već si nešto uprskala, ili su te nanjušili."

Okrenula se. „Kako to misliš?" Prvi put se činilo da je zanima što joj ima reći.

„Već su te slijedili do autobusa ili su te ondje čekali. Ako je u pitanju ovo drugo, tada su ti smjestili. Bili su unaprijed obaviješteni. Znali su za autobus, vrijeme, sve. Dakle, ili si zeznula stvar i dopustila da te prate, ili te je izdao netko kome si vjerovala. U pitanju je jedno ili drugo."

Pogledala je preko ramena u zapaljenu gomilu metala i mesa.

Upitao je: „Kako si primijetila tipa u autobusu? Meni se učinilo da je bio u dobrom položaju da te ubije."

„Odraz na mojem prozoru. Zamračeno staklo, unutrašnje osvjetljenje plus mrak vani, jednako je zrcalo. Obična znanost."

„Čitala si knjigu."

„*Pretvarala* sam se da čitam knjigu. Vidjela sam kako tip sjeda iza mene. Prošao je pored tri prazna reda sjedala. To me natjeralo da razmislim, shvaćaš? Pored toga, vidjela sam ga kad se ukrcao. Činio je sve što je mogao da ga ne primijetim."

„Kako ga ne bi prepoznala?"

„Možda."

„I ja sam ti bio iza leđa."

„Previše daleko da bi ti to bilo od koristi."

„Dakle, i mene si primijetila?"

Slegnula je ramenima. „Čovjek se jednostavno navikne provjeravati stvari."

„Dakle, on te je slijedio do autobusa. Je li te progonio? Vidio sam da su ti ruke i koljena bila uprljana zemljom. Izgleda kao da si se negdje valjala prije nego si se ukrcala na autobus."

Ona je spustila pogled na svoja koljena, ali mu nije odgovorila.

Robie je rekao: „Ali ipak, ne možeš ovo sama obaviti."

„Da, to si već rekao. Dakle, što onda predlažeš?"

„Ako ne želiš poći do policije, možeš poći sa mnom."

Ustuknula je korak. „S tobom? Kamo?"

„Na neko sigurnije mjesto nego što je ovo."

Hladnokrvno ga je pogledala. „A zašto *ti* ne ostaneš i ne popričaš s policijom?"

Zurio je u nju i osluškivao kako se sirene neugodno sve više približavaju.

Ona je rekla: „Ima li to nekakve veze s onim pištoljem i s time što si u ovo doba bio u autobusu?" Pažljivije ga je pogledala. „Znaš, meni se ne činiš kao takav tip."

„Što želiš reći?"

„Ne izgledaš poput nekoga tko se usred noći mora voziti usranim autobusom da bi došao do New Yorka. Kao što nije izgledao ni tip koji je sjedio iza mene. To mu je bila još jedna pogreška. Za svoju ulogu moraš odjenuti propisan kostim."

„Ako želiš nastaviti sama, idi. Siguran sam da ćeš ih moći zadržati podalje od sebe još nekoliko sati. Ali tada će sve za tebe biti završeno."

Još je jednom preko njegova ramena pogledala u goruću gomilu.

„Nisam željela još mrtvaca", rekla je.

„*Još* mrtvaca. Tko je to još umro?"

Robie je dobio dojam da je poželjela briznuti u plač, ali je samo rekla: „Tko si ti?"

„Netko tko se spotaknuo o nešto i nije htio preko toga prijeći."

„Ne vjerujem ti, kao što ne vjerujem niti bilo kome drugome."

„Ne krivim te zbog toga. Ne bih ni ja."

„Kamo želiš poći?"

„Na neko sigurnije mjesto, kao što sam rekao."

„Nisam sigurna postoji li takvo mjesto", rekla je glasom koji se po prvi put učinio djetinjim. Preplašenim.

„Ni ja", rekao je Robie.

17. poglavlje

ROBIE NIJE SAMO imao pričuvni plan za slučaj da nešto pođe po zlu u jednoj od njegovih misija. Imao je i sigurnu kuću. Sada, s nekim koga je morao vući sa sobom, prešao je na plan C.

Na nesreću, plan C se već počinjao komplicirati.

Robie je pogledom pretraživao dno uličice. Bio je na oči stavio svoje naočale za gledanje u mraku. Bio je to tek kratak bljesak, ali on ga je uzeo zaozbiljno jer je znao da je to važno: refleksija svjetla s ciljnika snajpera.

Skinuo je naočale, kliznuo natrag u sjenu i pogledao djevojku.

„Kako ti je ime?"

„Zašto?"

„Samo da te nekako mogu zvati. Ne treba ti to biti pravo ime", pridodao je.

Ona je oklijevala. „Julie."

„Dobro, Julie. Ti mene možeš zvati Will."

„Je li ti to pravo ime?"

„Je li Julie *tvoje* pravo ime?"

Zašutjela je i pored njega se zagledala u tamu. Bili su prešli otprilike deset blokova kuća, zapravo toliko da je zvuk sirena utihnuo. Nije se riječima obvezala poći s njime. Prešutno su se dogovorili otići s mjesta eksplozije, jednostavno se okrenuvši i zajedno otišavši odatle.

Robie je mogao jasno zamisliti aktivnosti koje su se provodile oko autobusa. Prvi će istražitelji pokušati utvrditi što je izazvalo eksploziju. Neispravan spremnik goriva? Ili teroristički napad? Ali tada se usredotočio na onaj bljesak.

„Netko je ondje”, tihim je glasom rekao Julie.

„Gdje?” upitala je.

Robie je pokazao preko svoga ramena, istovremeno je odmjeravajući od glave do pete. „Ima li ikakvih izgleda da na sebi imaš neki uređaj za praćenje? Jer ja sam dobar u bijegu, a ovo je bilo prilično brzo da bi nas dostigli.”

„Možda su oni bolji od tebe.”

„Nadajmo se da nisu. Uređaj za praćenje? Što je s tvojim mobitelom? Nisam primijetio da ga nosiš u džepu. Ali imaš li ga? I je li ti uključen GPS?”

„Nemam mobitela”, odgovorila je.

„Zar nemaju svi klinci mobitele?”

„Valjda nemaju”, kruto je rekla. „I ja nisam klinka.”

„Koliko ti je godina?”

„Koliko je *tebi*?”

„Četrdeset.”

„To je zbilja puno.”

„Vjeruj mi, osjećam to. Koliko ti je godina?”

Opet je oklijevala. „Mogu li lagati?” upitala je. „Kao kod svojeg imena?”

„Naravno. Ali ako kažeš da ti je preko dvadeset, vjerojatno ti neću povjerovati.”

„Četrnaest.”

„Dobro.”

Pogledao je u smjeru otkud su došli. Nešto mu je iznutra jasno govorilo da se ne vraća tim putem.

„Što si to vidio da si pomislio kako tamo nekoga ima?”

„Odraz, baš poput tvoga u prozoru autobusa.”

„To bi mogao biti bilo tko.”

„Odraz svjetla s ciljnika snajpera. To je prilično jedinstven znak.”

„Oh.”

Robie je proučavao zidove s njihove obje strane. Zatim je podigao pogled.

„Bojiš li se visine?"

„Ne", brzo je rekla, možda malo previše brzo. Pohitao je do građevinskog kontejnera parkiranog u uličici i pretražio ga. Napokon je izvukao nekoliko komada užeta i brzo ih vezao zajedno. U kontejneru se nalazio i poveći komad šperploče. Postavio ju je tako da je ležala preko rubova kontejnera, osiguravajući im platformu na koju su mogli stati.

„Veži svoju naprtnjaču čvrsto oko tijela."

„Zašto?"

„Samo učini tako."

Čvrsto je pritegnuta vrpce naprtnjače i u iščekivanju se zagledala u njega.

„Što to činimo?"

„Uspinjemo se."

Robie ju je podigao na šperploču, pa se i sam popeo na nju.

„Što sada?"

„Kao što sam rekao, penjemo se."

Ona je zurila u zid od opeka na zgradi.

„Možeš li to uistinu učiniti?"

„Vidjet ćemo." Domahnuo joj je rukom. „Dođi. Moraš mi stati na ramena." Pokazao je gore. „Ciljamo na ono."

Bile su to požarne ljestve koje su se, podignute i osigurane, nalazile prilično visoko iznad razine ulice.

„Ne vjerujem da to mogu dosegnuti."

„Možemo pokušati. Ukruti noge."

Podigao ju je i postavio na svoja ramena, a zatim je, uhvativši je za gležnjeve, u vojničkom stilu podigao još više. Čak i kad je do kraja ispružila ruke, još uvijek joj je do cilja ostajalo tridesetak centimetara. Spustio ju je natrag dolje.

Robie je uzeo uže koje je našao u kontejneru i prebacio ga preko najdonje prečke ljestava. Uzeo je jedan njegov kraj, načinio omču, pa drugi kraj provukao kroz nju. Dohvatio je uže i brzo se uspeo do stuba, a zatim oslobodio uže i jedan njegov kraj dobacio njoj.

„Nisam baš vješta u uspinjanju po užetu. Markirala sam tjelesni ”, sumnjičavo je rekla.

„Ne moraš ni biti. Veži uže oko naramenica svoje naprtnjače. Moraš provjeriti je li čvor čvrsto svezan.”

Ona ga je poslušala.

Robie je pridodao: „Sada prekriži ruke i čvrsto ih stisni uz tijelo. Tako ti naprtnjača neće skliznuti.”

Učinila je tako i on ju je počeo povlačiti gore. Čim je dospjela do njega, Robie je znao da su u nevolji. Koraci u trku nikad nisu bili dobar znak.

„Penji se, odmah”, rekao je i u glasu mu se jasno osjetila žurba. „Što više možeš.”

Počela se brzo uspinjati uz ljestve dok se Robie okretao natrag i usredotočivao na ono što je prilazilo.

18. poglavlje

ČOVJEK JE SKRENUO u uličicu, zastao, pogledom preletio prolaz i nastavio dalje. Ušavši desetak metara unutra opet je zastao, pogledao lijevo, pa desno i napokon naprijed. Nastavio se kretati, pokrećući svoju pušku u preciznim, odmjerenim pomacima. Učinio je to još dvaput. Bio je dobar, ali ne dovoljno dobar jer još nije bio pogledao gore.

Kad je to napokon učinio, bilo je to baš na vrijeme da vidi Robiejeve đonove kako se obrušavaju na njega.

Robiejeve cipele broj četrdeset pet tresnule su čovjeka u lice i ostatak mu tijela žestoko prikovale o pod. Robie je pao preko čovjeka, otkotrljao se i skočio u položaj za napad. Nogom je odgurnuo pušku daleko od tijela i pogledao dolje. Nije znao je li čovjek mrtav. Ali zasigurno je bio bez svijesti. U nekoliko sekunda ga je pretražio.

Nikakve iskaznice.

Ni telefona.

Ništa iznenađujuće.

Ali niti službenih oznaka. Niti zlatne značke.

U čovjekovu džepu je pronašao elektroničku spravu s trepćućim plavim svjetlom. Smrvio ju je nogom i odbacio u kontejner. Opipao je čovjeka iznad gležnjeva i izvukao Smith&Wesson kalibra trideset osam, izbrisanog serijskog broja. Gurnuo ga je u džep, okrenuo se i skočio na šperploču. Dohvatio je uže, uspeo se po njemu, dosegnuo prečku požarnih ljestava, smotao uže, pa se uspeo dalje.

Julie je već bila gotovo na vrhu zgrade kad ju je dostigao.

„Je li mrtav?" upitala je, gledajući dolje.

Očito je sve promatrala.

„Nisam provjeravao. Pođimo.”

„Kamo? Već smo na vrhu.”

Pokazao je gore, prema krovu. Do njega je preostajalo još oko tri metra.

„Kako?” upitala je. „Stube ne dosežu toliko visoko. Prestaju na najgornjem katu.”

„Čekaj ovdje.”

Pronašao je uporište na prozorskom pragu i još jedno u pukotini između opeka. Počeo se uspinjati. Minutu kasnije je bio na krovu. Legao je na trbuh, razmotao uže i dobacio joj ga dolje.

„Veži ga za naramenice naprtnjače, kao prije, opet preklopi ruke i zatvori oči.”

„Nemoj me ispustiti”, rekla je, s prizvukom panike u glasu.

„Već sam te jednom podignuo. Laka si kao pero.”

Minutu kasnije bila je do njega na krovu.

Robie ju je poveo preko ravnog, šljunkom posutog krova. Došao je do suprotne strane, pogledao dolje, a onda se osvrnuo oko sebe. S ove su se strane nalazile još jedne požarne stube. Pomoću konopa je spustio Julie dolje, a zatim se prebacio preko ruba, ostao par sekunda visjeti na rukama, a zatim se otpustio. Doskočio je na metalnu rešetku požarnih stuba, uhvatio je za ruku i zajedno su se počeli spuštati.

„Nećemo li imati problema ako nekoga ima ondje?” rekla je Julie.

„Imat ćemo, ako se spustimo sve do dolje.”

Došli su do trećeg kata zgrade i Robie je zastao i povirio unutra. Pomoću noža koji je nosio vezanog oko gležnja lako je svladao jednostavnu bravu.

Podigao je prozor.

„Što ako netko živi ovdje?” prosiktala je Julie.

„Tada ćemo pristojno otići”, odgovorio je Robie.

Stan je bio prazan.

Tiho su prošli kroz njega i niz hodnik otrčali do unutrašnjeg stubišta. Minutu kasnije su hitali niz ulicu u suprotnom smjeru od onoga iz kojeg su došli.

Robie je napokon zastao i rekao: „Pratili su te. Sigurno imaš na sebi napravu za praćenje."

„Kako to znaš?"

„Uređaj koji sam pronašao kod onog tipa. Uništio sam ga, ali moramo uništiti i odašiljač. Otvori torbu."

Ona ga je poslušala i Robie ju je brzo pretražio. Unutra je bilo nešto čiste odjeće, zatim toaletna torbica, kamera, neki udžbenici, iPod, mali laptop, bilježnice i olovke. Uklonio je stražnji poklopac iPoda i pregledao laptop, ali nije pronašao ništa čega inače ne bi trebalo biti ondje. I olovke su bile čiste. Robie je metodično pregledao toaletni pribor, ali nije pronašao ništa. Zatvorio je torbu i vratio joj je.

„Ništa."

„Možda je uređaj na tebi", rekla je.

„To nije moguće", rekao je Robie.

„Jesi li siguran?"

Krenuo je reći *da*, ali je tada zastao. Izvukao je mikrokameru koju je bio gurnuo u džep. Uklonio je poklopac i pod njim otkrio drugo plavo trepćuće svjetlo koje je te večeri ugledao.

„Vidiš, *bio* je na tebi. Imala sam pravo", likujući je rekla Julie.

Bacio je kameru i slušalicu te vrećicu s baterijom u koš za smeće.

„Da, tako je."

Nisu primijetili nijedan taksi. Zapravo, taksi trenutačno nije niti bio na popisu njegovih želja. Nije želio umiješati treće osobe koje bi netko mogao ispitati kako bi otkrio gdje se nalazi njegova sigurna kuća.

Robie je provalio u prastari kamionet parkiran pred benzinskom crpkom i zatim ga stručno upalio. Sjeo je na vozačevo sjedalo. Julie ga nije slijedila. Pogledao je u nju preko prednjeg sjedišta.

„Odlučila si nastaviti sama?" upitao je.

Nije odgovarala. Petljala je oko naramenica svoje naprtnjače. Posegnuo je u džep, nešto izvadio i dodao joj.

Bio je to papreni sprej.

„Tada će ti ovo možda zatrebati."

Uzela ga je, ali se zatim uspela u kamionet, čvrsto zalupivši vrata za sobom.

On je ubacio u brzinu i polako pokrenuo kamionet. Škripa guma usred noći mogla je privući pažnju koju sada nije želio, niti trebao.

„Zašto si se predomislila?" upitao je.

„Loši momci ne vraćaju oružje." Zastala je. „I, tamo si mi spasio život. Dvaput."

„Pošteno."

„Dakle, i tebe progone. Tko tebe proganja?" upitala je.

„Za razliku od tebe, ja znam tko su oni", rekao je. „Ali ti to ne moram reći. I neću. To neće biti dobro za tvoju budućnost."

„Nisam sigurna da je ionako imam previše."

Zavalila se u sjedalu i ušutjela, zureći naprijed.

„Razmišljaš o nečemu?" tiho je upitao Robie.

Treptanjem je otjerala suze. „Ne. I nemoj me to više pitati, Wille."

„Dobro."

Robie je sada vozio brže.

Koliko kod šokantno loša ova večer bila, imao je snažan osjećaj da će se stvari samo još više pogoršati.

19. poglavlje

ROBIE JE ZASTAO samo jednom, kod preko cijele noći otvorenog dućana mješovitom robom, kako bi kupio nešto namirnica. Pola sata nakon toga, svjetla kamioneta osvijetlila su pročelje male seoske kuće. Robie je zaustavio kamionet i pogledao Julie.

Oči su joj bile sklopljene. Činilo se da spava, ali nakon što ju je vidio kako se u autobusu brani od napadača, Robie ništa nije uzimao zdravo za gotovo. Nije želio da ga poprskaju paprenim sprejem, pa stoga nije posegnuo da je protrese. Jednostavno je tiho rekao: „Stigli smo."

Oči su joj se istoga trena otvorile. Nije zijevala, rastezala se ili trljala lice, kako bi učinila većina ljudi. Jednostavno je bila budna.

Robie je bio impresioniran. Jer upravo se tako i sam budio.

„Kakvo je ovo mjesto?" upitala je, osvrćući se uokolo.

Dovezli su se niz pošljunčanu cestu. Šuma koja je počela mijenjati boju potamnila je šljunak. Prilaz je završavao pred bijelom kućom zidova prekrivenih daskama. Crnom bojom obojana ulazna vrata, dva prednja prozora, mali trijem. Straga se visoko nad krovom kuće uzdizao štagalj.

„Sigurno", rekao je. „Ili najsigurnije moguće, s obzirom na okolnosti."

Zurila je u štagalj. „Je li ovo bila nekakva farma ili nešto slično?"

„Nešto slično. Bila je farma nekad davno. Polja su opet zarasla u šumu."

To je bila Robiejeva sigurna kuća za krajnje slučajeve. Njegov je poslodavac osiguravao druge sigurne kuće za Robieja i njemu slične ljude. Ali ovo je mjesto bilo samo njegovo. Vlasništvo pod krinkom mirujuće tvrtke. Nije bilo načina da ga se razotkrije.

„Gdje smo?"

„Jugozapadno od Washingtona, u Virginiji. Tehnički izraz bio bi vukojebina."

„Je li ovo tvoje?"

Robie je pokrenuo kamionet i zaputio se prema štaglju. Zaustavio je vozilo, izišao van, otključao vrata štaglja i uvezao kamionet unutra. Opet je izišao, dohvatio vreću s namirnicama i rekao: „Dođi."

Julie ga je slijedila do kuće. Na njoj je bio ugrađen alarm protiv provale. Isprekidani ton je prestao nakon što je Robie utipkao šifru. Pazio je da joj ne pokaže brojeve koje je utipkao.

Zatvorio je i zaključao vrata.

Ona se osvrnula uokolo, još uvijek u rukama stišćući svoj ruksak.

„Kamo ja idem?"

Pokazao joj je niz stuba koje su se uzdizale uz jednu stranu malog predvorja. „Gostinska spavaonica, druga vrata desno. Kupaonica je na drugoj strani hodnika. Jesi li gladna?"

„Radije bih spavala."

„Dobro." Podigao je pogled prema stubama, nudeći joj tako da se uspne.

„Laku noć", rekao je Robie.

„Laku noć."

„I pazi da se ne poprskaš tim paprenim sprejem. Zbilja peče kao vrag."

Pogledala je svoju ruku u kojoj je skrivala malu bocu.

„Kako si znao?"

„Vidio sam kako ga tijekom cijelog putovanja upireš u mene. Ne krivim te. Pođi, malo se naspavaj."

Pošla je. Promatrao ju je kako se uspinje stubama. Čuo je kako se vrata spavaonice otvaraju i zatvaraju, a zatim okretanje ključa u bravi.

Pametna cura.

Robie je pošao do kuhinje, odložio namirnice i sjeo za okrugli stol nasuprot sudoperu. Odložio je na stol i tridesetosmicu izbrisanog serijskog broja i izvadio svoj mobitel. U njemu nije bilo GPS čipa. Politika tvrtke, jer čip je mogao djelovati u oba smjera. Ali zato je zeznuo stvar s onom mikrokamerom.

Morali su posumnjati da noćas neće pucati u onu ženu. Podvalili su mu uređaj za praćenje za slučaj ako se pokuša izvući. Još su mu na početku smjestili. Fino. Sada se morao dosjetiti zašto.

Pritisnuo je neke tipke na mobitelu i pogledao fotografije koje je snimio u stanu mrtve žene.

Na vozačkoj joj je dozvoli pisalo da joj je ime bilo Jane Wind, dob trideset četiri godine. Njezina fotografija bez osmijeha mu je uzvratila pogled. Znao je da će ubrzo ležati na metalnom stolu za obdukcije washingtonske patologije, također nenasmiješenog lica, ali zato ružno izobličenoga zrnom iz puške. Obdukciju će obaviti i na njezinom djetetu. Uzevši u obzir kinetičku energiju zrna, dječak više uopće neće imati lica.

Robie je pregledao fotografije njezine putovnice. Povećao je sliku na ekranu kako bi mogao pročitati imena carinskih prijelaza. Bilo je tu nekoliko europskih država, uključujući Njemačku. One su bile uobičajene. Ali tada je Robie ugledao Iran, Afganistan i Kuvajt. To nije bilo uobičajeno.

Sljedeću je pogledao njezinu službenu iskaznicu.

Ured Glavne inspekcije, Ministarstvo obrane Sjedinjenih Država.

Robie je zurio u ekran.

Zeznuo sam stvar. Potpuno sam zeznuo stvar.

Preko svojeg mobitela je pristupio internetu i pregledao stranice s vijestima, tražeći bilo kakvu vijest o smrti Windove ili o eksploziji autobusa. O Windovoj nije pisalo ništa. Možda je još nisu pronašli. Ali eksplozija autobusa je već bila privukla pažnju. Ipak, pojedinosti je bilo malo. Robie je očito znao više od bilo kojeg od izvjestitelja koji su pokušavali dokučiti što se uistinu dogodilo. Prema dotadašnjim vijestima, vlasti kao uzrok eksplozije nisu isključivale mehanički kvar.

A tako bi moglo i ostati, pomislio je Robie, osim ako ne pronađu dokaze koji govore suprotno. Dizanje u zrak starog autobusa i ubojstvo nekoliko desetaka ljudi nije se činilo nečim što bi zasluživalo visoko mjesto na listi prioriteta boraca džihada.

Njegov voditelj nije s njime pokušavao opet uspostaviti vezu. Robie time nije bio iznenađen. Ionako neće očekivati da im se on odazove. Ovdje je zasad bio siguran. A sutra? Tko zna? Bacio je pogled u pravcu stuba. Bio je u bijegu, i nije bio sam. Sam bi možda i imao nekakvih izgleda. Ali sada?

Sada je imao Julie. Bilo joj je četrnaest, možda. Nije mu vjerovala, niti bilo kome drugome. A i ona je od nečega bježala.

Umornog uma i tijela, Robie nije mogao smisliti ništa što bi odmah sada mogao poduzeti. Zato je učinio ono što je jedino imalo smisla. Pošao je gore, u sobu nasuprot njezine, zaključao vrata za sobom, položio tridesetosmicu na svoje grudi i sklopio oči.

Ovoga časa je važan bio san. Nije bio siguran kada će opet za to imati priliku.

20. poglavlje

PROZOR SE OTVORIO i zajedno svezane plahte su skliznule niza zid kuće. Julie je drugi kraj vezala oko podnožja postelje i povukla da provjeri je li sigurno. Iskrala se kroz prozor, tiho se spustila po improviziranom užetu, dotaknula nogama zemlju i odjurila u tamu.

Nije znala gdje se točno nalazi, ali pratila je kretanje kamioneta dok se pretvarala da spava. Zaključila je da bi se mogla dočepati glavne ceste, a zatim njome poći do nekakvog dućana ili benzinske crpke otkud je mogla nazvati taksi službu da dođe i pokupi je. Provjerila je svoju gotovinu i kreditnu karticu. Imala je dovoljno za početak.

Tame se nije bojala. Ponekad je grad u pola bijelog dana bio daleko strašniji. Ali kretala se tiho jer, koliko god se Will činio dobrim, znala je da ih je netko mogao još uvijek slijediti. U glavi je stvorila plan i zaključila da je dobar onoliko koliko su okolnosti dopuštale.

Znala je da su joj roditelji mrtvi. Poželjela je leći na zemlju, skvrčiti se i nikad ne prestati plakati. Nikad više neće vidjeti svoju majku. Nikad više neće čuti svoga oca kako se smije. A tada je njihov ubojica krenuo i za njom. I zatim odletio u zrak u onom autobusu.

Ali ona će preživjeti. Za njih. I otkrit će zašto ih je netko ubio. Čak i ako je ubojica sada bio mrtav. Morala je znati istinu.

Do ceste još nije bilo puno. Ubrzala je korak.

Nije imala vremena reagirati.

Jednostavno se dogodilo.

Glas je rekao: „Znaš, mislio sam ti pripremiti doručak."

Glasno je uzdahnula, okrenula se i zagledala u Robieja koji je sjedio na trupcu i promatrao je. Ustao je. „Je li to zbog nečega što sam rekao?"

Pogledala je natrag prema kući. Bila se dovoljno odmaknula od nje da je kroz isprepletene grane drveća i grmlja jedva mogla primijetiti upaljeno svjetlo.

„Predomislila sam se", rekla je. „Ja idem dalje."

„Kamo?"

„To je moja stvar."

„Sigurna si?"

„Posve sigurna."

„Dobro. Treba li ti novca?"

„Ne."

„Želiš li još jednu bocu paprenog spreja?"

„Imaš ga?"

Izvukao je jednu bocu iz džepa i dobacio joj je.

Julie ju je uhvatila.

Robie je rekao: „Taj je zapravo mnogo snažniji od onoga koji ti imaš. Sadrži sastojak koji paralizira. Svakog će nasilnika oboriti s nogu na najmanje trideset minuta."

Spremila je sprej u svoju naprtnjaču. „Hvala."

Pokazao je nalijevo. „Onuda ide prečica do ceste. Samo se drži staze. Kad dođeš do ceste, skreni lijevo. Pola milje dalje je benzinska crpka. Imaju javnu telefonsku govornicu, možda posljednju u Americi."

Okrenuo se da se vrati natrag u kuću.

„Dakle, to je to? Jednostavno ćeš me pustiti da odem?"

Opet se okrenuo prema njoj. „Kao što si rekla, to nije moja stvar. Ti odlučuješ. I, iskreno, imam ja i svojih problema. Neka ti je sa srećom."

Opet se okrenuo da ode.

Julie se nije micala.

„Što si mislio spremiti za doručak?"

Zastao je, ali je nije pogledao. „Jaja, slaninu, griz, prepečenac i kavu. A imam i čaja. Kažu da kava kod djece usporava rast. Ali opet, kao što si rekla, ti nisi dijete."

„Kajganu?"

„Kako god želiš. Ali znam pripremiti izvrsna jaja na oko."

„Mogu poći i ujutro."

„Da, možeš."

„To mi je u planu."

„Dobro."

„Ništa osobno", rekla je.

„Ništa osobno", uzvratio je on.

Vratili su se do kuće, Julie vukući se metar iza Robieja.

„Bila sam prilično tiha dok sam izlazila iz kuće. Kako si znao?"

„To mi je posao."

„Što to?"

„Preživljavanje."

I meni, pomislila je Julie.

21. poglavlje

TRI SATA KASNIJE Robie je podigao glavu s jastuka. Istuširao se, odjenuo i krenuo prema stubama. Čuo je kako iz gostinske sobe dopire tiho hrkanje. Pomislio je pokucati na vrata, ali je odlučio jednostavno je ostaviti da spava.

Spustio se niz stube i pošao u kuhinju. Alarm je držao uključen. Neće ga isključivati sve dok ne napusti sigurnu kuću. Pored kućnog alarma, po cijelom je imanju imao razasute detektore pokreta. Jedan od njih uključio se pri Juliejinu bijegu. S lakoćom je prečicom prošao kroz šumu i presreo je.

Dijelu njega bilo je drago što se vratila. Drugi dio nije s odobravanjem prihvaćao tu dodatnu odgovornost.

Ali većinom mu je bilo drago što se vratila.

Je li to osjećaj krivnje jer sam dopustio da mi malo dijete umre pred očima? Iskupljujem li se na taj način, spašavajući Julie od bilo čega ili bilo koga tko joj je za petama?

Nešto kasnije je čuo otvaranje vrata i korake kako odlaze niz hodnik. Kasnije se začulo ispiranje nužnika, a zatim je potekla voda u umivaoniku. Tekla je neko vrijeme. Vjerojatno se malo osvježila u umivaoniku.

Kad je dvadeset minuta kasnije sišla dolje, priprema doručka je već bila u tijeku.

„Kavu ili čaj?" upitao je.

„Kavu, crnu," odgovorila je.

„Ondje je, posluži se sama. Šalice su u ormariću do hladnjaka, najgornja polica."

Provjerio je krupicu, pa otvorio karton jaja. „Na oko, na meko, kajganu ili tvrdo kuhana?"

„Tko uopće priprema tvrdo kuhana jaja?"

„Ja."

„Kajganu."

Počeo je miješati jaja u zdjeli i bacio pogled na mali televizor što je stajao na hladnjaku. Rekao je: „Pogledaj ono."

Julie je zadjenula mokru kosu iza ušiju i zagledala se u televizor, srčući kavu. Preodjenula se. Vani je još uvijek bilo mračno. Ali na svjetlu je izgledala mlađe i mršavije nego sinoć.

Barem u ruci više nije držala papreni sprej. Objema je rukama obuhvaćala svoju šalicu s kavom. Lice joj je bijelo, umiveno i čisto, ali Robie je mogao vidjeti da su joj oči crvene, natečene. Plakala je.

„Imaš li cigareta?" upitala je, izbjegavajući njegov prijekorni pogled.

„Premlada si za to", odgovorio je.

„Premlada za što? Za umrijeti?"

„Shvaćam ironiju, ali nemam cigareta."

„Jesi li nekad pušio?"

„Jesam. Zašto?"

„Samo se činiš takvim tipom."

„A kakav je to tip?"

„Onaj 'činim po svome' tip."

Zvuk na televizoru je bio prigušen, ali prizor koji se pojavio na ekranu govorio je sam za sebe. Autobus iz kojega se još dimilo, izgorio do metalnog kostura. Svi zapaljivi predmeti su u velikoj mjeri nestali: sjedala, gume, tijela.

I Robie i Julie su zurili u njega.

Autobus je imao pun spremnik goriva, znao je Robie, za cijelo putovanje do New Yorka. Gorio je poput paklenske vatre. Ne, to je *bila* paklenska vatra. Na toj će liniji biti preko trideset pocrnjelih tijela. Ili barem njihovih dijelova.

Njihov krematorij.

Mrtvozornik će s ovim imati pune ruke posla.

„Možeš li pojačati zvuk?" upitala je Julie.

Robie je dohvatio daljinski upravljač i malo pojačao zvuk. TV izvjestitelj, nekakav namrgođeni tip, gledao je u kameru i govorio: „Autobus je upravo bio krenuo za New York. Eksplozija se dogodila sinoć u otprilike jedan i pol poslije ponoći. Preživjelih nema. FBI ne isključuje teroristički napad, premda u ovom trenutku nije jasno zašto bi autobus bio meta takvog napada."

„Što ti misliš, kako se to dogodilo?" upitala je Julie.

Robie ju je pogledao. „Najprije pojedimo."

Sljedećih je petnaest minuta proteklo u žvakanju, gutanju i pijenju.

„Dobra jaja", izjavila je Julie. Odgurnula je tanjur od sebe, ponovno napunila svoju šalicu kavom i zavalila se u sjedalici. Zurila je u njegov gotovo prazan tanjur, a zatim podigla pogled prema njemu.

„Možemo li sada o tome pričati?"

Robie je prekrižio vilicu i nož na tanjuru i zavalio se u sjedalici.

„Možda je eksploziju izazvao tip koji te je proganjao."

„Što, poput bombaša samoubojice?"

„Možda."

„Zar ti ne bi primijetio bombu na njemu?"

„Vjerojatno bih. Većinu bombaških paketa je lako uočiti. Zajedno vezani štapini dinamita, žice, baterija, prekidači, i detonator. Ali ja sam ga svezao, tako da nije bio u stanju bilo što aktivirati."

„Onda to nije mogao biti on."

„Ne mora nužno biti tako. Za dizanje autobusa u zrak ne bi trebalo puno smjese. Mogao je to skriti na sebi. Nešto C-4 ili semtexa, i pun spremnik goriva bi se pobrinuo za ostalo.

Nešto eksplozivnih para u spremniku i stalan izvor goriva za vatru. I sve se moglo aktivirati na daljinu. Zapravo, ako se to dogodilo, tada je morao biti upotrijebljen daljinski jer tip je bio vezan. Otprilike polovica bombaša samoubojica na Bliskom istoku nikad sama ne poteže okidač. Samo ih pošalju van s bombama, a njihovi vođe detoniraju sa sigurne udaljenosti."

„Pretpostavljam da u tom slučaju vođe imaju lak posao."

Robieju su misli odlutale do njegovog vlastitog voditelja, kako sa sigurne udaljenosti poziva na paljbu – doslovno.

„Ne bih tome protuslovio."

„Dakle, ako tip nije bio izvor eksplozije?"

„Tada je nešto drugo pogodilo autobus."

„Kao, na primjer, što?"

„Jedna od mogućnosti je hitac u spremnik, koji bi izazvao požar. Zapali benzinska isparenja, i bum. Nakon toga vatra hranjena gorivom obavlja ostalo."

„Jesi li ti čuo pucanj? Ja nisam."

„Ne, ali mogao se dogoditi toliko kratko prije eksplozije da to ne bismo primijetili."

„A zašto bi oni uopće dignuli autobus u zrak?"

„Što misliš, kako te je onaj tip pronašao u autobusu?"

„Došao je brzo i kao posljednji putnik", rekla je to analitičkim tonom, gledajući ga ravno u oči.

Robie je cijenio taj ton. I on ga je često koristio. „Dakle, možda je poslan na zadatak u posljednjem trenutku i žurio je kako bi te dostigao. Ili su te, što je vjerojatnije, bili nakratko izgubili, a zatim opet pronašli." Zastao je. „Što ti misliš o tome?"

„Nemam pojma."

„Siguran sam da imaš nekakvo mišljenje. Makar nagovještaj."

„A što je s tipom u uličici, onim s puškom?"

„Taj je proganjao mene.”

„Da, to znam. Imao si na sebi uređaj za praćenje. Ali zašto te je progonio?”

„Zbog nečega o čemu ne mogu govoriti. Kao što sam ti prije već rekao.”

„Tada je i moj odgovor isti”, uzvratila mu je Julie. „I, što sada?”

„Mogu te odvesti do benzinske crpke. Odande možeš nazvati taksi. Uhvatiti drugi autobus za New York. Ili možda vlak?”

„Na kartama za vlak pišu imena.”

„Tvoje će biti samo, recimo, Julie.”

„A tvoje bi bilo samo, recimo, Will”, odgovorila mu je. „Ali to baš i nije dovoljno, zar ne?”

„Nije.”

Sjedili su, zureći jedno u drugo.

„Gdje su ti roditelji?” upitao je Robie.

„Tko kaže da ih imam?”

„Svi imaju roditelje. To je na neki način neizbježno.”

„Mislila sam na *žive* roditelje.”

„Dakle, tvoji su mrtvi?”

Skrenula je pogled u stranu, petljajući s ručicom šalice za kavu. „Sve ovo vjerojatno neće funkcionirati.”

„Hoćemo li poći na policiju?”

„Hoće li to u ovoj situaciji pomoći?”

„Mislio sam, zbog tebe.”

„Ne, uistinu ne bi pomoglo.”

„Ako mi kažeš što se zbiva, možda ti ja mogu pomoći.”

„Ti si mi već pomogao i ja to cijenim. Ali nisam sigurna što još možeš učiniti, ako gledamo realno.”

„Zašto si išla u New York?”

„Zato. Zašto si ti išao?”

„Bilo mi je zgodno.”

„Pa, meni nije bilo zgodno."

„Dakle, morala si ići. Zašto?"

„Ne trebaš to znati", rekla je. „Niti nećeš."

„Što? Zar si ti nekakav juniorski špijun?"

Nakon što je krajičkom oka nešto primijetio, zagledao se u televizor. Iz stambene zgrade su na nosilima iznosili dva plahtom pokrivena tijela. Jedno je tijelo bilo veliko, drugo malo.

Neka je druga izvjestiteljica pred kamerom razgovarala s glasnogovornicom vashingtonske policije.

Glasnogovornica je rekla: „Žrtve, majka i njezin mali sin, su identificirane, ali s njihovim imenima još nećemo izlaziti u javnost dok ne obavijestimo rodbinu. Pratimo nekoliko tragova. Molimo svakoga tko je nešto vidio da nam dojavi tu informaciju."

„Objavljeno je da istragom rukovodi FBI?" upitala je izvjestiteljica.

„Preminula žena je bila uposlenica savezne vlasti. U takvim je situacijama uključivanje Biroa standardna procedura."

Ne, zapravo nije, pomislio je Robie. I dalje je zurio u ekran, gladan novih informacija. Činilo se kao da je protekla cijela godina otkad je pobjegao iz te zgrade koju su sada okruživali lokalni i savezni policajci.

„Tu je bilo i drugo dijete?" upitala je izvjestiteljica, gurajući mikrofon glasnogovornici pod nos.

„Da. Ono nije ozlijeđeno."

„Je li dijete pronađeno u istom stanu?"

„To je sve što vam zasad možemo reći.Hvala."

Robie se okrenuo natrag i zatekao Julie kako zuri u njega.

Oči su joj bile poput kiseline koja je progrizala bilo kakvu obranu ili fasadu koju je mogao postaviti.

„Jesi li to bio ti?”

On nije ništa rekao.

„Majka i dijete, ha? I što? Meni si pomogao da se za to iskupiš?”

„Želiš li još jesti?”

„Ne. Ono što želim je otići odavde.”

„Mogu te odvesti.”

„Ne, radije ću pješice.”

Otišla je gore do svoje sobe i minutu kasnije se vratila sa svojom naprtnjačom.

Dok je isključivao alarm i otvarao joj ulazna vrata, rekao je: „Ja nisam ubio te ljude.”

„Ne vjerujem ti”, jednostavno je rekla. „Ali hvala ti što nisi ubio mene. Ionako već imam dovoljno sranja s kojim se moram nositi.”

Promatrao ju je kako hita niz pošljunčani prilaz.

Robie je pošao po svoju jaknu.

22. poglavlje

ROBIE JE STAVIO na glavu kacigu, sklonio kožni prekrivač s motocikla Honda, upalio ga i izvezao pred štagalj. Parkirao je motocikl, zatvorio i zaključao štagalj, a zatim se opet uspeo na svoj srebrnoplavi ponos od 600 kubika.

Došao je do ceste upravo u trenutku kad se Julie uspinjala na prednje sjedalo poput broda velikog prastarog Mercurya. Vozila ga je starica kojoj je glava jedva dosezala vrh upravljača.

Robie ih je pred benzinskom crpkom propustio naprijed, vozeći oko pedeset metara iza Mercurya. Nije se iznenadio kad je veliki automobil skrenuo na crpku koju je spominjao Julie. Prošao je pored njih, skrenuo na sporednu cestu i njome se vratio natrag. Zaustavio je motocikl i ugasio motor. Kroz procjep u ogradi uz cestu je promatrao kako Julie izlazi i odlazi do telefonske govornice. Utipkala je pet brojeva.

Vjerojatno informacije, zaključio je.

Ubacila je nekoliko kovanica i nazvala sljedeći broj.

Taksi služba.

Kratko je govorila, odložila slušalicu, pošla u postaju, uzela ključ toaleta i zatim skrenula za ugao.

Morat će pričekati na taksi, a morat će i Robie.

Njegov je mobitel zazvonio. Broj koji se pojavio na ekranu bio je poznat kao „plavi poziv". Dolazio je iz samog vrha agencije. Robie nikad prije nije dobio takav poziv. Ali pamtio je broj. Morat će na njega odgovoriti. Ali to nije značilo da mora biti posebno susretljiv.

Pritisnuo je tipku na mobitelu i rekao: „Ovaj poziv ne možete pratiti. Znate to."

„Moramo se naći", rekao je čovjek.

To nije bio njegov voditelj. Robie je znao da neće biti on. Plavi pozivi nisu dolazili od terenskih voditelja.

„Sinoć sam imao *sastanak.* Ne vjerujem da mogu preživjeti još jedan."

„Prema vama neće biti reperkusija."

Robie nije ništa rekao. Pustio je da tišina pojača značenje te izjave.

„Vaš voditelj je pogriješio."

„To je dobro znati. Pa ipak, nisam obavio zadatak."

„Obavještajni podaci su bili pogrešni."

Robie je šutio. Nije imao pojma kamo sve ovo vodi i nije bio siguran želi li tamo ići.

„Obavještajni podaci su bili pogrešni", ponovio je muškarac. „To što se dogodilo je nesretno."

„Nesretno? Žena je osuđena na smrt. I bila je američka građanka."

Sada je muškarac bio taj koji nije ništa rekao.

„Iz ureda Glavne inspekcije", rekao je Robie. „Meni je rečeno da je pripadnica terorističke ćelije."

„Nije važno što vam je rečeno. Vaš je posao izvršiti zapovijed."

„Čak i ako je pogrešna?"

„Ako je pogrešna, nije na vama da se time bavite. To je moj posao."

„A tko ste, dovraga, vi?"

„Znate da je ovo plavi poziv. To je iznad vašeg voditelja. Daleko iznad. Ostanimo na tome dok se ne budemo mogli naći."

Robie je promatrao kako se Julie iza ugla vraća iz toaleta i ulazi vratiti ključ.

„Zašto je ona bila meta?"

„Čujte, Robie, odluka o vama može se promijeniti. Je li to ono što želite?"

„Sumnjam da je važno ono što ja mislim."

„Zapravo jest. Ne želimo vas izgubiti. Smatramo vas vrijednim suradnikom."

„Hvala. Gdje je moj voditelj?"

„Prebačen je na drugi zadatak."

„Želite reći da je i on mrtav?"

„Mi ne igramo takve igre, Robie. Znate to."

„Ja očito o ničemu nemam pojma."

„Stvari su takve kakve jesu."

„Nastavite to sebi ponavljati. Možda u to počnete i vjerovati."

„Mi kontroliramo štetu, Robie. Moramo na tome zajednički poraditi."

„Ne osjećam se predobro kad je u pitanju ikakva daljnja suradnja s vama."

„Ali morate to prevladati. Zapravo, imperativ je da to učinite."

„Prijeđimo na to. Jeste li sinoć nekoga poslali da me ubije? Tipa s puškom, u onoj uličici? Onoga što na licu ima otisak moje cipele? Zapravo, možda još uvijek leži u nesvijesti u uličici."

„To nije bio nitko od naših. To vam mogu zajamčiti. Dajte nam točnu lokaciju, pa ćemo provjeriti."

Robie mu nije vjerovao, ali to zapravo niti nije bilo važno. Rekao je tipu gdje se to dogodilo i ostao na tome.

„Što želite od mene? Još misija? Nisam za to raspoložen. U sljedećoj ćete mi možda naložiti da smaknem nekog izviđača."

„U vezi smrti Jane Wind u tijeku je istraga."

„Da, pretpostavljam da je tako."

„Njome rukovodi FBI.”

„Valjda je tako.”

„Želimo da djelujete kao spona agencije s Biroom.”

O koliko god scenarija Robie dotad razmišljao, ovo među njih nije spadalo.

„Valjda ne mislite ozbiljno.”

Tišina.

„Nemam namjeru niti pokušavati.”

„Trebamo vas da budete veza. I trebamo da to odigrate onako kako mi želimo. To je ključno.”

„Zašto nam u ovom slučaju uopće treba veza?”

„Jer je Jane Wind radila za nas.”

23. poglavlje

DOGOVORENI SU MJESTO i vrijeme sastanka i Robie je polako spremio svoj mobitel. Pogledao je kroz procjep na ogradi kad se na parkiralište crpke dokotrljao taksi. Julie je izišla iz zgrade postaje s kutijom cigareta i bocom voćnog soka.

Imala je osobnu iskaznicu na kojoj je pisalo da joj je osamnaest godina.

Ušla je u taksi i ovaj se odmah odvezao dalje.

Krenuo je i Robie, držeći se u prometu otprilike pedeset metara iza njega.

Nije ga brinulo da će je izgubiti. U kajganu joj je bio kriomice podmetnuo probavljivi bioodašiljač. Bit će u funkciji dvadeset četiri sata, a onda će se isprati kroz njezin probavni sustav. Monitor za praćenje bio mu je vezan oko ručnog zgloba. Pogledao je u njega i pustio da se taksi još više odmakne. Nije imalo smisla davati joj do znanja da je praćena ako nije morao riskirati. Već je dotad bila pokazala da posjeduje natprosječnu vještinu opažanja. Možda jest bila mlada, ali ju se zbog toga nije trebalo podcjenjivati.

Taksi je skrenuo na međudržavnu cestu broj 66 i zaputio se na istok, prema Washingtonu.

U to je doba dana promet bio gust. Jutarnje putovanje na posao sa zapada u grad bilo je rutinski masovno. Ujutro si u grad odlazio sa suncem u očima i na isti se način navečer vraćao kući, zajedno s tisućama drugih nervoznih putnika.

To što se vozio na Hondi osiguravalo je Robieju veću brzinu nego da je vozio automobil i mogao je bez problema držati taksi na oku. Ovaj je ušao u grad, prešao Rooseveltov

most i na račvanju skrenuo udesno, preko Avenije neovisnosti. Brzo su prešli iz turističkog, spomenicima krcatog dijela Washingtona u manje lijepe dijelove prijestolnice.

Taksi se zaustavio na raskrižju oko kojeg se nalazio veći broj starih jednokatnica. Ona je izišla, ali je morala taksistu reći da je pričeka. Krenula je niz ulicu, a taksi ju je polako slijedio. Zastala je pred jednom kućom, izvadila svoju malu kameru i snimila nekoliko slika. Zatim je snimila i nekoliko slika okolnog područja, pa se opet vratila u taksi i ovaj je krenuo dalje.

Robie je zapisao adresu kuće i nastavio ih pratiti.

Otprilike deset minuta kasnije Robie je shvatio kamo se zaputila, premda jedan dio njega u to nije mogao povjerovati. Ipak, onaj drugi dio je to mogao razumjeti.

Vraćala se na mjesto eksplozije autobusa.

Taksist ju je morao iskrcati nekoliko blokova dalje od njezina odredišta jer su ulice bile zatvorene policijskim barikadama. Robie se osvrnuo uokolo i vidio da posvuda ima policajaca i federalaca. Ova eksplozija je sve zatekla nespremne. Robie je mogao zamisliti kako su po cijelom gradu federalna usta gutala gomile gastala.

Parkirao je svoj motocikl, skinuo kacigu i praćenje nastavio pješice. Bila je cijeli blok kuća ispred njega. Nijednom se nije osvrnula. To ga je učinilo sumnjičavim, ali je ipak nastavio dalje. Skrenula je, pa je skrenuo i on. Skrenula je opet, a on je učinio isto. Sada su bili u istoj ulici gdje je autobus raznesen. Sljedeći blok kuća niz ulicu bio je zatvoren i za pješake. Policija nije željela da ljudi lunjaju po slojevima dokaza. Robie je mogao vidjeti što je ostalo od autobusa, premda je policija upravo postavljala metalne okvire sa zastorima kako bi taj prizor zaštitila od javnosti.

Robie je pogledao na mjesto gdje je pao kad se eksplozija dogodila. Još uvijek nije imao pojma gdje je njegov pištolj. To je bilo zabrinjavajuće. Podigao je pogled prema uglovima zgrada. Je li tamo bilo postavljenih nadzornih kamera? Možda na nekom od semafora. Pogledom je potražio bankomate, koji su u sebi imali ugrađene kamere. S druge strane ulice se nalazila banka. Što nije moglo snimiti njega i Julie kako izlaze iz autobusa jer je bila na pogrešnoj strani ulice. Dosad još nitko nije znao da su njih dvoje jedini preživjeli u eksploziji.

Primijetio je ženu u kasnim tridesetima, odjevenu u FBI-evu vjetrovku i s FBI-evom šiltericom na glavi. Tamna kosa, zgodno lice. Bila je visoka oko metar i sedamdeset i vitka, uskih bokova i širokih sportskih ramena. Na sebi je imala Biroove radne cipele, crne hlače i gumene rukavice. Značka i pištolj su joj bili zadjenuti za pojas.

Robie je vidio kako joj se obraćaju i agenti u civilu i uniformirani policajci. Primijetio je i da to čine s poštovanjem. Zasigurno je ona rukovodila cijelom ovom stvari. Povukao se u sjenu jednog haustora i nastavio promatrati, najprije agenticu FBI-a, a zatim Julie. Napokon se Julie okrenula i krenula niz ulicu podalje od autobusa. Robie je pričekao nekoliko trenutaka, a onda krenuo za njom.

24. poglavlje

JULIE JE PJEŠICE došla do jeftinog hotela koji se nalazio ukliješten između dvije nenastanjene zgrade. Ušla je unutra.

Robie je parkirao svoj motocikl i promatrao je kroz izlog hotela. Rezervirala je sobu koristeći kreditnu karticu. Pitao se čije ime na njoj stoji. Ako je njezino, to će kroz sustav moći poslati znak koji će one što je progone točno obavijestiti o tome gdje se nalazi.

Minutu kasnije je ušla u dizalo. Robie je u tom trenu prestao s izviđanjem, ali još nije s njome završio. Ušao je u hotel i prišao recepciji. Čovjek za pultom bio je star i izgledao kao da bi radije usred kolovoza asfaltirao ceste negoli radio ovaj posao.

Robie je rekao: „Kći mi je upravo kod vas rezervirala sobu. Sredio sam joj stažiranje na Hillu. Htio sam da koristi svoju American Express karticu jer je kartica koju sam joj dao postala nevaljana, ali mislim da je to zaboravila. Pokušao sam je nazvati, ali valjda je isključila svoj mobitel."

Stari gospodin je izgledao smeteno. „Upravo je stigla. Zašto je ne pođete sami pitati?"

„U kojoj je sobi?"

Starac se nasmiješio. „Ne mogu vam dati tu informaciju. To je privatna stvar."

Robie se činio prikladno iznerviranim, kao što bi izgledao svaki otac. „Čujte, zar mi ne možete pomoći? Posljednje što mi treba jest da mi neki računalni čudak zajebe kredit zato što mi je kći upotrijebila krivu karticu."

Čovjek je gledao u knjigu gostiju pred sobom. „Za to mi treba jako puno napora."

Robie je teško uzdahnuo i izvadio svoju lisnicu. Izvukao je novčanicu od dvadeset dolara. „Hoće li vam ovo pomoći u smanjenju *napora*?"

„Ne, ali takve dvije zasigurno hoće."

Robie je izvukao još jednu dvadeseticu i čovjek mu ih je istrgnuo iz ruke.

„Dobro. Upotrijebila je VISA karticu. Glasi na Geralda Dixona."

„Znam to. *Ja* sam Gerald Dixon. Ali imam dvije VISA kartice. Mogu li vidjeti brojeve?"

„Možete, za još jednu dvadeseticu."

Nakon što je odglumio veliku ozlojeđenost, Robie je popustio. Pogledao je karticu i upamtio brojeve. Gerald Dixon je sada bio njegov.

„Izvrsno", rekao je Robie. „To je ona nevaljana."

„Već sam je provukao, kompa. Tu ne mogu više ništa učiniti", pridodao je čovjek, široko se cereći.

Robie je rekao: „Hvala vam nizašto."

Okrenuo se i izišao. Pronaći će tko je Gerald Dixon. Ali morao je pretpostaviti da je Julie zasad sigurna. Sada je morao poći.

Odvezao se do svoga stana i provjerio pročelje i stražnji dio zgrade prije nego je ušao unutra. Umjesto dizalom, pošao je stubama. Usput nije nikoga susreo. U ovo doba dana svi su bili na poslu. Otvorio je vrata stana i gurnuo glavu unutra. Sve je bilo onakvo kako je bio ostavio.

Trebalo mu je pet minuta da se uvjeri da je stan prazan. Koristio je male stupice – komadić papira gurnut uz okvir vrata, konac koji će puknuti kad se ladica otvori – da bi ga upozorile ukoliko netko provali unutra i pretraži mu stan. Ništa od toga nije bilo poremećeno.

Preodjenuo se u svakodnevne hlače, sportsku jaknu i majicu s bijelim ovratnikom, i otvorio zidni sef skriven iza

police na kojoj je stajao televizor. Njegov komplet akreditiva se nalazio na svojem mjestu. Gurnuo ga je u džep jakne i krenuo van.

Sastanak se, na Robiejev zahtjev, održavao na javnom mjestu.

Hotel Hay-Adams nalazio se s druge strane ulice od parka Lafayette, koji se pak nalazio s druge strane Avenije Pennsylvania od Bijele kuće. Najbolje osigurano područje na svijetu. Robie je zaključio da bi čak i njegovoj agenciji bilo teško ubiti ga ovdje i izvući se nekažnjeno.

Zapravo, točno mjesto sastanka bila je *Jeffersonova soba*, skup restoran koji se nalazio odmah iza kratkog stubišta koje je vodilo iz predvorja hotela. Robie je tamo došao ranije, kako bi mogao vidjeti tko je možda pristigao prije njega.

Zatim je čekao. Minutu prije dogovorenog vremena ušao je čovjek u šezdesetima. Skromno odijelo, crvena kravata, ulaštene konfekcijske cipele, držanje i dostojanstven stav cjeloživotnog državnog činovnika koji je nagomilao mnogo više moći nego bogatstva. S njime su bila dva visoka mladića.

Snagatori. Zadebljanja pod jaknama razotkrivala su oružje. Slušalice i žice razotkrivale su da su na vezi.

Slijedili su ga do *Jeffersonove sobe*, ali nisu sjeli s njime. Zauzeli su položaj u blizini, pogledima tragajući za mogućim prijetnjama. Nisu dopustili da čovjek sjedne izravno ispred prozora.

Jedan od njih je izvukao tanak uređaj i stavio ga na glasovir koji se nalazio u kutu restorana. Uključio ga je. Začulo se brujanje.

Bijeli šum s ometačem, znao je Robie jer je jedan takav koristio u svojem poslu. *Ako ovdje ima elektroničkih uređaja za prisluškivanje, snimke će biti posve nerazumljive.*

Tek tada je Robie istupio iz svoga skrovišta. Dopustio im je da ga vide, ali nije prilazio sve dok ga stariji čovjek nije primijetio i kimnuo glavom, što je njegovim čuvarima potvrdilo da je on taj s kime se treba sastati.

Prostorija je bila prazna, premda je bilo vrijeme ručka. Robie je znao da to nije slučajnost. Posluge nije bilo nigdje za vidjeti. Zapravo, restoran je bio zatvoren. Ako je gladan, Robie će morati jesti kasnije. Dvojio je da je hrana također na dnevnom redu.

Robie je sjeo dijagonalno od čovjeka, leđima također okrenut zidu.

„Drago mi je da ste uspjeli doći", rekao je čovjek.

„Imate li vi ime?"

„Bit će dovoljno Plavi Čovjek."

„Akreditivi, Plavi, samo za potvrdu."

Čovjek je posegnuo u džep i dopustio Robieju da vidi njegovu značku, sliku i funkciju navedenu na iskaznici, ali bez imena.

Ovaj se tip nalazio na visokom položaju u agenciji. Na puno višem nego je Robie očekivao.

„Dobro, popričajmo. Jane Wind? Rekli ste da je jedna od vaših. Ja sam joj provjerio iskaznicu. Ona pripada DCIS-u. Istražnoj kriminalističkoj službi Ministarstva obrane."

„Jeste li joj pregledali i putovnicu?"

„Putovanja na Bliski istok, u Njemačku. Ali DCIS ima urede na svim tim mjestima."

„Zato je to i bilo savršeno pokriće."

„Dakle, bila je pravnica?"

„Da. Ali bila je i više od toga."

„Što je točno radila za vas?"

„Znate da niste ovlašteni to znati."

„Zašto ste onda tražili da dođem ovamo?"

„Rekao sam da niste ovlašteni. Ja vas sada službeno ovlašćujem."

„Dobro."

„Ali najprije moram znati što se točno sinoć dogodilo."

Robie mu je ispričao. Pretpostavio je da bi prikrivanje bilo čega u ovom trenutku bila glupa zamisao. Ipak, nije ništa rekao o Julie ili o uništenju autobusa. Po njegovu mišljenju, to su bile dvije potpuno odvojene stvari.

Plavi Čovjek se zavalio u sjedalici i zapisao sve te informacije. Nije prekidao tišinu, jednako kao ni Robie. Pretpostavio je da Plavi Čovjek ima njemu reći više toga nego što je Robieju ostalo da priopći.

„Agentica Wind je četiri godine radila na terenu. Kao što sam rekao, bila je dobar agent. Nakon što je dobila djecu prebacila se u Glavnu inspekciju Ministarstva obrane, ali je i dalje tijesno surađivala s DCIS-om u svim njihovim sektorima istraživanja. I, naravno, nastavila je raditi za nas."

„Kako se dogodilo da je stavljena na listu za odstrel na kojoj nije trebala biti?" upitao je Robie. „I kako se takvo što uopće može dogoditi? Znam da mi djelujemo u tajnosti, ali jednako tako smo i dio organizacije koju se prati i provjerava."

„I ulagači u rizične poslove neprekidno gube milijarde dolara institucijskog novca. A te su organizacije veće i bolje financirane od nas. Pa ipak se to događa. Ako je jedna osoba ili, još vjerojatnije, manja skupina ljudi dovoljno odlučna, može ostvariti i nemoguće."

„Vidio sam je kako te noći ulazi u zgradu. Djeca nisu bila s njome."

„Očito su bila kod dadilje čije je usluge prije koristila i koja živi u istoj zgradi. Ta ih je dadilja odvela do stana kad se agentica Wind vratila kući."

„Dobro. O što se to Windova spotaknula da su je zbog toga ubili?"

Plavi Čovjek se činio znatiželjnim. „Kako znate da se o nešto *spotaknula*?"

„Živjela je u usranom stanu s dvoje male djece. Na njezinu stolu u dnevnom boravku nalazili su se nekakvi pravni dokumenti. Ne možeš kući donositi povjerljive spise i ostaviti ih da leže uokolo. Dakle, ono na čemu je radila nije bilo povjerljivo. Prema njezinoj putovnici, posljednji je put izlazila iz SAD-a prije dvije godine. Nije bila terenski agent, barem ne više, prema onome što ste rekli. Njezinu mlađem djetetu nije još bila niti godina dana. Vjerojatno su je zbog toga povukli s terena. Ali opet je na nečemu radila, na nečemu što se vjerojatno smatralo rutinskim poslom. Nešto je pronašla. Zato su je proglasili metom. Sumnjam da je to izravno povezano s njezinim poslom."

Plavi Čovjek je to zapisao, s odobravanjem kimajući glavom.

„Dobro analizirate, Robie. Impresioniran sam."

„A ja sam prepun pitanja. Znate li o što se to spotaknula?"

„Ne. Ne znamo. Ali, kao i vi, mislimo da to nije povezano s njezinim službenim dužnostima."

„Zašto želite da ja djelujem kao veza s Biroom? To je veliki rizik, posebno ako oni doznaju čime sam se bavio posljednjih desetak godina."

„Što neće doznati."

„Kao što ste rekli, jedna osoba, ili skupina, ako je dovoljno odlučna, može ostvariti nemoguće."

„Kažite mi svoju teoriju."

„Netko je doznao što je ona otkrila i stavili su je na odstrel. U svojim redovima imamo krticu, što potvrđuju postupci moga voditelja i ostalih, i stvar je obavljena. Nisu

bili sigurni da ću ja povući okidač, pa su stoga imali pričuvu. Taj nije imao skrupula oko sređivanja djeteta i njegove majke. A vi ste rekli da je mojem voditelju dodijeljen drugi zadatak. To je bila laž. Ne trebaju mi vaše laži."

„Zbog čega mislite da je to bila laž?"

„Zapovjedio mi je da ubijem Windovu. Rekli ste da to nije bilo odobreno. Dakle, tip je izdajnik. Izdajniku se ne dodjeljuju drugi zadaci. Da ste ga imali u svojim rukama, ne biste trebali mene da vam ispričam što se dogodilo i iznosim teorije o razlozima. To znači da je voditelj nestao. Skupa sa svima onima s kojima je radio. O koliko ljudi uopće govorimo?"

Plavi Čovjek je uzdahnuo. „Mislimo da se radi o najmanje tri čovjeka u zapovjednom lancu, ali moglo bi ih biti i više."

Robie je samo zurio u njega.

Plavi Čovjek je spustio pogled, igrajući se srebrom optočenom žlicom po besprijekornom bijelom platnenom stolnjaku. „U svakom slučaju, nije dobro."

„Preblag izraz godine. Što točno želite od mene?"

„Moramo biti u tijeku s istragom, ali neprimjetno. Zato ćete službeno biti specijalni agent DCIS-a, ali zapravo ćete biti podređeni izravno meni. Dat ćemo vam sva pokrića i akreditive koje trebate. Ostavljaju ih u vašem stanu još dok mi ovdje razgovaramo."

Robieju se lice smračilo. „Kažete da imate najmanje četvero izdajnika. Što ako ih zapravo imate više ? I što ako je jedan od njih ovoga časa u mojem stanu?"

„Ti su agenti povučeni iz posve drugog odjela. Nisu imali nikakvih kontakata s vašim voditeljem. Njihova je odanost neupitna."

„Baš. Oprostite mi ako mislim da je to sranje."

„Do neke mjere morate imati povjerenja, Robie."

„Ne, ne moram. I svi se slažu s mojim pridruživanjem lovu?"

„DCIS je u toku. Želite li razgovarati sa savjetnikom za nacionalnu sigurnost? Ili s pomoćnikom direktora CIA-e?"

„Ovoga mi trena ne bi ništa značilo to što bi mi oni rekli. Ali zašto ja?"

„Jer niste povukli okidač, kakve li ironije. Vjerujemo da ćete dobro postupati, Robie. Nema mnogo ljudi za koje to ovoga časa mogu reći."

Robie se dosjetio još jednog razloga zbog čega su željeli njegovu umiješanost.

Bio sam tamo. Što znači da ću biti savršen žrtveni jarac ako ovo ode dovraga.

Ali je rekao: „U redu."

Razmišljanje mu je bilo jednostavno. Radije će sam raditi na slučaju i u to unijeti nešto odlučnosti i osjećaja za pravičnost, nego da čeka da to netko drugi obavi i nepopravljivo zajebe i slučaj i njega.

Ako potonem, potonut ću vlastitom krivicom.

Plavi Čovjek je ustao i pružio mu ruku. „Hvala vam. I sretno."

Robie se nije rukovao s njime. „Gotovo nikad nije u pitanju sreća. Obojica to znamo." Okrenuo se i izišao iz Hay-Adamsa, natrag u svijet koji se sada činio malo više nedokučivim i zastrašujućim nego kad je ulazio unutra.

25. poglavlje

SVE JE ČEKALO Robieja kad se vratio natrag u svoj stan. I to nije bilo previše utješno.

Nijedna od mojih zamki nije aktivirana.

Pregledao je dosje, propusnice i informacije koje su mu trebale osigurati zaleđe.

Morao je što je prije moguće ubrzati rješavanje ovog slučaja. Ali ubrzati nešto na taj način ponekad je značilo omogućiti pogreške.

I njih će vjerojatno biti.

A tada će biti čisti slučaj koliko će brzo nestati potpore koju je imao u Plavom Čovjeku.

Brže nego stranačka i financijska potpora kandidatu kojemu postoci pred izbore rapidno opadaju.

To je jednostavno bio način na koji je ovaj grad funkcionirao.

S akreditiva mu je pogled uzvraćalo ime Will Robie. Ironično, u ovakvim zadacima najsigurnije je bilo koristiti svoje pravo ime.

Robie je dohvatio značku i akreditacije i stavio ih u džep svoje jakne. Čekali su ga i novi Glock G20 i pazušna futrola. Osjetio je zadovoljstvo jer će se napokon riješiti svoje tridesetosmice s izbrisanim serijskim brojem. Navukao je futrolu i zakopčao jaknu.

Dok je izlazio van, Robie je pogledao niz hodnik i vidio je kako otključava svoja vrata. Annie Lambert se okrenula prema njemu. Bila je odjevena u crno poslovno odijelo i tenisice s bijelim čarapama do gležnja.

„Zdravo, Wille", rekla je.

„Ne viđam vas često ovdje usred dana", rekao je.

„Nešto sam zaboravila. Stanka za ručak je bila prva prigoda koju sam imala da dođem ovamo i to uzmem. Zbog čega ste tako sređeni?"

„Samo imam sastanak. Kako je prošla vaša terapija opuštanja?"

„Što? Ah, prošla je fino."

Istraga o Lambertovoj koju je pokrenuo njezin kontakt s Robiejem nije ništa razotkrila. Što nije bilo iznenađujuće. Da bi radio u Bijeloj kući, čovjek mora biti savršeno čist.

Rekao je: „Oprostite što sam onako naglo otišao. Jednostavno sam bio umoran."

„Nema problema. Zapravo, bila sam i ja." Kratko je oklijevala, a zatim tišim glasom rekla: „Ali možda možemo jednom otići na ono piće."

„Da, mogli bismo", rekao je Robie, koji je razmišljao o svemu onome što ga očekuje.

„Dobro", nesigurno je rekla.

Krenuo je otići, ali je tada zastao, shvativši da je opet bio osoran. Okrenuo se prema njoj. „Cijenim vašu ponudu, Annie. Doista. I želim s vama poći na piće."

Ona se razvedrila. „To će biti izvrsno."

„I učinimo to uskoro", rekao je. „Što prije."

„Zašto? Zar nekud putujete?" upitala je.

„Ne. Ali poželio sam početi češće izlaziti. I volio bih to činiti s vama."

Osmijeh joj se proširio. „Dobro, Wille. Znate gdje živim."

Otišao je, pitajući se zašto je odjednom bio tako očaran tom mladom ženom. Bila je ljupka i očito pametna i možda joj se sviđao. Ali u prošlosti, to Robieju ne bi ništa značilo. Okrenuo se i opet pogledao prema njezinu stanu. Ušla je

unutra, ali zamislio ju je kako stoji tamo u poslovnom odijelu i tenisicama. Nasmiješio se.

Robie se odvezao svojim Audijem do poprišta zločina. Sa svojim propusnicama mogao je parkirati unutar osiguranog područja. U prolazu pored hotela u kojem je odsjela Julie bacio je pogled na svoj uređaj za praćenje. Još je bila ondje.

Osjećajući se krajnje nelagodno, pošao je do ulaza u stambenu zgradu. Pomoći će u istrazi ubojstva kojem je on osobno svjedočio.

U predvorju zgrade se nalazila gomila policajaca i detektiva u civilu. Robie im se zaputio ususret, misleći se javiti i predstaviti ljudima koji su vodili slučaj. Dok je prilazio, gomila se počela razdvajati. Iz njezine sredine je istupila ista ona agentica FBI-a koju je vidio kod raznesenog autobusa.

Krenula mu je ususret, znatiželjno ga promatrajući. Izvadio je svoju futrolu s akreditacijama pa najprije mahnuo značkom, a zatim iskaznicom.

Ona mu je uzvratila na isti način. Na iskaznici je pisalo da je ona specijalni agent FBI-a Nicole Vance.

„Agente Robie, dobrodošli na predstavu. Imam za vas neka pitanja", rekla je.

„Veselim se što ću na ovom slučaju surađivati s vama, agentice Vance."

Ona je rekla: „Moj me je pretpostavljeni telefonom obavijestio o vama. Trebamo surađivati s vama, ali jedino po pitanju informacija o pokojnici ili bilo kakvih drugih informacija koje će pomoći u rješavanju slučaja. Ali FBI vodi posao, što znači da posao vodim *ja*."

„Drugo nisam ni očekivao", uglađeno je rekao Robie.

Činilo se da ga Vanceova sada pažljivije proučava. „Dobro", oprezno je rekla. „Sve dok shvaćamo temeljna pravila."

„Kako biste voljeli da vam pomognem?"

„Bilo kakvim podacima koje nam možete dati o žrtvi."

Robie je iz džepa svoje jakne izvukao memorijski *stick.* „Njezin službeni dosje se nalazi na ovome."

Uzela je *stick* i dodala ga jednom od svojih pomoćnika. „Dajte da se ovo pročita i obradi, što je prije moguće."

Opet se okrenula Robieju. „Upravo smo namjeravali krenuti do mjesta zločina. Želite li s nama?"

„Cijenio bih to. Moji nadređeni žele znati da zarađujem svoju plaću."

Ovim je komentarom zaradio njezin osmijeh. „Izgleda da sve savezne agencije funkcioniraju slično", rekla je.

„Valjda je tako."

Dok su kretali prema dizalu, Vanceova je rekla: „Jeste li čuli za eksploziju autobusa?"

„Vidio sam na vijestima", rekao je Robie. „Koliko sam shvatio, FBI i to istražuje."

„Ili preciznije, istražujem ja."

„Prilično ste si toga natovarili na leđa", komentirao je.

„Možda bude dobrih razloga za povezivanje te dvije istrage."

„Zašto?"

„Na mjestu eksplozije autobusa smo pronašli pištolj."

Robieju je pogled ostao miran, premda mu je srce brže zakucalo.

„Pištolj ? " rekao je.

„Da. I već smo obavili balističke pretrage. Glock koji smo pronašli odgovara zrnu koje smo pronašli u podu stana u kojem je živjela pokojnica. Zato su, barem što se mene tiče,

ta dva slučaja definitivno povezana. Sada jedino moramo otkriti kako."

„Ubojica je možda tijekom bijega samo odbacio pištolj. Mogla bi biti slučajnost što je pronađen u blizini mjesta na kojem je eksplodirao autobus."

„Ja u slučajnosti ne vjerujem. Barem ne u takve."

Dok su ulazili u dizalo i odlazili prema stanu u kojem je dvoje ljudi bilo ubijeno točno pred njegovim očima, Robie je, unatoč hladnom zraku, obrisao kaplju znoja sa svoga čela.

Draže od ovoga bilo bi mu stotinu megalomanskih saudijskih prinčeva i krvožednih šefova kartela.

26. poglavlje

STAN SE IZMIJENIO otkad je Robie posljednji put bio ovdje. Policajci su provodili detaljnu forenzičku istragu i tragali za otiscima prstiju, a cijeli je skučeni prostor bio ispunjen oznakama dokaza i blicevima tridesetpet-milimetarskili kamera.

Robie je na stolu od iverice primijetio zapečaćenu kutiju za dokaze.

„Jesu li to radni papiri agentice Wind? I njezino računalo?"

Vanceova je kimnula glavom. „Tako je. Zapečatili smo to dok ih vaša agencija ne pregleda. Imam puna ovlaštenja za takve stvari, ali nisam vam htjela gaziti po prstima."

„Cijenim to."

„Ali i mi ćemo to morati pročitati. Ako u tim dokumentima i zapisima ima nečega zbog čega je ubijena, Biro to mora znati."

„Podrazumijeva se. Mogu organizirati da se sve pregleda još danas, a vi to možete pročitati odmah nakon toga."

Vanceova se oprezno nasmiješila. „Nikad nisam upoznala susretljivijeg agenta za vezu među agencijama. Razmazit ćete me."

„Učinit ću najbolje što mogu", rekao je Robie.

Sve dok ne prestanem biti susretljiv, pomislio je.

„Na bravi ulaznih vrata ima tragova provale", rekla je Vanceova. „Jedva su primjetni, dakle ta je osoba znala što čini. Pođite za mnom."

Ušli su u spavaonicu.

Robie se osvrnuo uokolo. Tijela su bila uklonjena, ali u mislima ih je još vidio na postelji, smrskanih glava.

„Windova i njezin sin Jacob pronađeni su na postelji. Ona ga je grlila. Jedan ih je hitac ubio oboje." Pokazala je prema smrskanom prozoru. „Provjerili smo putanju metka. Hitac je došao iz one visoke zgrade, udaljene više od tristo metara. Trenutačno određujemo iz koje se točno prostorije pucalo. Zgrada je napuštena, tako da je dvojbeno je li itko išta vidio. Ali ipak još uvijek tragamo. Ako imamo sreće, strijelac je nešto ostavio za sobom."

Nećete biti toliko sretni, pomislio je Robie.

„Ali rekli ste da ste u podu pronašli metak ispaljen iz Glocka. Kako se to povezuje s hitcem iz daljine? Nije ih ubio metak iz pištolja. Moralo je to biti zrno ispaljeno iz puške."

„Znam. Zato je sve toliko zbunjujuće. Kad bih morala špekulirati, bilo je uključeno dvoje ljudi. Osoba koja je sinoć bila u ovoj sobi ispalila je hitac u krevet. Metak je prošao kroz njega i završio u podu. To zrno odgovara pištolju koji smo pronašli pod automobilom odmah do mjesta eksplozije autobusa. Ali ubojiti hitac je došao kroz prozor, pogodio Jacoba, prošao mu kroz glavu i pogodio njegovu majku. Smrt je u oboje bila trenutačna. Ili barem tako govori obdukcija."

Robie se prisjetio izraza lica Jane Wind i zapitao se koliko je uistinu „trenutačna" bila njezina smrt.

„Dakle, dva strijelca? To nema previše smisla", rekao je.

„Uopće nema smisla", odgovorila je Vanceova. „Ali to je stoga jer nemamo dovoljno dokaza. Kad ih prikupimo dovoljno, tada će imati smisla."

„Cijenim vaš optimizam." Robie je stajao pred posteljom, gotovo na istom mjestu s kojega je pucao prethodne noći. „Dakle, strijelac koji je navodno provalio u stan pucao je u postelju. Gdje je pronađeno zrno?"

Vanceova je dala znak jednom od tehničara da ukloni krevet u stranu. Robie je ugledao brojčanu oznaku dokaza odmah do rupe u drvenom podu.

Robie je ispružio ruku, kao da u njoj drži zamišljeni pištolj. Naciljao je i okinuo prstom dok ga je Vanceova promatrala.

„Morao je stajati otprilike ovdje", rekao je Robie koji je, naravno, znao da je uistinu bilo tako. „Madrac i opruge se čine uistinu tankima. Sumnjam da bi puno skrenuli putanju zrna, posebno ne iz ovakve blizine."

„To sam i ja zaključila", rekla je Vanceova.

„Na tijelima nema drugih rana? Hitac ispaljen u madrac nije ih pogodio?"

„Nije. Na zrnu nije bio tragova ljudskog tkiva, niti je bilo drugih rana na žrtvama."

„Dakle, zašto je onda ispalio hitac u madrac? Da im privuče pažnju?"

„Možda", rekla je Vanceova.

„Jesu li bili budni kad su ustrijeljeni?"

„Izgleda tako. Prema položaju tijela nakon što su pali na postelju, vjerujem da su u trenutku smrti bili budni."

„Dakle, on puca, ali ih ne pogađa. Čini to kako bi im privukao pažnju, ili možda da ih utiša. Je li itko svjedočio da je čuo krikove?"

Vanceova je uzdahnula. „Ako u to možete povjerovati, jedina osoba koja živi na ovom katu i sinoć je bila ovdje jest starica koja je i slijepa i gluha. Ona, naravno, nije čula ništa. Jedini stanar koji pored nje živi na istom katu u to je vrijeme bio na poslu u Marylandu. Stanovi iznad i ispod ovoga su prazni.

Oh, vjerujem ja u to, pomislio je Robie.

„Ali metak ispaljen izvana ih je ubio", rekao je. Pošao je do razbijenog prozora i proučio ga. Gledao je prema zgradi

koju sinoć nije mogao vidjeti. Ispod je bila uličica. Ona kojom je trebao umaknuti odavde. Između dviju zgrada je bilo još kuća, ali sve su one bile jednokatnice. Strijelac bi imao nesmetan pogled.

„Dobro, čovjek s pištoljem unutra. Snajperist vani. Čovjek s pištoljem puca u postelju. Strijelac izvana ubija agenticu Wind i njezina sina." Opet se okrenuo Vanceovoj. „Windova je imala dva sina."

„To je još jedna uistinu zbunjujuća pojedinost. Njezin drugi sin nema još niti godinu dana. Usput, ime mu je Tyler. Njega je pronašla žena s trećeg kata."

„Kako ga je pronašla?"

„To je posve ludo, Robie. Netko joj je pokucao na vrata kratko nakon što su Windovi ubijeni. Barem prema prvoj procjeni vremena smrti koju sam dobila od mrtvozornika. Žena je otvorila vrata i Tyler je pred njima ležao u svojoj nosiljci, čvrsto spavajući. Prepoznala ga je kao sina Windove i pokušala je nazvati, a zatim pošla do stana. Nitko joj nije odgovarao i zato je pozvala policiju. Tada su otkrivena tijela."

„Imate li kakvu teoriju u vezi toga?"

Odmahnula je glavom. „Znam da to zvuči nevjerojatno, ali možda je tip koji je provalio u stan Windove odnio klinca onamo."

„Zašto?"

„Zašto ubiti novorođenče? Ono ne može protiv nikoga svjedočiti."

„Nisu imali problema s tim da ubiju drugog sina", kontrirao joj je Robie.

„Razmišljala sam o tome. Pogledajte rupu na prozoru, a zatim pogledajte postelju. Ako je Windova zagrlila svoga sina, možda kako bi ga zaštitila od uljeza, mogao joj se nalaziti slijeva – drugim riječima, okrenut prozoru."

Robie je tu misao dovršio umjesto nje. „Snajperist puca, zapravo ciljajući samo Windovu, ali hitac najprije pogađa sina, a tek onda nju. Možda ih je namjeravao oboje ubiti, ili je barem htio ubiti Windovu, a klinac mu je, na nesreću, bio na putu."

„Tako ja to vidim", potvrdila je Vanceova. „A to onda otvara zanimljivu mogućnost."

„Što to?"

„Što kažete na sljedeću teoriju? Uljez ulazi u stan, obična provala. Nema tu namjeru, ali nekako budi Windovu i njezina sina. Ispaljuje hitac u postelju da bi ih ušutkao. U isto vrijeme, naravno, bez znanja i njega i Windove, baš u tom trenutku snajperist iz druge zgrade nju uzima na nišan. Ispaljuje hitac, ubija nju i njezina sina. Uljez je potpuno zatečen. Možda je čučnuo, misleći da bi on mogao biti sljedeća meta. Vidi drugo dijete u nosiljci, uzima ga i tijekom bijega ga ostavlja pred drugim stanom. Zatim odlazi odavde."

„Mislio sam da ne vjerujete u slučajnosti", rekao je Robie.

Slabašno mu se osmjehnula. „Znam. To se čini poput majke svih slučajnosti, zar ne?"

I baš je ono što se uistinu dogodilo, pomislio je Robie.

27. poglavlje

NALAZILI SU SE u drugoj zgradi, onoj iz koje je ispaljen ubojiti hitac. Bila je nenastanjena, prljava, prepuna smeća i u nju se lako ulazilo i iz nje izlazilo. Drugim riječima, bila je savršena.

Robie i Vanceova su pregledali nekoliko prostorija koje su mogle poslužiti kao zaklon snajperistu. Kad su ušli u petu, Robie je rekao:

„Ovo je ona prava."

Vanceova je zastala i pogledala ga s rukama na bokovima. „Zašto?"

Robie je prišao jednom od prozora. „Prozor je neznatno odškrinut. Svi ostali su bili zatvoreni. Ciljna linija je besprijekorna." Pokazao je na prozorski prag. „A i u prašini ima tragova. Pogledajte kako ovo izgleda. Trag cijevi." Pokazao je na tamnu mrlju veličine novčića malo dalje na prozorskom pragu. „Trag ispaljivanja." Spustio je pogled na betonski pod. „Otisci koljena u prašini. Prozorski prag je iskoristio kao oslonac, naciljao i ispalio hitac."

Kleknuo je, izvukao svoj pištolj i naciljao kroz prozor, poravnavajući željezne ciljnike na oružju s probijenim prozorom na drugoj strani.

„Na onoj višoj zgradi s druge strane ulice u kojoj je živjela Windova postoji niz uličnih svjetiljki. Noću bi te svjetiljke bile upaljene. Strijelac bi gledao ravno u njih i to bi mu omelo hitac na četvrti kat, tamo preko puta. Osim s ovog mjesta. Kut je savršen." Ustao je i pospremio pištolj. „To je to."

Vanceova se činila impresioniranom. „Jeste li u prošlosti bili u specijalnim postrojbama?"

„I da jesam, to vam ne bih mogao reći."

„Ma dajte. Poznajem ja mnogo bivših pripadnika Delte i SEAL-a."

„Siguran sam da poznajete."

Pogledala je kroz prozor. „A poznajem i neke ljude u DCIS-u. Raspitala sam se kod njih o vama. Nitko od njih nikad nije čuo za vas."

„Upravo sam se vratio u državu", rekao je Robie, pozivajući se na priču koja mu je trebala poslužiti kao pokriće. „Ako me uistinu želite provjeriti, nazovite DCIS. Mogu vam dati broj moga neposredno pretpostavljenoga."

„Dobro. I hoću", rekla je. „Dakle, moja teorija o provalniku i drugom strijelcu zvuči realno. Ne vidim kako je tip koji je sinoć bio u stanu mogao znati za strijelca koji se skrivao ovdje."

Imaš pravo, nisam znao, pomislio je Robie.

Vanceova je nastavila. „Ali sada se javlja pravo pitanje, zašto ubiti Windovu? Na čemu je to ona radila za vaše ljude? To moram doznati."

„Provjerit ću kod mojih. Možda se o nešto spotaknula", rekao je Robie.

„Spotaknula na nešto? Kakvog to smisla ima?"

„Ne kažem da je tako. Samo kažem da to treba uzeti u obzir. Samo to što je radila za DCIS ne znači da je zbog toga ubijena."

„Dobro, ali oprostite mi ako kao realnu hipotezu uzmem to da joj je smrt bila povezana s poslom koji je obavljala."

Robie je rekao: „To je vaše pravo. Je li obaviješten njezin bivši?"

„Radimo na tome. Dijete joj je zasad u socijalnoj službi."

„Čime se bavio njezin bivši muž?"

„Vi to ne znate?" iznenađeno je rekla.

„Ne, dok ne pogledam njezin dosje. Tek mi je dodijeljen ovaj slučaj, agentice Vance. Dajte mi malo lufta."

„Dobro, oprostite. Rick Wind. Bivši vojnik u mirovini, ali ima drugi posao. U tijeku je potraga za njim."

„Još traje potraga za njim? Dosad je već morao vidjeti na vijestima. Trebao vas je već nazvati."

„Vjerujte mi, Robie, pomislila sam na to."

„Imate li njegovu kućnu adresu?"

„Maryland. Moji su agenti već bili ondje. Mjesto je prazno."

„Kažete da ima posao. Gdje radi?"

„Posjeduje zalagaonicu na sjeveroistoku Washingtona. Ulica Bladensburg. Mjesto se zove zalagaonica Premium. Nije baš najbolji dio grada, ali istina je i da zalagaonice baš ne nalazite odmah do Ritza, zar ne?"

„Zalagaonica Premium. Zvučno ime. Je li ga itko pokušao tamo pronaći?"

„Ni tamo nema nikoga. Sve je zaključano."

„Pa gdje je onda taj tip?"

„Kad bih znala, rekla bih vam to."

„Ako nije kod kuće i ako nije na poslu, i ako nije zvao policiju, tada preostaje tek nekoliko mogućnosti."

„Ili ne gleda televiziju, ili ne sluša radio ili nema prijatelja. Ili je sam ubio svoju uskoro bivšu ženu i sina i sada je u bijegu. Ili je i sam mrtav."

„Tako je. Ali mislite li doista da je svoju bivšu i klinca ubio snajperskom puškom? Takve se kućne stvari obično obavljaju oči u oči."

„Pa, nekad je bio vojnik. I *bili* su u tijeku razvoda."

„Dakle, to nije bio prijateljski razlaz?"

„Ne znam. Istražujem to. Možda mi vi u tome možete pomoći. Napokon, radila je za vašu agenciju."

On je to prečuo. „Ima li Jane Wind u blizini ikakve rodbine za koju znate?"

Upitno ga je pogledala. „Jeste li vi sigurni da ste pripadali istoj agenciji?"

„To je velika agencija."

„Ne toliko velika. Prema FBI-u pravi patuljak."

„Gotovo svi su prema FBI-u pravi patuljci. Dakle, rodbina u blizini?"

„Nema je. A čini se da je nema niti njezin mužić. Barem je mi nismo mogli pronaći. Ali na ovom slučaju radim manje od osam sati."

Robie je rekao: „Jeste li mu pretražili dom i zalagaonicu?"

„Dom jesmo. Nema ničega što bi nam pomoglo. Zalagaonica tek slijedi. Želite li prisustvovati?"

„Naravno."

28. poglavlje

VOZILA BIROA SU se zaustavila pred zalagaonicom Premium i Robie i Vanceova su izišli iz jednoga, dok su ostali agenti FBI-a izlazili iz drugih. Ulazna vrata i prozori zalagaonice bili su osigurani rešetkama. Svi poslovni prostori do nje bili su zatvoreni, a pročelja im okovana pocrnjelom šperpločom. Ulice su bile prepune smeća i Robie je primijetio kako pored njih posrćući prolazi par narkomana.

Vanceova je dvojicu agenata poslala da provjere stražnji dio zgrade, a ona i Robie su prišli pročelju. Rukom je zaklonila oči i povirila unutra. „Ne mogu ništa vidjeti."

„Možete li razbiti vrata ili vam treba nalog?"

„Kuća Ricka Winda je bila manje problematična. Sumnjali smo da je možda ozlijeđen. Ovo je mjesto očito zatvoreno."

„Mogao bi biti unutra, povrijeđen ili mrtav", rekao je Robie, pridruživši joj se pred dućanom i zavirivši između rešetaka u mračnu unutrašnjost. „To bi trebalo biti dovoljno."

„A ako pronađemo dokaze da je on počinio zločin, pa njegov odvjetnik sredi da budu odbačeni jer nam je pretraga bila nezakonita zbog svjesnog nepoštivanja Četvrtog amandmana?"

„Pretpostavljam da zbog toga vi agenti FBI-a zarađujete veliku lovu."

„I velike gubitke karijere."

„A što bi bilo kad bih ja provalio vrata i pretražio ovo mjesto?"

„Još uvijek bismo imali isti problem s dokazima."

„Da, ali time bi bila ugrožena moja karijera, ne vaša."

„Ja sam ovdje, s vama."

„Reći ću im da sam to učinio na svoju ruku, protivno vašim izričitim uputama."

Pregledao je vrata i dovratak oko njih. „Čelik na čeliku. Gadna stvar. Ali uvijek ima načina."

„Kakav ste vi to federalac?" upitala je, podignutih obrva.

„Očito ne od one vrste koja ljubi karijeru. Ostanite ovdje."

„Robie, ne možete tek tako..."

Izvukao je pištolj, ispalio tri hitca i dijelovi trostruke brave su popadali po pločniku.

„Sveca mu!" uzviknula je Vanceova i odskočila unazad. Čuli su korake u trku, dok su ostala dva agenta očito pristizala vidjeti što se dogodilo.

„Vjerojatno će se uključiti alarm", bezbrižno je rekao Robie. „Možda ćete željeti nazvati policiju i reći im da nemaju razloga za brigu." Prije nego je ona išta dospjela reći, otvorio je vrata i ušao unutra.

Nije se uključio nikakav alarm.

Robie to nije shvatio kao pozitivan znak. Još uvijek u ruci držeći pištolj, pipajući je potražio prekidač, uključio ga i zalagaonicu je ubrzo obasjalo slabo svjetlo. Robie je već zalazio u zalagaonice i ova je izgledala prilično uobičajeno. Satovi, svjetiljke, prstenje i cijelo čudo drugih predmeta bili su uredno poslagani u spremnike ili staklene vitrine. Svi su na sebi imali etikete s brojevima. Vidi se da je čovjek bio vojnik, pomislio je Robie. Tu preciznost nikad ne gubiš. Ili je barem većina nije gubila.

Ali podne su ploče zaudarale po urinu, i strop je pocrnio od desetljeća nakupljanja prljavštine. Robie nije znao kako je

ovo mjesto izgledalo prije nego je postalo zalagaonica, ali svakako se nije dobro držalo.

U dućanu se nalazila blagajna pod zaštitom. Robie je primijetio da je izrađena od neprobojnog stakla. Na staklu je bilo ogrebotina i dva udubljenja naizgled nastala od metaka. Uznemireni kupci ili ljudi koji su željeli tipa oguliti. Bivši vojnik Rick Wind vjerojatno se s takvima sam nosio. Robie je pretpostavio da se na tom mjestu moraju nalaziti najmanje dva pištolja.

Pogledao je prema stropu u kutovima prostorije i u jednom primijetio kameru. Gledala je izravno na blagajnu. To bi moglo biti od koristi.

Robie je krenuo naprijed, pogledom pretražujući prostoriju. Nije čuo ništa osim zvukova vanjskog života. Kroz vrata je ušao povjetarac, zašuškavši sjenilima na svjetiljkama i podigavši etikete na izlošcima.

Kad je za leđima začuo korake, okrenuo se i vidio kako mu Vanceova prilazi s pištoljem u ruci i s gnjevnim izrazom na licu.

„Vi ste idiot", prosiktala je.

„Rekao sam vam da ostanete vani", uzvratio joj je šaptom.

„Nemojte vi meni govoriti da bilo što činim. Osim ako ne želite da vam guzica..."

Robie je stavio prst na usta. Čuo je zvuk prije nje.

Nekakvo škripanje. Pa zatim opet.

Pokazao je prema dnu dućana. Ona je kimnula glavom, a gnjevnog izraza joj je nestalo s lica.

Robie je krenuo prvi, niz jedan prolaz koji je vodio do dvostrukih pokretnih vrata između kojih se vidio procjep. Vrata su se lagano ljuljala, ali to nije bio izvor one škripe.

Pogledao je Vanceovu, pokazao na sebe pa na vrata, a zatim rukom udesno. Kimanjem mu je potvrdila da je razumjela i zauzela položaj s njegove desne strane.

Robie je podigao nogu, šutnuo njome jedno krilo pokretnih vrata i uletio unutra, pištoljem u lukovima prelazeći po prostoriji. Zakoračio je ulijevo, spreman svakoga časa zapucati. Vanceova ga je slijedila s desna i pregledala taj dio prostorije.

Ništa.

Spustila je pogled i namrštila se kad je siva gruda zbrisala u mračni kut prostorije.

„Štakori."

Robie je spustio pogled i vidio rep životinje prije nego je nestala u tami.

„Ne vjerujem da se štakori tako glasaju", rekao je Robie.

„Pa što je onda?"

„Ono."

Pokazao je u drugi mračan kut prostorije, na lijevoj strani. Vanceova je pogledala u tom smjeru i zadržala dah.

S ogoljele stropne grede naglavce je visio čovjek.

Prišli su mu bliže. Tijelo mu se lagano ljuljalo. A uže je škripalo, tarući se o drvenu gredu. Robie je pogledao prema procjepu između dvaju krila pokretnih vrata.

„S otvorenim ulaznim vratima, ovo je djelovalo poput dimnjaka", rekao je. „Uz vjetar koji vani puše, to je malo pokrenulo tijelo."

Vanceova je promatrala čovjeka. Bio je crn.

I zelen. I grimizan.

„Je li to Rick Wind? " upitao je Robie.

„Tko bi ga znao?" odgovorila je Vanceova. „Mrtav je već neko vrijeme."

„Nije se sam ubio. Ruke su mu vezane. Nema tragova gušenja."

Dotaknuo je čovjeku ruku. „I nije ubio svoju ženu i dijete. Po stanju tijela jasno je da je umro prije njih. Ukrućenosti je odavno nestalo."

Robie se nagnuo naprijed i pogledao čovjeku u usta. „A ima još jedna stvar."

„Što?"

„Čini se da su mu odrezali jezik."

29. poglavlje

ROBIE JE OSTAVIO agenticu Vance da se sama nosi s tijelom u zalagaonici. Potvrdili su da se radilo o Ricku Windu. Uzrok smrti nije bio vidljiv i vjerojatno će to mrtvozornik utvrditi obdukcijom. Provjerili su nadzornu kameru koja se nalazila u zalagaonici. Netko je uzeo DVD. Robie je sada sjedio u svojem stanu i tipkao na računalu. Nije radio na ubojstvima Jane Wind i njezina bivšeg supruga. Misli mu je zaokupljalo nešto drugo, barem zasad.

Utipkao je ime Gerald Dixon. Dobio je previše rezultata jer bilo je to prilično uobičajeno ime. Promijenio je taktiku i s Googlea prešao na ekskluzivniju bazu podataka do koje je imao pristup. S rezultatima koje je ondje dobio bilo se lakše nositi. Suzio je pretragu, koristeći se i drugim bazama podataka. Napokon se pretraga svela na jedno ime. Robie je pogledao uličnu adresu. Nije se podudarala s onom do koje je Julie bila otišla taksijem.

Ali jedna rečenica u zabilješci o čovjeku mu je privukla pozornost.

Udomitelj.

Taj tip i njegova žena primali su djecu iz programa skrbi.

Zapisao je adresu, a zatim provjerio svoj uređaj za praćenje. Domet mu je bio dovoljan da dosegne dovde. Julie se nije micala iz onog jeftinog hotela. To se činilo neobičnim, osim ako je nije bilo strah da će je netko primijetiti. U svakom slučaju, očito je više nije zanimao odlazak iz grada.

Pitao se zbog čega se predomislila. Je li to bilo zbog kuće pred kojom je bila zastala? Robie će to otkriti. Ali prije toga je morao obaviti nešto drugo.

Gerald Dixon živio je u jednokatnici u jadnoj četvrti. Kad je Robie pokucao na vrata, trebalo je mnogo vremena da mu se netko odazove, a iznutra je čuo buku koja je ukazivala na bjesomučnu aktivnost. Kad je tip napokon otvorio vrata, Robie mu je primijetio grimizne mrlje na obrazima, krvave oči, a miris osvježivača daha udarao mu je iz usta poput topovske kugle.

Idiot je sam sebe ispljuskao da se rastrijezni i pojeo pola kutijice peperminta da skrije zadah po piću. Standardi službe za skrb o nezbrinutoj djeci u ovoj zemlji su se očito potpuno srozali.

„Da?" neprijateljskim tonom je rekao čovjek.

„Gerald Dixon?"

„Tko želi znati?"

Robie mu je mahnuo svojom značkom pred nosom. „Ja sam iz washingtonskih unutarnjih poslova."

Dixon je ustuknuo korak. Bio je tek koji centimetar niži od Robieja, ali nezdravo mršav. Izgubio je većinu kose, premda mu nije moglo biti mnogo više od četrdeset. Imao je blijedu, providnu kožu i drhtav stav nekoga čije su tijelo i um bili nepovratno oštećeni upotrebom različitih supstancija.

„Unutarnji poslovi. Zar to ne znači policijski posao?"

„Znači puno stvari", rekao je Robie. „Uključujući vaš položaj. Mogu li ući?"

„Zašto?"

„Da porazgovaramo o Julie." Robie se uzdao u svoj osjećaj da je djevojka od početka koristila svoje pravo ime.

Dixonu se lice iskrivilo. „Ako je pronađete, kažite joj da joj je bolje dovući svoju guzicu natrag ovamo. Ako nije ovdje, ne plaćaju mi za nju."

„Dakle, nestala je?"

„Tako je."

„Mogu li ući?"

Dixon je izgledao smeteno, ali je kimnuo glavom, odmaknuo se i propustio Robieja da prođe.

Unutrašnjost kuće nije izgledala ništa bolje od njezine vanjštine. Sjeli su na rasklimane sjedalice. Posvuda su bile pune košare prljavog rublja, i Robie je imao osjećaj da je sve to rublje prije nego je on pokucao na vrata bilo razbacano po podu. Primijetio je i novine i rub limenke piva kako izviruju ispod sjedalice. Zapitao se što se još ispod skrivalo. Sjedalica mu je bila veoma tvrda. Nije se ni nadao da negdje postoji nekakav jastuk. Iz stražnjeg dijela kuće došla je sitna žena naglašenih oblina, u tijesnim trapericama i još tješnjoj bluzi, brišući ruke o nogavice hlača. Izgledala je kao da joj je najviše trideset. Imala je mišje smeđu kosu, žestoko našminkano lice i izgled nekoga potpuno odijeljenog od stvarnosti. Pripalila je cigaretu i odmjerila Robieja.

„Tko je ovaj?"

„Neki tip iz unutarnjih poslova", progunđao je Dixon.

Robie je opet pokazao svoju značku. „Ovdje sam da popričamo o Julie. A pušenje u blizini djece je zabranjeno", pridodao je.

Žena je brzo ugasila cigaretu na ploču stola. „Oprostite", rekla je glasom u kojem nije bilo nimalo žaljenja.

Žena je prasnula: „Otišla je. Pobjegla. Malo sranje nikad nije cijenilo ono što smo joj pružali."

„A vi ste?"

„Patty. Ja i Gerry smo oženjeni."

„Koliko još djece trenutačno imate na skrbi?"

„Dvoje, ne računajući to govno Julie", rekla je Patty.

„Volio bih kad jedno od djece koja su vam povjerena na skrb ne biste nazivali govnom", odlučno je rekao Robie.

Patty je pogledala svoga muža. „Je li on iz službe za udomljavanje?"

„Rekao mi je da je iz unutarnjih poslova", rekao je Gerald, izgledajući kao su ga izdali.

„Ja sam iz vlasti", rekao je Robie. „To je sve što vas dvoje trebate znati. Dakle, gdje su ostala djeca?"

Patty je glas promijenila u prisan, majčinski. „U školi", rekla je smiješeći se. „Mi te male anđele svakoga dana šaljemo u školu, baš kao što bi i trebalo."

Robie je gore na katu nešto čuo. „Imate li vlastite djece?" upitao je, pogledavši prema gore.

Gerald i Patty su razmijenili nervozne poglede. On je rekao:

„Imamo dvoje svojih, posve malih. Još ne idu u školu. To gore su vjerojatno oni, čitaju. Zbilja su napredni za svoju dob."

„Dobro. A sada o Julie." Otvorio je blok koji je izvukao iz džepa jakne. Geraldu Dixonu su se oči širom otvorile kad je pritom razotkrio oružje. „Nosite pištolj."

„Tako je", rekao je Robie.

„Ja sam mislila da se ovdje radi o udomiteljstvu", rekla je Patty.

„Radi se o onome što ja kažem. I ako vas dvoje želite sebe poštedjeti ozbiljnih nevolja, predlažem da u potpunosti surađujete."

Robie je zaključio da je s tim idiotima dovoljno bio fin. Nije za to imao ni vremena ni želje.

Gerald se uspravio u sjedalici, a Patty je sjela do njega.

Robie je rekao: „Pričajte mi o Julie."

„Je li ona u nekakvoj nevolji?" upitao je Gerald.

„Pričajte mi o njoj", odlučno je ponovio Robie. „Puno ime, životopis, kako se dogodilo da je završila ovdje. Sve."

„Zar to već ne znate?" upitala je Patty.

Robie ju je pogledao granitnog lica. „Ovdje sam da bih potvrdio informacije koje već imamo, gospođo Dixon. I molim da imate na umu moju zamolbu za suradnjom i zatim se usredotočite na moguće posljedice ukoliko ne budete susretljivi."

Gerald je oštro udario svoju ženu laktom u rebra i prasnuo: „Začepi i pusti meni da ovo riješim." Opet se okrenuo Robieju. „Ime joj je Julie Getty. Došla je ovamo, ah, prije otprilike tri tjedna."

„Dob?"

„Četrnaest."

„Zašto je stavljena u sustav skrbi?"

„Njezini roditelji nisu mogli skrbiti o njoj."

„Da, toliko sam shvatio. Zašto nisu mogli skrbiti o njoj ? Jesu li mrtvi?"

„Ne, mislim da nisu. Shvaćate, ljudi iz agencije vam ne govore baš previše o takvim stvarima. Samo vam daju djecu, a vi o njima skrbite."

Patty je brzo pridodala: „Kao da su naša rođena."

„Tako je. Kao što ste rekli, ako ne brojimo ono govno Julie."

Patty je porumenjela i spustila pogled. „No, pa nisam baš tako mislila."

Gerald je pridodao: „Istina je, Julie doista zna biti prava muka. Za moj ukus, malo je previše tvrdoglava."

„Dakle, više nije ovdje?"

„Pobjegla je usred noći."

Patty je rekla: „Toliko smo se brinuli."

„I, naravno, odmah ste o tome obavijestili nadležne?"

Gerald i Patty su se pogledali. On je rekao: „Pa, nadali smo se da će se vratiti."

„Pa smo zato malo pričekali", pridodala je Patty.

„Je li i prije bježala?"

„Ovaj put ne."

Robie je podigao pogled sa svojih zabilješki. „Ovaj put? Jesu li je i prije smještali kod vas?"

„Tri puta."

„Što se dogodilo u tim prigodama?"

„Zapravo ne znam točno", rekao je Gerald. „Mislim da su je roditelji vratili natrag sebi. Sjećam se da mi je službenica govorila kako će Julieini mama i tata to učiniti. Ali onda bi se opet vratila u program skrbi."

„Kada ste je posljednji put vidjeli?"

„Sinoć, nakon što sam joj servirala slasnu večeru", rekla je Patty tako slatkim tonom da je Robie poželio izvući pištolj i ispaliti joj hitac iznad glave.

„A kad ste otkrili da je nema?"

„Jutros, kad nije sišla dolje."

„Dakle, vaše voljene 'štićenike' niste provjeravali tijekom noći?"

„Ona je bila veoma povučena", brzo je rekao Gerald. „Nismo joj željeli smetati."

Robie je izvukao praznu limenku piva ispod stolice. „Mogu vidjeti." Zamahnuo je rukom kroz zrak. „I mogli biste otvoriti pokoji prozor. Da se ovaj smrad marihuane raziđe."

„Mi se ne drogiramo", rekao je Gerald, glumeći zaprepaštenje.

„I ja ne znam *čije* je to", pridodala je Patty, pokazujući na limenku piva.

„Baš ", rekao je Robie, odmahujući rukom. „Jeste li se čuli s Julie otkad je otišla?"

Oboje su odmahnuli glavama.

„Ima li razloga za vjerovanje da joj je netko želio nauditi?"

Dixonovi su izgledali iskreno iznenađeni ovim pitanjem. Gerald je rekao: „Zašto, zar joj se nešto dogodilo?”

„Samo mi odgovorite na pitanje. Je li ovamo dolazio netko koga ne poznajete? Je li bilo kakvih sumnjivih automobila?”

Gerald je rekao: „Ne, ništa takvoga. Dovraga, u što se to upetljala? U bande?”

Patty je položila ruku na svoje bujne grudi. „Mislite li da bismo i mi mogli biti u opasnosti?”

Robie je zatvorio notes. „Zasigurno ne bih isključio takvu mogućnost. Neke ljude nije briga kome nanose zlo.” Morao je svim silama suspregnuti osmijeh.

Ustao je, podigao jastuk na sofi i ispod njega izvukao paket kole, neke bočice ispunjene smeđom tekućinom, dvije upotrijebljene šprice za injekcije i gumene vrpce koje su služile za isticanje površinskih krvnih žila radi lakšeg injektiranja.

„I sljedeći put pokušajte svoju apoteku smjestiti na neko privatnije mjesto.”

Oboje su zurili u drogu i pripadajući pribor, ali nisu ništa rekli.

DOK je Robie odlazio niz ulicu, vidio je kako mu ususret dolazi žena s fasciklom u ruci, u pratnji dvoje policajaca.

„Zaputili ste se Dixonovima?” upitao je kad mu je žena prišla bliže.

„Da. Tko ste vi?”

„Samo netko tko želi da se pobrinete da više nikad ne dobiju djecu na udomljenje.”

Žena je mahnula fasciklom. „Pa, vašoj je želji upravo udovoljeno.”

Odjurila je dalje, u stopu praćena policajcima.

Robie je nastavio dalje. S ručnog zgloba mu se oglasio zvuk. Spustio je pogled na uređaj za praćenje. Julie Getty je napokon bila u pokretu.

A Robie je bio prilično siguran da zna kamo se zaputila.

30. poglavlje

JULIE SE USPELA uz lozu i kroz prozor se uvukla u svoju spavaonicu. Čučnula je na pod, osluškujući. Sve što je mogla čuti bili su otkucaji njezina vlastitog srca. Drhtavih je nogu krenula niz stube, odupirući se o zid. Zaokružila je zavoj na stubištu, sklopila oči, pa ih opet otvorila.

Bilo je to jedino što je mogla učiniti kako ne bi vrisnula.

Robie joj je uzvratio pogled.

„Svratila si", rekao je.

Brzo se ogledala po sobi. U njoj nije bilo ničega osim namještaja.

„Očekivala si zateći nekoga drugoga?" rekao je, krenuvši joj ususret.

Ona je ustuknula korak.

„Kako si dospio ovamo?" upitala je.

„Pratio sam tebe."

„To je nemoguće."

„Zapravo ništa nije nemoguće. Ovo je tvoj dom, zar ne?"

Nije rekla ništa, samo je zurila u njega, više sa znatiželjom nego iz straha.

Pogledao je sliku na stoliću do zida. „Mama i tata ti fino izgledaju. A ovo u sredini si ti. Sretna vremena, čini se."

„Ne znaš ti ništa", prasnula je Julie.

„Ispravak, *neke* stvari znam. Kao, recimo, to da si u opasnosti. Ljudi te traže. Ljudi koji imaju mnogo novca, moć i dobre veze."

„Kako to znaš?"

„Jer su upravo ovdje zataškali dva ubojstva."

Julie su se oči raširile. „Kako si to znao?"

Robie je pokazao na zid do kojeg je stajala. „Svježa boja. Ali samo na tom mjestu. Nanesena je ondje da nešto prikrije." Pokazao je na pod. „Tu se nekad nalazio tepih. Može se vidjeti po tome jer je drvo svjetlije. Više ga nema. Opet, prikrivanje nečega."

„Kako znaš da se radi o ubojstvu? U pitanju bi moglo biti bilo što."

„Ne, ne bilo što. Zidove ličiš i sklanjaš tepihe kako bi prikrio forenzičke tragove. Krv, tkivo, ostale tjelesne tekućine. I promakla im je jedna mrlja krvi na onoj tamo kutnoj letvi. Jesi li očekivala ovdje zateći njihova tijela? Znaš, dosad bi se već osjećao zadah. O čijem izvoru ne možeš pogriješiti."

„Proveo si mnogo vremena u blizini mrtvih tijela?" oprezno je upitala.

„Sve otkad sam se spetljao s tobom."

„Nismo mi na bilo koji način spetljani."

„Znam za tvoje udomiteljske roditelje, premda nazivati njih 'roditeljima' predstavlja krajnje rastezanje tog pojma."

„Ne sviđa mi se to što si njuškao oko mojeg života", uzviknula je.

„Grad ih je sredio", rekao je. „Dosad su im već oduzeli ostalu djecu. Mislim da i ti imaš nešto s time."

Juliein je gnjev splasnuo. „Nisu zaslužili da se tako prema njima odnose. Nijedno dijete to ne zaslužuje."

„A sada mi reci što se ovdje dogodilo."

„Zašto?"

„Kao što sam rekao, želim ti pomoći."

„Zašto?"

„Nazovi me dobrim Samaritancem."

„Takvi više ne postoje", odlučno je rekla.

„Čak ni tvoji roditelji?"

„Ne miješaj moje roditelje u ovo", oštro je rekla.

„Jesi li vidjela kako su umrli? Jesi li zato bila u bijegu?"

Julie je počela uzmicati sve dok leđima nije dotaknula zid. Robie je na trenutak pomislio da će se dati u bijeg. I nije bio siguran što bi on tada učinio.

„Jesu li bili preko glave u nešto umiješani?" upitao je. „U drogu?"

„Moji mama i tata ne bi nikome naudili. I ne, ovo nema nikakve veze s drogom."

„Dakle, ipak su ubijeni? Samo potvrda glavom će biti dovoljna."

Neznatno je kimnula glavom.

„Vidjela si što se dogodilo?"

Opet kimanje glavom.

„Tada trebaš poći u policiju."

„Ako pođem u policiju, istoga će me trena opet smjestiti u neku udomiteljsku obitelj. A tada će me ti ljudi pronaći."

„Tip u autobusu, on je bio jedan od njih?"

„Mislim da jest."

„Julie, reci mi točno što se dogodilo. Jedino ti tako mogu pomoći. Ako si sinoć mogla išta o meni naučiti, onda si dosad već mogla shvatiti da sam čovjek koji zna rješavati stvari."

„A što je onim ljudima na TV-u? Jesi li ih ti ubio? Mamu i njezino dijete? Rekao si da to nisi učinio, ali moram znati istinu."

„Pa, ako sam ih i ubio, nizašto na svijetu to ne bih priznao. Ali ako sam to učinio, zašto bih bio ovdje i pokušavao ti pomoći? Daj mi jedan dobar razlog."

Duboko je izdahnula, igrajući se s naramenicama svoje naprtnjače.

„Kuneš se da ih nisi ubio?"

„Kunem se da ih nisam ubio. Upravo surađujem s FBI-em i pokušavam dokučiti tko je to učinio." Izvukao je značku i pokazao joj je.

Julie je rekla: „Dobro. Valjda je to u redu. Pobjegla sam od Dixonovih i sinoć došla ovamo. Nisam dugo bila u kući kad sam čula da netko ulazi. Mislila sam da su to moji roditelji, ali s njima je bio još netko. Vikao je na njih. Svašta ih je pitao."

Robie joj je prišao par koraka bliže. „Što ih je pitao? Pokušaj biti što preciznija."

Julie se namrštila, razmišljajući. „Rekao je: 'Koliko znate? Što su vam rekli', takve stvari. A onda, a onda..."

„Povrijedio je nekoga od njih?"

Suze su joj se počele kotrljati niz lice. „Čula sam pucanj. Strčala sam se niz stube. Tip me je pogledao. Moj se tata srušio ondje uza zid. Bio je sav krvav. Tip je uperio pištolj u mene, ali moja ga je mama udarila i on je pao na pod. Nisam željela otići. Željela sam ostati i pomoći joj. Ali ona mi je rekla da bježim."

Julie je sklopila oči, ali suze su joj nastavile navirati ispod trepavica. „Vratila sam se natrag u svoju sobu i uspela preko prozora. Tada sam čula drugi pucanj. I pobjegla sam što sam brže mogla. Bila sam kukavica. Znala sam da taj pucanj znači da je i moja mama mrtva. Ali ja sam samo trčala. Bila sam pravo govno. Ostavila sam je da tek tako umre."

Otvorila je oči i ukrutila se kad je vidjela da Robie stoji odmah do nje.

„Da nisi pobjegla, bila bi i ti mrtva", rekao je. „A to ne bi nikome donijelo ništa dobra. Tvoja ti je mama spasila život. Žrtvovala je svoj život za tvoj. I zato si učinila dobru stvar jer si poslušala ono što je tvoja mama željela da učiniš. Željela je da ostaneš živa."

Robie joj je dodao rupčić iz kutije na stolu i ona je obrisala suze i ispuhala nos.

„I što sada?" upitala je.

„Misliš li da je netko u blizini čuo pucnje?"

„Sumnjam u to. Kuća do naše je prazna. Kao i jednokatnica s druge strane ceste. Ovo je nekoć bila dobra četvrt, ali onda su svi ostali bez posla."

„Uključujući i tvoje roditelje?"

„Oni su radili sve poslove koje su mogli naći. Mama mi je išla na fakultet", ponosno je pridodala. „Tata mi je bio dobar tip." Spustila je pogled. „Jedino bi ponekad znao posustati. Osjećao je kao da je cijeli svijet protiv njega."

„Kako su se zvali?"

„Curtis i Sara Getty."

„Pretpostavljam da nisu bili u srodstvu s onima iz Getty Oila?"

„Ako i jesu, nama nitko nikad nije ništa rekao."

Rekao je: „Dobro, evo moga plana. Otkrit ćemo tko je i zašto ubio tvoje roditelje."

„Ali ako je to bio onaj tip iz autobusa, on je nedvojbeno mrtav."

„Jesi li sinoć, nakon što si otišla odavde, pošla ravno na autobusnu postaju?"

„Da."

„Tada tip nije bio sam. Nije mogao ostati čuvati kuću, riješiti se dva tijela i još stići na autobus. Moralo ih je biti još."

„Ali zašto moji roditelji? Voljela sam ih, ali to ne znači da su bili neki važni ljudi, ili štogod slično."

„Sigurna si da nisu bili umiješani u dilanje droge ili u bande ili tako nešto?"

„Čuj, da su bili dileri, zar misliš da bi živjeli na ovakvom mjestu?"

„Dakle, nisu imali neprijatelja?"

„Ne. Barem koliko ja znam."

„Gdje su radili?"

„Tata u skladištu u jugoistočnom dijelu grada. Mama u zalogajnici par blokova kuća odavde."

„Znači, tvoj je tata tamo odlazio na jelo?"

„Da. I ja sam provodila mnogo vremena u zalogajnici. Zašto?"

„Samo pokušavam nešto doznati."

„Želim otići odavde. I to ovoga časa. Ovo više nije moj dom."

„Dobro. Kamo želiš poći?"

„Imam mjesto gdje sam odsjela."

„Da, pratio sam te donde. I bilo je glupo ukrasti i upotrijebiti Dixonovu kreditnu karticu. Za to bi te mogli uhititi. I, što je još važnije, ljudi ti mogu pratiti kretanje."

„Kako si..." Zastala je, izgledajući ljutito. „Imam ja i gotovine."

„Zasad to štedi."

„Onda, kamo da idem? Neću natrag do tvoje sigurne kuće. To je predaleko od grada."

„Ne, imam još jedno mjesto. Zašto ne spakiraš svoje stvari, pa odlazimo."

31. poglavlje

ROBIE JE PRIČEKAO dok se već nije bilo prilično smračilo. U međuvremenu su nešto pojeli u malom restoranu u ulici H. Robie je nastavio oprezno ispitivati djevojku, nježno je pritišćući. Bila bi dobar policajac, pomislio je Robie. Imala je neobičnu težnju razotkrivati što je manje moguće, posebno jer je pripadala naraštaju koji je na Facebook rutinski o sebi stavljao i najintimnije pojedinosti.

Robie je odveo Julie do svoje četvrti u Rock Creek Parku. Jedino, nije ju odveo u svoju zgradu, već do osmatračnice s druge strane ulice. Kao i u slučaju seoske kuće, nitko osim Robieja nije znao za nju.

Ušli su. On je isključio alarmni uređaj, a ona se ogledala uokolo.

„Ovo je tvoj stan?"

„Tako nekako", rekao je.

„Jesi li ti bogat?"

„Nisam."

„Meni se činiš bogatim."

„Zašto?"

„Imaš auto i dva doma. To je prilično skupo. Posebno ovih dana."

„Valjda jest." Zapravo je imao još jedan dom odmah s druge strane ceste, ali ona za to nije trebala znati.

Pokazao joj je kako koristiti alarmni uređaj i zatim je pustio da razgleda stan. Za sebe je izabrala jednu od dvije spavaonice. Odložila je na krevet naprtnjaču i drugu torbu koju je spakirala prije odlaska iz svoje kuće, pa nastavila šetati stanom.

„Za što služi ovaj teleskop?" upitala je.

„Za promatranje zvijezda."

„Ovo nije astronomski teleskop. A i nemaš pravi kut da bi ga upro prema nebu."

„Znaš ponešto o teleskopima?"

„Čuj, idem u školu."

„Volim promatrati stvari", rekao je. „Posebno kako bih provjerio promatraju li drugi mene."

„Dakle, ovdje bismo kao trebali boraviti zajedno?" Činila se nervoznom zbog takve mogućnosti.

„Ne. Ja sam odsjeo negdje drugdje. Ali nedaleko odavde."

„Dakle, imaš tri stana?" s nevjericom je upitala. „Kojim se to poslom baviš? Mislim da bih se i ja time željela baviti."

„Trebala bi ovdje imati sve što ti treba." Izvadio je mobitel iz džepa. „Ovo je za tebe. Imaš moj broj upisan u memoriju brzog biranja. Ne može ga se pratiti, pa ga slobodno koristi kad god poželiš."

„Koliko daleko ćeš biti?"

„Učinilo mi se da si bila nervozna jer ćemo ovdje boraviti zajedno."

„Čuj, znam da nisi neki perverznjak koji napastuje malodobne cure, dobro?"

„Otkud to znaš?"

„Zato jer sam s takvim kretenima već morala imati posla. Znam kakve znakove treba tražiti. Kod tebe tih znakova nema."

„Jesi li to naučila u udomiteljskom programu?" tiho je upitao.

Nije mu odgovorila. A Robie je pomislio na Geralda Dixona i zapitao se treba li jednostavno ustrijeliti tog seronju kad za to bude imao prigodu.

„Trebala bi imati sve što ti treba”, rekao je. „Jučer sam kuhinju napunio namirnicama. Ako ti bude još štogod trebalo, nazovi me.”

„A što je sa školom?”

To je Robieja zateklo nespremnim.

To pokazuje kakav bi ja krasan roditelj bio.

„Gdje ideš u školu?” upitao je.

„U V i T program na sjeveroistoku grada.”

„V i T? To je koktel.”

„Ne votka i tonik. Veoma perspektivni i talentirani.”

„Imaš četrnaest godina, znači, ideš u prvi srednje?”

„U drugi.”

„Kako to?”

„Preskočila sam jedan razred.”

„Znači, doista si prava mudrica.”

„U nekim stvarima. U drugima sam prilična glupača.”

„U čemu, na primjer?”

„Ne volim isticati svoje slabosti.”

„S obzirom na ono što se dogodilo tvojim roditeljima, nisam siguran je li dobro da se vratiš u školu. Oni koji su ih ubili znat će koju školu pohađaš. Ili će im biti dovoljno lako to doznati.”

„Mogu se mobitelom javiti svojoj voditeljici i prodati joj nekakvo sranje.”

„Misliš da si pametnija od svih odraslih?”

„Ne. Ali sam dovoljno pametna da bih znala kako lagati, a da to zvuči poput istine.” Pažljivo ga je pogledala. „Mislim da si i ti vjerojatno prilično dobar u tome.”

„Ljudi iz službe za udomljavanje će te tražiti.”

„Znam. Neće biti prvi put. Otići će do kuće mojih roditelja. Zatim će pomisliti da su pobjegli iz grada i poveli me sa sobom. Nakon toga će poći do moje škole, doznati da sam se javila svojoj voditeljici, pretpostaviti da sam dobro, i

to će biti kraj. Imaju u sustavu previše djece kojoj je puno gore nego meni, da bi na tome dalje gubili vrijeme."

„Razmišljaš nekoliko koraka unaprijed. To je dobro. Igraš li šah?"

„Igram život."

„To sam shvatio."

„Onda, koliko ćeš blizu biti?" opet je upitala.

„Prilično blizu."

„Neću samo sjediti ovdje i ništa ne činiti. Pomoći ću ti da pronađeš ljude koji su mi ubili roditelje."

„To možeš prepustiti meni."

„Zajebi to! Ako mi ne dozvoliš da ti pomognem, neću biti ovdje kad se vratiš."

Robie je sjeo na stolicu i zagledao se u nju. „Moramo nešto do kraja raščistiti. Ti si pametna klinka. Znaš što se događa na ulicama. Ali ljudi koji te progone su na posve drugoj razini. Oni će ubiti svakoga tko im stane na put."

„Zvuči kao da tu vrstu ljudi jako dobro poznaješ", uzvratila mu je niskim udarcem.

Kad Robie nije ništa rekao, kazala je: „Tip u autobusu? Način na koji si nas odveo dalje od one face u uličici ? Način na koji si analizirao mjesto zločina u kući mojih roditelja? Način na koji si me pratio? I rekao si da surađuješ s FBI-em. Ti nisi samo neki tip koji u uredu radi od devet do pet. Imaš sigurne kuće i oružje i mobitele koje se ne može pratiti, i teleskope usmjerene tko zna u što." Zastala je, a zatim pridodala: „I ubijaš ljude, mogu se okladiti."

Robie još uvijek nije ništa govorio.

Julie je pogledala kroz prozor. „Roditelji su mi bili sve što sam imala. Pobjegla sam odande kad sam mogla ostati i pomoći im. I sada su mrtvi. Znam da sam mlada, ali ti mogu pomoći. Samo ako mi pružiš šansu."

Robie je također pogledao kroz prozor. „Dobro. Obavit ćemo ovo zajedno. Ali bit će gusto."

„Onda, što ću prvo učiniti?" poletno je rekla.

„Imaš li u svojoj torbi papir i olovku?"

„Da. Imam i laptop koji mi je dala škola."

„Kad si posljednji put vidjela svoje roditelje?"

„Prije otprilike tjedan dana."

„Dobro, zapiši sve čega se možeš sjetiti o posljednjih nekoliko tjedana. Želim da se pokušaš sjetiti svega što si rekla, čula ih posumnjala. Sve što su rekli tvoji roditelji. Bez obzira na to čini li se to beznačajnim. I svakoga drugoga iz njihove okolice koji ih je poznavao ili s njima razgovarao."

„Je li to nešto čime me samo želiš zaposliti, ili je uistinu važno?"

„Ni ja ni ti nemamo vremena koje ćemo trošiti na nevažne stvari. To nam je potrebno."

„Dobro, učinit ću to. Počet ću večeras."

Ustao je da pođe.

„Wille?"

„Da?"

„Bit ću ti dobar partner, vidjet ćeš."

„U to uopće ne sumnjam, Julie."

Ali, utrobu mu je obuzeo ledeni osjećaj. Mnogo je više volio raditi sam. Nije volio biti odgovoran za nečiji život.

32. poglavlje

„ROBIE, IMATE LI vremena za šalicu kave?"

Na telefonu je bila Nicole Vance.

Robie se odazvao na poziv dok se spuštao dizalom nakon što je napustio Julie. Tinejdžerici je dao ključ od stana, ali zatražio je od nje da ne izlazi prije nego mu se javi. I rekao joj je da uključi alarm.

„Ima li kakvih novosti u vezi sa slučajem?" upitao je agenticu FBI-a.

„Ima jedno mjesto koje radi dokasno, u blizini raskrižja Prve i južnog dijela ulice D. Zove se Donnelly's. Mogu biti tamo za deset minuta."

„Dajte mi deset minuta više."

„Nadam se da nešto ne prekidam."

„Vidimo se tamo."

Robie je na ulici ušao u svoj automobil. Promet kroz grad u to vrijeme nije bio gust. Parkirao je na Prvoj i pogledao prema kupoli Capitola koja se vidjela u pozadini. Petsto trideset pet članova Kongresa ovdje je obavljalo svoj posao u zgradama nazvanim po davno preminulim političarima. Zauzvrat su bili okruženi cijelom vojskom lobista što su se razmahivali novcem i neumorno radili na uvjeravanju izabranih dužnosnika u nepobitnu ispravnost svojih projekata. Demokracija na djelu.

S obzirom na kasni sat, u Donnelly'su je vladala prilična gužva. Većina gostiju pila je nešto žešće od kave. Kad je Robie ušao na vrata, Vanceova ga je pozdravila pogledom iz stražnjeg dijela glavne prostorije.

Sjeo je preko puta nje. Bila je u neslužbenoj odjeći jer je u međuvremenu svratila kući. Hlače, cipele niskih peta, tanak plavi džemper, jakna od samta. Dobar izbor za prohladan zrak. Kosa joj je padala do ramena. Prije ju je nosila vezanu straga. Duga kosa i poprišta zločina ponekad su bili problematična kombinacija. Mirisala je na svjež tuš, uz blagu primjesu parfema. Sigurno se morala dobro istrljati, pomislio je Robie. Miris mrtvog trupla može ti se zavući duboko u pore.

Pred njom je stajala šalica kave. Robie je domahnuo rukom i privukao pozornost konobarice, pa pokazao na šalicu Vanceove, a zatim na sebe.

Pričekao je dok žena nije došla s novom šalicom i zatim opet otišla od stola, a onda se usredotočio na Vanceovu.

„Dakle, tu sam."

„Vi ste čovjek kojega je teško pronaći."

„Samo ste me jednom nazvali."

„Ne, mislim u DCIS-u. Nazvala sam broj koji ste mi dali. Potvrdili su mi da tamo radite, ali vaš je dosje povjerljive prirode."

„Zbog toga se neće zemlja zatresti. Rekao sam vam da sam neko vrijeme bio izvan države. Tek sam se vratio." Srknuo je gutljaj kave i spustio šalicu. „Molim vas, recite mi da to nije jedini razlog zbog čega ste željeli da se nađemo."

„Nije. Ja ne volim gubiti vrijeme, dakle, idemo."

Izvukla je fascikl iz torbe koja je ležala do nje. Otvorila ga je i iz njega izvukla neke fotografije i dokumente.

„Biografija Ricka Winda."

Robie je prelistao fotografije i pisani materijal. Jedna je fotografija prikazivala Winda mrtvog, kako visi nad podom svoje zalagaonice koji je zaudarao po urinu. Ostale su prikazivale Winda dok je još bio živ. Na nekoliko njih je bio u vojnoj odori.

„Vojska, ha?"

„Prijavio se za stalnu službu. U vojsku je otišao u osamnaestoj. Odradio je cijeli rok i poslije istupio. Bilo mu je četrdeset tri."

„Djeca su im bila mala. Jesu li se kasno upoznali?"

„Jane i Rick Wind su bili deset godina u braku. Mnoštvo propalih pokušaja da zatrudni. Zatim su dvaput u tri godine dobili glavnu nagradu. A onda odlučili razvrgnuti brak. Zaključite sami."

„Možda je Rick Wind odlučio da ne želi biti otac."

„Nisam sigurna. Zajedno su skrbili o djeci."

„Gdje je on živio?"

„U okrugu Princa Georgea, u Marylandu."

„Doznali ste razlog smrti?"

„Mrtvozornik još radi na tome. Nema vidljivih rana, osim toga što mu je odrezan jezik." Zastala je. „Nije li to ono što bi mafija učinila cinkarošima?"

„Je li Wind imao veza s mafijom?"

„Ne, koliko je nama poznato. I nije kao doušnik radio u bilo kojoj saveznoj ili lokalnoj policijskog istrazi. Ali vodi zalagaonicu u lošem dijelu grada. Možda je prao prljavi novac, pa su ga uhvatili s prstima u medu."

„I ubili mu i ženu i dijete?"

„Možda za upozorenje onima koji bi se u budućnosti mogli polakomiti."

„Čini mi se pomalo pretjeranim. Posebno zato jer su morali znati da je Jane Wind savezna službenica i da će njezino ubojstvo za sobom povući uključivanje FBI-a. Mislim, zašto sebi stvarati dodatne brige?"

„Hvala vam na povjerenju u moć suzbijanja kriminala Federalnog biroa za istrage."

„Vrijeme smrti?" upitao je.

„Otprilike tri dana, kako kaže mrtvozornik."

„Nitko nije prijavio njegov nestanak? Njegova bivša?"

„Kao što sam rekla, dijelili su skrb o djeci. Ovo je bio njezin tjedan. Očito nisu puno komunicirali. U zalagaonici je radio sam. Možda nije imao mnogo prijatelja."

„Dobro, ali sve je ovo moglo pričekati do sutra."

„Pištolj koji smo otkrili uz razneseni autobus bio je isti onaj iz kojega je ispaljeno zrno u pod stana Jane Wind."

„Znam. To ste mi već rekli." Robie je dohvatio šalicu i srknuo još jedan gutljaj.

Nikad nisam trebao ispaliti taj hitac. Nikad nisam trebao izgubiti svoje oružje.

„A što je sa zrnom koje je ubilo Windovu i njezina sina?" upitao je.

„Posve drukčije oružje. Puščano zrno. Došlo je kroz prozor, kako smo i špekulirali."

„Još jednom, sve se ovo moglo obaviti telefonom."

„Puščano zrno je bilo prilično posebno."

„Kako to?"

„Čini se da je u pitanju vojno streljivo", rekla je jednoličnim tonom.

Robie je srknuo još jedan gutljaj kave. Premda mu je srce zakucalo brže, ruka mu nije ni najmanje zadrhtala.

„O kakvom se točno zrnu radilo? Jesu li to mogli utvrditi, ili je bilo previše izobličeno?"

„Radilo se o pancirnom zrnu. Izišlo je prilično neoštećeno." Pogledala je u svoje zabilješke. „U pitanju je jedanaest-gramsko Sierra Match-King zrno šupljeg vrha. Je li vam to dovoljno određeno?"

„Takvog streljiva uokolo ima mnogo."

„Da, ali naš stručnjak za balistiku kaže da je to zrno drukčije, dugog dometa, a otkriveni su i tragovi modificirane eksplozivne smjese za ispaljivanje. Da budem iskrena, nisam

sigurna što sve to znači. Ali on pretpostavlja da pripada američkoj vojsci. Zvuči li vam to dobro?"

„Naši momci koriste to streljivo. Ali jednako tako i Mađari, Izraelci, Japanci i Libanonci."

„Prepuni ste činjenica o oružju. Impresionirana sam."

„Dat ću vam još nešto. Američka vojska koristi oružje M24. Naša se meta nalazila preko tristo metara daleko od strijelca i između njih se nalazilo samo jedno prozorsko okno. I vremenske su prilike te večeri bile dobre, uz tek malo vjetra. Zrno o kojem govorite naziva se i 7,62 MK 316 MOD O. Dijelovi metka su projektil koji proizvodi Sierra, čahura koju proizvodi tvrtka Federal Cartridge, a Gold Medal proizvodi detonatore i modificirano punjenje. To zrno napušta cijev brzinom od gotovo osamsto metara u sekundi. Na tri stotine metara, Sierra će imati dovoljno snage da prosvira dječju glavu i dovoljno ubojite moći da oduzme život još jednoj osobi koja se nalazi u blizini."

Robie je zapravo glasno razmišljao. Ali kad je vidio lice Vanceove, poželio je da je te tehničke pojedinosti zadržao za sebe.

„Znate mnogo o snajperskoj opremi?" upitala je.

„Radim u Ministarstvu obrane. Ali streljivo Sierra je i javno dostupno. Šteta je što nemamo čahuru."

„Oh, ali imamo. Strijelac nije previše pazio na uklanjanje tragova. Ili ako jest, tada nije bio uspješan."

„Gdje je? Nisam je vidio u prostoriji koju je snajperist koristio, a tražio sam je."

„Pukotina u kutnoj letvi. Čahura je izbačena iz oružja, udarila o beton, vjerojatno odskočila i otkotrljala se ravno u pukotinu. Potpuno neprimjetna. Snajperist je djelovao u mraku. U toj zgradi nema struje. Čak i ako ju je prije odlaska pokušao pronaći, ne bi je primijetio. Moji su je momci

pronašli tek kasnije, kad su na rukama i koljenima pretraživali prostoriju."

Robie je oblizao usne. „Dobro, dozvolite da vas nešto upitam. Možda znate odgovor, a možda ne."

„Slušam."

„Je li čahura bila sjajna ili mat površine?"

„Ne znam. Pronašli su je nakon što sam ja već bila otišla. Ali jedan telefonski poziv može na to dati odgovor."

„Tada nazovite."

„Je li to važno?"

„U protivnom to ne bih od vas tražio."

Nazvala je, postavila pitanje i dobila odgovor.

„Mat boje, bez sjaja. Zapravo, tip je rekao da je malo izgubila boju. Mislite li da se radilo o starom streljivu?"

Robie je dovršio s ispijanjem svoje kave.

Ona je nestrpljivo tapkala prstima po stolu. „Nemojte me držati u neizvjesnosti, Robie. Nazvala sam. Dobila odgovor. Sada mi recite što je toliko značajno u svemu tome."

„Vojska ne koristi već upotrijebljene ili odbačene čahure, niti staro streljivo. Proizvođači dodatno naplaćuju laštenje streljiva, tako da ono izgleda sjajno i lijepo. Vojsku za takve stvari uopće nije briga; to nema veze s radnim osobinama. Metak bez sjaja leti jednako ravno i precizno kao i onaj sjajni. I, vojska kupuje milijune komada streljiva i tako na laštenju štedi tone novca. Ali civilno streljivo je u pravilu ulašteno jer tim ljudima nije bitno hoće li platiti nešto više."

„Dakle, tada se definitivno radi o vojnom streljivu?"

„A to stvari dodatno komplicira."

„Je li to sve što mi možete reći?" rekla je, a u glasu joj se osjetila nevjerica.

„Što još želite da vam kažem?" odgovorio joj je jednoličnim glasom.

„Ako je u pitanju hitac američke vojske na vladinu zaposlenicu, to nije samo kompliciranо. To je debelo sranje. To od vas očekujem da mi kažete."

„Dobro, to je *potencijalno* debelo sranje. Zadovoljni?"

„Usput, moj šef je potpuno pošizio jer ste pucajući uletjeli u zalagaonicu. Rekao je da će o tome popričati s DCIS-om."

„Dobro. Možda me povuku sa slučaja."

„Dovraga, odakle vi dolazite, Robie? Želite li uopće biti istražitelj?"

„Jesmo li završili?" Počeo je ustajati.

Pogledala ga je. „Ne znam. Jesmo li?"

On je krenuo prema izlazu.

Ona ga je slijedila.

Vanceova mu je stavila ruku na rame. „Zapravo, ja još nisam završila s vama."

Robie ju je ščepao za ruku, snažno povukao i oboje su pali iza nekakvih kanta za smeće. Trenutak kasnije, pljusak metaka smrskao je izlog Donnelly'sa.

33. poglavlje

ROBIE SE OTKOTRLJAO, izvukao pištolj iz futrole i naciljao kroz procijep između srušenih kanta za smeće. Meta mu je bio crni terenac s neznatno spuštenim stražnjim bočnim staklom. Kroz njega je virila cijev MP-5 strojnice i trenutačno rigala tuču metaka.

Neposredno prije nego je pucnjava započela, Robie je Vanceovu gurnuo dolje i iza sebe. Kad je pokušala ustati, udarcem ju je opet srušio dolje.

„Ostanite dolje ili ćete izgubiti prokletu glavu."

Meci iz MP-a raznosili su drveće, vani postavljene stolove i stolice i velike suncobrane i rešetali po fasadnim opekama zgrade.

Ljudi u Donnelly'su i pred njim su vrištali, bacali se na pod i trčeći tražili zaklon. U cijelom tom kaosu Robie je zadržao prisebnost i zapucao. Hitci su mu bili do kraja precizni. Pogodio je gumu da onesposobi vozilo, prednji i stražnji suputnički prozor da sredi strijelca i vozača i prednji dio karoserije terenca, kako bi ugasio motor.

I nije se dogodilo ništa.

Cijevi MP-5 je nestalo, prozor se zatvorio, a terenac odjurio dalje.

Robie je istoga trena bio na nogama, ubacujući novi spremnik u pištolj, pucajući u njegovu stražnju stranu i pogađajući ga ravno u stražnjicu. Naciljao je stražnje gume.

Opet, nije se dogodilo ništa.

Ali tada je Robie vidio kako prozori Honde parkirane na uglu eksplodiraju i kako s jednog stabla pada grana, pa je prestao pucati. Terenac je skrenuo za ugao i nestao.

Robie je promatrao smrskano staklo Honde, čiji je alarm bučno zavijao. Zatim se zagledao u granu vjerojatno oborenu njegovim odbijenim metkom.

Izvukao je ključeve svoga automobila i upravo htio krenuti do svoga Audija koji je bio parkiran dva automobila dalje od Honde. Ali kad je ugledao probušene gume svoga automobila, spremio je ključeve nazad.

Začuo je korake u trku, okrenuo se prema njima, kleknuo i naciljao.

„To sam ja!" vrisnula je Vanceova, držeći pištolj u ruci, ali visoko podignut, kao da se predaje.

Robie je ustao, spremio svoje oružje u futrolu i zaputio joj se ususret.

„Dovraga, što je to bilo?" uzviknula ja Vanceova.

„Dojavite to. Moramo uhvatiti taj terenac."

„Već sam dojavila. Ali znate li koliko crnih terenaca ima uokolo? Jeste li vidjeli broj registracije?"

„Zacrnili su ga."

Oglasile su se sirene. Čuli su još nogu u trku. Niz blok Capitol Hill prema njima su hitali policajci, s pištoljima u rukama.

Robie je pogledao natrag prema restoranu. Ljudi su se polako počinjali pridizati. Ali ne svi. Vidio je tamnu tekućinu kako stvara lokve na ulici. U restoranu je čuo vrisku i jecaje ljudi.

Bilo je žrtava. Mnogo. Teško ozlijeđenih.

„Koliko ih je?" upitao je Robie.

Pogledala je u pravcu u kojem je on gledao. „Nisam sigurna. Dvojica vani su mrtvi. Troje ranjenih. Iza tog izloga se nalazilo mnogo ljudi. Nazvala sam hitnu pomoć."

Vanceova je pogledala u Hondu čiji je alarm još uvijek kričao.

„Jeste li to vi učinili?"

„Rikošet iz mojeg oružja”, rekao je Robie.

„Rikošet? Od terenskog vozila? Vaši su ga meci trebali lako probiti.”

„Pogodio sam ga ukupno sedamnaest puta”, rekao je Robie. „Gume, prozore, karoseriju. I svi su se odbili. U Hondu. U granu stabla. Moja su zrna vjerojatno posvuda.”

„Ali to znači...” blijedog je lica započela Vanceova.

Robie je dovršio umjesto nje: „... da je terenac bio blindiran i da je imao gume zaštićene od ispuhivanja.”

Pogledala ga je. „Takvih vozila izvan izvjesnih krugova u Washingtonu nema mnogo.”

„Većinom pripadaju našoj vlastitoj vladi.”

„Dakle, jesu li ciljali ubiti mene, vas, ili nas oboje?” upitala je Vanceova.

„Strijelac je imao MP-5 podešen za rafalnu paljbu. A u tom slučaju to je oružje kod kojeg nema diskriminacije. Projektirano je da ubije svakoga u dosegu.

Pogledala je njegovu ruku i trgnula se. „Robie, vi ste nastrijeljeni.”

Spustio je pogled na krv na svojoj nadlaktici. „Nije ušao. Samo ogrebotina.”

„Pa ipak, krvarite. I to jako. Zvat ću i vama hitnu pomoć.”

Odgovorio joj je brzo i odlučno: „Zaboravite hitnu pomoć, Vanceova. Trebamo taj terenac.”

Hladno mu je rekla: „Kao što sam rekla, već sam to prijavila. Moji momci i washingtonska policija ga već traže. Mora na sebi imati nekakve tragove od vaših metaka. Možda će to pomoći.”

Robie i Vanceova su otrčali natrag do restorana. Ne obazirući se na one koji su očito bili mrtvi, pošao je od jednog do drugog ranjenika, brzo obavljajući trijažu i zaustavljajući krvarenje svačim što mu se našlo pri ruci, dok

mu je Vanceova pomagala. U tome su im se pridružili i policajci s Capitol Hilla.

Kad su se kola prve pomoći napokon pojavila i iz njih pohrlili bolničari, Robie im je prepustio ranjenike i pošao preko ceste provjeriti svoj Audi. Vidio je rupe u karoseriji. Meci iz MP-5. Ne rikošeti iz njegovog pištolja. S te su strane imali još jednog strijelca. To nije bilo dobro. Značilo je da su poznavali njegov auto.

Jesu li ga pratili dovde? Ako je tako...

Okrenuo se i otrčao natrag do Vanceove, koja je razgovarala s dvojicom washingtonskih policajaca.

Robie ih je prekinuo. „Agentice, mogu li posuditi vaša kola?"

„Što?" rekla je, pogledavši ga.

„Vaš automobil. Trebam odmah nekamo poći. Veoma je važno."

Ona je izgledala zbunjeno, a policajci su počeli sumnjičavo odmjeravati Robieja.

Vanceova je to morala primijetiti jer je rekla: „On je sa mnom."

Izvadila je ključeve. „Parkiran je iza ugla. Srebrni BMW s pomičnim krovom. Očito moj privatni."

„Hvala."

„Zato pazite s njime."

„Ja sam uvijek pažljiv."

Ona je sumnjičavo bacila pogled na njegov izrešetani Audi. „Dobro. Ali kako ću ja kući?"

„Vratit ću se po vas. Neću se dugo zadržati. Nazvat ću vas kad krenem ovamo."

Potrčao je.

Ona je za njim doviknula: „I, molim vas, dajte da vam netko pogleda tu ruku."

Nekoliko je trenutaka gledala za njim, dok jedan od policajaca nije rekao: „Agentice Vance?”

Vratila je pogled na njih, postiđena, i nastavila im govoriti o onome što se zbilo.

34. poglavlje

USKOČIO JE U BMW, pokrenuo ga i uz škripu guma krenuo. U vožnji je nazvao mobitel koji je ostavio Julie. Nije mu se odazvala.

Sranje!

Nagazio je na gas. Brza vožnja u gradu, čak i u ovaj kasni sat, bila je problematična. Promet i mnoštvo semafora. I mnoštvo policije.

Ali tada mu je na um pala jedna misao. Vanceova se činila veoma poduzetnom ženom. To je značilo...

Prešao je pogledom po komandnoj ploči. Tada je iza upravljača primijetio kutiju. Očito je bila naknadno ugrađena.

Volim te, agentice Vance.

Pritisnuo je prekidač i uključila su se rotirajuća plava svjetla i zaurlala sirena. Prošao je kroz četiri crvena svjetla i tako brzo proletio kroz grad da se od toga mogla napraviti sjajna reklamna poruka za njemačku automobilsku tvrtku. Za samo nekoliko minuta je uz škripu guma već jurio niz ulicu u kojoj se nalazila njegova zgrada. Nekoliko je puta primijetio policajce kako sumnjičavo gledaju u BMW, ali nisu ga zaustavljali.

Parkirao je u pokrajnjoj ulici, iskočio van i cik-cak putanjom pješice krenuo do zgrade u kojoj je ostavio Julie. Preskakao je po dvije stube odjednom. Hodnik je prešao trčeći. Usput joj je dvaput poslao poruku, ali nije dobio nikakav odgovor. Pregledao je vrata. Nije bilo znakova nasilnog ulaska. Izvukao je pištolj, gurnuo ključ u ključanicu i otključao.

Predsoblje je bilo u mraku. Nije čuo zvuk alarma. To nije bilo dobro.

Zatvorio je vrata za sobom. Ušao je u sobu, pištoljem premjeravajući sobu. Nije ju dozivao jer nije znao tko bi još mogao biti unutra.

Čuo je buku i tiho se povukao u sjenu. Koraci su dolazili u njegovom smjeru. Uperio je pištolj, spreman zapucati.

Svjetlo se upalilo. On je istupio iz zaklona.

Julie je vrisnula. „Koji ti je vrag?" jedva je protisnula, držeći se za grudi. „Želiš da dobijem jebeni srčani udar?"

Bila je odjevena u pidžamu, a kosa joj je bila mokra.

„Tuširala si se?" upitao je.

„Da. Zar sam ja jedina osoba na svijetu koja želi biti čista?"

„Zvao sam te i slao ti poruke."

„Voda i elektronički uređaji ne idu zajedno, kako sam čula."

Dohvatila je svoj mobitel sa stolića. „Želiš li da ti odgovorim na poruke?"

„Zabrinuo sam se."

„Dobro. Oprosti. Ali nisam mogla s mobitelom ići pod tuš."

„Sljedeći ga put barem ponesi u kupaonicu. Zašto alarm nije uključen?"

„Bila sam dolje do predvorja po novine. Mislila sam ga uključiti prije odlaska na počinak."

„Novine? Nisam znao da tvoj naraštaj čita staromodne novine."

„Volim biti informirana."

„U redu, ali želim da alarm držiš cijelo vrijeme uključenim."

„Dobro. Ali zašto si se tako isprepadao zbog mene?" Zastala je i pogledala mu ruku. „Krvariš."

Protrljao je okrvavljeno mjesto. „Porezao sam se."

„Kroz jaknu?"

„Zaboravi na to", oštro je rekao. „Jesi li večeras nakon što sam otišao primijetila išta sumnjivo?"

Primijetila mu je napetost na licu i rekla: „Wille, reci mi što se događa?"

„Mislim da su me slijedili. Ali ne znam od kojeg mjesta. Ako su me pratili odavde, to nije dobro, iz očitih razloga."

„Nisam vidjela ni čula ništa sumnjivo. Ako me je netko htio srediti, imali su svoju priliku."

Robie je spustio pogled i primijetio da još uvijek drži pištolj u ruci. Spremio ga je u futrolu i ogledao se uokolo. „Sve je u redu? Ništa ti ne treba?"

„Savršeno mi je dobro. Napisala sam domaću zadaću, zdravo večerala, oprala zube i izmolila molitvu. Kao nova sam", sarkastično je rekla. Izvukla je komad papira iz džepa pidžame i dodala mu ga.

„Što je ovo?"

„Zadaća koju si mi zadao. Sve neobično iz proteklih par tjedana. Napisala sam i adrese mjesta gdje su mi mama i tata radili. Stvari koje znam iz njihove prošlosti. Prijatelje koje su imali. Stvari koje su običavali činiti. Mislila sam da bi to moglo biti korisno."

Robie je pogledao u uredan rukopis na papiru i kimnuo glavom.

„Bit će korisno."

„Tko te je nastrijelio?"

Nagonski je pogledao u svoju ruku, a onda opet u nju.

„Već sam ja viđala nastrijeljene ljude", rekla je to kao nešto što se podrazumijeva. „Jednostavno sam rasla u takvom svijetu."

„Ne znam tko je to učinio", odgovorio je Robie. „Ali imam namjeru to doznati."

„Ima li to veze s ubojstvom žene i njezina klinca?”

„Da, vjerojatno.”

„Ali onda mi se činiš kao tip koji ima mnogo neprijatelja iz mnogo različitih razloga.”

„Možda imam.”

„Ali ipak ćeš mi pomoći da pronađem one koji su mi ubili mamu i tatu, točno?”

„Rekao sam da hoću.”

„Dobro”, rekla je. „Mogu li sada poći u postelju?”

„Da.”

„Možeš ostati, ako želiš. Neću zbog toga poludjeti.”

„Večeras moram obaviti još neke stvari.”

„Razumijem.”

„Na izlasku ću uključiti alarm.”

„Hvala.”

Uzela je svoj mobitel, okrenula se i otišla niz hodnik. Čuo je kako se za njom vrata spavaonice zaključavaju. Uključio je alarm, zaključao za sobom vrata i pošao.

Robie je bio bijesan.

Poigravali su se s njime. Znao je to.

Samo nije znao tko je to činio.

35. poglavlje

ROBIE JE ZAUSTAVIO automobil uz rub kolnika i ostao promatrati Vanceovu kako dovršava posao s lokalnim policajcima i nekim od svojih ljudi. Posvuda su bila ambulantna kola u koja su ljudi ukrcavani da ih odvezu do lokalnih bolnica gdje će im obraditi rane.

To su bili oni koji su imali sreće. Još uvijek su bili živi. Mrtvi su još ležali na mjestima na kojima su pali, dok su ljudi istraživali njihovo ubojstvo. Jedini čin privatnosti i poštovanja je bilo to da su im tijela prekrili bijelim plahtama. Osim toga, ljudi koji su još do prije samo sat vremena bili živi i uživali u svojem pivu, sada su bili tek djelići u slagalici kriminalističke istrage.

Kad je Vanceova završila s posljednjim policajcem, Robie je zatrubio i ona je pogledala prema njemu. Došla je do BMW-a i pregledala ga dok je on spuštao prozor do suvozača.

„Ako na ovom autu ima samo jedna ogrebotina, nastradali ste", rekla je, ali izraz lica joj je govorio da to ne misli ozbiljno.

„Želite li da ja vozim?" upitao je. „Ili vi želite preuzeti upravljač."

Odgovorila mu je sjedanjem na suvozačevo mjesto. „Dala sam da vaše vozilo odvezu u FBI-evu garažu. Ono je sada službeni dokaz."

„Izvrsno, tada više nemam auto."

„DCIS ima svoj vozni park. Uzmite jedan odande."

„Kod njih vjerojatno leže nekakvi Fordovi Pinto. Moj mi je Audi bio draži."

„Nije li život nepravedan?”

„Kakvi su konačni rezultati?” tiho ju je upitao.

Duboko je uzdahnula. „Četvero mrtvih. Sedmero ranjenih, troje od toga kritično, tako da bi mrtvih moglo biti još.”

„A crni terenac?”

„Nestao bez traga.” Zavalila se u sjedalu i sklopila oči. „Gdje ste to tako hitno morali otići?”

„Morao sam nešto provjeriti.”

„Nešto? Ili nekoga?”

„Samo nešto.”

„Trebala bih to znati, a ne znam?” Otvorila je oči i zagledala se u njega. Nije joj odgovorio. Spustila je pogled na kutiju ispod upravljača.

„Čini se da ste otkrili moj tajni uređaj za rotacijska svjetla?”

„Dobro mi je došao.”

„Tko ste vi doista?”

„Will Robie. DCIS. Baš kao što piše na mojoj znački i iskaznici.”

„Prije ste se dobro ponijeli. Ja sam još petljala oko svojeg pištolja dok ste vi ispraznili spremnik u one strijelce. Hladno i pribrano, dok su meci zujali posvuda uokolo.”

Nije ništa rekao, samo je nastavio voziti. Nebo je bilo vedro. Vidjela se i poneka zvijezda. Robie nije gledao u njih. Gledao je preda se.

Ona je rekla: „Ono tamo je praktički bila ratna zona, a to na vas kao da uopće nije djelovalo. Ja sam u FBI-u petnaest godina, došla sam ravno s fakulteta. Tijekom cijelog tog vremena sudjelovala sam u samo jednoj jedinoj pucnjavi. Iako sam se nagledala mrtvih tijela i nahvatala negativaca. Napisala gomilu izvještaja. Izlizala sjedalice za svjedoke u sudnicama.”

Skrenuo je lijevo. Nije imao pojma kamo ide. Samo je vozio dalje.

„I, kamo taj put kroz sjećanje točno vodi, agentice Vance?"

„Nakon što ste otišli, povratila sam. Nisam se mogla suzdržati. Jednostavno sam se izbljuvala u kantu za smeće."

„U tome nema ničega neobičnog. Bilo je prilično gusto."

„Vidjeli ste isto što i ja. I niste povratili."

Opet ju je pogledao. „Rekli ste da to na mene nije utjecalo. Ne možete to znati. Ne možete vidjeti što mi je u glavi."

„Voljela bih da mogu. Prilično sam sigurna da bi ono što bih vidjela bilo fascinantno."

„Sumnjam u to."

„Zbilja ste učinkovito trijažirali one ljude. Gdje ste to naučili?"

„Samo sam tijekom godina pokupio pokoji trik."

Pogledala mu je u ruku. „Prokletstvo, Robie, niste čak niti očistili tu ranu. Dobit ćete gangrenu."

„Kamo idemo?"

„Prva je postaja WFU", rekla je, misleći na područni ured FBI-a u Washingtonu.

„Nakon toga?"

„U bolnicu, zbog vas."

„Ne."

„Robie!"

„Ne."

„Dobro, možemo poći do vašeg stana. Ali inzistiram da vam tamo očistimo ranu. Mogu nešto za to uzeti u WFU-u. A zatim mogu poći kući i pokušati uhvatiti nekoliko sati sna. Gdje živite?"

On nije ništa rekao, već je samo skrenuo desno, pa opet desno, i zaputio se prema WFU-u.

„Dakle, znate put do područnog ureda?"

„Ne, samo pretpostavljam."

„Gdje živite? Ili je i to povjerljiva informacija?"

„Možemo se rastati kod WFU-a. Ja ću odatle taksijem."

„*Imate* li uopće svoj stan?" upitala je.

„Pronaći ću nešto."

„Zaboga, što je to s vama?"

„Samo pokušavam obavljati svoj *posao*."

Na naglašavanje posljednje riječi je vidljivo reagirala. „Dobro", tiho je rekla. „Dobro. Čujte, nakon WFU-a idemo do mene. Živim u Virginiji. Imam stan u Alexandriji. Tamo vam možemo očistiti tu ranu. I, ako želite, moj vam je kauč na raspolaganju."

„Cijenim vašu ponudu, ali..."

„Oprezno. Inače nisam tako fina prema ljudima, Robie. Nemojte to uprskati."

Pogledao ju je. Slabašno mu se smiješila.

Namjeravao ju je ponovno odbiti, ali nije to učinio. Iz tri razloga. Ruka ga je prokleto boljela. I bio je umoran. Uistinu umoran. I treće, zapravo nije imao kamo poći.

„Dobro", rekao je. „Hvala."

„Nema na čemu."

36. poglavlje

ZAUSTAVLJANJE KOD WFU-A potrajalo je dulje nego je Robie očekivao. Sjedio je na stolici dok se Vanceova vrtjela uokolo, popunjavajući obrasce, izvješćujući pretpostavljene, nazivajući telefonom i tipkajući po tipkovnici računala, i svakom minutom izgledajući sve umornije i umornije.

Robie je dao službenu izjavu u vezi događaja i zatim promatrao aktivnosti koje su se oko njega odvijale. Dio njega se pitao da li se oni samo vrte u krug i malo toga postižu.

„Ja ću voziti", rekao je Robie dok su odlazili prema garaži nakon što je sve napokon bilo gotovo.

„Umarate li se vi ikad?" upitala je, zijevajući.

„Umoran sam. Zapravo, veoma umoran."

„Ne izgledate tako."

„Nalazim da je tako bolje."

„Kako?"

„Ne pokazivati ono što uistinu osjećate."

Dala mu je upute i on se brzom cestom zaputio na jug, prema Alexandriji.

Kad su ušli u zgradu u kojoj joj se nalazio stan, Robie je rekao: „Imate li iz stana pogled na Potomac?"

„Da. Mogu iz njega vidjeti i spomenike."

„Fino."

Dizalom su se uspeli gore i ona je otključala vrata svoga stana. Bio je mali, ali Robieju se odmah svidio. Čiste linije, bez nereda, kao da je sve imalo svoju svrhu, kao da se tu ništa ne nalazi samo radi pokazivanja. Pretpostavio je da potpuno odgovara osobnosti svoje vlasnice.

Ništa razmetljivo. Važno je ono što ja vidim.

„Podsjeća me na brodsku kabinu”, rekao je.

„Pa, moj je otac cijelu karijeru proveo u ratnoj mornarici. Jabuka nije pala daleko od stabla. Osim što sam ja većinu vremena provela na kopnu. Raskomotite se.”

Sjeo je na dugi kauč u dnevnom boravku dok je ona raspakirala neke medicinske potrepštine koje je uzela iz WFU-a. Odbacila je s nogu svoje cipele niskih peta i sjela do njega.

„Skidajte jaknu i košulju”, zapovjedila je.

Nelagodno ju je pogledao, ali je učinio što je tražila, odloživši futrolu s pištoljem na stolić do kauča.

Kad mu je vidjela tetovaže, obrve su joj se podigle.

„Crvena munja, a što je ovo drugo?”

„Zub morskog psa. Velike bijele psine.”

„I čemu to?”

„Zašto ne?”

Pogledala je pažljivije i oči su joj se raširile kad je primijetila stare rane koje su tetovaže prikrivale.

„Jesu li to...”

„Da, jesu”, kratko je rekao, prekidajući svaku daljnju raspravu.

Nakon tog blagog prijekora, ona se zabavila medicinskim priborom, dok joj je Robie zurio u ruke.

„Koliko vam je? Trideset pet?”

„Četrdeset. Upravo napunio.”

„Sigurno ste bili u nekim specijalnim postrojbama, zar ne? Rendžeri, Delta, SEAL. Svi su oni građeni poput vas, premda ste vi viši od većine tih momaka.”

Nije joj odgovorio.

Očistila je ranu, stavila na nju nešto antibiotika i zatim je zamotala gazom i čvrsto vezala.

„Donijela sam nešto protiv bolova. Tabletu ili injekciju?”

„Ne.”

„Dajte, Robie. Sa mnom ne morate cijelo vrijeme izigravati mačo tipa."

„Nema to nikakve veze s time."

„Nego s čime?"

„Sa spoznajom o vlastitoj sposobnosti podnošenja boli. Tablete i igle to otupljuju. Nije dobro. Mogao bih pokleknuti, a da toga nisam ni svjestan."

„To mi valjda nikad nije palo na um."

Odložila je svoj pribor i pogledala ga. „Možete opet odjenuti košulju."

„Hvala što ste me zakrpali. Cijenim to."

Opet je navukao košulju, trgnuvši se malo dok je to činio.

„To je lijepo znati", rekla je, promatrajući ga,

„Što?"

„Da ste ljudsko biće."

„Mislio sam da ste to mogli zaključiti i po mojoj sposobnosti da krvarim."

„Treba li vam još štogod? Jeste li gladni? Žedni?"

„Ne, dobro sam." Spustio je pogled. „To je taj kauč?"

„Da. Oprostite, imam samo jednu spavaonicu. Ali premda ste visoki, kauč je izrazito dugačak."

„Spavao sam ja i u puno lošijim uvjetima, vjerujte mi."

„Mogu li?"

Prebacio je svoju jaknu preko naslona kauča. „Možete li što?"

„Vjerovati vam?"

„Vi ste me pozvali ovamo."

„Nisam mislila na to, i vi to znate."

Pošao je do prozora koji je gledao na rijeku. Na sjeveru je mogao vidjeti svjetla prijestolnice. Trijumvirat spomenika Lincolnu, Jeffersonu i Washingtonu bio je jasno vidljiv. A nad svima njima se uzdizala kolosalna kupola Capitola.

Ona mu se pridružila.

„Volim ujutro ustati i ugledati taj prizor", rekla je. „Pretpostavljam da je to ono za što radim. Za što se borim. Branim ono što te građevine predstavljaju."

„Dobro je imati razlog", rekao je Robie.

„Koji je vaš razlog?" upitala je.

„Neke dane znam, a neke ne znam."

„Što je s današnjim danom?"

„Laku noć", rekao je. „I hvala što ste mi dopustili ostati ovdje."

„Znam da smo se tek danas upoznali, ali čini mi se kao da vas poznajem godinama. Zašto je tako?"

Pogledao ju je. Po izrazu njezina lica, to nije bilo usputno pitanje. Željela je odgovor.

„Potraga za ubojicom prilično brzo veže ljude. A jedva izbjegnuta zajednička smrt veže ih još jače."

„Pretpostavljam da je to vjerojatno točno", rekla je, premda joj se u glasu osjećalo da je razočarana njegovim odgovorom.

Donijela mu je plahte, pokrivač i jastuk i namjestila mu kauč, unatoč njegovim prosvjedima da to može i sam učiniti.

Robie je pošao do prozora i opet se zagledao u spomenike.

Zapravo turističke atrakcije. Ništa više.

Ali moglo bi biti više, kad čovjek bolje promisli. Ako bi nešto oko toga poduzeo.

Okrenuo se i zatekao Vanceovu do sebe.

„Možete", rekao je.

„Mogu što?"

„Vjerovati mi."

Robie joj nije mogao gledati u oči dok je preko jezika prevaljivao tu laž.

37. poglavlje

USTALI SU SLJEDEĆEG jutra, na smjenu se istuširali, popili po šalicu kave, sok od naranče, i pojeli prepečenac s maslacem. Dok je Vanceova u svojoj spavaonici završavala s odijevanjem, Robie je Julie poslao poruku od samo jedne riječi.

Dobro?

Brojio je sekunde dok mu nije odgovorila. Izbrojio ih je svega deset.

Njezina je poruka bila jednako štura.

Dobro.

Protegnuo je povrijeđenu ruku i provjerio zavoj. Vanceova je obavila dobar posao zamotavši je nakon što se istuširao.

Nekoliko minuta kasnije on i Vanceova su sjeli u njezin BMW.Tijekom vožnje prema prijestolnici nitko od njih nije govorio. Promet je bio užasan, svi su trubili, i Robie je mogao osjetiti kako je Vanceova jednom ili možda dvaput bila u napasti upaliti svoja *coolerska* plava svjetla, pa možda čak i ispaliti iz svojeg pištolja.

„Robie, cijenila bih kad ne biste spominjali da ste prenoćili kod mene. Ne bih željela da ljudi štogod krivo pomisle. Neki od tipova s kojima radim mogli bi zbog toga zbilja stvoriti svašta iz ničega."

„Ne razgovaram s ljudima niti o vremenu, a ponajmanje o tome gdje sam proveo noć."

„Hvala."

„Nema na čemu."

Dobacila mu je pogled. „Nadam se da niste pomislili kako sam vas pozvala iz nekog drugog razloga, osim da vam ponudim prenoćište."

„Nije mi ni palo na um, agentice Vance. Niste moj tip."

„Ni vi moj."

„Moram pokupiti neka nova kola."

„Želite li da vas odbacim do DCIS-a?

„Na ulici M, odmah do Sedamnaeste, nalazi se jedna agencija za iznajmljivanje automobila. Ostavite me ondje."

„Što, DCIS ne može osigurati novi auto jednome od svojih?"

„Ono što oni imaju je sranje. Vjerojatno posudba od Biroa. Uzet ću vlastiti auto."

„FBI ne čini takve stvari."

„FBI ima proračun koji mu to omogućuje. DCIS nema. Vi ste gorila od tristo šezdeset kila. Mi smo pothranjena čimpanza."

Odvela ga je do agencije za iznajmljivanje na M-u.

Robie je izišao iz auta.

„Želite li se naći sa mnom u Donnelly'su?" upitala je.

„Doći ću tamo. Samo nisam siguran kada", rekao je.

„Imate drugih obaveza?" iznenađeno je odgovorila.

„Moram o nekim stvarima razmisliti", rekao je. „Prekopati malo po nečemu drugom."

„Želite li to podijeliti sa mnom?"

„Majka i dijete ubijeni. Raznesen autobus. Strijelac pokušava srediti vas ili mene, ili oboje. Nazvat ću vas kad krenem prema Donnelly'su", pridodao je.

Ušao je u agenciju i zatražio da mu iznajme Audi. Nisu imali nijednog, pa je umjesto toga uzeo Volvo. Djelatnik u agenciji mu je rekao da su to veoma sigurni automobili.

Nisu kad sam ja u blizini, pomislio je Robie dok mu je pružao svoju vozačku dozvolu i kreditnu karticu.

„Koliko dugo ćete trebati vozilo?" upitao je djelatnik.

„Neka to zasad ostane otvoreno", rekao je Robie.

Čovjek je problijedio. „Zapravo trebamo znati datum kada ćete nam vozilo vratiti i mjesto gdje ćete to učiniti."

„Los Angeles, Kalifornija, za točno dva tjedna", spremno je rekao Robie.

„Namjeravate *voziti* do Kalifornije?" rekao je djelatnik. „Znate, avionom je puno brže."

„Jest, ali ni približno toliko zabavno."

Deset minuta kasnije je izjurio iz garaže agencije u svojem super sigurnom srebrnom Volvu s dvama vratima.

Sinoć ga nije najviše prestrašilo to što je umalo stradao ili vidio druge ljude kako ginu. Bila je to Julie. Onaj osjećaj u utrobi kad je pomislio da joj se nešto dogodilo. To mu se nije svidjelo. Nije volio da netko drugi ima toliko moći nad njim. Gotovo cijeli život je proživio rješavajući se takvih veza i izbjegavajući nove.

Ubrzao je, naganjajući svoj fini, udobni Volvo vjerojatno preko njegovih granica.

To se Robieju sviđalo.

Nije previše volio zone udobnosti, svoje ili tuđe.

Zazvonio mu je mobitel. Pogledao je u ekran. Plavi Čovjek se morao susresti s njime. Istoga časa.

I kladim se da moraš, pomislio je Robie.

38. poglavlje

OVOGA PUTA TO nije bilo javno mjesto. Nikakav Hay-Adams s gomilom svjedoka.

Robie nije imao previše izbora. Postojala su pravila po kojima je čovjek morao igrati, ili bi ispadao iz igre.

Zgrada se nalazila stisnuta između druge dvije, u dijelu prijestolnice u koji turisti nikad nisu zalazili. Premda je četvrt bila na glasu po visokoj stopi kriminala, nijedan propalica nikad nije uznemirivao ovo mjesto. Nije bilo vrijedno metka u glavu ili dvadeset godina života provedenog u saveznom kavezu.

Robie se morao rastati sa svojim mobitelom prije nego je ušao u sigurnu sobu, ali nije mu padalo na um rastajati se od svoga pištolja.

Kad je stražar to i po drugi put od njega zatražio, Robie mu je rekao neka popriča s Plavim Čovjekom. Rješenje je bilo jednostavno. Ili će on zadržati svoj pištolj, ili se Plavi Čovjek može s njime naći u McDonalds'u preko puta ulice.

Robie je unutra ušao s pištoljem.

Plavi Čovjek je sjedio s druge strane male prostorije. Fino odijelo, jednobojna kravata, uredno začešljana kosa. Mogao je biti nečiji djed. Robie je pretpostavio da vjerojatno i *jest* nečiji djed.

„Kao prvo, Robie, nismo pronašli vašeg voditelja. Drugo, u uličici koju ste nam dali nismo pronašli čovjeka s puškom."

„U redu."

„Sljedeće", rekao je Plavi Čovjek. „Sinoć su pokušali atentat na vas?"

„Strijelac se nalazio u vozilu koje je jako sličilo onima američke vlade."

„Ne mislim da je to vjerojatno."

Robie je znakovito pokucao prstom po stolu. „Ne možete pronaći moga voditelja ili strijelca kojeg sam onesvijestio u uličici, ali mislite da nije vjerojatno to što me netko pokušao srediti iz federalnih kola?"

„Tko je djevojka?" upitao je Plavi Čovjek.

Robie nije ni trepnuo jer je za to bio uvježban. Ako trepneš, gubiš. Treptaj je bio poput lošeg dodavanja trostruko pokrivenom hvataču jer vam je nedostajalo hrabrosti pričekati da se sljedeći hvatač oslobodi, dok branič od sto pedeset kila pristiže ususret da vas ukopa u travu.

Robie je znao da bi Julieina prisutnost u svemu ovome mogla izići na vidjelo. Njegova promatračnica očito nije bila posve tajna, ili su ga pratili.

Rekao je: „Ona je ključ cijele stvari. Ako se njoj išta dogodi, sjebani smo. Zato, ako mi govorite da ju je moj voditelj pronašao, bolje vam je nešto poduzeti u vezi njezine sigurnosti."

Stariji čovjek se uspravio u sjedalici, popravio kravatu, a zatim i manšete. „Morat ćete mi to pojasniti, Robie. Ključ čega?"

„Neće dugo potrajati jer ni ja to ne shvaćam."

Trebalo mu je nekoliko minuta da opiše ubojice Julieinih roditelja, njezin pokušaj bijega autobusom, čovjeka koji ju je pokušao ubiti i eksploziju autobusa.

„I na tom ste mjestu izgubili svoj pištolj? Onaj koji ste imali u stanu Windove?"

„Nisam ga izgubio. Eksplozija autobusa me odbacila pet metara. Pokušao sam ga pronaći prije nego se policija pojavi, ali nisam u tome uspio."

„Ali FBI ga *jest* pronašao. I sada vjeruju da su ta dva slučaja povezana."

„*Jesu* li povezana?" upitao je Robie.

„Zapravo, nismo sigurni. Voljeli bismo razgovarati s djevojkom."

„Ne. Ja ću biti posrednik. Nikakvih izravnih kontakata."

„Mi tako ne radimo. I nisam siguran je li vam potpuno jasno tko upravlja ovom predstavom, Robie."

Djedica je sada malo pokazivao mišiće. Robie je bio impresioniran. Ali tek neznatno.

„Unutra imate krticu. Čak i ako je moj voditelj nestao, nije radio sam. Da sam na njegovom mjestu, ostavio bih nekoga za sobom. Uvucite djevojku u to, krtica za to dozna, a mi je gubimo."

„Mislim da je možemo zaštititi."

„Mislili ste da možete zaštititi i Jane Wind, zar ne?" istaknuo je Robie.

Plavi Čovjek je ponovno popravio svoje manšete. „Dobro, zasad ostaje *status quo*", rekao je. „Ali uskoro želim od vas potpuniji izvještaj i obavještavanje o svemu što se događa."

„Dobit ćete to", rekao je Robie. „A i ja bih isto želio s vaše strane."

„Zastranjujete li vi to kako biste pritisnuli ljude na pogrešan način?"

„Zastranjujem da zaštitim sebe i one koji su mi povjereni. Jednako kao što sam zastranjivao i prekoračivao ovlasti da smaknem ljude za koje mi je zapovjeđeno da ih uklonim."

„Niste ubili Jane Wind."

„I doista to želite nazvati mojom greškom?"

„Pričajte mi o Vanceovoj."

„Dobra agentica."

„Proveli ste noć kod nje."

„Nisam imao previše opcija, zar ne?"

„Vaš je stan siguran."

„Je li?"

„Mogu vam potvrditi da vašem voditelju ta informacija nije bila dana."

„Možete mi to potvrditi?" rekao je Robie. *Možeš malo sutra*, pomislio je.

„Robie, u ovoj misiji smo angažirali i druga sredstva. Dobra sredstva. Ne prepuštamo vas samome sebi. Čvrsta nam je namjera ovo izgurati do kraja. Moramo otkriti što se zbiva. Motiv koji se iza svega ovoga skriva mora biti vrijedan preuzetog rizika. Gotovo je nemoguće na taj način preobratiti nekoga od naših. Plaća je morala biti visoka. A kada je plaća visoka, tada i meta mora biti slične važnosti."

„To je najrazboritije što ste dosad rekli", uzvratio mu je Robie.

Plavi Čovjek je rekao: „Nemam zabluda oko toga da naš odnos, s obzirom na okolnosti, nije nategnut. Imate dobre razloge da budete skeptični, zabrinuti i nepovjerljivi. Da sam u vašoj koži, reagirao bih na jednak način."

„Druga najrazboritija stvar koju ste dosad rekli."

Plavi Čovjek se nagnuo naprijed. „Da vidimo mogu li ostvariti tri od tri." Pribrao je misli. „Postoje dva moguća razloga zašto su agentica Wind i njezin muž ubijeni. To ima veze ili s njom, ili s njime."

„Vi poznajete rad Jane Wind. Može li biti povezano s njome?"

„Moguće je. Ne mogu definitivno reći da nije. Recimo samo da me više zanima ono što ste otkrili o Ricku Windu."

„Bivši vojnik. Umirovljen. Bio je vlasnik zalagaonice u sumnjivoj četvrti prijestolnice. Visio je naglavce i jezik mu je bio odrezan."

„Taj posljednji dio me posebno brine."

„Siguran sam da je brinuo i *njega*."

„Znate o čemu govorim."

Robie se zavalio u sjedalici. „Vanceova se pitala je li bio povezan s mafijom. Tip je bio cinkaroš i oni su mu simbolično odrezali jezik."

„Mislite li i vi tako?"

„Ne. Ja mislim isto što i vi vjerojatno mislite."

„Lupežu treba odrezati ruku."

„A izdajniku jezik."

„Ako govorimo o svijetu islamskih terorista."

„Ako", rekao je Robie. „Ali tip je bio u mirovini. U što je on mogao biti umiješan?"

„Terorističke ćelije su rijetko lako uočljive, Robie. Barem one učinkovite."

„Je li boravio na Bliskom istoku? Je li mogao biti preobraćen i poslan ovamo kao tempirana bomba?"

„Tempirana bomba koja se predomislila? Možda. I da, bio je i u Iraku i u Afganistanu."

Robie je pomislio na neke misije koje je sam obavio na Bliskom istoku. Posljednja se tehnički nije tamo ni obavila. Khalil bin Talal se nalazio u Maroku kad ga je Robie ubio. Ali iz pustinje je dolazilo mnogo drugih koji su priželjkivali potpuno uništenje Amerike. Zapravo, previše da bi ih se lako razlučilo od ostalih.

„Zašto ja onda ne bih krenuo tim smjerom dok vi radite na drugom?"

„Ako vam išta padne na um ili ako radeći s Vanceovom otkrijete da sve ovo ima veze s agenticom Wind?"

„Znat ćete za to."

„Tada smo se razumjeli."

Obojica su ustali.

Robie ga je pogledao i rekao: „Je li moj stan uistinu siguran? Jer bi mi dobro došla promjena odjeće."

Plavi Čovjek mu je uspio podariti jedan od svojih rijetkih osmijeha.

„Pođite se preodjenuti, Robie. To što nosite na sebi izgleda prilično ofucano."

„Pa, i sam se osjećam prilično ofucano", priznao je Robie.

39. poglavlje

ROBIE SE ODVEZAO prema svojem stanu, parkirao jedan blok kuća dalje i zgradi prišao straga. Odvezao se pomoćnim dizalom, izišao iz njega, dulje vrijeme izviđao hodnik, a onda krenuo dalje.

Naletio je na Annie Lambert upravo u trenutku kad je s biciklom izlazila iz stana. Na sebi je imala crnu suknju, ružičastu vjetrovku, triko i tenisice. Preko jednog ramena bila joj je prebačena naprtnjača.

„Kasnite na posao?" upitao je Robie, prilazeći joj.

Okrenula se, isprva zatečena, ali nakon toga se nasmiješila.

„Liječnički pregled. Čak i osoblje Bijele kuće mora na njih odlaziti."

„Ništa ozbiljno?"

„Ne, samo rutinska stvar."

Nasmiješio se. „Onda, vodite li ovu zemlju u propast?"

„Opozicija bi na to pitanje odgovorila s velikim da. Ali ja mislim da radimo dobro. Vremena su teška. Mnoštvo je izazova. A što je s vama? Dobro vam ide?"

„Ja sam u redu."

Ako je i primijetila zadebljanje od zavoja pod njegovom jaknom ili jadno stanje njegove odjeće, nije to spominjala.

„Još uvijek ste za to da popijemo piće?" upitao je. Robie se i sam činio iznenađenim vlastitim pitanjem.

Ovoga tjedna učim mnogo o sebi, pomislio je.

„Naravno. Što kažete na večeras? Rekli ste da biste željeli da to bude uskoro."

„Hoće li vas predsjednik pustiti?"

Ona se nacerila. „Mislim da hoće. Što kažete na osam sati? Bar na vrhu hotela H. Pogled je prekrasan."

„Vidimo se tada."

Otišla je biciklom, a Robie je pošao do svoga stana. Nije imao pojma zašto je ovako postupio. Ali obvezao se i u osam će biti tamo. Obično nije volio nikakva opuštanja dok je obavljao poslove. Ali ovo mu se nekako činilo dobrodošlim.

U stanu je provjerio svoje zamke za uljeze, premda se činilo da ih je agencija znala s lakoćom zaobići. Sve se činilo jednakim kako je ostavio. Možda su ozvučili stan, ali ionako nije imao namjeru odavde bilo koga nazivati. Na neki se način u vlastitom domu našao u zamci.

Preodjenuo se u čistu odjeću i u malu torbu stavio još nešto stvari koje će mu možda zatrebati ako se uskoro ne bude vraćao ovamo.

Osjetio je potrebu da provjeri je li s Julie sve u redu, pa joj je poslao kratku poruku, raspitujući se je li dobro.

Odgovor je pristigao tek nekoliko sekunda kasnije: *Dođi.*

Izišao je istim putem kojim je došao, pa krenuo do susjedne zgrade i dizalom se popeo do stana. Pogledao je ima li tragova službe sigurnosti Plavog Čovjeka, ali nije ništa primijetio. Možda je to dobro, pomislio je.

Možda.

Julie je otključala vrata tek nakon što je provjerila kroz špijunku. Bilo mu je drago kad je čuo i kako isključuje alarmni uređaj.

Zatvorio je i zaključao vrata za sobom.

„Dakle, razgovarao si sa ženskom koja je otišla na biciklu", rekla je.

„Što?"

„Pokazala je na teleskop. „Ova stvar je moćna. Radi izvrsno, i danju i noću."

„Da, pa, tako i treba biti. Ali ne želim da ga koristiš kako bi špijunirala ljude."

„Samo promatram svoje okruženje, kao što si mi sinoć zapovjedio."

„Dobro, valjda sam to zaslužio."

„Dakle, tvoj drugi stan je s druge strane ulice?"

„Da."

„Ljudi obično vole svoja prebivališta raspršiti uokolo. Znaš, Pariz, London, Hong Kong."

„Ja nisam običan."

„Da. To sam i sama zaključila. Onda, što si otkrio? Gledala sam televiziju. Zvuči kao da je sinoć dolje bila prava ratna zona. Sretan si što nisi poginuo. Barem pretpostavljam da si tamo ranjen. Nisi mi htio ni riječi reći o svojoj ruci."

„Uvijek je potrebno i nešto sreće", neodređeno je rekao.

„Imaju li ikakvih tragova?"

„Sa mnom nisu nišu podijelili."

„Kako je raditi s FBI-em?"

„Funkcionira."

„Ona je lijepa."

„Tko?"

„Agentica Vance. Bila je na televiziji, razgovarala s izvjestiteljima. Tebe nije spominjala."

„To je dobro."

„Gdje si sinoć spavao? Znam da nisi preko puta." Pokazala je na teleskop.

„Spavao sam", rekao je. „To je sve što trebaš znati."

„Aha", rekla je ona. „Spavao si s njom, zar ne?"

Ovoga je puta Robie umalo trepnuo. Umalo. Ova ga je klinka uistinu čitala.

„Zbog čega to govoriš?"

Pažljivo ga je proučavala. „Oh, ne znam. Poseban sjaj. Žena to uvijek prepoznaje."

„Pa, u krivu si. Sada moram ići."

„Kamo *mi* to moramo ići, Robie?"

Zurio je u nju.

„Partneri, sjećaš se dogovora? Pronaći ćemo one koji su ubili moje roditelje?"

„Sjećam se. I radim na tome."

„Znam da radiš. Ali i *ja* također želim raditi. Dala sam ti popis. Što si dosad s njime učinio?"

„Idem ga sada provjeriti."

„Dobro", rekla je, navlačeći svoju jaknu s kapuljačom. „Ja sam spremna za pokret."

„Ne mislim da je to dobra zamisao."

„A ja mislim da nije dobra zamisao samo sjediti ovdje i ne činiti ništa osim gledanja kroz teleskop. Zato, ili idem s tobom, ili odlazim svojim putem. U svakom slučaju, idem."

Robie je uzdahnuo i otvorio vrata da je propusti van. „Ali prepusti meni da postavljam pitanja", rekao je.

„Drugo nisam ni mislila", odgovorila je.

Lažljivica, pomislio je Robie.

40. poglavlje

SJEDILI SU U Robiejevu iznajmljenom automobilu i promatrali jednokatnicu njezinih roditelja.

Julie se malo uzvrpoljila i rekla: „Kako će nas ovo ikamo odvesti?"

„Promatramo hoće li se pojaviti netko zanimljiv. Dajem im još pola sata, a onda idemo dalje."

„Ovo je samo zavlačenje, zar ne? Pokušavaš postići da mi sve ovo dosadi, dok ne odustanem i opet se vratim sjediti u stanu. Nije li tako?"

„Jesi li uvijek tako skeptična prema svakome?"

„Prilično, da. Želiš li mi reći da ti nisi skeptičan?"

„U razumnoj mjeri."

„Dovraga, što bi to trebalo značiti?"

„Zaboravi."

Gledao je kroz prozor i promatrao kako se mačka lutalica šulja niz nogostup. Počela je lagana kiša i životinja je ubrzala korak, nestavši u pokrajnjoj uličici.

„Koliko su ti dugo roditelji živjeli ovdje?"

„Oko dvije godine. Dulje nego smo igdje drugdje živjeli."

Pogledao ju je. „Onda, prepričaj mi kratku verziju svoga života."

„Nema se tu puno toga reći."

„Moglo bi pomoći u istrazi."

„Upravo sam se nečega sjetila. Nečega što je moja mama rekla kad je tip s pištoljem bio ondje."

„Čega?"

„Kad je tip krenuo za mnom, moja je mama rekla: ‘Ona ništa ne zna.’ ”

Robie se uspravio u sjedalu i čvršće stegnuo upravljač. „Kako si mi to zaboravila reći?”

„Ne znam. Ali povratak ovamo i pogled na kuću me je na to podsjetio.”

„Rekla je tipu da ti ništa ne znaš”, rekao je Robie. „Što pretpostavlja da tvoja majka *jest* nešto znala. A prije si mi rekla da je tip tvoga tatu pitao što zna.”

„Vidim kamo smjeraš s ovim. Zato netko misli da i ja znam, unatoč onome što je rekla moja majka. Ali ako je tip koji me proganjao poginuo u eksploziji?”

„Nije važno. Mogao je to dojaviti onome za koga je radio.”

„Možda je bio sam.”

„Ne mislim tako.”

„Zašto?”

„Nije bio takav tip. Ja to znam procijeniti. Osim toga, netko je uklonio tijela tvojih roditelja i raznio autobus. A to on nije učinio. Ne bi za to imao vremena ni priliku.”

„Zašto bi uopće raznijeli autobus? Ako su pokušavali ubiti mene, ja više nisam bila u njemu.”

„Ali oni to možda nisu znali. Recimo da je netko ispalio metak u spremnik goriva sa strane suprotne onoj na kojoj su bila vrata. Prozori na autobusu su bili zatamnjeni. Možda nisu znali da smo izišli iz autobusa. Osiguravali su se, za slučaj da tip koji je bio ondje ne uspije obaviti svoju zadaću, što se i dogodilo.”

„Misliš li da još uvijek vjeruju da sam mrtva?”

„Sumnjam u to. Ti ljudi očito imaju mnoge izvore informacija. Moramo pretpostaviti da znaju da si živa.”

Julie je pogledala kroz prozor. „U što su se to moji roditelji mogli upetljati?”

„Pokušajmo otkriti kako su živjeli, pa ćemo vidjeti hoće li štogod iskrsnuti."

„Otkud ćemo početi?"

„Od zalogajnice u kojoj je tvoja majka radila. Uputi me do tamo."

Koristeći Julie kao navigatora, Robie se odvezao do zalogajnice koja se nalazila nedaleko od njezine kuće. Parkirao je Volvo uz nogostup otprilike jedan blok kuća dalje i na suprotnoj strani ulice od one na kojoj se nalazila zalogajnica.

Ugasio je motor. „Oni te tamo poznaju, zar ne?"

„Da, naravno."

„Zato nisam siguran je li pametno da te tamo vide."

„I zato ću samo ostati sama sjediti u automobilu? Nismo se tako dogovorili."

„Plan se razvija ovisno o okolnostima na terenu."

Posegnuo je prema stražnjem sjedalu i dohvatio torbu koju je uzeo iz svoga stana. Iz nje je izvadio dalekozor.

„Plan je sljedeći. Ja ću ići i postaviti nekoliko pitanja. Ti ćeš ostati promatrati. Ako ti se učini da bilo tko na mene obraća previše pozornosti, snimi ga svojom kamerom."

„Kako ćeš u zalogajnici objasniti zašto se raspituješ?"

Opet je posegnuo u svoju torbu i izvadio dva mala radio uređaja, malu slušalicu za uho i naglavne slušalice s mikrofonom. Potonje je pružio njoj."

„Ti si zapovjedni centar. Ako budeš govorila u to, ja ću te moći čuti, ali nitko drugi neće, dobro? I moći ćeš jasno čuti sve s druge strane. Obavijesti me ako budeš smatrala da nešto trebam znati. Dobro?"

Julie se nasmiješila. „Dobro. Ludnica."

Stavio je slušalicu u uho, uključio svoj uređaj i zataknuo ga za pojas, na mjesto skriveno jaknom. Izišao je, a onda se opet nagnuo natrag.

„Ako ti se išta učini neobičnim, ako dobiješ kakav loš predosjećaj, samo reci: ‘Dođi’, i bit ću ovdje za pet sekunda, dobro?”

„Dobro.”

Zatvorio je vrata, ogledao se lijevo i desno i zatim se zaputio prema zalogajnici.

Julie mu je usput dalekozorom pratila svaki korak.

41. poglavlje

ROBIE SE SPUSTIO na slobodnu stolicu i iz pregratka na šanku dohvatio prljavi jelovnik. Konobarica u izlizanoj plavoj odori i ne pretjerano čistoj pregači došla je do njega. Za desno uho joj je bila zataknuta olovka. Imala je oko pedeset, široke bokove i sjedinama prošaranu plavu kosu.

„Čime vas mogu poslužiti?" upitala je.

„Za početak, šalicom crne kave."

„Stiže."

Julie je u Robiejevo uho rekla: „Ime joj je Cheryl Kosmann. Prijateljica moje majke. Dobra je osoba."

Robie je kratko kimnuo glavom da potvrdi kako je čuo.

Cheryl mu je donijela šalicu kave i spustila je pred njega. „Izgledate kao da bi vam dobro došlo malo mesa na tim kostima. Naša mesna štruca je zbilja dobra. Lijepi vam se za rebra. Sam Bog zna da sam je se ja previše najela. Već dvadeset godina nisam vidjela vlastita rebra." Nasmijala se.

„Vi ste Cheryl Kosmann?"

Smijeh joj je zastao u grlu. „Tko želi znati?"

Robie je izvukao svoje akreditacije i pokazao joj najprije značku, a zatim i iskaznicu.

Cheryl se ukrutila. „Jesam li u kakvoj nevolji?"

„Zar biste trebali biti?"

„Ne, osim ako rintanje za sitne novce nije zločin."

„Ne, niste u nevolji, gospođo Kosmann."

„Neka bude samo Cheryl. Znam da je ovo otmjeno mjesto s četiri zvjezdice, ali pokušavamo očuvati neformalan duh."

„Koliko dugo ovdje radite?"

„Predugo. Ravno iz srednje škole došla sam ovamo raditi jedno ljeto i evo me tu i nakon svih tih godina. Ako previše o tome razmišljam, dođe mi da zaplačem. Znam u što sam utrošila cijeli život. U obično sranje."

Robie je izvukao sliku Julie i njezinih roditelja koju je bio uzeo iz njihove kuće.

„Što mi možete reći o tim ljudima?"

Kosmannova je pogledala fotografiju. „Zanimaju vas Gettyjevi? Zašto? Zar su u nevolji?"

„Još jednom, ima li razloga da pomislite da bi trebali biti?"

„Ne, oni su samo dobri ljudi koji su se upetljali u nešto loše i nikako nisu nalazili načina da se iz toga izvuku. Njihova djevojčica je posebna, prava faca. Mislim to u pozitivnom smislu. Ako u životu dobije samo polovičnu šansu, od nje će nešto biti. Pametna je i odrješita. I zbilja ima dobre ocjene u školi. Ozbiljno je tome posvećena. Mnogo je puta dolazila ovamo s gomilom knjiga. Jednom sam joj pokušala pomoći oko nekakvog matematičkog problema. To je bila prava šala. Ja jedva zbrajam brojeve na računima mušterija. Ali Julie je posebna. Volim tu djevojku."

„Ali ona je u udomiteljskoj skrbi."

„Pa, i jest i nije. Sara, to joj je mama, svaki put čini sve što može da je vrati."

„A njezin tata?"

„I Curtis je voli, ali taj je čovjek u neredu. Previše šmrkanja kokaina, ako mene pitate. Nakon nekog vremena, koliko vam mozga ostaje, nije li tako? Čak bi i Einstein bio tupan s toliko bijelog praha u glavi."

„Kad ste bilo koga od njih posljednji put vidjeli?"

Kosmannova je prekrižila ruke na grudima. „Čudno je što me to pitate. Sara je trebala danas raditi, ali se uopće nije

pojavila. Niti je nazvala. A to joj uopće ne sliči, osim ako se nešto nije dogodilo."

„Poput lumperaja, možda?" sugerirao je Robie.

„Ili Curtis nije mogao ustati iz kreveta, pa se morala pozabaviti oko njega. Očekujem da će sutra biti ovdje."

Ne, neće, pomislio je Robie.

U uhu je čuo kako Julie šmrca.

„Prigovara li joj vlasnik zbog toga?"

„Vlasnik je trostruki gubitnik koji je odradio svoj dio s drogom. Razumije taj mentalni sklop. Pušta je da se ponekad izvuče. Ali kada je ovdje, nema bolje radnice od nje."

„Onda, kad je posljednji put bila ovdje?"

„Prekjučer. Jučer je imala slobodan dan. Smjena joj je bila gotova u šest. Dotad je odradila punih dvanaest sati. Biti na nogama cijeli dan doista je prava svinjarija. Curtis je došao da je otprati kući."

„S posla?"

„Tako je, iz skladišta otprilike pet minuta hoda odavde. Često ju je pratio kući. Mislio je da ovdje ulice nisu sigurne, a ponekad je doista tako. Mislila sam da je to baš slatko od njega. Zbilja ju je volio i ona je voljela njega. Nisu posjedovali baš ništa. Živjeli su u pravoj rupi. Bez auta. Bez uštede. Pa, imali su Julie. A to zasigurno jest nešto. Željeli su joj najbolje. Nisu htjeli da završi poput njih. Dali su i posljednji novčić da je upišu u program za darovitu djecu u stvarno dobroj školi. Sara je ovdje cijelo vrijeme radila prekovremeno kako bi joj mogli platiti školovanje. Mnogo smo o tome pričale kad bismo radile u istoj smjeni. I Curtis je radio prekovremeno u skladištu. Bio je narkić, ali mogao je dobro raditi kad je to htio. A za tu djevojčicu je svakako htio."

Robie je u uhu čuo kako Julie glasno i ubrzano diše.

Rukom je posegnuo dolje do uređaja za pojasom i isključio ga.

„Mnogo viđate Julie?" upitao je.

„O, da. Kao što sam rekla, sjedila bi u separeu ili ovdje za šankom i pisala zadaću dok joj mama ne bi odradila smjenu. Onda bi njih troje zajedno pješice odlazili kući."

„Kad nije bila na udomiteljskoj skrbi?"

„Tako je. Znam. Čini se da je više bila na udomiteljskoj skrbi nego što nije."

„Jeste li posljednjih, tjedana primijetili da ovdje često boravi netko koga niste poznavali?"

Kosmannova se namrštila. „Čujte, je li se nešto dogodilo Sari, Curtisu, ili Julie?"

„Došao sam ovamo samo pokupiti neke informacije."

„Na vašoj znački piše da ste iz DCIS-a."

Robieja je to iznenadilo. Većina ljudi obično uopće nije obraćala pozornost na to što piše na znački.

„Znate za tu agenciju?"

„Neki veterani su nam ovdje stalni gosti. Jedan od njih je radio u DCIS-u, zato poznajem taj znak. Ali kakve to veze ima s Gettyjevima? Ni Curtis ni Sara nisu radili u državnoj službi, barem koliko ja znam."

„Ponavljam, samo prikupljam informacije. Je li se netko od njih dvoje činio živčanim ili zabrinutim kad ste ih u posljednje vrijeme viđali?"

„Nešto im se dogodilo, zar ne?" Kosmannova je izgledala kao da bi svakoga časa mogla zaplakati. Nekoliko gostiju za ostalim stolovima počelo je pogledavati prema njima.

„Cheryl, ovdje sam samo da bih obavljao svoj posao. I ako ne želite odgovarati na moja pitanja, to je u redu. Ili to možemo obaviti neki drugi put."

„Ne, ne, u redu je.” Obrisala je oči salvetom i pribrala se. „Ali mislim da ću i ja popiti malo kave, da smirim živce.”

Pričekao je dok je ona sebi dolijevala kavu i dok se nije vratila da opet stane pred njega.

„Živčani ili zabrinuti?” podsjetio ju je.

„Sada kad to spominjete, da. Barem Sara. Za Curtisa ne znam. On je uvijek živčan i cijelo vrijeme izgleda kao da je spreman iskočiti iz kože. Ali to samo droga iz njega govori.”

„Jeste li ikad pitali Saru što je muči?”

„Ne, nikad. Pretpostavljala sam da je u pitanju Curtis ili možda to što će opet izgubiti Julie zbog odlaska na udomiteljsku skrb. A ja joj po pitanju toga nisam mogla nikako pomoći.”

„Je li spominjala neka imena? Primala nekakve naizgled čudne telefonske pozive?”

„Ne.”

„Je li se posljednjeg dana kad je bila ovdje dogodilo nešto neobično?”

„Ne, ali večer prije toga bili su ovdje na večeri s nekim prijateljima.”

„Kakvim prijateljima?”

„Činilo se bliskim. Zauzeli su onaj tamo separe. Sara nije radila, ali je svoj objed dobila besplatno, kao i popust za ostale. Kad nemaš novca, svaka je sitnica od pomoći.”

„Jeste li ih poznavali?”

„Još jedan bračni par. Leo i Ida Broome.”

Robie je otpio gutljaj kave, a onda to zapisao.

„Pričajte mi o njima.”

Ušlo je još mušterija i Robie je pričekao dok ih Cheryl nije posjela u njihov separe i uzela im narudžbu pića. Nakon što ih je poslužila i uzela narudžbu za jelo, vratila se do Robieja. On je odmjerio pridošlice i nije na njima uočio ništa

prijeteće. Dok je Cheryl obavljala svoj posao, opet je uključio svoj uređaj i odmah začuo Juliein glas.

„Nemoj to više isključivati. Neću se rasplakati. Dobro?"

Jedva primjetno je kimnuo glavom.

Cheryl je rekla: „Oprostite zbog ovoga."

„Nema problema. Razgovarali smo o Boomeovima."

„Zapravo vam i nemam puno toga reći. Oni su u kasnim četrdesetima, fin par. Mislim da Ida radi u frizerskom salonu. A Lee radi u nekoj državnoj službi, ne znam točno što. Ne znam kako su se upoznali. Možda su zajedno bili u programu rehabilitacije. Tko zna? Poznajem ih samo po tome što povremeno dolaze ovamo jesti sa Sarom i Curtisom."

„Imate li njihovu adresu ili broj telefona?"

„Ne."

Julie mu je u uho rekla: „Imam ja."

Robie je rekao: „Cheryl, jeste li te večeri kad su zajedno bili ovdje primijetili išta neobično?"

„Pa, ja sam ih poslužila. Te sam noći radila noćnu smjenu. Uspjela sam čuti samo dijelove razgovora. Ništa uistinu bitno, ali svi su izgledali..."

Robie je strpljivo čekao dok nije pronašla prave riječi.

„Pa, svi su izgledali kao da su ugledali duha."

„A vi ih niste pitali što ih to muči?"

„Ne. Samo sam pretpostavila da su u pitanju ili droga, ili ponovni odlazak Julie na udomiteljsku skrb, ili nešto povezano s Boomeovima. Čujte, ja sam konobarica u bijednoj zalogajnici, dobro? Ako ljudi žele govoriti, ja slušam, ali ne guram nos u stvari koje me se ne tiču. Imam dovoljno vlastitih problema. Ako me to čini lošom osobom, tada sam loša osoba."

„Vi niste loša osoba, Cheryl", rekao je Robie. Ali zapravo je razmišljao o nečemu drugom. „Hoćete li uskoro na slobodne dane?"

Očito ju je njegovo pitanje iznenadilo. „Ostao mi je još tjedan godišnjeg odmora."

„Imate li rođaka izvan grada?"

„U Tallahasseeu."

„Na vašem mjestu, ja bih pošao posjetiti porodicu u Tallahassee."

Kosmannova se zagledala u Robieja kad je shvatila što joj je Robie želio reći.

„Zar vi, zar mislite da sam i ja..."

„Samo pođite na odmor, Cheryl. Pođite odmah."

Robie je na šank stavio dvadeset dolara za kavu, ustao i izišao van.

42. poglavlje

ROBIE SE VRATIO u automobil i skinuo slušalicu i uređaj, pa ih bacio u pretinac između sjedišta. Pogledao je u Julie, koja je zurila ravno preda se.

„Jesi li dobro?”

„Dobro sam.” Gledala je preko puta u zalogajnicu. „To mi je mjesto gotovo više bilo dom od mojeg pravog doma. Zasigurno više od bilo koje udomiteljske kuće.”

„Mogu to vidjeti”, odgovorio je Robie.

„Voljela sam ondje pisati domaće zadaće. Mama bi mi donijela pitu i dopuštala mi da pijem crnu kavu. Osjećala sam se uistinu odraslom.”

„Pretpostavljam da ti je bilo lijepo boraviti uz nju.”

„Voljela sam je gledati kako radi. Bila je dobra u tome. Žonglirala je svim tim narudžbama. I nikad ništa nije zapisivala. Imala je izvrsno pamćenje.”

„Možda je pamet kod vas genetska stvar.”

„Možda.”

„One noći kad su ti roditelji stradali, napustili su zalogajnicu oko šest. Ali u svoju su kuću došli tek satima kasnije, s onim revolverašem. Pitam se gdje su bili u međuvremenu?”

„Ne znam.”

„Dobro, a što je s Broomeovima?”

„Žive u stambenoj zgradi na sjeveroistoku.

Robie je pokrenuo automobil. „Što mi možeš reći o njima?”

Prije nego je dospjela odgovoriti, zazvonio je Robiejev mobitel. Prislonio ga je uz uho. „Robie.”

„Dovraga, gdje ste?”

Bila je to Vanceova.

„Kopam po nečemu, kao što sam rekao.”

„Morate doći ovamo.”

„Što se događa?” upitao je.

„Prije svega, novinari mi vise na leđima. Drugo, gradska policijska uprava, združeni antiteroristički tim i Domovinska sigurnost pokušavaju mi reći kako ću voditi istragu. Treće, jednostavno sam bijesna.”

„Dobro. Dajte mi sat vremena i bit ću tamo.”

„Zar je to doista najbolje što možete učiniti?”

„Doista je tako.”

Prekinuo je vezu i skrenuo lijevo, zaputivši se prema postaji Union. Odjednom je skrenuo prema nogostupu, parkirao, i odvezao sigurnosni pojas.

„Što to činiš?” upitala je Julie.

„Daj mi jednu minutu.”

Robie je izišao iz auta i zalupio vratima za sobom. Uputio je telefonski poziv.

Javio se ured Plavog Čovjeka. Proslijedili su poziv ravno do njega.

Prepričao mu je ono što mu je Vanceova upravo bila rekla. „Mogli biste povući neke veze u Domovinskoj sigurnosti, združenoj terorističkoj postrojbi i washingtonskoj policiji da joj se skinu s vrata”, rekao je. „Inače bi se ovo vrlo brzo moglo dodatno komplicirati.”

„Smatrajte to obavljenim”, rekao je Plavi Čovjek.

Robie se vratio natrag u auto i upalio motor.

„Strogo povjerljive stvari?” rekla je Julie, uputivši mu neprijateljski pogled.

„Ne, samo sam provjeravao je li mi kemijska čistionica sredila odjeću.”

„Dakle, ipak si spavao s njome?” upitala je Julie.

Robie je gledao ravno preda se. „Već sam ti rekao. Nisam! Niti je tvoj posao petljati se u to s kime ja spavam."

„Pa, ona se želi seksati s tobom."

Ošinuo ju je pogledom. „Dovraga, otkud ti to?"

„Sada je bijesna na tebe. Čula sam joj glas preko mobitela. Ne bi bila tako uznemirena da joj nije stalo do tebe."

„Ona je FBI. Vjerojatno je mecima izbušila gomilu tipova koji su joj zadavali nevolje."

„Možda, ali ovo je drukčije. Jednostavno to osjećam. To su ženske stvari. Muškarci to ne bi razumjeli."

„Tebi je četrnaest. Ne bi ti trebale biti poznate ženske stvari."

„Wille, u kojem ti to stoljeću živiš? Pet cura iz moje stare škole su trudne. A nijedna od njih nije starija od mene."

„Valjda sam samo staromodan."

„Ponekad poželim da i ja mogu biti staromodna. Ali to nije svijet u kojem ja živim."

„Onda, Broomeovi?" opet je upitao Robie.

„Moji su ih roditelji poznavali godinama. Kao što je Cheryl rekla, Ida radi u frizerskom salonu. Odlazila sam s mamom onamo. Ida bi me besplatno ošišala, a moja mama bi za nju nešto ispekla. Moja mama je dobra kuharica." Zastala je. „*Bila* je dobra kuharica."

„A njezin muž?" brzo je rekao Robie, nadajući se da će joj skrenuti misli. „Cheryl je rekla da je imao nekakav posao u državnoj upravi."

„Oko toga nisam sigurna", odgovorila je Julie.

„U vezi s njima nije bilo ničega neobičnog?"

„Meni su se činili prilično normalnima, ali nisam ih tako dobro poznavala."

„Tada ćemo ih valjda jednostavno morati same pitati.” *Ako su još uvijek živi*, pomislio je. „Kako su upoznali tvoje roditelje.”

„Mislim da je gospodin Broome bio tatin prijatelj. Nisam sigurna kakva je to zapravo veza bila.”

„Misliš li da bi mogli imati nešto s onim što se dogodilo tvojim roditeljima?”

„Ne bih rekla. Mislim, ona radi u frizerskom salonu, a jedu u jeftinim zalogajnicama. Ne sliče mi baš na međunarodne špijune ili tako nešto.”

„Koliko ti znaš.”

„Šališ se?”

„Špijuni obično ne izgledaju kao špijuni. U tome bi i trebao biti štos.”

„Ti izgledaš poput špijuna.”

„To je dobro, jer nisam.”

„Barem tako kažeš.”

Nekoliko sekunda su se vozili u tišini.

„Onda, spavaš li s njome?” ponovila je pitanje.

„Dovraga, zašto te je to briga?”

„Samo sam prirodno znatiželjna.”

„Da, to sam shvatio. Ali čak i da spavam s njome, ne bih ti to rekao.”

„Zašto?”

„To se naziva džentlmenskim manirama.”

„Sada mi doista čudno zvučiš.”

„U usporedbi s tobom, ja sam pravo nevinašce”, uzvratio je Robie.

43. poglavlje

STAMBENA JE ZGRADA bila izgrađena šezdesetih godina, ali je nedavno bila obnovljena. Robie je to mogao vidjeti po novoj nadstrešnici sprijeda, očišćenim opekama na fasadi i svježe obojanoj drvenariji. Dok ju je s Julie promatrao iz automobila, neki je čovjek otvorio vrata dotaknuvši plastičnom magnetskom karticom elektronički uređaj ugrađen do ulaznih vrata. Vrata su se otvorila i on je ušao unutra. Vrata su se za njim automatski zatvorila.

Julie je pogledala u Robieja.

„Što sad?"

„Znaš li broj stana?"

„Ne, samo sam jednom prošla ovuda s mamom. Rekla mi je da Broomeovi žive ovdje. Nikad nisam bila u njihovu stanu.

„Dobro. Daj mi jednu sekundu."

Izišao je iz automobila i požurio preko ceste da izbjegne neki jureći automobil. Zagledao se u ploču interfona postavljenu do vrata i pritisnuo tipku.

Začuo se glas: „Da?"

„Došao sam u posjet Leu i Idi Broome."

„Pričekajte."

Otprilike dvadeset sekunda kasnije, glas se opet javio. „Nazvao sam u njihov stan. Nitko se ne javlja."

„Jeste li sigurni da ste nazvali točan stan? Broj 305?"

„Ne, broj je 410."

„Oh, u redu, hvala."

Robie se osvrnuo uokolo da provjeri ima li nadzornih kamera, ali nije primijetio nijednu.

U susret mu je dolazio jedan par. Stariji ljudi. Žena je na glavi nosila maramu i oslanjala se na štap. Muškarac je hodao uz nju manirom šetača koji na vrhovima štapova za šetanje ima postavljene teniske loptice.

Robie je promatrao kako žena izvlači plastičnu karticu.

„Treba li vam pomoć, gospođo?"

Žena ga je sumnjičavo pogledala. „Ne, i sami se dobro snalazimo."

„U redu." Robie je ustuknuo korak, čekajući da ona karticom otvori vrata.

Ona je zastala i zagledala se u njega. „Mogu li ja vama pomoći mladiću?"

Robie je upravo krenuo nešto reći kad je začo njezin glas.

„Tata, rekla sam ti da me čekaš"

Robie se okrenuo i vidio Julie kako mu trči ususret. Preko ramena je prebacila svoj ruksak. Pogledala je stariji par i nasmiješla se.

„Zdravo, ja sam Julie. Žvite li u ovoj zgradi? Moj tata i ja razmišjamo o tome da se ovamo uselimo. Došli smo vidjeti jedan stan. Moja mama bi nas trebala čekati ovdje." Okrenula se Robieju.

„Ali nazvala je i rekla da će kasniti. A kod nje je ključ koji joj je dao čvjek iz agencije za iznajmljivanje. Morat ćmo pričekati vani." Opet je pogledala par. „Ovo će biti prvi put da imam vlastitu spavaonicu. Obećao si mi to, tata, zar ne?"

Robie je kimnuo glavom. „Sve za moju djevojčicu."

Starac se nasmiješo. „Dobro je što ćemo ovdje dobiti malo mlade krvi. Ja se osjećam starim."

„Ti *jesi* star", rekla je žena. „Doista star." Ljubazno je pogledala Julie. „Otkud se doseljujete, dušo?"

„Iz Jerseya", spremno je rekla Julie. „Čula sam da je ovdje toplije."

„Iz kojeg dijela Jerseya?" upitala je žena. „I mi smo odande."

„Iz Waynea", rekla je Julie. „Ondje je lijepo, ali moj je tata dobio premještaj."

„U Wayneu je vrlo lijepo", rekla je žena.

Julie je pogledala Robieja. „Mama je rekla oko četrdeset pet minuta. Zapela je u prometu."

„U ovom kraju svi zapinju u prometu", rekao je starac. „Kvragu, u ovom gradu možeš biti pješak, pa opet zapeti u prometu."

„Dođite, mi ćemo vas pustiti unutra", rekla je žena. „Nema smisla da toliko stojite ovdje."

Robie je uzeo ženinu torbu s namirnicama i odvezli su se dizalom do šestog kata, gdje su se rastali od starog para. Žena je Julie dala keks iz torbe i uštipnula je za obraz.

„Izgledaš baš poput moje praunuke. Nadam se da ćemo se puno viđati, ako se uselite ovamo."

Robie i Julie su se dizalom vratili do četvrtog kata i tu izišli.

„Dobro si ono obavila", rekao je Robie. „Ipak, mogli su te uhvatiti u laži, s obzirom da su i oni iz Jerseya."

„Bila sam u Wayneu. Prvo pravilo, nemoj nikad govoriti da si iz mjesta u kojem nikad nisi bio."

„Dobro pravilo."

Pronašli su stan broj 410. Nalazio se u dnu hodnika i na suprotnoj strani nije bilo vrata koja bi izravno gledala na njega. Robie je provjerio ima li u hodniku nadzornih kamera, ali nije pronašao nijednu. Triput je pokucao na vrata stana 410, ali nije bilo nikakvog odgovora.

„Okreni se prema hodniku", rekao je Julie.

„Namjeravaš provaliti unutra?"

„Samo se okreni."

Robieju je trebalo svega pet sekunda. Brava na vratima nije bila posebno zahtjevna. Samo jedan tanak komad metala je obavio posao za koji bi inače bila potrebna barem dva.

Ušli su unutra i on je za njima zatvorio vrata.

„Pretpostavljam da nas ovo čini kriminalcima."

„Moglo bi."

Stan je mirisao na prženu hranu. Bio je skromno namješten, s tek nekoliko prostorija, i bio je prazan. Zastali su nasred dnevnog boravka. Robie je razgledao uokolo.

„Malo je previše čisto, ne čini li ti se?" rekao je.

„Možda su oni uredan svijet."

Odmahnuo je glavom. „Ovo je mjesto detaljno počišćeno."

Julie ga je pogledala. „Što misliš reći?"

„Ne znam je li se nešto dogodilo Broomeovima, Julie. Možda je s njima sve u redu. Ali netko je počistio ovaj stan i taj koji je to obavio znao je što čini."

Julie se osvrnula oko sebe. „Trebamo li potražiti otiske ili nešto slično?"

„Gubitak vremena. Trebamo pronaći čime se Leo Broome bavio."

„Možemo poći do frizerskog salona i raspitati se."

„Imam bolju zamisao. *Ti* možeš poći do frizerskog salona i raspitati se. Ne želim nikome davati do znanja što činimo. Ljudi će manje sumnjati u dijete."

„Ja nisam dijete. Praktički sam dovoljno stara da bih mogla voziti."

„Ali prema tebi će biti otvoreni. Tamo te poznaju, zar ne?"

„Da. Puno puta sam bila ondje."

Napustili su zgradu i u Volvu se odvezli dalje.

„Ti misliš da su Broomeovi mrtvi, zar ne?" upitala je.

„S obzirom na ono što se dogodilo tvojim roditeljima i na stanje stana Broomeovih, da, mislim da su vjerojatno mrtvi. Ali opet, ako je Ida Broome u frizerskom salonu, to će dokazati da sam u krivu."

„Nadam se da si u krivu, Wille."

„I ja."

44. poglavlje

DOK JE ROBIE čekao uz auto, Julie je ušla u frizerski salon. Bio je prepun mušterija i ona je pogledom brzo prešla prostoriju, provjeravajući koje frizerke danas rade.

Ide Broome nije bilo među njima.

Dok je prilazila recepciji, pluća su joj ispunili mirisi preparata za kosu i otopina za ondulaciju. Prostoriju je ispunjavao i neprestani žamor, dok su frizerke i njihove mušterije prepričavale najnovije glasine.

„Julie, zar ne?"‘ rekla je mlada žena na recepciji. Naizgled je bila studentske dobi. Nosila je crne hlače i kratak top koji je razotkrivao cvijet tetoviran iznad lijeve dojke. Razumljivo, frizura joj je bila po posljednjoj modi.

„Aha. Je li Ida danas ovdje? Nadala sam se da će mi podrezati šiške."

Julie se u sebi molila da je Ida negdje straga, ili je možda uzela stanku kako bi u uličici iza salona popušila cigaretu. „Trebala je doći u deset, ali uopće se nije pojavila. Nazvala sam je u stan, ali nitko se nije odazvao. Zbilja nas je dovela u nevolje. Ima za danas dogovoreno sedam šišanja, dvije trajne i jedno bojanje kose. Njezine mušterije nisu bile presretne kad sam ih nazvala da otkažem termin."

„Pitam se što se dogodilo?" rekla je Julie.

„Možda joj je iskrsnulo nešto hitno."

„Možda jest", polako je rekla Julie.

„Možda uspijem nagovoriti Mariju da ti podreže šiške. Ima slobodan termin nakon što završi s onom gospođom."

„To bi bilo izvrsno."

Maria je bila Latinoamerikanka u srednjim dvadesetima, kratke tamne kose podrezane u preciznoj liniji tako da joj je okruživala lice. Pozdravila je Julie širokim osmijehom koji joj je razotkrio bijele zube.

„Ma vidi ti cure. Trebaš podrezati šiške, ha?"

„Kako si znala?"

„Ja sam profesionalka, u redu?"

Frizerka do nje zakikotala se, nastavljajući šišati prorijeđenu kosu nekog mladića.

„Danas nema škole?" upitala je Maria.

„Zbor nastavnika."

„Kako ti je mama?"

Julie nije ni trepnula. Očekivala je to pitanje.

„Dobro je."

Julie se smjestila u sjedalicu i Maria je preko nje prebacila crni prekrivač i učvrstila joj ga oko vrata.

Maria je rekla: „Znaš, izgledala bi veoma lijepo s, recimo, frizurom Zooey Deschanel. S naočalama to izgleda tako šik."

„Ja imam savršen vid", rekla je Julie.

„To nije bitno. Bitan je izgled."

„Jesi li vidjela Idu u posljednje vrijeme? Djevojka na recepciji rekla mi je da danas nije došla."

„Znam. To me je iznenadilo. Ona nikad ne izostaje s posla, a danas ima pun raspored. Šef je bijesan. Ekonomija je još uvijek u banani i svaki je dolar važan."

„Čini se da danas posao dobro ide.

„Da, ali nije ovako svakoga dana."

Julie je rekla: „*Apreciar todo lo bueno que viene su manera.*"

Maria se nasmijala i lagano škarama kucnula Julie po glavi. „Znaš da ja ne govorim španjolski."

„Pitam se gdje je Ida?" upitala je Julie.

„Ne znam. Prekjučer mi je nekako smiješno izgledala."

„Smiješno *ha-ha* ili smiješno čudno?"

„Definitivno čudno. Uprskala je jednoj ženi trajnu, a zatim drugoj mušteriji skratila kosu za pet centimetara, umjesto za dva i pol, koliko je ova željela. Možeš zamisliti kako je poludjela. Znaš kakve smo mi žene kad je u pitanju kosa. To je poput religije. To i cipele."

„Jesi li je pitala što joj je?"

„Da, ali mi nije htjela puno toga reći. Samo da to ima nekakve veze s Leom."

„S njezinim mužem? Je li izgubio posao, ili nešto slično?"

„Sumnjam u to. On radi za vladu. Takvi ne gube posao."

„Ne znam je li baš tako. Mnoge vladine institucije ovih dana smanjuju broj zaposlenih."

„Pa, kako bilo, ne vjerujem da je Leo dobio pedalu."

„Što on zapravo radi?"

„Nešto za vladu, kao što sam rekla."

„Da, ali što? I za koju vladu? Onu distrikta? Saveznu?"

„Dakle, nisi li danas ponešto previše radoznala?"

„Samo obična znatiželja. Svi mi tinejdžeri smo takvi."

„Baš. Mojoj mlađoj sestri je sedamnaest i uopće ne brine za bilo što ili bilo koga, osim za samu sebe."

„Ja sam jedinica. Mi smo obično više sklone promatranju onoga što se oko nas zbiva."

„Pa, nisam sigurna gdje Leo radi. Ali Ida mi je jednom rekla da obavlja neki jako važan posao. Negdje dolje, na Capitol Hillu."

„Tada možda radi za saveznu vladu."

„Možda je tako."

„Znači, Ida ni jučer nije bila ovdje?"

„Ne, ali to je u redu. Imala je slobodan dan. Ali danas je posve druga priča."

Maria je cijelo to vrijeme radila i na kraju rekla: „Dobro, obavile smo to i izgledaš super. Ali razmisli o onim naočalama, dobro?”

Maria je uklonila ogrtač i Julie je izvukla nešto novca. Maria je samo odmahnula rukom.

„Ne, ovoga puta ja častim.”

„Ali trebala bih ti platiti.”

„Znaš što, kad drugi put dođeš, možeš me malo poučavati španjolski. Moja me majka doista gnjavi da ga naučim.”

Julie se nasmiješila. „Dogovoreno.”

45. poglavlje

ROBIE NIJE CIJELO vrijeme ostao sjediti u Volvu dok ju je čekao. Lutao je uokolo. I promatrao. Znao je da tamo negdje postoje neke oči. Samo je želio on pronaći njih, prije nego što one pronađu njega.

A imao je i o dosta toga razmisliti.

Radio je na dva slučaja istodobno.

Jane Wind je bila mrtva, zajedno sa svojim malim sinom. Radila je u Ministarstvu obrane. Putovala je u Irak i Afganistan i vjerojatno u druge vruće zone. Robiejev voditelj je bio izopćenik i zapovjedio je Robieju da je ubije. Sada je taj voditelj nestao, a Robie je istraživao ubojstva koja su se dogodila u njegovoj prisutnosti. Nicole Vance je bila bistra i Robie je morao biti posebno pažljiv da se u njezinoj blizini o nečemu ne izlane. Rick Wind je pronađen odrezanog jezika i obješen naglavce u svojoj zalagaonici. Ni tu nije bilo nikakvih tragova.

A k tome je imao i Julie Getty. Roditelji ubijeni, a mjesto zločina stručno počišćeno. I ubojica iz autobusa, da dovrši posao. Autobus leti u zrak. Robiejev je pištolj pronađen na mjestu eksplozije, zbog čega su federalci vjerovali da su slučajevi povezani. A nestao je i tip koji ih je napao u onoj uličici. I stan Broomeovih je bio počišćen, a Robie nije znao gdje se oni nalaze. Ili jesu li još uopće živi.

Bacio je pogled prema salonu i kroz izlog vidio kako se Julie sprema izići. Da se bavio klađenjem, okladio bi se da Ide Broome tamo nije bilo.

Susreo se s njome kod auta i oboje su ušli.

„Pričaj mi”, rekao je.

Julie mu je nekoliko minuta prepričavala što je doznala.

„Dakle, još uvijek ne znamo kojim se poslom Leo bavi", rekao je Robie.

„Zar to ne možeš otkriti u nekoj od vladinih baza podataka?"

„Vjerojatno mogu. Provjerit ću ga."

„Broomeovi su vjerojatno mrtvi", rekla je ona.

„Ili se negdje skrivaju", rekao je Robie. „U najboljem slučaju."

„Ako gospodin Broome radi neki važan posao za vladu, ne misliš li da bi on mogao biti ključ svega?"

„Zasigurno postoji i ta mogućnost."

„Ali zašto bi u to uvlačio moje roditelje?"

„Bili su prijatelji. Susretali su se na zajedničkim objedima. Možda mu je nešto izletjelo."

„Izvrsno", rekla je pomalo drhtavim glasom. „Moji su roditelji možda ubijeni zato što su s tipom pojeli mesnu štrucu?"

„Događale su se i čudnije stvari."

„Što sada?" upitala je.

„Vratit ću te natrag u stan. Moram ići dalje."

„Tako je. Da se nađeš sa specijalnom super agenticom Vance.

„Samo specijalna agentica Vance."

„Ali ona jest bila super, zar ne?"

„Nikako to ne ostavljaš na miru, je li?"

„Znači li ovo da se vraćam u stan i umirem od dosade?"

„Zar ne moraš napisati domaću zadaću?"

„S istrage umorstva se prebaciti na diferencijalni račun, baš strašna stvar."

„Tek ti je četrnaest, a već se baviš diferencijalnim računom?"

„V i T program, Wille, kao što sam rekla. Zapravo matematiku i ne volim previše. Ali dobra sam u njoj."

„Obrazovanje je ključ uspjeha."

„Zvučiš poput nečijeg djeda."

„Ne slažeš se sa mnom?"

„Ja samo živim dan za danom."

„To nije loša filozofija."

„Roditelji mojih školskih drugova već su za njih isplanirali cijele njihove živote. Vrhunski koledži. Vrhunski diplomski programi. Wall Street, medicinski fakulteti, odvjetničke tvrtke. Sljedeći Steve Jobs, sljedeći Warren Buffett. Dođe mi da povratim."

„U napredovanju nema ničega lošeg."

„Misliš, nema ničega lošeg u zarađivanju što je više moguće novca na račun sviju ostalih? Na ovom planetu ima sedam milijarda ljudi i previše njih živi u siromaštvu. Smišljanje algoritma za zgrtanje bogatstva na Wall Streetu i usputno jačanje ekonomije, što zauzvrat rađa mnoštvo siromašnih ljudi, nije baš moj izbor karijere."

„Onda radi nešto drugo. Nešto čime ćeš ljudima pomagati."

Pogledala ga je postrance. „Misliš, poput tebe?"

On je pogledao na drugu stranu.

Ne, ne poput mene, pomislio je.

46. poglavlje

NAKON ŠTO JE ostavio Julie, Robie se probijao kroz promet dok otprilike dvadeset pet minuta kasnije nije došao do Donnelly'sa. Tijela više nije bilo, ali ulica je bila prepuna policijskih automobila, kombija forenzičara i Biroovih limuzina. Nasred nogostupa bilo je nasađeno FBI-evo zapovjedno mjesto koje su ondje vjerojatno uspostavili prethodne noći. S druge strane drvene policijske ograde natiskala se vojska izvjestitelja. Iza novinara niz ulicu su se nanizali televizijski kombiji sa satelitskim antenama usmjerenim u nebo. Robie je mahnuo svojom značkom, nakon čega su ga propustili kroz ogradu dok su mu novinari s iznimno kratkim rokovima za obavljanje svoje zadaće i obvezom služenja beskrajnom ciklusu vijesti na sav glas dovikivali pitanja.

Vanceova ga je dočela ispred zapovjednog mjesta. Činila se zabrinutom i uznemirenom. Dok se osvrtao uokolo i promatrao kako Prvi amandman ravno u glavu udara pravo vlade da razriješi ubojstvo nekoliko svojih građana, Robie je nije mogao za to kriviti.

„Je li sve pod kontrolom?" upitao je.

„Nemoj me tjerati da te ustrijelim."

Pošao je za njom u Donnelly's, gdje su savezni tehničari i agenti FBI-a u plavim vjetrovkama naporno obrađivali poprište zločina. Po cijelom su mjestu bile razmještene oznake, pokazujući mjesta na kojima su se nalazile žrtve. Komadi plastike u različitim bojama i s brojevima na sebi činili su se posve neprimjerenim da bi simbolizirali smrt ili ranjavanje ljudskog bića.

„Što je novoga?" upitao je Robie.

„Sinoć su u bolnici umrle još dvije žrtve", namršteno je rekla. „To znači da je ukupan broj mrtvih šest. I postoje izgledi da ih izgubimo još."

„Rekla si da te gnjave Domovinska sigurnost i lokalna policija?"

„Zapravo, to se sada posve stišalo. Pokupili su svoje šatore i otišli kući."

„To je dobro znati."

Oštro ga je pogledala. „Jesi li ti imao išta s time?"

On je podigao ruke. „Nemam ja takvu moć. Ako FBI ne može pomaknuti planinu, nemoj očekivati da to učini mali DCIS."

„Baš", rekla je, izgledajući neuvjerena.

„Ima li tragova?"

„Crni terenac je pronađen napušten otprilike milju odavde. Na sebi je imao tragove metaka. Imao si pravo, bio je teško oklopljen."

„Tko mu je vlasnik?"

„Vlada Sjedinjenih Država."

Dakle, imao sam pravo, pomislio je Robie. *A Plavi Čovjek je bio u krivu.* Od toga se nije osjećao ništa bolje. Zapravo, osjećao se još gore.

„Koji dio?"

„Tajna služba."

Robie se blijedo zagledao u nju.

„Nestao je iz jedne od njihovih garaža."

„Kako? Ta su mjesta neprestano pod nadzorom."

„Upravo to istražujemo."

„Nije dobro ako i ondje imaju nekoga unutra. Oni štite predsjednika."

„Hvala, Robie, nisam o tome pojma imala", prasnula je.

„Što kaže Tajna služba?" upitao je, ne obazirući se na ton njezina glasa.

„Zabrinuti su. I još su više podigli stupanj sigurnosti."

„Ima li još nešto?"

„Čahure iz MP-5 su rasute po cijeloj ulici. Nadam se da ćemo pronaći pušku koja im odgovara."

„Nitko ništa ne govori? Nema lica?"

„Cijelu noć i dan smo obilazili područje. Dosad još ništa."

„Jesmo li sigurni da smo mi bili mete? Možda netko iz restorana ili na ulici?"

„U to nismo sigurni. Profiliramo sve žrtve i sve osobe koje su sinoć bile u restoranu. Možda budemo imali sreće i netko nam od njih ponudi motiv za ovakvo krvoproliće."

„Ali ako *jesmo* bili meta?" rekao je Robie. Pomislio je: *Ako sam* ja *bio meta.*

Vanceova je odmahnula glavom. „Zašto bi gubili vrijeme uklanjajući nas? Samo zato jer smo istraživali eksploziju autobusa ili ubojstvo Jane Wind? Ako nas ubiju, drugi će istražitelji preuzeti naš posao i istraga se nastavlja. I, kao što si prije rekao, ubojstvo federalaca donosi gomilu novih nevolja. Ja to jednostavno ne shvaćam."

„Ima li štogod novoga o Ricku Windu?"

„Danas bismo o tome trebali dobiti izvještaj. Zatražila sam da ubrzaju s rezultatima."

„Autobus?"

„Upravo pregledavaju tijela – ili, bolje rečeno, dijelove tijela. To će potrajati neko vrijeme. Ostatke autobusa prevozimo do FBI-eve forenzičke ustanove. Pročešljat ćemo ih da vidimo možemo li pronaći uzrok eksplozije. Zatražili smo suradnju Biroa za oružje i eksplozive. Ti su momci najbolji. Obično mogu pronaći izvor detonacije. Ali to će potrajati."

Robie je pročistio grlo i postavio pitanje koje mu je sada već predugo vremena stvaralo mučninu. „Ima li na tom području nadzornih kamera? Možda one pokažu što se dogodilo. I skrate muke tvojim momcima."

„Ima ih nekoliko. Upravo prikupljamo snimke. Ne znam što će one pokazati, ali možda nam pruže nešto otkud možemo krenuti."

„Gdje ih prikupljate", upitao je.

„U pokretno zapovjedno mjesto tamo vani. Trebali bismo ih sve imati danas popodne ili večeras. Željeli smo se osigurati da ćemo ih sve prikupiti. Jedna za koju znam nalazi se na bankomatu, a druga je postavljena na ugao kuće, ali njezino vidno polje može biti zaklonjeno. Ali rečeno mi je da ih ima još."

Robie je kimnuo glavom, razmišljajući kako reći ono što mu je bilo na umu. „Znam da tehnički nisam raspoređen na slučaj autobusa, ali kako se čini da bi ta dva slučaja mogla biti povezana, imaš li što protiv da i ja pregledam te snimke?"

Kratko je o tome razmišljala. „Još jedan par očiju uvijek dobro dođe."

Vanceova je potpisala neke dokumente koje joj je dodao njezin tehničar, dok je Robie kroz izlog promatrao prijenosni zapovjedni centar.

Ako se ja pojavim na nekoj od tih snimaka? Ili Julie?

„Plaćam piće za tvoje misli."

Okrenuo se i vidio da ga Vanceova promatra.

„Onda, što mogu učiniti da ti pomognem?" rekao je, ne obaziruć se na njezino pitanje.

„Možeš malo promozgati o svemu ovome. I možemo istražiti nekoliko tragova."

„Koje to?"

„Na primjer, posao Windove u DCIS-u. Naravno, ti si u jedinstvenom položaju da to obaviš. A tu je i njezin muž. Je li nešto povezano s njome uzrokovalo njegovu smrt?"

„Po stanju tijela, on je ubijen prije nje."

„Što me dovodi do uvjerenja da pravi razlog može biti Rick Wind", rekla je Vanceova. „Znaš li još štogod o njemu?"

„Za vrijeme službe bio je na zadatku i u Iraku i u Afganistanu", rekao je Robie.

„Kao i svi ostali koji su posljednjih deset godina nosili odoru."

„Očito je iz vojske izišao s čistim dosjeom. Njegova je žena, radeći za DCIS, također nekoliko puta bila u Iraku i Afganistanu."

„U isto vrijeme kad i njezin suprug?"

„Ne, kasnije."

„Rekao si da je Wind iz vojske izišao čist, ali može li tu biti još nečega? Koliko je dugo boravio na Bliskom istoku? Je li bio ranjavan ili zarobljavan? Ili je promijenio uvjerenja?"

„Želiš znati je li promijenio stranu? Postao neprijatelj vlastite zemlje?"

„Da, to bili voljela znati."

„Na to ti ne mogu odgovoriti."

„Ne možeš, ili nećeš?"

„Ne znam odgovor."

„Odrezali su mu jezik."

„Bio sam tamo, agentice Vance."

„Sinoć sam malo istraživala na računalu."

„To može biti opasno."

„I poslala sam poruke nekim od naših stručnjaka za Bliski istok. Islamski fundamentalisti ponekad znaju odrezati jezik ljudima za koje vjeruju da su ih izdali."

„Da, znaju."

„To bi i ovdje mogao biti slučaj."

„Moramo znati puno više prije nego budemo u stanju potvrditi nešto takvo."

„Odrezani jezici, raznesen autobus. To počinje sličiti međunarodnom terorizmu, Robie."

„Zašto autobus?"

„Masovne žrtve. Unosi nemir u zemlju."

„Možda."

„Rick Wind je na neki način bio umiješan. Pokolebao se. A oni su se za njega pobrinuli. Zatim su mu ubili ženu jer su se bojali da joj je nešto mogao reći."

„Bivšu ženu. I to ženu koja radi za DCIS. Da joj je on nešto rekao, ona bi rekla nama. A mogu ti potvrditi da nije."

„Možda nije imala prilike."

„Možda nije."

„To je teorija vrijedna razmatranja."

Robie se počešao po obrazu. „Valjda jest."

„Ne zvučiš mi kao da si u to uvjeren."

„Zato jer nisam."

47. poglavlje

ROBIE JE IZIŠAO van sat kasnije, nakon što je proučio pojedinosti masovnog krvoprolića. Zrak je danas bio topliji i ta se toplina još više osjećala kako se sunce uzdizalo. Bio je to jedan od onih vedrih dana u metropoli za koje si znao da neće potrajati. Ne u ovo doba godine. Prijestolnica je bila poput središta mete nacrtane na karti vremenske prognoze. Ciklonalni sustavi sa sjevera, juga i zapada redovito su prelazili preko Apalačkog gorja i pogađali ovo područje, a njihovo sudaranje moglo je izazvati veoma ružno vrijeme.

Pa ipak, danas je vrijeme bilo dobro, kristalno vedro. Ali to je bila jedina dobra stvar u svemu ovome.

Robie je pogledom prešao preko brojčanih oznaka na mjestima gdje su na nogostupu ležali poginuli. *Da, vrijeme je jedina dobra stvar.*

Razmišljao je o onome što mu je Vanceova rekla.

Terenac Tajne službe poslužio je kao platforma s koje je pucano.

Jednostavno je bio nestao iz garaže.

U Tajnoj službi stvari ne nestaju tek tako.

Robie je s tom agencijom surađivao godinama ranije, u raščišćavanju nereda u zemlji u koju se više nikad nije želio vratiti. Agencija je bila mala u usporedbi s ogromnim FBI-em ili Domovinskom sigurnosti. Ali imala je izvrsne ljude, odane, zapravo jedine savezne agente koji su sistematski uvježbavani da prime metak namijenjen onome koga su štitili.

Pogledao je ulijevo i vidio pokretni zapovjedni punkt FBI-a.

Prišao je vozilu i pokucao na vrata. Agentu koji se odazvao na njegovo kucanje je pokazao značku. Spomenuo je ime Vanceove, nakon čega su ga pustili unutra. Unutrašnjost je bila prepuna ultra modernih tehnoloških sprava i opreme za provedbu istrage. Unutra su se nalazila četvorica ljudi. Robie ih je razdijelio na specijalne agente i tehničare iz potpore. Dvojica tehničara lupala su po tipkovnicama računala, a podaci su poslušno promicali preko većeg broja monitora postavljenih na dugom stolu.

Robie je rekao: „Vanceova mi je spomenula prikupljanje snimaka kamera za nadzor s mjesta na kojem je eksplodirao autobus. Jeste li nešto od toga već stavili na računala?"

Agent koji ga je propustio unutra kimnuo je glavom. „Pričekajte časak."

Nešto je utipkao na svoj mobitel. Robie je točno znao što.

Traži dozvolu od Vanceove da mi pokaže slike.

Robie ništa drugo nije ni očekivao. U FBI-u nisu zapošljavali glupane.

Robie je začuo zvučni signal pristigle poruke na agentovu mobitelu. Čovjek je pogledao u ekran i rekao: „Ovamo, agente Robie."

Propustio ga je do jednog ugla i pokazao na prazan ekran.

„To je sve što zasad imamo."

Agent je pritisnuo neke tipke i pokrenuo program za pregledavanje.

Robie je sjeo u okretnu stolicu, prekrižio ruke na grudima i čekao.

„Jeste li to već pregledali?" upitao je Robie.

„I meni je ovo prvi put."

Robie je osjetio kako mu se bilo ubrzava.

Ovo bi za sve moglo biti uistinu prosvjećujuće, pomislio je.

Vrata su se otvorila i on je na njima ugledao Vanceovu. Zatvorila je vrata za sobom i prišla im.

„Jesam li došla na vrijeme za početak predstave?" upitala je.

„Jeste, gospođo", s poštovanjem je odgovorio drugi agent.

Sjela je do Robieja, tako da su im se koljena gotovo dodirivala. Usredotočila se na ekran koji je sada počeo oživljavati.

Pojavio se autobus. Prešao je nekoliko stotina metara. Robie je s olakšanjem vidio da kamera ne pokazuje autobus s one strane na kojoj su se nalazila vrata. Nekoliko sekunda kasnije, autobus je eksplodirao.

Robie se opet ukočio. Nakon uništenja autobusa, neće više biti ničega što će kameri zaklanjati pogled na drugu stranu ulice, gdje su se Robiejev i Juliein pikselizirani lik sada kotrljali i napokon smirivali na tlu. Za nekoliko sekunda će oboje ustati i onda...

Ekran je odjednom pocrnio.

Robie je pogledao agenta koji je upravljao računalom. „Što se dogodilo?"

„Eksplozija je sigurno isključila kameru. To se zna događati. Kamere koje banke ugrađuju nisu za takve stvari."

Pritisnuo je još tipki na svojoj tipkovnici i napokon pozvao tehničara. Tehničar je nastavio utipkavati zapovijedi, ali pet minuta kasnije još uvijek nisu imali ništa.

Robie je pregledao još dvije snimke koje su bile veoma slične onoj prvoj. Snimano s druge strane autobusa. I te su kamere nakon eksplozije prestale raditi.

„Ima li kamera na autobusnoj postaji, na kojoj se vide ljudi kako ulaze?" upitao je Robie. Prekapao je po vlastitom sjećanju, ali nije se mogao sjetiti nikakvog nadzora.

„Ne, koliko smo dosad otkrili", rekla je Vanceova. „Ali za to je još rano. Pokušavamo otkriti još snimaka. Posebno s druge strane ulice. Danas svatko ima mobitel, a većina njih ima kameru i mogućnost snimanja, tako da pokušavamo pronaći bilo koga tko je sinoć bio ondje, tko je mogao nešto vidjeti ili čak fotografirati ili snimiti nekakav video. Premda će, ako je uistinu tako, te snimke dosad već biti na svim vijestima ili na YouTubeu. Danas popodne ću poslati svoje momke da potraže još nadzornih kamera uz put kojim se kretao autobus, nakon što bolje obradimo mjesto zločina."

Što znači da ih ja moram prvi pronaći, pomislio je Robie.

48. poglavlje

ROBIE JE STAJAO uz ono što je za njega predstavljalo središnje mjesto katastrofe.

Desetak forenzičkih tehničara je prekapalo po ostacima autobusa, a FBI-ev kamion za dokazni materijal je u blizini čekao da te predmete odveze u laboratorij. Baš kao kod Donnelly'sa, posvuda su bile postavljene ograde da zadrže novinare koji su istoga trena željeli sve vidjeti i znati.

Pogledao je lijevo i desno, gore i dolje. Vanceova je imala pravo: nije mogao vidjeti ništa što bi se jasno isticalo. Snimak kamere banke preko puta već se nalazio u bazi podataka, ali je srećom i nju eksplozija isključila. Podigao je pogled. Nadzorna kamera oko tri metra nad tlom, na uglu raskrižja. Bila je usmjerena nadolje i također je snimila autobus. Da je bila samo malo drukčije usmjerena, mogla je uhvatiti njega i Julie u bijegu.

Kao u američkom nogometu, igra centimetara. Neke su stvari jednostavno bile izvan tvoje kontrole. Tada si mogao računati samo na sreću.

Ali na koliko još sreće mogu računati?

Pažnju je usmjerio na problematični dio ulice, na onu stranu na kojoj su se nalazili on i Julie. Počeo je hodati tom stranom. Prema kutu pokrivanja koji je kamera mogla imati, procijenio je prostor koji mu je bio zanimljiv i dodao tome deset posto sa svake strane, samo da bi bio posve siguran. Metodički je pregledao okolinu.

Ubrzo je primijetio kameru postavljenu otprilike šest metara ulijevo od mjesta na kojem je eksplodirao autobus.

Činilo se da je usmjerena točno u mjesto eksplozije. Pogledao je kojem poslovnom prostoru pripada.

Zajmodavac za posuđivanje novca za sudske jamčevine. Naravno. U ovakvoj je četvrti vlasnik vjerojatno imao prilično velik broj mušterija. Pogledao je kroz izlog zaštićen čeličnim šipkama i rešetkastom pločom.

Na znaku s desne strane vrata je pisalo: „Pozvoni."

Robie je pozvonio.

Iz male bijele kutije postavljene do vrata začuo se glas.

„Da?"

„Savezni agent. Moram razgovarati s vama."

„Pa, razgovarajte."

„Licem u lice."

Robie je čuo korake kako se približavaju. Nizak, debeo čovjek u pedesetima, s više sijede kose u brkovima nego na glavi, pogledao je u njega kroz izlog.

„Da vam vidim značku."

Robie ju je prislonio uz staklo.

„DCIS?"

„Dio Ministarstva obrane. Vojska."

„Što želite od mene?"

„Otvorite vrata."

Čovjek je otvorio teška vrata. Bio je odjeven u crne hlače i bijelu košulju rukava zavrnutih do lakata. Nad plitkim cipelama Robie mu je vidio ružičastu kožu.

Robie je ušao unutra i zatvorio vrata za sobom.

„Dakle, što želite?" opet je upitao čovjek.

„Autobus koji je eksplodirao s druge strane ulice?"

„Što je s njime?"

„Imate nadzornu kameru."

„Tako je, pa što?"

„Je li FBI već bio kod vas?"

„Nije."

„Morat ću zaplijeniti film ili DVD ili što već koristite za pohranu snimaka te kamere."

„To neće značiti ništa."

„Što?"

„Ta kamera ne radi već godinu dana. Što mislite, zašto sam morao doći do izloga da vidim tko je na vratima, pametnjakoviću?"

„Zašto ste je onda ostavili gore?"

„Radi zastrašivanja, zašto inače? Ovo nije baš sigurno područje."

„Ipak ću to morati osobno provjeriti."

„Zašto?"

„Zato jer se pametnjakovići žele oko svega osigurati."

Ipak, pokazalo se da čovjek govori istinu. Nadzorni sustav je očito odavno bio u kvaru, a dok je pregledavao kameru, Robie je primijetio da kabel koji ulazi u zgradu čak nije niti priključen.

Robie je izišao i nastavio dalje.

Gotovo je bio došao do kraja sektora koji je bio odredio, kad je ugledao onog beskućnika iz noći u kojoj je eksplodirao autobus, onoga istog koji je plesao uokolo i vikao kako želi sljezovih kolačića da ih ispeče na lomači od metala i mesa. Činilo se da su njega i druge beskućnike s mjesta zločina protjerali na drugu stranu policijske ograde. Bilo ih je troje, i sve troje su uza se imali vreće za smeće u kojima se, bez sumnje, nalazilo sve što su posjedovali.

Beskućnik je izgledao kao da je već dugo vremena na ulici. Odjeća i tijelo su mu bili prljavi. Nokti su mu bili dugi i crni, a zubi truli. Robie je mogao vidjeti da su ih novinari dočekali raširenih ruku. Zapitao se je li nekome od izvjestitelja palo na um da su ti ljudi s ulice sinoć možda nešto vidjeli. Čak i ako je bilo tako, Robie nije bio siguran

koliko će novinari biti uspješni u izvlačenju iz njih bilo kakve korisne informacije.

A tada se zapitao namjerava li ih FBI ispitati. Ljudi agentice Vance možda nisu niti znali da su te noći bili ondje. Možda ne znaju da oni mogu posjedovati vrijedne informacije. K tome, i informacije koje bi Robieju mogle prilično naškoditi.

Robie je prešao policijsku ogradu i istoga trena bio okružen izvjestiteljima. Nijednoga od njih nije ni pogledao, niti je pokušao odgovoriti na njihova vikom izgovorena pitanja. Odgurnuo je mikrofone i notese ispred svoga lica i nastavio dalje, sve dok nije došao do troje uličara.

„Jeste li gladni?" upitao je.

Onaj tip što je vikao da želi sljezove kolačiće, divljeg pogleda kao da ga je razboritost već odavno napustila, kimnuo je glavom i nasmijao se. „Uvijek gladni."

Barem me može razumjeti, pomislio je Robie. Odmjerio je drugo dvoje. Obje su bile žene. Jedna od njih je bila niska, podbula, pocrnjela od ulice. Vreća za smeće joj je bila nabrekla od prekrivača i nečega što je sličilo recikliranom smeću. Moglo joj je biti dvadeset, ali jednako tako i pedeset, i Robie to nije mogao procijeniti ispod naslaga prljavštine.

„Jesi li ti gladna?"

Samo ga je nijemo gledala. Za razliku od Sljezovog Kolačića, ona očito nije razumjela engleski.

Poveo ih je podalje od mora izvjestitelja i zatim bacio pogled na treću osobu. Ta je žena izgledala više obećavajuće. Oko četrdeset, ali na njoj još nisu ostavile traga godine provedene na ulici. U očima joj se nazirala inteligencija i ustrašenost. Robie se zapitao je li posljednja ekonomska kriza i nju pogodila kao i milijune drugih koji su nekoć pripadali radničkoj ili srednjoj klasi, a sada više nisu imali ničega.

„Mogu li ti nabaviti nešto za jelo?”

Ustuknula je korak, čvrsto uza se stišćući svoju platnenu torbu. Na njoj su bili ispisani inicijali. Bio je to još jedan trag koji je ukazivao na njezinu prošlost. Prekaljeni beskućnici nisu imali takvih torba. Tijekom godina bi istrunule ili bile ukradene.

Odmahnula je glavom. Robie je shvaćao njezinu uzrujanost. Sljedeće što je učinio potvrdit će njegove sumnje.

Izvukao je svoju značku i podigao je. „Ja sam savezni agent.”

Žena mu je prišla bliže, izgledajući kao da joj je laknulo. Osmijeh Sljezovog Kolačića je izblijedio. Druga je žena samo stajala ondje, zagledana u stvarnost koja ju je očito napustila.

Robie je dobio odgovor na svoje pitanje. Svježi su beskućnici još poštivali vlast. Zapravo, obožavali su zakone i red koje su nedavno zamijenili za anarhiju koja ih je čekala na asfaltu. Ljudi koji su dugo godina proveli na ulicama, nakon što su im godinama govorili da odu, da maknu svoju stražnjicu dovraga jer ih ovdje nitko ne želi, oni vlast više nisu poštivali. Bojali su se i prezirali značke.

Robie je Sljezovom Kolačiću rekao: „Dolje niz ulicu je kavana. Poći ću ti uzeti nešto hrane i donijeti ti natrag. I njoj isto”, pridodao je, pokazujući na ženu koja je zurila u prazno. „Hoćeš li čekati dok se ne vratim?”

Sljezov Kolačić je polako sumnjičavo kimnuo glavom. Robie je iz džepa izvukao novčanicu od deset dolara i dao je čovjeku, za svaku sigurnost. „Želiš li kavu, sendvič?”

„Da”, rekao je Sljezov Kolačić.

„A ona?” rekao je Robie, pokazujući na drugu ženu.

„Da”, rekao je Sljezov Kolačić.

Robie se okrenuo trećoj beskućnici. „Hoćeš li ti poći sa mnom do kavane? I čekati tamo dok ne uzmem hranu za njih?"

„Jesam li u nevolji?" upitala je. Sada je zvučala poput dugogodišnje beskućnice.

„Ne, uopće nisi. Jesi li bila sinoć ovdje, kad je autobus eksplodirao?"

Sljezov Kolačić se potapšao po grudima i rekao: „Ja."

Robie je umalo rekao: „Znam", ali se u zadnji tren obuzdao. Sljezov Kolačić ga je počeo uistinu zabrinjavati. Zvučao je prilično prisebno.

Što ako se sjeti da me je vidio?

„Jesu li ostali agenti razgovarali s vama?" upitao je Robie, gledajući ih sve troje.

Sljezov Kolačić je skrenuo pogled kad se oglasila sirena. Iskrivio je usne. Izgledalo je kao da će zarežati. A onda je počeo zavijati zajedno sa sirenom.

„Svi smo bili ovdje", rekla je druga žena. „Ali smo otišli nakon što se to dogodilo. Ne vjerujem da policija zna da smo išta vidjeli."

Robie se usredotočio na nju. „Kako ti je ime?"

„Diana."

„A prezime?"

Na licu joj se opet ukazao strah.

Robie je tiho rekao: „Diana, nisi u nikakvoj nevolji. Obećavam ti. Samo pokušavamo otkriti tko je raznio autobus i zato bih ti volio postaviti nekoliko pitanja. Ništa više."

„Prezime mi je Jordison."

Sljezov Kolačić ga je dohvatio za ruku. „Toplo jelo?"

„Stiže." Robie je otpratio Jordisonovu do kavane. Kad su ušli unutra, čovjek koji je stajao iza šanka počeo je tjerati Jordisonovu van, ali mu je Robie pokazao svoju značku. „Ona ostaje", rekao je.

Čovjek se povukao, a Robie je posjeo ženu za stol u stražnjem dijelu kavane. „Naruči štogod želiš", rekao je, dodajući joj jelovnik koji je stajao na susjednom stolu.

Pošao je do šanka i rekao: „Trebam i nešto hrane za van." Dao je narudžbu. Dok se hrana pripremala, sjeo je nasuprot Jordisonovoj. Došla je mlada konobarica da im uzme narudžbu.

Robie je rekao: „Samo kavu." Pogledao je Jordisonovu.

Ona je porumenjela, naizgled nesigurna u sebe. Robie se zapitao koliko je vremena proteklo otkad je posljednji put sebi nešto naručivala u restoranu. Za većinu ljudi jednostavan postupak, ali bilo je zaprepašćujuće koliko brzo su jednostavni postupci postajali složenima kad si spavao u uličicama, po parkovima, ili na rešetkama kroz koje je izbijala para od sustava grijanja, i kruh svoj svagdanji iskapao iz kanti za smeće.

Robie je pokazao na jednu stavku u jelovniku. „U *Americanu* imaš gotovo sve: jaja, prepečenac, slanina, krupica, kava, sok. Što kažeš na to? Jaja na kajganu? Sok od naranče?"

Izgledala je kao da bi joj dobro došla injekcija vitamina C i proteina.

Jordisonova je ponizno kimnula glavom i vratila jelovnik konobarici, koja kao da nije bila previše oduševljena što ga mora uzeti u ruku.

Robie ju je pogledao. „Moja *prijateljica* će jedan *American*", rekao je. „I, molim vas, možete li odmah donijeti kavu i sok? Hvala."

Konobarica je otišla predati narudžbu. Donijela je kavu i sok. Robie je popio crnu, ali Jordisonova je u svoju natrpala vrhnja i dohvatila veći broj vrećica šećera. Primijetio je kako većinu vrećica stavlja u džep. Pogledao je prema šanku i vidio kako mu vlasnik daje znakove i pokazuje na dvije

vrećice koje je držao te na pladanj s dvije šalice kave na njemu.

Robie je rekao: „Idem odnijeti hranu njima dvoma, a zatim se odmah vraćam, dobro?"

Jordisonova je kimnula glavom, ali mu je izbjegavala pogledati u oči.

Robie je platio račun, uzeo vrećice i izišao van.

49. poglavlje

KAD SE ROBIE vratio natrag do Sljezovog Kolačića i druge žene, jedan je novinar, kojega je već ranije viđao, kružio oko njih poput morskog psa oko brodolomaca.

Novinar je pogledao Robieja. „Izigravamo dobrog Samarićanina?" upitao je, odmjeravajući vrećice i napitke.

„Na djelu su vaši porezni dolari", odgovorio je Robie. Dodao je po vrećicu i kavu Sljezovom Kolačiću i ženi. Žena je zgrabila hranu i kavu, pokupila svoje plastične vrećice i nestala niz ulicu. Robie ju je pustio da ode jer nije vjerovao da će mu biti u stanju išta reći.

Sljezov Kolačić je ostao na istom mjestu i pijuckao kavu.

Novinar je rekao: „Možete li mi odgovoriti na nekoliko pitanja, ovaj, agente..."

Robie je uhvatio Sljezovog Kolačića pod ruku i odmaknuo se dalje od njega.

Novinar je za njim doviknuo. „Shvatit ću to kao 'nemam komentara'."

Kad su došli do sljedećeg raskrižja, Robie je rekao: „Kaži mi što si vidio one noći kad je autobus odletio u zrak."

Sljezov Kolačić je otvorio vrećicu i lakomo se prihvatio slanine, jaja i sendviča sa sirom. Gurnuo je u usta punu šaku krumpirića i glasno žvakao.

„Polako, prijatelju", rekao je Robie. „Ne želiš se ugušiti."

Čovjek je progutao, otpio gutljaj kave, pa slegnuo ramenima. „Što želiš?"

„Sve što si vidio ili čuo."

Sljezov kolačić je uzeo još jedan griz sendviča sa sirom, ovaj put manji. „Bum", rekao je. „Vatra. Sranje."

Otpio je još gutljaj kave.

„Nešto preciznije od toga?" polako je pridodao Robie. „Jesi li vidio ikoga oko autobusa? Nekoga tko je možda iz njega izišao ili u njega ušao?"

Sljezov Kolačić je ubacio još jednu punu šaku krumpirića u usta i počeo žvakati. „Bum", ponovio je. „Vatra. Sranje." Nasmijao se. „Roštiljada."

Robie je zaključio da je njegov prvi dojam o prisebnosti Sljezovog Kolačića bio ispravan. On nije bio pri sebi. „Nisi nikoga vidio?" oprezno je upitao.

„Roštiljada." Zatim se nasmijao i dovršio sendvič u jednom zalogaju.

Robie ga je ostavio ondje i brzim se korakom vratio do kavane.

Jordisonova je dobila svoj objed i polako ga jela. Kod nje nije bilo nimalo onog maničnog očaja Sljezova Kolačića. Robie se ponadao da to obećava da će mu biti u stanju reći nešto korisno, ili u najmanju ruku nešto smisleno.

Robie je sjeo preko puta nje.

„Hvala vam na ovome", tiho je rekla Jordisonova.

„Nema problema."

Promatrao ju je nekoliko sekunda kako jede, a onda rekao: „Koliko dugo ste tamo vani?"

„Predugo", rekla je, brišući usta papirnatom salvetom.

„Nisam ovdje da vas zbog toga gnjavim. To nije moj posao."

„Imala sam kuću i posao i muža."

„Žao mi je."

„I meni. Zateklo me koliko je brzo sve otišlo dovraga. Ni posla, ni kuće, ni muža. Samo računi koje ne mogu platiti. Mislim, slušate kako se takve stvari događaju, ali nikad ne pomišljate da će se dogoditi vama."

Robie nije ništa rekao.

Jordisonova je nastavila: „Prema onome koliko znam, vjerojatno je i on beskućnik. Mislim, moj bivši. No, ja ga zovem moj bivši. Nije se nikad potrudio niti razvesti od mene. Jednostavno je otišao. A ja baš i nisam sebi mogla priuštiti odvjetnika da to sama obavim." Zastala je, pa pridodala: „Išla sam na fakultet. Diplomirala."

„Posljednjih nekoliko godina je uistinu bilo gadno", rekao je Robie.

„Naporno sam radila, učinila sve kako treba. Američki san. Baš."

Robie se prestrašio da bi mogla zaplakati.

Brzo je srknula malo kave. „Što želite znati?"

„Noć kad je autobus eksplodirao? Što mi o tome možete reći?"

Ona je kimnula glavom. „Nekoliko posljednjih tjedana sam spavala iza uličnog kontejnera. Noći još nisu tako hladne. Prošla je zima bila užasna. Mislila sam da to neću preživjeti. Siječanj mi je bio prvi mjesec na ulici."

„Gadna stvar."

„Nadala sam se će se nešto ili netko dogoditi. Pola mojih prijatelja je poput mene. Druga polovica ne želi sa mnom ništa imati."

„Porodica?"

„Nemam više nikoga tko bi mi mogao pomoći. Ostala sam posve sama."

„Gdje ste prije radili?"

„Administrativni poslovi za građevinsku tvrtku. Čini se, najgori mogući posao koji čovjek u ovoj zemlji može obavljati. Bila sam im samo trošak, nisam donosila prihoda. Bila sam među prvima koji su dobili otkaz, premda sam ondje provela dvanaest godina. Bez otpremnine, bez zdravstvenog osiguranja, ništa. Plaća je prestala dolaziti, ali računi, naravno, nisu. Zatim mi je istekla i potpora za

nezaposlene. Godinu dana sam se borila da zadržim svoj dom. Tada mi se muž razbolio. To je isisalo i ono malo ušteđevine što smo imali i ostavilo nam tonu računa. A onda se oporavio i otišao. Na bolje pašnjake, rekao mi je. Možete li povjerovati u to sranje? Što se dogodilo s bračnim zavjetima i s onim 'i u dobru i u zlu'?"

Pogledala ga je, izgledajući postiđeno. „Znam da ovo ne morate slušati."

„Mogu razumjeti koliko vam je potrebno to izbaciti iz sebe."

„Već sam si dala dovoljno oduška, hvala vam." Dovršila je doručak i odgurnula tanjur od sebe.

Nekoliko je trenutaka pribirala misli. „Vidjela sam autobus kako dolazi niz ulicu. Bio je uistinu bučan, toliko da me je probudio. Na ulici ne spavam dobro. Beton nije previše udoban. I jednostavno nije... no, nije sigurno. Obuzme me strah."

„Mogu to vidjeti."

„A tada se autobus zaustavio, točno nasred ulice. Sjećam se da sam sjela i nagnula se iza kontejnera da vidim zašto se zaustavio. Znala sam odlaziti do one autobusne postaje i prebirati po kantama za smeće. Ali ovo nije bio gradski autobus. On vozi za New York. Svake noći prolazi u isto vrijeme. Viđala sam ga i prije. Ponekad poželim da sam i ja u njemu."

Ne, te noći to sigurno ne bi poželjela, pomislio je Robie.

„Na kojoj strani ulice ste bili? Onoj okrenutoj vratima autobusa, ili suprotnoj?"

„Vrata su bila s druge strane."

„Dobro, nastavite."

„Pa, jednostavno je odletio u zrak. Užasno sam se prestrašila. Vidjela sam stvari kako lete uokolo. Sjedala,

dijelovi tijela, gume. Bilo je grozno. Pomislila sam da se nalazim usred ratne zone."

„Jeste li vidjeli išta što je moglo izazvati eksploziju?"

„Samo sam pretpostavila da je u autobusu bila bomba. Vi mislite da nije?"

„Još uvijek to pokušavamo otkriti", rekao je Robie. „Ali ako ste vi nešto vidjeli, bilo što da udara u autobus, to bi moglo biti važno. Možda pucanj ispaljen u spremnik za gorivo? Jeste li vidjeli ili čuli išta slično?"

Jordisonova je polako odmahnula glavom. „Znam da nisam čula pucanj."

„Jeste li ikoga vidjeli?"

Robie joj je gledao ravno u oči, ali je prikrivao napetost koju je osjećao.

„Nakon što je autobus eksplodirao, vidjela sam dvoje ljudi s druge strane ceste. Prije toga mi je autobus priječio pogled. Ali tada autobusa odjednom više nije bilo. Muškarca i, čini mi se, djevojku, možda tinejdžericu."

Robie se zavalio u sjedalicu, ali joj je i dalje gledao ravno u oči.

„Možete li ih opisati?"

Bolje da to sada iziđe na vidjelo, pomislio je.

„Djevojka je bila niska i nosila je jaknu s kapuljačom, tako da joj nisam vidjela lice."

„Što su činili?"

„Ustajali. No, tip je ustajao. Eksplozija ih je morala oboje baciti na pod. Možda ih je i onesvijestila. Ja sam valjda bila dovoljno daleko i kontejner mi je poslužio kao nekakav zaklon. Ali oni su morali biti bliže. Nalazili su se s druge strane nekoliko parkiranih automobila."

„Što se zatim dogodilo?"

„Tip je prvi došao sebi i pomogao djevojci da se pridigne. Kratko su razgovarali, a onda je tip počeo nešto

tražiti oko parkiranih automobila. Tada je onaj starac što je bio s nama počeo plesati uokolo, vičući nešto o sljezovim kolačićima. I nakon toga su tip i djevojka otišli."

„Imate li pojma otkud su došli?"

„Ne."

„Kako je tip izgledao?"

Znakovito se zagledala u njega. „Zapravo je jako sličio vama."

Robie se nasmiješio. „Pretpostavljam da meni sliči mnogo ljudi. Možete li biti određeniji?"

„Imam izvrstan vid. Operirala sam oči prije nego mi se život potpuno raspao."

„Ali između vas i tipa je bilo plamena i vatre. I bilo je mračno."

„To je istina. Nisam mu mogla razabrati crte lica, ako na to mislite. Ali vatra je zapravo noć pretvorila u dan."

„Ali bio je moje visine, građe, otprilike moje dobi?"

„Da."

„I sigurni ste da niste vidjeli ništa kako udara u autobus prije nego je eksplodirao?"

„Pa, dotad sam već bila prilično budna. Ali nisam vidjela ni čula išta zbog čega bi taj autobus mogao eksplodirati."

„Hvala, Diana. Ako vas budem morao opet vidjeti, bit ćete ovdje uokolo?"

„Doista nemam gdje drugdje poći", rekla je, oborivši pogled.

Robie joj je dao svoju posjetnicu. „Vidjet ću što mogu učiniti da vas maknem s ulice."

Jordisonovoj je glas zadrhtao dok je gledala u posjetnicu. „Štogod možete učiniti, gospodine, bit ću vam doista zahvalna. Bilo je dana kad nisam htjela primati milostinju. Mislila sam da se mogu sama izvući. Ali ti su dani odavno prošli."

„Razumijem.”

Robie se odvezao natrag do Donnelly’sa i upravo izlazio iz auta kad ga je Vanceova primijetila.

„Imamo preokret u slučaju”, rekla je, nakon što je pohitala do njega.

„Kakav?”

„Momci iz Biroa za oružje i eksplozive pronašli su izvor detonacije.”

„Gdje?”

„Pod blatobranom autobusa, s lijeve strane. Imao je ugrađen senzor pokreta. Autobus krene, uključuje se satni mehanizam. Nekoliko minuta kasnije: *bum*.”

Robie je zurio u nju dok su mu se misli rojile po glavi.

Tip koji je progonio Julie zasigurno ne bi ulazio u autobus ako je upravo na njega postavio eksplozivnu napravu.

To je ostavilo prostora za samo jedno objašnjenje.

Meta sam bio ja.

50. poglavlje

ROBIE JE PROVEO sat vremena s Vanceovom, proučavajući nalaze Biroa za oružje i eksplozive, a zatim se iskrao i nazvao Plavog Čovjeka.

„Ime joj je Diana Jordison." Robie ju je opisao. „Nalazit će se negdje u okolini mjesta na kojem je eksplodirao autobus. Doista je bila od pomoći i mislim da bi ubuduće mogla biti još više. Ali treba je maknuti s ulice. Inače je previše rizično."

Plavi Čovjek je rekao da će se za to pobrinuti i Robie mu je morao vjerovati da će to i obaviti. Barem zasad. Planirao je to kasnije provjeriti. Na kraju dana Robie više nikome nije mogao vjerovati.

„Također, želim da provjerite sve što možete pronaći o Leu Broomeu. Radi negdje na Capitol Hillu."

„Kako se on u sve ovo uklapa?" upitao je Plavi Čovjek.

„Ne znam uklapa li se uopće. Ali moram i to pokriti."

„Onaj izvještaj, Robie. Želim ga uskoro."

Plavi Čovjek je prekinuo vezu.

Ja želim mnogo toga, pomislio je Robie. *Želim izlaz iz ove noćne more.*

Sat kasnije opet je bio u svojem stanu. Istuširao se i preodjenuo. Pištolj je stavio u futrolu koju je zadjenuo straga za pojas i ušao u Volvo, a zatim poslao Julie poruku i nekoliko sekunda kasnije dobio odgovor u kojem mu potvrđuje da je s njome sve u redu. Poslao joj je još jednu poruku u kojoj joj je dojavio da će kasnije svratiti i vjerojatno tu večer prenoćiti u stanu s njome.

Odvezao se kroz grad i parkirao u javnoj garaži iza ugla Old Ebbitt Grilla, washingtonske znamenitosti koja je gledala na istočnu fasadu Državne riznice što nalazila odmah do Bijele kuće. Ugurao se na parkirno mjesto u blizini ulaza u garažu.

Robie je došao ovamo ispoštovati dogovor s Annie Lambert o sastanku na piću u osam sati. Ušao je hotel W i dizalom se uspeo do bara na otvorenome, koji je zapravo bio natkriven. Ovdje gore čovjek je mogao uživati u pogledu, od Bijele kuće pa sve do groblja Arlington u Virginiji.

Bio je radni dan, tako da stolovi nisu bili popunjeni, ali otprilike dvadesetak ljudi je ispijalo svoja pića, grickalo zakusku i naručivalo jela s barskog jelovnika. Robie se osvrnuo uokolo, ali nije vidio Lambertovu. Pogledao je na sat. Uranio je otprilike dvije minute.

Sjeo je za stol do ograde i zagledao se u gradsku panoramu. Zgrade su ovdje uistinu bile impresivne. Svatko bi to pomislio. Ali ne oni koji su činili sve što su mogli da ih raznesu. Došao je konobar i Robie je naručio đumbirovo pivo. Polako je srkao piće i neprestano pogledavao u vrata bara. Nakon što se peti put okrenuo prema vratima, bacio je pogled na sat. Osam i petnaest. Lambertova se možda uopće neće pojaviti. Možda ga je željela nazvati, ali on joj nije dao svoj broj, niti je imao njezin. Možda su joj kasne obveze u Bijeloj kući poremetile planove.

Upravo se spremao ustati, kad je ona ušla, ugledala ga i pohitala mu ususret.

„Tako mi je žao", rekla je. Prebacila je svoj kaput preko naslona stolice i sjela, odloživši torbicu do sebe. Ostala je u cipelama visokih potpetica, primijetio je. Tenisice su joj vjerojatno bile u torbi. Kosa joj je bila spuštena do ramena i pokazala se privlačnim ukrasom za njezin dugi vrat.

„Dotrčali ste pješice dovde?"

„Kako ste znali?" uspuhano je rekla

„Ne biste vozili bicikl u cipelama s visokim potpeticama, a i prilično ste se uspuhali za tu kratku šetnju iza koje je slijedila vožnja liftom."

Ona se nasmijala. „Dobro zapažanje. Da, ostavila sam bicikl na poslu i dotrčala dovde. Nešto me je omelo točno u pet do osam. Bilo je neodgodivo. Pa sam to i obavila."

„Dakle, zaslužujete nagradu."

Robie je domahnuo konobaru i Lambertova je naručila votku-tonik. Konobar joj je donio piće, zajedno sa zdjelom orašastih plodova i pereca koju je spustio između njih.

Robie je zagrizao jedan orah i otpio gutljaj svoga pića. Lambertova je srknula svoj koktel, pa dohvatila punu šaku grickalica i obrušila se na njih.

„Gladna?"

„Danas nisam imala vremena za ručak", pojasnila je. „Zapravo, niti za doručak."

„Želite li naručiti neko jelo?"

Naručila je *cheeseburger* s pomfritom, a on je izabrao porciju proljetnih rolada.

„Ne hranim se baš najzdravije na svijetu", rekla je. „Valjda ide uz rizike posla."

Robie se zavalio dublje u stolici i pripremio za zapodijevanje neformalnog razgovora. Želio je popiti piće s Lambertovom. Ali sad kad je bio ovdje, sve se to činilo ludim, s obzirom na sve s čime se trenutačno morao suočavati.

Ja ne mogu biti normalan, bez obzira koliko to želio biti.

„Mogu to razumjeti. Putujete li često poslovno?" rekao je, trudeći se da to zvuči kao da ga jako zanima njezin odgovor.

„Ne. Službeno nisam dovoljno visoko u hijerarhiji da bi me ikad uzeli u obzir za putovanje na *Air Force Oneu* ili čak

u pomoćnim zrakoplovima. Ali trudim se i gradim karijeru, i možda jednoga dana, tko zna, zar ne?"

„Tako je. Dakle, uživate u politici?"

„Uživam u *upravljanju državom*", odgovorila je. „Ne miješam se u kampanje i u izborne timove. Moja je specijalnost energija i o tome ispisujem papire i izvještaje, i pomažem pisati govore za činovnike u tom području."

„Dakle, energija je ono čime se bavite?"

„Diplomirala sam strojarstvo. Doktorirala sam biokemiju, s naglaskom na obnovljive izvore energije. A crpimo posljednje zalihe fosilnih goriva. Da niti ne spominjem veliku štetu koju donose klimatske promjene."

Robie se nacerio.

„Što?" upitala je ona.

„Sad zvučite poput političara."

Ona se nasmijala. „Valjda okolina ostavi traga na čovjeku."

„Valjda je tako."

Došlo im je jelo i ona se poletno bacila na svoj *cheeseburger*, prateći zalogaje s pokojim u kečap umočenim pomfritom.

On je jednu od svojih rolada prelio umakom i pojeo zalogaj.

„A što je s vama?" upitala je Lambertova. „Rekli ste da se bavite investicijama i da radite samostalno."

„Zapravo, sada radim što je manje moguće."

„Ne izgledate mi kao takav čovjek. Činite se previše punim energije da biste samo sjedili okolo."

„Ne sjedim okolo. Prilično sam proputovao, obavljao neke zanimljive poslove, zaradio dovoljno da uzmem malo predaha, a to je upravo ono što sada činim. Činim što je manje moguće. Ali u jednom će trenutku tome doći kraj. Imate pravo, previše sam energičan."

„Ipak, zvuči lijepo. Jednostavno uživati u životu."

„Može biti tako. Ili može biti užasno dosadno."

„Ne bi mi smetalo da to jednom iskušam."

„Želim vam to."

Ona je rekla: „Kako ste završili u prijestolnici? Ili ste možda odavde?"

„Nisam upoznao mnogo ljudi koji su porijeklom iz Washingtona. Došao sam ovamo sa Srednjeg Zapada. A vi?"

„Iz Connecticuta. Roditelji su mi bili Englezi. Zapravo sam usvojena. Njihovo jedino dijete."

„Nemate engleski naglasak."

„U Engleskoj sam živjela samo do svoje pete godine. Sada je moj jedini naglasak onaj iz Nove Engleske, zapravo, više ni to. Imate li vi braće ili sestara?"

„Ne, jedinac sam. Iako mi ponešto braće i sestara ne bi smetalo."

„Ali klince zapravo o tome nitko ništa ne pita."

„Zvučite kao da ste i vi željeli brata ili sestru", rekao je Robie.

Nakon što je začuo sirenu, bacio je pogled preko njezinog ramena.

Ona ga je rezignirano pogledala. „Čini se kao da ovo samo odrađujemo, zar ne?"

Robie to nije odmah u cijelosti shvatio. Kad napokon jest, pogledao ju je. „Što ?"

„Čujte, znam da ste rekli kako želite više izlaziti i bilo je fino što smo zajedno popili piće. Ali nisam sigurna da ste uistinu ovdje. Ako znate što mislim." Zagrizla je štapić pomfrita i spustila pogled. „Mislim, ja sam samo štreber koji radi u državnoj upravi. Nikad neću mnogo zarađivati. Provest ću život za stolom, pišući na istraživanjima dobro utemeljene tekstove koje nitko nikad neće pročitati. Pa i ako to učine, izokrenut će ih na način posve suprotan od mojih

namjera. Vi ste zaradili mnogo novca, vjerojatno proputovali cijeli svijet. Ja vam se moram činiti prilično dosadnom." Nervozno je dohvatila još jedan štapić pomfrita, ali ga nije pojela. Samo je zurila u njega, kao da nije sigurna što to drži u ruci.

Robie se nagnuo naprijed, izvlačeći se na više načina iz svoje zaštitne školjke. Uzeo joj je pomfrit iz ruke i pola ga odgrizao.

„Želio sam s vama popiti piće. Da nisam želio, ne bih to učinio. I ako sam ja taj koji je ovo odrađivao, tada se ispričavam. Iskreno. Ne smatram vas dosadnom."

Ona se nasmiješila.

„Je li vam dobar pomfrit?"

„Da. Želite li vi malo moje proljetne rolade?"

„Mislila sam da me to nikad nećete pitati."

Dok su tako jeli jedno drugome iz tanjura, ona je rekla: „Vjerojatno ne jedete često masnu hranu. Naravno, vidjela sam vas dok ste vježbali. Bavite li se i trčanjem?"

„Samo kad me netko progoni."

Ona se nasmijala. „Ja valjda imam stvarno brz metabolizam. Jedem nezdravu hranu, a nikad ne dobijem ni grama."

„Mnogi bi ljudi željeli imati takve probleme."

„Znam. Neke žene s kojima radim to isto govore." Pružila mu je svoj *burger*. „Želite li griz? Zbilja je dobar."

Odgrizao je komad sendviča i obrisao usta salvetom. Kad ga je prožvakao, rekao je: „Pretpostavljam da posao u Bijeloj kući znači puno sati rada, malo tjelovježbe, objedovanje kad stigneš i posve lud dnevni raspored."

„Jeste li ikad tamo radili? Jer ste to sasvim lijepo saželi."

„Mislim da ja nisam materijal za Bijelu kuću. Najbolji i najbistriji, znate već."

„Barem polovica zemlje se ne bi složila s vama."

Robie se nasmiješio i nastavio je promatrati kako jede svoj pomirit. Zatim je prešao pogledom po gradu.

Lambertova je slijedila njegov pogled i rekla: „Premda tamo radim, još mi je uvijek čudno vidjeti snajperiste na krovu Bijele kuće."

„Protusnajperiste", automatski je rekao Robie i odmah požalio što mu je to pobjeglo. Nasmiješio se. „Mnogo gledam *NCIS.* Tamo sam čuo za tu riječ."

„Ja je snimam na DVD", rekla je Lambertova. „Izvrsna serija."

Ponovno su utonuli u tišinu.

Robie ju je napokon prekinuo. „Žao mi je što nisam dobar sugovornik. Što nema veze s mojim namjerama. Jednostavno nisam dovoljno rječit."

„Nisam ni ja, pa smo možda vrlo zgodan par."

„Možda jesmo", rekao je Robie. Ali sada je sebe zatekao u iskrenoj želji da nastavi govoriti. Opet je pogledao preko ograde, prema groblju Arlington s virdžinijske strane, na vrhu brijega. „Kad je Unija zauzela zemlju Roberta E. Leeja i pretvorila je u vojno groblje, rekli su generalu Leeju da može uzeti natrag ono što je njegovo, ako plati poreze. Ali štos je bio u tome da ih je morao platiti osobno. Razumljivo, nikad nije prihvatio Lincolnovu ponudu."

„Nikad nisam za to čula."

„Ne znam je li to istina ili nije, ali je dobra priča."

„I upravo ste kontrirali vlastitim riječima. Vi *jeste* dobar sugovornik."

„Valjda imam svijetlih trenutaka."

„Volite li posao s investicijama?"

„Nekad jesam", odgovorio je. „Ali nakon nekog vremena samo zarađivanje novca se više ne čini dovoljnim. Treba više živjeti, znate."

„U životu uvijek ima stvari vrednijih od novca, Wille”, rekla je. „Novac je samo sredstvo potrebno za dolazak do cilja. Ne bi trebao sam po sebi biti cilj.”

„Za mnoge ljude jest.”

„Zato jer ima mnogo ljudi s izokrenutim prioritetima. Posebno u ovom gradu.”

„Opet političar”, rekao je, natjeravši je da pocrveni. „Želite li da vam ja budem voditelj kampanje?”

„Da. Mogu je voditi na platformi skrbi o drugima koja nadilazi skrb nad samim sobom. To će zbilja snažno odjeknuti.”

„Hej, zajebite ih. Prenesite svoju poruku narodu.”

Promatrao ju je dok je dovršavala s jelom. „Dakle, doista, kakve su vam namjere nakon Bijele kuće?”

Ona je slegnula ramenima. „Gotovo svi ondje su svoj život isplanirali za četrdeset godina unaprijed. Znaju točno što žele i kako to dobiti. Pretjerano uspješni ljudi, pretpostavljam.”

„U nečemu jesu pretjerani”, uzvratio je Robie. Razmišljao je o Julieinu sličnom odgovoru kad je razmišljala o budućnosti.

Lambertova je pridodala: „I kad radiš u Bijeloj kući, doista posvećuješ svoj život nekome drugom, predsjedniku kojemu služiš. Cijeli je tvoj identitet povezan s uspjehom nekoga drugog.”

„Mora biti teško na taj način živjeti svoj život.”

„Iskreno, nikad nisam mislila da ću i ovoliko dogurati.”

„Morali ste nešto dobro učiniti. Sveučilišna sportska liga? Dobre veze?”

„Kriva po obje optužbe. Moji su roditelji prilično ugledni i politički aktivni, pa znam da su povukli neke veze da me dovedu dovde.”

„Ja mislim da ulazak u veliku bijelu kuću čovjek mora većinom sam zaslužiti, jer svi na tim razinama imaju veze koje mogu povući.”

„Hvala što tako govorite. To nije ono što obično slušam.” Pritisnula je salvetu na usne i nastavila ga proučavati. „Onda, što je vama sljedeće?”

„Možda promjena smjera. Previše dugo radim isti posao.”

„Promjena je dobra stvar.”

„Možda. I možda o tome možemo još razgovarati nekom drugom prigodom.”

Ona je zasjala. „Je li to poziv na izlazak?”

„Zar postoji neki međukorak koji sam propustio? Ne može se s pića odmah prijeći na spoj?”

„Što se tiče moga kodeksa, to je posve u redu”, brzo je rekla.

Kasnije, kad je pristigao račun, Robie ga je uzeo unatoč njezinim prosvjedima. „Uzvratit ćete mi na spoju”, rekao je. Nasmiješila se na taj komentar.

Otpratio ju je natrag do Bijele kuće. Objasnila mu je da treba dovršiti nekoliko stvari i poći po svoj bicikl. Usput ga je Lambertova uhvatila pod ruku.

Kad su stigli do vrata, dodala mu je posjetnicu. „Svi moji potrebni podaci su tu, uključujući broj na poslu.”

Robie je uzeo posjetnicu. „Hvala.”

„Postoji li način da ja vas kontaktiram?”

Robie joj je dao broj svoga mobitela, koji je ona utipkala u memoriju svoga.

Nagnula se naprijed i poljubila ga u obraz. „Hvala na uistinu lijepoj večeri, Wille. I poradimo zajedno na tom ‘spoju’.”

„Računajte na to”, rekao je Robie.

Nekoliko trenutaka kasnije ona je hitala kroz ulaz u Bijelu kuću.

Robie je pošao dalje, pokušavajući iz misli izbaciti njihov susret, ali ipak osjećajući toplinu njezinih usana na svojem obrazu.

Bili su ovo uistinu čudni dani.

51. poglavlje

ROBIE JE STAJAO pred autobusnom postajom s koje je ukleti autobus bio pošao. U mislima je opet vrtio događaje od te noći. Nije uspio izvršiti zadaću i ubiti Jane Wind i pričuvni strijelac je taj posao obavio za njega. Robie je primijenio svoj plan za izvlačenje i došao do ove postaje da uhvati prijevoz izvan grada. Nije o tome nikome govorio. Nije za sobom ostavio nikakav trag.

Ali rezervirao sam autobusnu kartu za taj dan i za taj autobus, koristeći lažno ime za koje sam samo ja trebao znati da postoji. Ali znao je još netko. I bili su spremni ubiti sve te ljude samo da mene srede.

Osvrnuo se uokolo. Nije bilo nikakva načina da netko ovdje postavi bombu na autobus. Ušao je na postaju i ljudi su se ukrcali. Čim su se vrata zatvorila za posljednjim putnikom, autobus je odmah krenuo. Ali bilo je još ljudi oko postaje. Još je jedan autobus polazio uskoro, da odveze ljude na jug, u Miami. Bombaša bi netko vidio. Ne, eksploziv nije ovdje postavljen na autobus.

Robie je pošao do zgrade postaje. Pogledao je kroz izlog i provjerio je li žena za pultom ona ista koja mu je prodala kartu. Nije bila. Već je ranije bio provjerio da nema nadzornih kamera ni unutra, ni izvan zgrade. Tvrtka vjerojatno nije imala dovoljno novca da ga troši na takve stvari.

Ušao je u zgradu. Bila je jednako pohabana kao i autobusi koje je tvrtka koristila. Pošao je prema pultu i stao u red iza krupne dame koja je u naručju nosila dijete. Drugo je dijete sjedilo u automobilskoj sjedalici kojom je žena mahala

naprijed-natrag. Taj je prizor natjerao Robieja da pomisli na Jane Wind i njezino dvoje djece.

Kad je Robie došao na red, mlada žena koja je radila za pultom uputila mu je pogled iz kojega se vidjelo da se dosađuje. Bilo je skoro jedanaest i vjerojatno je željela što prije otići s ovog mjesta.

„Mogu li vam pomoći?" promrmljala je.

Pokazao joj je svoju iskaznicu. „Istražujem postavljanje bombe na jedan od vaših autobusa."

Uspravila se u sjedalici i činilo se da mu sada posvećuje više pažnje. „Dobro."

„Želio bih znati otkud autobusi dolaze prije nego dođu ovamo i ukrcaju putnike."

„Imamo postaju za održavanje i popravke dva bloka kuća odavde. Vozač dolazi onamo, provjerava kakav mu je vozni red, a zatim provjerava sigurnost vozila. Autobusi se tamo pune gorivom i čiste, tako nešto."

„Dajte mi točnu adresu."

Zapisala mu je adresu na komad papira i dodala mu ga.

„Hvala", rekao je Robie. „Kada vam završava posao?"

Podigla je obrve, kao da je pomislila da joj se nabacuje i nije time bila zadovoljna. „U ponoć", oprezno je rekla. „Ali ja imam momka."

Rekao je: „Siguran sam u to. Idete li u školu?"

„Katoličko sveučilište."

Osvrnuo se po depresivnoj unutrašnjosti zgrade izrađene od blokova troske. „Ozbiljno učite", rekao je. „I nikad se ne osvrćite unazad."

Ušao je u svoj Volvo i prošao dva bloka kuća u smjeru juga.

Vratnice garaže za održavanje bile su zatvorene i zaključane. Robie je napokon privukao pozornost zaštitara

koji je obilazio prostor. Tip je bio sumnjičav dok mu Robie nije pokazao svoju značku. Otključao je vrata.

„Ovamo su već dolazili neki agenti FBI-a", rekao je čovjek. „I neki momci iz Nacionalne direkcije za sigurnost u prometu, da provjere je li nešto na autobusu bilo neispravno."

„Pa, je li bilo?"

„Pojma nemam. Onda, što mogu učiniti za vas?"

„Prepričajte mi postupak pripreme autobusa."

„Uistinu ne znam mnogo o tome. Plaćen sam samo da s pištoljem šećem uokolo i provjeravam ima li kakvih nevolja. A u ovom području obično na njih i nailazim."

„Tko zna taj postupak? Je li takva osoba sada ovdje?"

Stražar je pokazao na staru zgradu od opeka. „Ondje su dva tipa. Rade do dva ujutro."

„Imena?"

„Chester i Willie."

„Jesu li dugo ovdje?"

„Ja sam ovdje tek mjesec dana. Oni rade dulje od mene. Ne znam točno otkada."

„Hvala."

Robie je širom otvorio vrata i ogledao se po prostoriji koja je sličila špilji, visokog stropa, osvijetljena neonkama, s pet autobusa unutra, ormarima za alat na kotačićima, generatorima i radnim svjetlima smještenim u zaštitna žičana kućišta. Cijeli je prostor zaudarao po ulju, mazivu i gorivu.

Dozvao je: „Ima li koga?"

Pred autobus je izišao visok, mršav crnac u radnom kombinezonu, otirući ruke o prljavu tkaninu.

„Kako vam mogu pomoći?"

Robie mu je pokazao svoju iskaznicu i značku. „Moram vam postaviti nekoliko pitanja."

„Policija je već bila ovdje."

„Dakle, ja sam tada samo još jedan policajac koji je navratio", odgovorio je Robie. „Jeste li vi Chester ili Willie? Stražar vani mi je rekao", pridodao je kad ga je čovjek sumnjičavo pogledao.

„Willie. Chester je pod autobusom, skida prijenos."

„Pojasnite mi kako obrađujete autobuse."

„Dolaze ovamo otprilike šest sati prije nego bi trebali poći na vožnju. Mi ih ovdje pregledavamo. Postoji popis obveznih provjera. Provjeravamo motor, hladnjak i tekućinu za hlađenje, izgled guma, kočnice, tekućinu u upravljačkom sustavu, pregledavamo unutrašnjost autobusa, skupljamo sve smeće koje ljudi za sobom ostavljaju. Tada autobuse odvozimo straga, do hangara za pranje. Čistimo ih iznutra i izvana. Zatim ih napunimo gorivom na crpki do ulaznih vrata. Poslije toga autobus stoji dok ga vozač ne provjeri i ne odveze do postaje."

„Dobro."

„Čujte, pokazao sam svim tim tipovima dokumentaciju o održavanju. Na tom autobusu nije bilo ničega zbog čega bi odletio u zrak. Znam da sve ovo ne izgleda veoma dojmljivo, ali mi ovdje radimo ozbiljno. To je moralo biti nešto poput bombe."

„Možete li mi pokazati gdje bi autobus čekao dok vozač ne stigne?"

„Čujte, čovječe, imam još tonu sranja obaviti na tri autobusa."

„Zbilja bih to cijenio", rekao je Robie, pokazujući prema vratima.

Willie je uzdahnuo i poveo ga van, pa iza zgrade. Pokazao je na mjesto u blizini ograde. „Dok se vozač ne pojavi, parkirani su točno ondje."

„Koliko je autobusa stajalo ovdje one noći kad je jedan od njih eksplodirao?"

„Dva. Jedan do drugoga. Jedan je odlazio za New York, a drugi na jug, do Miamija."

„Dobro. Recimo da netko pokušava postaviti bombu na točno određeni autobus. Kako bi znao koji je koji?"

„Tražite od mene da razmišljam poput manijaka?"

„Ništa na vanjštini autobusa im na to ne bi moglo ukazati?"

„Oh, naravno, na čelu autobusa je broj. Broj 112 ide za New York. Autobus broj 97 vozi za Miami."

„Dakle, tkogod ondje postavio bombu, mogao je razaznati koji je koji autobus, ako je imao vozni red ili je to provjerio preko interneta?"

„Valjda je tako."

„Ili ako su radili ovdje."

Willie je ustuknuo korak. „Čujte, čovječe, ja nemam pojma kako je netko postavio bombu na jedan od naših autobusa, ako se to uopće dogodilo. I ja im zasigurno nisam pomogao da to učine. Poznavao sam dvoje ljudi koji su razneseni u tom autobusu. Jedan mi je bio prijatelj, a druga poznanica moje mame. Odlazila je jednom na mjesec u New York, u posjet unuci. Vozila se u autobusu u prokletom odijelu. Nekad sam mislio da je to smiješno. Sada više ne mislim. Moja je majka zamalo dobila srčani udar kad je za to čula."

Robie se prisjetio vožnje u autobusu i one starice u odijelu koja je vrištala.

„Dakle, broj 112 vozi za New York." Bacio je pogled na ogradu. Bilo ju je dovoljno lako prijeći. Bombaš je mogao preskočiti preko ograde dok se stražar nalazio na drugoj strani garaže. Postaviti bombu i zatim otići. Sve bi to potrajalo manje od minute.

Pogledao je Willieja. „Koliko je te noći autobus broj 112 bio ovdje prije nego se vozač pojavio?"

Willie je promislio o tome. „Na njemu se nije trebalo obaviti mnogo posla. Došao je rano ovamo, odmah nakon posljednje vožnje. Chester je obavio pregled i usisao unutrašnjost. Ja sam ga oprao izvana, natočio gorivo i zatim ga parkirao. Možda dva-tri sata."

Robie je kimnuo glavom. „Jeste li uokolo primijetili išta sumnjivo?"

„Ja većinu vremena provodim unutra, radeći na autobusima. Stražar je nešto mogao vidjeti, ali vjerojatno nije."

„Zašto to mislite?"

„On više jede u svojoj stražarskoj kućici nego što šeće uokolo, ako shvaćate što želim reći. Zato je onako debeo."

„Dobro."

„Mogu li se sada vratiti natrag na posao?"

„Hvala vam na informacijama."

Willie ga je napustio i vratio se natrag u zgradu. Robie je stajao tamo u mraku i zurio u mjesto na kojem je stajao autobus broj 112. Bombaš je sredio autobus. Robie se u njega ukrcao. Robie je izišao iz autobusa. Autobus je odletio u zrak. Poslali su strijelca u uličicu da dovrši posao. Netko mu je uistinu želio zlo.

Pala mu je na um još jedna misao. *Ali možda ne toliko zlo.*

„Malo privatno njuškaš u slobodno vrijeme?"

Okrenuo se i pogledao kroz žičanu ogradu.

Nicole Vance je zurila u njega.

52. poglavlje

ROBIE JE IZIŠAO kroz otvorene vratnice.

„Gdje si bio sve ovo vrijeme?" upitala je Vanceova.

„Vratimo se natrag u Donnelly's", rekao je Robie.

„Zašto?"

„Želim provjeriti nešto što sam već ranije trebao provjeriti."

Petnaest minuta kasnije, Robie je stajao na istom mjestu na kojem se zatekao one noći kad mu je MP-5 pokušala oduzeti život. Odredio je položaj terenca, zatim istražio svoj obrambeni položaj iza kanti za smeće i na kraju preko ramena proučio smrskani stakleni izlog. Hodao je tamo-amo i u glavi zamišljao način na koji su napadači pucali.

„Koliki je sada ukupan broj mrtvih i ranjenih?" upitao je Vanceovu koja ga je bez riječi promatrala dok je sve to činio.

„Šestero mrtvih, petero ozlijeđenih. Jedan je još uvijek u bolnici, ali izgleda da će se izvući."

„Ali ne i mi", rekao je Robie.

„Što?"

„Mi nismo mrtvi."

„Pomalo očit zaključak", oporo je rekla Vanceova.

„Jedanaestero ljudi ustrijeljeno, šestero smrtno, a strijelac nas je ipak promašio? Bili smo najbliža meta, potpuno izloženi. Između nas, spremnika s trideset metaka i hladnjaka u washingtonskoj mrtvačnici nalazile su se samo aluminijske kante za smeće."

„Želiš reći da nas je strijelac namjerno promašio?"

Podigao je pogled i primijetio da Vanceova zbunjeno zuri u njega.

„Kakvog to smisla ima?" upitala je.

„Kakvog smisla ima to što nas je tip promašio s udaljenosti s koje to nije bilo moguće, iz oružja koje je projektirano za masovno razaranje u uskom prostoru paljbe? Trebalo je biti najmanje osmero mrtvih, uključujući tebe i mene. Pogledaj razmještaj pogodaka. On je pucao *oko* nas."

„Dakle, što kažeš, zašto su poubijali sve te ljude? Kao upozorenje? Zbog nečega povezanog sa slučajem Wind? S eksplozijom autobusa?"

Robie joj nije odgovorio. Misli su mu hitale naprijed, odvodeći ga u smjeru u kojem to nikad nije očekivao.

„Robie?"

Okrenuo se prema njoj.

Vanceova je polako rekla: „Mislim da ima nekog smisla u tome što govoriš, u promatranju događaja na taj način. Pretpostavljam da smo doista trebali biti mrtvi. Tada to mora biti povezano s Windovima, ili s autobusom, ili s oboje."

„Ne, nije tako."

„Ali Robie..."

Okrenuo se od nje da se još jednom zagleda u ono mjesto na ulici na kojem je društvo iz terenca započelo napad.

Netko me progoni. Netko se sa mnom poigrava. Netko blizak me pokušava izbaciti iz takta, zajebavati se sa mnom.

„Robie, imaš li ti kakvih neprijatelja?" upitala je Vanceova.

„Ne mogu se nijednoga sjetiti", odsutno je rekao.

Osim njih nekoliko stotina, pomislio je.

„Postoji li nešto što mi nisi rekao?" upitala je.

Trgnuo se iz misli i protrljao potiljak. „Govoriš li ti meni baš sve?"

„Što?"

Okrenuo se prema njoj. „Govoriš li meni baš sve?" upitao je.

„Valjda ne baš sve.”

„Tada si dobila moj odgovor.”

„Ali rekao si da ti mogu vjerovati.”

„I možeš, ali ti imaš svoju agenciju, a ja svoju. Pretpostavljam da ćeš ti meni reći sve što možeš, a ja ću učiniti isto. Ja imam ljude kojima podnosim izvještaje, a jednako tako ih imaš i ti. U svemu tome postoje neke granice. Ali to ne znači da ne možemo surađivati kako bismo obavili posao.”

Vanceova je spustila pogled na svoje noge, pa vrhom cipele gurnula opušak cigarete koji je ležao na cesti. „Onda, jesi li tamo u garaži za održavanje autobusa otkrio išta što mi *možeš* reći?”

„Taj je autobus bio tamo parkiran dugo vremena, dovoljno dugo da netko na njega postavi bombu.”

„Dakle, bombaš je znao da će se meta nalaziti u autobusu?”

„Imamo li popis putnika?”

„Samo djelomičan. Samo onih koji su platili kreditnim karticama, ali ne i onih koji su platili gotovinom, osim ako nam netko od članova porodice ili prijatelja nije došao reći da je ta osoba bila u autobusu.”

„Onda, koliko je ljudi bilo u autobusu?”

„Trideset šestero, plus vozač. Provjeravamo sve poznate osobe koje su bile u autobusu. To je dvadeset devet ljudi. Što ostavlja osmero još uvijek nepoznatih. Oni su te noći vjerojatno bili putnici u posljednji čas, koji su svoje karte platili gotovinom.”

Robie je pomislio: *To uključuje Julie i ubojicu.*

„Mogu li vidjeti taj popis?”

Izvukla je svoj mobitel i pritisnula nekoliko tipki. Okrenula je ekran uređaja prema njemu.

Pogledom je preletio preko popisa. Na njemu nije bilo Julie. I, na sreću, nije bilo ni Geralda Dixona, što je značilo da Julie nije za kupovinu karte upotrijebila njegovu kreditnu karticu. Ali nijedno drugo ime s popisa nije mu ništa značilo, osim lažnog imena pod kojim je Robie rezervirao svoju kartu.

Dobro, meta je bio on, ne Julie. Ali zašto se onda toliko namučiti da ga ubiju u autobusu, a zatim ga namjerno promašiti kad ga je MP-5 imala jasno na svojoj vatrenoj liniji?

Plan se promijenio, eto zašto. Željeli su me mrtvoga. A sada me žele živoga. Ali zašto?

„Robie?"

Podigao je pogled s ekrana i vidio da ga Vanceova pažljivo promatra.

„Ne prepoznajem nikoga s popisa." Laži koje joj je govorio brzo su se gomilale.

„Dakle, još uvijek ne znamo tko je meta."

Robie joj nije želio u tako kratkom vremenu reći još jednu laž, pa je samo rekao: „Ima li štogod novoga o Ricku Windu?"

„Mrtvozornikje dostavio svoj nalaz. Uzrok smrti je bilo gušenje."

„Kako? "

„Glavni je trag bilo potkožno krvarenje. Ni on isprva nije bio siguran kako su to obavili. Nije tu bilo jastuka pritisnutog na lice, ništa takvoga."

„Zašto skrivati način na koji je ubojstvo izvršeno?" upitao je Robie, duboko udahnuvši.

„Teže je otkriti počinitelja."

„Možda, a možda i nije tako."

„Ali napokon je ipak otkrio način počinjenja."

Robie ju je pogledao. „I nisi mi to mogla odmah reći?"

„Volim melodramu."

„Kako je ubijen, agentice Vance?" oštro je rekao Robie.

„Ugurali su mu odrezani jezik niz grlo i tamo ga zaglavili. Upotrijebili su njegov vlastiti odrezani jezik da ga ubiju", rekla je jednako oštrim tonom.

„Hvala", uglađeno je rekao.

„Čuj, Robie. Ako su ubojstvo Jane Wind i njezinog muža i eksplozija autobusa povezani, tada moraju postojati neki zajednički nazivnici"

„Jedini razlog zbog kojeg misliš da su povezani jest pištolj. Taj pištolj nije upotrijebljen da ubije Jane Wind i njezina sina. Kao što sam prije rekao, tkogod da je bio u tom stanu, mogao ga je jednostavno odbaciti nakon što je otišao iz stana. To ne mora imati nikakve veze s eksplozijom autobusa."

„Ili bi možda ipak moglo imati."

„Vjeruješ li doista u to, ili samo u svojem sažetku karijere želiš imati uhićenje terorista i optužbu za ubojstvo?

„Moj sažetak karijere je posve dobar, sa ili bez ovog slučaja", prasnula je.

„Želim samo reći da u svemu ovome nemam čudesnu viziju. Ako slučajevi nisu povezani, tada nije mudro pokušavati ih povezati. Stvaraš pretpostavke i donosiš odluke zasnovane na tim pretpostavkama koje inače ne bi donosila. I usput pokušavaš kroz četvrtaste rupe progurati okrugle klinove. Dobit ćeš odgovor, ali to neće biti onaj pravi. I dvojbeno je hoćeš li imati drugu prigodu da to ispraviš."

Prekrižila je ruke na prsima. „Dobro, a što bi ti učinio?"

„Radio bih na oba slučaja, ali usporedno. Ne povezuješ nešto ako nemaš čvrstih dokaza o povezanosti. A za to je potrebno nešto više od pištolja na mjestu eksplozije."

„Dobro, to zapravo ima smisla."

Robie je pogledao na sat. „Idem uhvatiti nekoliko sati sna. Ako išta iskrsne, možeš me probuditi."

„Sada imaš mjesto na kojem ćeš prenoćiti? Ako nemaš, možeš slobodno upasti kod mene."

Robie ju je pogledao. „Jesi li sigurna u vezi s time?"

„Zašto ne bih bila?"

„Bojala si se da bi te ljudi mogli gnjaviti, premda spavam na kauču."

„Ti nikome ne govoriš. Ja nikome ne govorim. Pa čak i ako se pročuje, sve je to čisto profesionalna stvar, zato tko ih jebe. Mogu ti učiniti uslugu."

„Imam prenoćište. Ako dođe do promjene, dojavit ću ti. Hvala."

Pošao je do svojeg auta. Odbio ju je iz posebnog razloga.

U njegovu poslu usluge gotovo nikad nisu bile besplatne.

A i želio je provjeriti što je s Julie.

53. poglavlje

ROBIE JE OTKLJUČAO vrata i isključio alarm. Zatvorio je i zaključao vrata za sobom, a zatim opet uključio alarm.

„Julie?"

Krenuo je niz hodnik, s rukom na dršci pištolja.

„Julie?"

Provjerio je tri prostorije prije nego je došao do njezine spavaonice. Polako je otvorio vrata. Spavala je u postelji. Samo da se uvjeri, Robie ju je promatrao dok joj se grudi triput zaredom nisu postojano uzdignule i spustile. Zatvorio je vrata i niz hodnik krenuo do svoje spavaonice.

Sjeo je na krevet, ali se nije razodjenuo. Istodobno je osjećao vrućicu i hladnoću.

Zazvonio mu je mobitel. Prvo je pomislio da bi to mogla biti Vanceova, ali nije bila ona.

Bio je to Plavi Čovjek.

Odazvao se pozivu. „Imate li išta za mene?" upitao je.

„Leo Broome je savezni činovnik. Radi kao službenik za odnose s javnošću."

„Za koje upravno tijelo? Za Ministarstvo obrane?"

„Ne. Za Ministarstvo poljoprivrede."

„Ministarstvo poljoprivrede?" uzviknuo je Robie. „Zafrkavate me."

„Ne, ne zafrkavam."

„Što još ima u njegovu dosjeu?"

„Upravo sam vam ga poslao elektronskom poštom. Pročitajte. I vidite upada li vam štogod u oči."

„Nečega ondje mora biti", rekao je Robie.

„Tada to pronađite."

Oglasio se pretinac Robiejeve elektronske pošte. Utipkao je lozinku i otvorio priču o profesionalnom životu Lea Broomea. Pažljivo ju je pročitao. Zatim ju je pročitao još jednom, slažući određene elemente koji su se činili najviše obećavajućima.

„Što radiš", rekao je, niti je ne pogledavši.

Julie je stajala ondje u hlačama od trenirke i majici dugih rukava i izgledala pospano. „Kako si znao da uopće stojim ovdje? Bila sam posve tiha."

„Svatko proizvodi buku, bez obzira što činio."

„Ja mislim da ti imaš oči i na tjemenu, Wille."

„Uistinu bih volio da je tako."

Sjela je na stolicu preko puta njega. „Jesi li štogod pronašao?"

„Da. Ali malo toga ima smisla."

„Reci mi onaj dio koji ima."

„Mislim da sam ja bio meta bombaša, a ne ti."

„To je utješno. Dakle, mene je pokušavala ubiti samo jedna osoba?"

„Leo Broome radi za Ministarstvo poljoprivrede."

„Rade li tamo nekakvi špijuni?"

„Sumnjam. Premda donose dobar prihod, nameti na kukuruz ne uzbuđuju loše momke baš previše."

„Pa kakva je onda veza?"

„Možda je uopće nema. Ali opet, moglo bi je biti."

Robie joj je pokazao ekran svoga mobitela. „Broome je također bio u vojsci. U prvom zaljevskom ratu."

„Onda? "

„Žena i dijete koji su ubijeni? Njezin je bivši muž također pronađen mrtav. I on je bio u vojsci. Možda su se on i Broome poznavali."

„Ako i jesu, što su to mogli znati da ih zbog toga ubiju? I kako to povezati s ubojstvom mojih roditelja?"

„Ne znam. Još uvijek radim na mogućim teorijama."

„I, tkogod raznio onaj autobus, kažeš da su željeli tebe ubiti. Zašto?"

„Zbog stvari o kojima s tobom ne mogu govoriti."

Sjedila je i promatrala ga. Robie nije bio siguran što će biti njezino sljedeće pitanje, ali sumnjao je da će na njega moći iskreno odgovoriti. Osvrnuo se po zidovima prostorije. Jedan dugi trenutak osjetio je istinsku klaustrofobiju.

„Što misliš, što su učinili s tijelima mojih roditelja?"

To nije bilo ono pitanje koje je Robie očekivao, ali je svakako bilo razumljivo. Proučio je Julie, pokušavajući u njezinu pitanju otkriti nešto dublje, nešto što se ondje svakako nalazilo. Još je uvijek bila dijete, unatoč iskustvu stečenom na ulici, unatoč pameti. Tugovala je za svojim roditeljima. Željela je znati gdje su. To je shvaćao.

„Vjerojatno su na nekom mjestu gdje ih nikad nećemo pronaći", rekao je Robie. „Sjećaj ih se onakvih kakve si ih poznavala. Nemoj razmišljati o tome gdje su sada, dobro? To ti neće nimalo pomoći."

„Lako je to reći."

„Da, lako je reći, ali mislim da je trebalo biti izgovoreno."

Robie je čekao da se sada slomi i zaplače. Klinci bi se trebali tako ponašati, ili su barem njemu tako govorili. On to kao dijete nikad nije činio. Ali njegovo djetinjstvo ni na koji način nije bilo normalno.

Ali Julie se nije slomila. Nije počela šmrcati. Nije zaplakala. Gledala je u njega, a izraz lica joj je bio hladan.

„Želim ubiti onoga tko je to učinio."

„Tip koji je to učinio bio je u onom autobusu. Sada je samo pepeo. Prestani o njemu brinuti. On je gotov."

„Ne govorim o njemu i ti to znaš."

„Ubiti nekoga nije tako jednostavno kao što zvuči."

„Meni će biti.”

„Kad nekoga ubiješ, s njime ubijaš i dio sebe.”

„To mi zvuči poput rečenice iz nekog glupog filma.”

„Možda tako zvuči, ali upravo se tako osjećaš.”

„Znaš mnogo o tome?”

„Što ti misliš?” kruto je rekao.

Skrenula je pogled u stranu i nervozno protrljala ruke.

Rekla je: „Je li taj tip Wind mogao nešto reći Broomeovima, koji su to nešto prenijeli mojim roditeljima?”

„Da, moglo je biti tako. Zapravo, to je ono što u istrazi najviše obećava.”

„I radiš na tome sa super agenticom Vance?”

Robie joj nije odgovorio.

„Dakle, ne radiš s njome na ovome?”

„Radim s njome na *dijelu* ovoga.”

„Dobro, shvaćam to.”

„Doista?” upitao je Robie.

„I ja želim biti dio toga.”

„Već jesi. Pomažeš mi.”

„Ali želim pomagati još više.”

„Misliš, želiš pronaći ljude odgovorne za ovo i ubiti ih?”

„Zar ti ne bi?”

„Možda. Ali moraš o tome ozbiljno razmisliti.”

„Hoćeš li mi pomoći da ih ubijem? Znam da to možeš.”

„Trebala bi se vratiti u postelju”, tiho je rekao.

„Ta klinka smeta, točno? Tako ti to zamišljaš, zar ne? Stavljaš me u kutiju?”

„Neću sudjelovati u tvojem stavljanju u nikakvu kutiju, a ponajmanje u lijes.”

Julie se na ovaj komentar vidno ukrutila.

Polako je rekao: „Moraš shvatiti da ovo nije igra, Julie. Nije film, televizijska serija ili nekakvo sranje od video igre. Želiš ih ubiti. Fino, to shvaćam. To je prirodno. Ali ti nisi

ubojica. Mrziš ih, ali nećeš biti u stanju ubiti ih kad do toga dođe. Ali drži jednu stvar na umu."

„Što to?" upitala je stegnutog grla.

„Oni tebe žele mrtvu. I kad dobiju prigodu, neće ni sekunde oklijevati. Bit ćeš mrtva. I tu nema tipke koja sve to može poništiti i započeti igru iznova."

„Što ako ti kažem da me za to nije briga?"

„Rekao bih da si mlada i da misliš da si besmrtna."

„Znam da ću jednoga dana umrijeti. Jedino je pitanje kada i kako."

„A odgovor bi trebao biti: za osam desetljeća i mirno, u snu."

„Život tako ne funkcionira. Barem ne moj."

„Nije pametno na takav način razmišljati."

„Gle tko mi to govori. Ti baš ne vodiš nekakav oprezan život."

„To je moj izbor."

„To ti i želim reći. Radi se o izboru. *Mojem* izboru."

Ustala je i vratila se u svoju sobu.

Robie je ostao sjediti ondje, zureći u mjesto na kojem je ona dotad bila.

54. poglavlje

BILO JE DVA sata ujutro i Robie je odspavao točno jedan sat, a onda su mu se oči otvorile. Iz dugog je iskustva znao da je beskorisno samo ostati ležati. Ustao je, tiho pošao do dnevnog boravka svoga doma i prišao prozoru. Prijestolnica je sada spavala, barem obični stanovnici grada. Ipak, ovdje se nalazio i jedan svijet koji nije spavao. Bili su to izvrsno uvježbani, visoko motivirani ljudi koji su noćima bdjeli kako bi svojim sugrađanima pružili potrebnu sigurnost.

Robie je to znao jer je i on nekim slučajem pripadao tim ljudima. Nije oduvijek bilo tako. Godinama je napredovao u poslu. Što nije značilo da mu se takav život sviđa. Prislonio je oko na okular teleskopa. Zgrada preko puta odjednom mu se našla kao na dlanu. Podigao je objektiv prema svome katu. Svjetlo je gorjelo samo u jednom stanu.

Annie Lambert je bila na nogama. Robie ju je promatrao kako iz svoje spavaonice odlazi u kuhinju. Bila je odjevena u crni triko i nogometni dres koji joj je dosezao do pola bedara. Dres New England Patriotsa, primijetio je. To u prijestolnici ne bi bilo previše popularno jer su ovdje najomiljenija ekipa Nacionalne nogometne lige bili Redskinsi. Ali ona je bila iz Connecticuta i žena koja se nalazi u privatnosti svojega doma.

Baš joj je neka privatnost, pomislio je s osjećajem krivnje. Ali nastavio ju je promatrati.

Dohvatila je knjigu s police što je stajala uza zid, sjela i otvorila je. Čitala je i žlicom jela jogurt.

Nije bio jedini kojega je noćas mučila nesanica.

Opet se osjetio postiđenim što je promatra. Rekao je sebi da to čini iz profesionalnih razloga. Ali to nije bilo istina.

Izvukao je posjetnicu koju mu je bila dala. Prije nego je dospio preispitati svoju odluku, nazvao je broj njezina mobitela. Kroz teleskop je promatrao kako odlaže knjigu, poseže i dohvaća mobitel sa stola.

„Halo?"

„Ovdje Will."

Promatrao je kako se uspravlja u sjedalici i odlaže knjigu. „Hej, kako je?"

„Ne mogu spavati. Nadam se da vas nisam probudio."

„Nisam spavala. Samo sjedim i jedem jogurt."

„Brz metabolizam? *Cheeseburger* se već potrošio?"

„Otprilike tako."

Robie je zašutio i zagledao se u nju kroz teleskop. Vrtjela je prstom jedan pramen svoje kose, nogu podvučenih pod tijelo. Osjetio je kako mu se dlanovi znoje, a grlo suši. Osjećao se kao da je opet u srednjoj školi i priprema se za razgovor s curom koja mu se sviđala.

Rekao je: „Znate, s vrha naše zgrade pruža se prekrasan pogled. Jeste li ikad bili ondje?"

„Nisam ni znala da se može gore uspeti. Zar to nije zaključano?"

„Ako imaš ključ, s bravama nema problema."

„Vi imate ključ?" upitala je. Glas kao da joj je bio obojen djevojačkom vedrinom jer joj je bila povjerena posebno zanimljiva tajna.

„Što kažete na to da se nađemo na stubištu za deset minuta?"

„Doista? Ozbiljno to mislite?"

„Ne nazivam ljude u dva ujutro, osim ako nisam ozbiljan."

„Dogovoreno."

Prekinula je vezu i on se kratko zabavljao promatrajući je kako skače na noge i trči niz hodnik, vjerojatno da bi se preodjenula.

Devet minuta kasnije je stajao na ulazu na stubište, kad je ona hitajući stigla do njega.

Rekla je: „Javljam se na dužnost, gospodine."

„Učinimo to", uzvratio joj je Robie.

Poveo ju je uza stube. Kad su došli do zaključanih vrata koja su vodila na krov, izvukao je svoj provalnički alat i ubrzo širom otvorio vrata.

„To nije bio ključ", nasmiješeno je rekla, diveći se njegovoj vještini. „Upravo ste provalili bravu."

„Otpirač je samo drugo ime za ključ. To je najbliže poetskom izrazu što sam ikad smislio."

Pošla je s njime uz kratak niz stuba i kroz još jedna vrata. Krov je bio ravan i prekriven zaštitnim asfaltnim slojem. Lagano je zračio toplinom.

Robie je ispod jakne izvukao bocu vina.

„Nadam se da volite crno."

„Volim crno. Hoćemo li na smjenu piti iz boce?"

Iz džepa je izvukao dvije plastične čaše.

Odčepio je bocu i ulio im vino.

Stali su uz rub krova, ruku i čaša spuštenih zid krova koji im je dopirao do grudiju.

„Pogled je doista predivan", rekla je Lambertova. „Mislim da nikad nisam ni pomislila da bi moglo biti tako. Ja kroz svoje prozore mogu vidjeti samo zgradu preko puta."

Robie je osjetio grižnju savjesti, pomislivši na svoju izvidnicu koja je iz te zgrade gledala na njezin stan. „Svako mjesto ima svoj pogled", s oklijevanjem je rekao. „Neki su samo bolji od drugih."

„Hej, to je bilo poetski", rekla je, gurnuvši ga laktom.

Vjetar ih je lagano milovao dok su pijuckali vino i razgovarali. Razgovor je bio bezazlen, pa ipak je pomogao Robieju da osjeti malo olakšanja, malo mira. Nikad nije imao vremena činiti ovakve stvari. Upravo je zato i bilo toliko važno što upravo *to* čini.

„Nikad prije nisam ništa ovakvo učinila", rekla je Lambertova.

„Ja sam ovamo dolazio i prije, ali nikad u društvu."

„Tada se osjećam počašćenom", rekla je. Još jednom je razgledala okolno područje. „Ovo se čini dobrim mjestom, na koje valja opet doći i razmišljati."

„Mogu vam pokazati kako provaliti bravu", rekao je.

Ona se nasmiješila. „Zapravo, to bi mi moglo dobro doći. Uvijek zaboravljam svoje ključeve."

Prošlo je još dvadeset minuta i Robie je rekao: „No, pretpostavljam da bismo ovo mogli nazvati probdjelom noći." Pogledao je na sat. „Sada se slobodno možete istuširati i pripremiti se za posao. Pretpostavljam da vam ne treba mnogo sna."

„Gle tko mi govori."

Otpratio ju je do njezinog stana. Okrenula se i rekla: „Uistinu sam uživala u ovome."

„I ja."

„Nisam upoznala mnogo ljudi otkad sam ovdje."

„I to će se dogoditi. Samo treba vremena."

„Htjela sam reći da mi je stvarno drago što sam upoznala vas."

Ovaj put ga je poljubila u usta, oslonivši mu se prstima o grudi.

„Laku noć", rekla je.

Nakon što je ušla unutra, Robie je ostao stajati pred njezinim vratima. Nije bio siguran što osjeća. No, možda se

samo radilo o tome da ništa nije osjetio već jako dugo vremena.

Napokon se okrenuo i otišao, zbunjeniji i nesigurniji u sebe nego ikad prije.

55. poglavlje

NEKOLIKO MINUTA KASNIJE Robie se vratio u drugu zgradu. Dio njega je poželio pogledati Lambertovu kroz teleskop, vidjeti kako reagira na ovu večer. Premda mu je njezin poljubac vjerojatno rekao sve što je trebao znati. Zamislio ju je kako se tuširа i priprema za posao. A možda će i tijekom današnjeg dana misliti na njega, dok bude obavljala svoj važan posao.

Na tu pomisao, Robie se usredotočio na ono što je stajalo pred njim. I njemu je bilo vrijeme da se vrati na posao.

Provjerio je kako je Julie i utvrdio da spava dubokim snom.

Istuširao se, odjenuo i izišao iz stana, uključivši alarm.

Vozio se praznim ulicama. Ali ta vožnja nije bila besciljna. Morao je obići neka mjesta, razmisliti o još stvari.

Mimoišao se s policijskim automobilom koji je vozio u suprotnom smjeru, bliješteći rotacijskim plavim svjetlima u mraku. Netko je bio u nevolji. Ili mrtav.

Robie je najprije zastao kod Julieinog doma.

Parkirao je blok kuća dalje i kući prišao straga. Minutu kasnije bio je unutra. Uz pomoć džepne svjetiljke se kretao po unutrašnjosti.

Znao je što želi pogledati.

Ubojstvo dvoje ljudi koje se ovdje dogodilo natjeralo je Julie u bijeg. Tijela su bila uklonjena, a mjesto temeljito počišćeno. Ali razlog zbog čega se Robie noćas nalazio ovdje bio je stupanj do kojega je to obavljeno. U jednom će trenutku nestanak Gettyjevih pokrenuti pozive policiji. Oni će doći ovamo i zateći mjesto prazno. Doznat će da se Julie

nalazi, ili se barem nalazila, na udomiteljskoj skrbi. Pokušat će je pronaći. I neće u tome uspjeti. Pretpostavit će da su Gettyjevi iz nekog razloga zajedno otišli – možda kako bi izbjegli nagomilane dugove ili neisplaćene dilere koji su zahtijevali plaćanje droge za koju se znalo da je Gettyjevi uzimaju.

Policija će u to utrošiti nešto vremena, ali ne previše. Bez dokaza o nasilnom okončanju života Gettyjevih, istraga će biti prekinuta. Policija velikih gradova nema taj luksuz da vrijeme i resurse troši na slučajeve poput ovoga.

Robie je zastao i proučio mrlju na zidu. Njegovo je oko prepoznalo krv, ali policija to možda niti neće primijetiti. Čak i ako je primijete, neće je istražiti. To je značilo gomilu papirologije, radnih sati tehničara, radnih sati forenzičkog laboratorija.

Ali mala je mrlja Robieju nešto govorila.

Prskanje krvi. Počistili su sve osim ove mrlje. A ona nije skrivena. Jasno je uočljiva. Trebali su je očistiti, ili prebojiti, kao što su učinili s ostalim dijelom zida.

Robie se uspravio. Ta je mrlja bila poruka.

Gettyjevi su bili mrtvi. U to nikad nije posumnjao.

Ali kome je bila namijenjena ta poruka?

Znali su da je Julie svjesna kako su joj roditelji mrtvi. Vidjela je što se dogodilo.

Što ako je to poruka za nekog prijatelja Gettyjevih? Za nekoga tko bi mogao poželjeti razgovarati s policijom, ali ne bi to učinio kad bi znao da će ga zbog toga ubiti?

To je bilo previše nategnuto, pomislio je Robie. Prijatelj možda nikad ne bi vidio mrlju ili znao što je, ako je i primijeti.

Ali ja bih je pronašao. Ja bih znao što je to.

Pretražio je ostatak kuće, završivši s Julieinom spavaonicom. Prelazio je svojim sićušnim svjetlom po njoj.

U kutu je vidio plišanog medvjedića kako leži izvaljen na bok. Uzeo ga je i spremio u naprtnjaču koju je sobom ponio. Odmah do postelje nalazila se slika Julie i njezinih roditelja. I nju je stavio u naprtnjaču.

Dat će ih Julie kad je sljedeći put bude vidio.

Sljedeća njegova postaja bilo je prebivalište Ricka Winda. Ne njegov poslovni prostor u kojem mu je netko odrezao jezik i zatim mu ga ugurao u grlo. Zaputio se kući Ricka Winda u Maryiandu.

Ali donde neće doći. Barem ne noćas.

Zazvonio mu je mobitel.

Bio je to Plavi Čovjek.

„Pronašli smo vašeg voditelja. Dođite vidjeti što je od njega ostalo."

56. poglavlje

NIJE SE OSJEĆAO nikakav zadah. Izgorjela tijela ne zaudaraju previše. Meso i tjelesni plinovi, dvostruki pokretač forenzičkog smrada, izgorjeli su. Nagorjeli ostaci su imali svoj miris, ali on nije bio tako neugodan. Svatko tko je ikad ušetao u pečenjarnicu ili na zgarište iza snažnog požara ga je iskusio.

Robie je spustio pogled na gomilu pocrnjelih kostiju i zatim se pola metra nad njom zagledao u Plavog Čovjeka. Bijela mu je košulja bila besprijekorno uštirkana, a kravata mu padala točno okomito niz grudi. Mirisao je po Kichl'sovoj kremi poslije brijanja. Bilo je malo iza šest sati ujutro, a on se činio spremnim za pojavljivanje pred odborom za imenovanje petsto najboljih tvrtki časopisa *Fortune.*

Plavi Čovjek je zurio u crnu gomilu koja je nekoć bila čovjek. Čovjek koji je Robieju zapovjedio da ubije ženu i njezino dijete.

„Znam, teško je žalovati za njim zbog ovoga", rekao je Plavi Čovjek, očito čitajući Robieju misli.

„Žalovanje uopće ne pripada ovoj jednadžbi, zar ne?" rekao je Robie. „Što znamo?"

„Njegovo ime, položaj i podatke o dosadašnjoj karijeri. Ne znamo gdje je nedavno boravio, zašto je promijenio stranu i tko ga je ubio."

Stajali su usred parka u okrugu Fairfax, Virginia. Robieju slijeva nalazilo se igralište juniorske bejzbolske lige. S desna su bih teniski tereni.

„Pretpostavljam da je nedavno spržen i ostavljen ovdje”, rekao je Robie.

„Kako nitko od roditelja koji su sinoć promatrali bejzbolski meč svoje djece nije izvijestio da je vidio ovu gomilu krša, mislim da to možemo pretpostaviti”, odgovorio je Plavi Čovjek.

„Kako ste vi za nju doznali?”

„Primili smo anonimni telefonski poziv s preciznom informacijom.”

„Jesmo li sigurni da je to naš tip? Iz pougljenih kostiju možete izvući DNK, zar ne?”

Plavi Čovjek je pokazao na mali prst na tijelu, ili barem mjesto gdje se taj mali prst nekoć nalazio. „Vrlo susretljivo su taj prst prekrili na vatru otpornom tvari. Odstranili smo prst i obavili provjeru otiska i DNK. To je on.”

„Telefonski poziv, neoštećen mali prst. Doista jako susretljivo s njihove strane.”

„I ja sam to pomislio.”

„Rekli ste da ne znate zašto je promijenio stranu?”

„Provjeravamo sve očite razloge: tajne bankovne račune, prijetnje članovima porodice, promjenu političkih uvjerenja. Još ništa definitivno. Istina je da možda nikad nećemo niti doznati.”

„Oni se znaju pobrinuti za sve”, rekao je Robie. „Mislite li da bi taj tip bio u stanju shvatiti kako su mu šanse za opstanak praktički ravne nuli?”

„Svi izdajnici bi na koncu trebali toga postati svjesni, pa ipak to čine.”

„Je li vam štogod palo na um u vezi Lea Broomea?”

„Još ništa.”

Plavi Čovjek je pokazao prema terencu parkiranom uz nogostup.

„Mislim da je vrijeme za moj izvještaj.”

„Nemam vam mnogo toga za reći.”

„Ja sam budan. Ondje ima svježe skuhane kave. Štogod mi možete reći, bit će više od onoga što sada znam.”

Dok su hodali do vozila, Robie je rekao: „Pomišljate li ikad na mirovinu ili na promjenu posla?”

„Svakoga dana.”

„Pa ipak ste još uvijek ovdje.”

Plavi Čovjek je otvorio vrata terenca. „Još sam uvijek ovdje. A i *vi* ste.”

I ja sam, pomislio je Robie.

Robie se zavalio na stražnje sjedalo. Između njega i Plavog Čovjeka je ostalo dovoljno prostora. Ovaj je zatvorio vrata i pokazao na dvije šalice kave u držaču između njih. „Obje su crne. Ne volim savršeno dobru crnu kavu kvariti vrhnjem ili šećerom.”

Robie je kimnuo glavom. „Niti ja.”

Robie je podigao šalicu bližu sebi i prinio je usnama. Plavi Čovjek je učinio isto sa svojom.

Plavi Čovjek je rekao: „Leo Broome?”

Robie je čovjeku mogao reći sve, a vjerojatno je to i trebao učiniti. Ali imao je urođenu nesklonost bilo kome sve govoriti. Zapravo, imao je urođenu nesklonost ikome išta govoriti.

„Moj voditelj tamo leži, reš-pečen”, započeo je Robie.

„Ni ja ne bih nikome vjerovao”, rekao je Plavi Čovjek, opet čitajući Robieju misli. „Ne mogu vas prisiliti da mi kažete što znate.”

Pustio je da sve ostane na tim riječima.

„A što je s naprednim tehnikama ispitivanja?”

„Ne vjerujem u njih.”

„Je li to sada službeni stav agencije?”

„To je moj osobni stav.”

Robie je par sekunda žestoko mozgao.

„Kao što sam rekao, djevojka je bila u autobusu. Ime joj je Julie Getty. Jedan tip ju je ondje pokušao ubiti. Ja sam ga sredio. Izišli smo van, a onda je autobus eksplodirao. U eksploziji sam izgubio pištolj. Umakli smo strijelcu iz uličice i sada boravimo u mojem drugom stanu."

„Veze s Leom Broomeom?"

„Prijatelj Julieinih roditelja, Curtisa i Sare. Ne znam zašto ih je tip iz autobusa ubio, možda zato jer su nešto znali, pa su morali biti ušutkani. Trebamo provjeriti sve o njima. Tkogod ih je ubio, vjerojatno je mislio da Julie zna isto što su joj znali roditelji. Ona mi je dala imena svojih prijatelja. I Broomeovi su bili na tom popisu. Pošao sam do njihovog stana. Nestali su. A stan je stručno počišćen."

„Dakle, ili su u bijegu, ili su i oni mrtvi," komentirao je Plavi Čovjek.

„Izgleda tako."

„Broome je radio u Ministarstvu poljoprivrede. To baš i nije neki špijunski epicentar."

„Bio je i u vojsci, u prvom zaljevskom ratu", uzvratio je Robie.

„To doista otvara neke mogućnosti."

Robie se nagnuo naprijed u sjedalu, od čega je koža presvlake lagano zaškripala. Vani se nastavljala istraga u kojoj su tehničari pokušavali otkriti bilo kakav trag koji bi ukazao tko je ljudsko biće pretvorio u pečenku. Robieju se nisu sviđali njihovi izgledi za uspjeh. Ubojice koje te same odvedu do tijela obično za sobom ne ostavljaju upotrebljivih tragova.

Srknuo je još jedan gutljaj kave i zadržao ga kratko u grlu, da ga ugrije i podmaže za daljnji razgovor. Robie inače nije volio puno pričati. O bilo čemu. Ali noćas će načiniti iznimku. Trebao je pomoć.

„Postoji još nešto", rekao je Robie.

„I mislio sam da bi moralo biti”, odgovorio je Plavi Čovjek.

„Prvotno sam mislio da je meta u autobusu bila Julie. Sada vjerujem da sam to bio ja.”

„Zašto?”

„Načelno je u pitanju vremenski slijed. Bomba je morala biti postavljena na autobus satima prije nego je on krenuo na vožnju. Ja sam rezervirao kartu pod lažnim imenom, koje je nekako doznao netko tko to nije trebao znati. Nisu nikako mogli znati da će i ona biti u tom autobusu. Ali znali su da ću ja biti. A ta je bomba morala biti postavljena na autobus čak i prije nego sam uopće otišao u stan Windove.”

„Ali zašto ubiti vas? Što vi to znate, a što bi im moglo naškoditi?”

Robie je odmahnuo glavom. „To nikako ne mogu smisliti. Barem ne još.”

Plavi Čovjek je rekao: „Trebali ste poginuti, znate li?”

„Mislite, u eksploziji bombe?”

„Ne, u pucnjavi pred Donnelly’som.”

„Znam. Ostavili su me na životu.”

„Dakle, najprije su vas htjeli ubiti, a sada vas žele ostaviti na životu?”

„Promjena plana.”

„Zašto? Jeste li im zbog nečega potrebni?”

Plavi Čovjek je to izgovorio na takav način da je natjerao Robieja da ga pogleda.

„Mislite da sam i ja preobraćenik?”

Plavi Čovjek je preko Robiejeva ramena gledao prema mjestu na kojem su forenzička svjetla osvjetljivala ostatke onoga što je nekoć bio čovjek.

„Pa, ako i jeste, zasigurno možete vidjeti da u tome nema budućnosti.”

57. poglavlje

ROBIE SE VOZIO na sjever, u okrug Princa Georgea u Marylandu. U okrugu je većinom živjela radnička i srednja klasa i tu su svoje domove zasnivali policajci, vatrogasci i niže pozicionirani državni činovnici. U njegovu prestižnijem susjedstvu, u okrugu Montgomery, u ogromnim kućerinama, izgrađenim na relativno malim parcelama zemlje, živjeli su odvjetnici, bankari i rukovoditelji vladinih upravnih odjela.

Rick Wind je živio u uskoj ulici, u četvrti u kojoj su ljudi svoje automobile i kamionete parkirali uz nogostup, a garaže punili stvarima koje u njihove male domove nisu mogle stati.

Policija je bila ovdje, premda uokolo nije bila razvučena plastična traka za označavanje mjesta zločina, iz jednostavnog razloga što ovdje niti nije bio počinjen nikakav zločin. Plavi Čovjek je svojim ljudima zapovjedio da ih unaprijed nazovu, tako da je dežurni policajac bez pitanja propustio Robieja nakon što mu je pokazao dokumente.

Kako je ovdje moglo biti tehnički upotrebljivih dokaza, Robie je prije ulaska u kuću navukao gumene rukavice i zaštitne navlake za cipele. Ušao je kroz ulazna vrata i zatvorio ih za sobom. Upalio je svjetla i počeo razgledati unutrašnjost. Windu posao sa zalagaonicom očito nije previše dobro išao. Namještaj je bio star i pohaban, tepisi prepuni mrlja i izgaženi. Zidovima je trebalo ličenje. Mirisi koji su dočekali Robieja uglavnom su potjecali od pržene hrane. Wind neko vrijeme nije bio ovdje da bi bilo što kuhao, pa je Robie pretpostavio da su se mirisi zavukli duboko u sam kostur kuće, toliko da ih se nije moglo riješiti sve do rušenja cijele građevine.

Uza zid je stajala polica. Na njoj se nalazilo nekoliko knjiga, uglavnom vojnih trilera, i manji broj uokvirenih fotografija. Robie ih je uzimao jednu po jednu i promatrao Ricka i Jane Wind i njihovu dvojicu sinova, od kojih je još samo jedan bio živ.

Na fotografijama je obitelj izgledala sretno i Robie se kratko zanio, pitajući se što je uzrokovalo raspad tog braka. Odložio je posljednju fotografiju i krenuo dalje. Ljubavne stvari nadilazile su njegovo stručno znanje.

Obradio je prizemlje, a zatim i kat. I nije pronašao ništa.

Pretražio je i podrum i opet ostao kratkih rukava. Jedino što je pronašao bili su vlaga i plijesan i kutije prepune smeća.

Izišao je van i kroz bočna vrata ušao u garažu za jedno vozilo. Pretpostavio je da ju je policija već detaljno pretražila, kao i kuću, ali možda nisu tražili prave stvari.

Kao da ja znam što tražim.

Pola sata kasnije sjeo je u vrtnu stolicu koja je stajala nasred garaže i ogledao se oko sebe. Pogled su mu uzvratili skladišna kolica, kartonske kutije, razni alati, radni stol, kosilica za korov, gnojivo za vrt, nešto sportskih rekvizita i borbena kaciga koju je Wind očito bio zadržao iz vremena dok je još bio u vojci.

S kacige su visjele Windove identifikacijske pločice. Robie je ustao i dohvatio ih te pročitao što je na njima pisalo. Ni to mu nije bilo od prevelike koristi. Vratio je kacigu na njezino mjesto.

Ovo je bio uzaludan izlet. Ali sada je to barem mogao prekrižiti na svojem popisu.

Pogledao je na sat. Već je bilo prošlo osam. Nazvao je Vanceovu.

„Imaš li vremena za kavu?" upitao je Robie. „Ja plaćam."

„A što tražiš zauzvrat?"

„Kako znaš da nešto želim?"

„Napokon sam te prokužila. Za tebe je misija uvijek na prvom mjestu."

Možda me je uistinu prokužila.

Rekao je: „Dobro, što kažeš na mrtvozornikov izvještaj o Ricku Windu?"

„Zašto to želiš?"

„To je dio istrage."

Čuo ju je kako uzdiše. „Gdje i kada?"

Rekao joj je, izabravši lokaciju u njezinoj blizini i ne previše daleku za njega.

Robie se odvezao natrag na jug, prešavši preko mosta Woodrowa Wilsona i naletjevši ondje na uobičajenu jutarnju prometnu gužvu. Ipak, obavio je dosta dobar posao i uspješno se kroz nju provukao. Vanceova je već bila ondje kad je stigao u kavanu na King Streetu, u starom dijelu Alexandrije.

Sjeo je i primijetio da mu je ona već naručila kavu.

„Znam kakva ti se sviđa", rekla je, miješajući šećer u svojoj. „Od onda kad si bio kod mene", nepotrebno je dodala.

„Hvala. Imaš li izvještaj?"

Izvukla je fascikl iz svoje torbe i dodala mu ga. U njemu su se nalazile fotografije Windova tijela snimljenog iz svih kutova i detaljna analiza njegova fizičkog stanja i uzroka smrti. Robie je proučio ispisane stranice, usput ispijajući kavu.

Vanceova je rekla: „Izgledaš kao da si probdio cijelu noć."

„Ne baš cijelu. Ali većinu jesam."

„Zar tebi ne treba san?"

„Odspavam svake noći po tri solidna sata, baš poput svih ostalih."

Frknula je i otpila malo kave. „Jesi li našao štogod zanimljivo?"

„Wind nije bio u najboljoj formi. Srčana bolest i bolesni bubrezi, a u izvještaju piše da su mu i jetra i pluća bili u sumnjivom stanju."

„Borio se na Bliskom istoku. Znaš li kakva sranja tamo koriste? To ti može svašta izazvati."

„Može li?"

„Moj se stariji brat borio u prvom zaljevskom ratu. Umro je u četrdeset šestoj. Mozak mu je izgledao poput švicarskog sira."

„Sindrom zaljevskog rata?"

„Aha. O tome se nikad nije previše pričalo na vijestima. Previše je dolara iz obrambenih fondova u to uloženo. Istina nikad nije mogla izići na vidjelo."

„Žao mi je zbog tvog brata."

Robie je odložio fascikl.

Ona je rekla: „Onda, jesi li pronašao nešto korisno?"

„Imao je zanimljivu tetovažu na lijevoj podlaktici."

Izvukao je fotografiju ruke i pokazao joj.

„Znam. Pitala sam se što je to", rekla je Vanceova.

„Više se ne moraš pitati. To je spartanski ratnik u hoplitskom borbenom stavu."

„Što?"

„Jesi li ikad pogledala film *300*?"

„Ne."

„U njemu je opisana bitka između Grka i Perzijanaca. Perzija je imala daleko veću vojsku, ali Grci su iskoristili uski klanac da zaustave puno snažnijeg protivnika. Jedan izdajnik je Perzijancima pokazao zaobilazni put. Spartanski kralj je veliki dio grčke vojske poslao s bojišta i ostao sam s malom skupinom Spartanaca suprotstaviti se Perzijancima. U filmu je opisano da ih je bilo tri stotine. Upotrijebili su

hoplitsku borbenu formaciju. Čvrsto stisnutu formaciju duboku velik broj redova, s podignutim štitovima i ispruženim kopljima. Izginuli su do posljednjega, ali Perzijancima je trebalo puno vremena da ih srede. Dotad je grčka vojska uspjela umaknuti."

„Zanimljiva lekcija iz povijesti."

„Ima smisla to što je Wind imao takvu tetovažu. Bio je u pješaštvu. Imaš li što protiv da zadržim ovaj dosje?"

„Samo izvoli. Imam kopije. Još nešto?"

„Ne, zapravo ne."

Njezin je mobitel zazvonio.

„Vance."

Slušala je, a Robie je primijetio da su joj se oči znatno raširile.

Završila je razgovor i pogledala ga. „Mislim da smo upravo dobili preokret koji nam je bio potreban."

„Doista?" Robie je srknuo gutljaj kave i bez vidljivog uzbuđenja je pogledao.

„Netko nam je upravo iskrsnuo. Svjedokinja eksplozije autobusa. Ona je po svemu sudeći vidjela sve."

„To je izvrsno," rekao je Robie. „Uistinu izvrsno."

58. poglavlje

„ŽELIŠ LI ME slijediti donde?" upitala je Vanceova, ustajući od stola u kavani.

Robie je podigao pogled prema njoj. „Imam sastanak u DCIS-u na koji moram otići. Gdje ćete ispitivati ženu? U područnom uredu?"

„Da."

„Mogu ti se tamo kasnije pridružiti. Kako joj je ime? Što je činila ondje? I zašto se tek sada pojavljuje?"

Robie je razmišljao: *Je li ona beskućnica Diana Jordison izmakla ljudima Plavog Čovjeka i otišla FBI-u? Ako je tako, može reći Vanceovoj o sastanku sa mnom.*

„Ime joj je Michele Cohen. Drugih informacija još nemam, ali imat ću ih uskoro. Nazovi me kad kreneš."

Razdvojili su se na vratima. Robie je požurio do svog automobila i odvezao se. Mobitelom je nazvao Plavog Čovjeka i o svemu ga izvijestio.

Čovjekov je odgovor bio kratak i sažet. „Na vašem mjestu, držao bih se podalje od te svjedokinje."

„Mislim da sam i sam došao do tog zaključka. Ali doznajte o njoj što možete. Imate li Jordisonovu?"

„Ona je dobro i prilično dobro se hrani. Čista je i ima novu odjeću. Uključuje li naša pomoć i pronalaženje prikladnog posla za nju?"

„Da, uključuje, po mogućnosti negdje izvan Washingtona. I pazite da dobije veću plaću od one koju je imala."

Robie je završio razgovor i ubrzao. Nešto mu je upravo bilo palo na um. Morao je razgovarati s Julie. A nije to htio činiti putem telefona.

Čekala ga je kad je otvorio vrata.

„Nisam sigurna koliko dugo još mogu sjediti ovdje i ne poduzimati ništa, Wille."

Zatvorio je i zaključao vrata za sobom. Sjeo je preko puta nje. Nosila je traperice, trenirku, conversice boje limete i ozlojeđen izraz na licu.

„Žongliram s mnoštvom loptica", rekao je. „Činim najbolje što mogu."

„Ne želim i ja biti jedna od tih loptica kojima žongliraš", uzvratila mu je.

„Imam za tebe jedno pitanje. O tvojem odgovoru ovisi hoće li se složenost svega promijeniti."

„Što to?"

„Zašto autobus? Ili određenije, zašto autobus baš te noći?"

„Ne razumijem."

„To je jednostavno pitanje, Julie. Mnoštvo je načina na koje si mogla napustiti grad. Zašto si izabrala baš taj način?"

Ako njezin odgovor bude onakav kakav je slutio da će biti, stvari će se još više zakomplicirati. Na tu mu je mogućnost u glavi počelo muklo udarati.

„Mama mi je poslala poruku."

„Kako? Rekla si da nisi imala mobitel?"

„Poslala mi je poruku u školu. Često je to činila. Stave je u tvoj pretinac za poštu i elektronskom poštom obavijeste tvog savjetnika da imaš poruku. Pošla sam do ureda i uzela je."

„Kada ju je poslala?"

„Pretpostavljam, onoga dana kad sam napustila Dixonove. Bila je osobno dostavljena."

„Jesu li ti u uredu rekli da ju je donijela tvoja mama?"

„Ne, jednostavno sam to pretpostavila."

„Što je pisalo u poruci?"

„Pisalo je da dođem kući te noći. Da moji mama i tata planiraju poduzeti neke promjene. Početi iznova."

„Zvuči kao da su se mislili odseliti."

„Nisam u to bila sigurna, ali znala sam da je to moguće. Znam samo da sam, čim sam dobila poruku, željela napustiti kuću Dixonovih. Te sam noći u uredu udomiteljske skrbi ostavila one njihove fotografije."

„Ali što je s autobusom?"

„I to je pisalo u poruci. Mama je napisala da, ukoliko ne budu kod kuće kad dođem onamo, moram poći na međugradsku autobusnu postaju i ukrcati se u autobus broj 112 za New York. Oni će me sljedećeg jutra dočekati na autobusnom kolodvoru Port Authority. U kuvertu s porukom su stavili i novac."

„Jesi li prepoznala mamin rukopis?"

„Poruka je bila otipkana."

„Je li ti često slala tipkane poruke?"

„Ponekad. Koristila je računalo u zalogajnici. Tamo imaju i pisač."

„Zašto jednostavno ne doći u školu i izravno s tobom razgovarati?"

„To joj nije bilo dopušteno. Bila sam na udomiteljskoj skrbi. Ne bi joj dopustili da me vidi. Ali mogla je ostaviti poruku u uredu."

Robie se zavalio u stolici.

Ona ga je znakovito pogledala. „Misliš da moja mama nije napisala tu poruku?"

„Mislim da su veliki izgledi da nije."

„Zašto bi mi netko drugi poslao tu informaciju? I novac?"

„Jer su željeli da budeš u tom autobusu. I bila je to prilično velika podudarnost, da baš u trenutku kad ti ulaziš u kuću dolazi tip s tvojim roditeljima i počinje pucati. Promisli samo, Julie. Taj čovjek koji ti je ubio roditelje, misliš li doista da bi te pustio da odeš?"

„Misliš da je sve to bila namještaljka? I da me je pustio da pobjegnem? Tako da se ukrcam u taj autobus?"

„Da. Pitali smo se gdje su ti bili roditelji od trenutka kad ti je mami završio posao do onoga kad su se pojavili u svojoj kući. Mislim da su bili silom zadržani sve dok nisu vidjeli kako se kriomice uvlačiš u kuću."

„Ali autobus je bio miniran. Ako su me namjeravali ubiti, zašto to jednostavno nisu učinili u kući?"

„Mislim da ta bomba nije trebala eksplodirati pomoću satnog mehanizma i uređaja za detekciju kretanja. Mislim da je plan bio da bombu aktiviraju daljinski, ako vide da izlazimo iz autobusa. Da nismo izišli iz autobusa, bomba ne bi bila aktivirana. Završili bismo u New Yorku. Ali to se ne bi dogodilo."

„Zašto?"

„Tip koji ti je ubio roditelje dobio je upute da se ukrca na taj autobus i ubije te. On očito nije znao ništa o bombi jer se inače nikad ne bi ukrcao. Lojalnost je jedna stvar, ali spremnost na žrtvovanje života je nešto posve drugo. Računali su na činjenicu da ću ja intervenirati čim tip krene na tebe. Tada je naizgledniji ishod to da oboje izađemo iz autobusa."

Robie je pomislio: *Posebno ako su znali od čega bježim.*

„Govoriš 'mi', kao da smo radili u paru."

Robie je rekao: „Mislim da se upravo to dogodilo. Trebali smo se udružiti."

„Ali zašto? Zar nas nisu željeli mrtve?"

„Očito nisu."

„Mogla sam zbog svojih roditelja otići na policiju. A ti istražuješ taj slučaj. Zašto bi oni to željeli?"

„Možda su ispravno pretpostavili da nećeš otići na policiju. I možda su željeli *mene* u toj istrazi."

„To nema nikakva smisla."

„Ako sam u pravu, nekome ima smisla."

„Ali zar se ne bi bojali da su mi roditelji nešto rekli? Ako su sve te druge ljude ubili zbog toga, zašto ne mene?"

„Već si sama odgovorila na to pitanje. Bila si na udomiteljskoj skrbi, nisi imala pristupa do svojih roditelja. Nisi imala mobitela. Kad je tvoja mama rekla tipu da ti ništa ne znaš, mislim da su oni znali da govori istinu."

Robie je otvorio svoju naprtnjaču i iz nje izvukao plišanog medvjedića i fotografiju koje je bio uzeo iz njezina doma. Pružio ih je Julie.

„Zašto si se vraćao onamo?" upitala je, promatrajući predmete.

„Da vidim je li mi nešto promaknulo."

„Pa, je li?"

„Jest. Oni su željeli da primijetim onu mrlju krvi. Željeli su da znam da su ti roditelji mrtvi."

„To sam ti i ja mogla reći."

„Nije stvar u tome. Žele i da znam da sam izigran."

„A što je s onim tipom s puškom u uličici? Ako su željeli da pobjegnemo, zašto poslati njega na nas? Autobus je već bio odletio u zrak."

„Prvo sam mislio da su to oni promijenili plan. Nisu me željeli živoga, a nakon toga jesu. Ali sada mislim da im je plan od početka bio da me puste da odem. Ali znali su da ću postati sumnjičav ako to budu obavili tako da izgleda previše lako."

„Lako!"

„Moji su standardi viši nego u većine ljudi, barem kad je riječ o preživljavanju. Morali su još nekoga poslati za mnom. Vjerojatno je to bio onaj strijelac iz stana Windove."

„Ali ako su te željeli živog, a i mene, to znači da nas iz nekog razloga trebaju", polako je rekla Julie.

„Upravo to i ja mislim."

„Ali zašto?"

„Nitko ne ulaže ovoliko napora u nešto, ne ubija toliko mnogo ljudi, bez nekog prokleto važnog razloga."

„A mi smo uhvaćeni točno u sredini svega toga", rekla je ona.

„Ne, mi smo uhvaćeni točno *ispred* svega toga", odgovorio joj je Robie.

59. poglavlje

ROBIE JE BIO u pokretu, zajedno s Julie. Natjerao ju je da spakira stvari u svoju naprtnjaču, ne davši joj pritom zapravo nikakvog objašnjenja.

Povremeno ju je pogledavao dok se provlačio Volvom kroz promet. Više puta ga je uhvatila u tome i rekla: „Zašto neprestano zuriš u mene?"

Zašto neprestano zurim u nju? pitao se Robie. Odgovor je, zapravo, bio jednostavan, premda možda neugodan. *Odgovoran sam za još nekoga osim sebe, i to me izluđuje.*

Zazvonio mu je mobitel. Bila je to Vanceova.

„Robie, trebaš doći ovamo", rekla je.

„Što se događa?"

„Svjedokinja, Michele Cohen. Vidjela je muškarca i tinejdžericu kako izlaze iz autobusa prije nego je eksplodirao. Rekla je i da je muškarcu pištolj izletio iz ruke i pao pod automobil. To je onaj pištolj koji smo pronašli i koji slučaj povezuje s ubojstvom Windove. Dakle, ipak postoji definitivna povezanost. Imala sam pravo."

„Gdje je ona bila dok se sve to zbivalo? I zašto se tek sada pojavila?"

„Ona je udana, a napuštala je hotel u tom području nakon što je u njemu provela neko vrijeme s drugim čovjekom."

„Dobro", polako je rekao Robie.

„Jedan od naših tehničara upravo izrađuje digitalnu sliku zasnovanu na njezinom opisu muškarca i djevojke. Uskoro bi trebala biti gotova."

„Je li vidjela kamo su otišli?"

„Nekoliko su sekunda bili u nesvijesti. Ali zatim su pobjegli u uličicu."

„I tvoja je svjedokinja nakon toga jednostavno pošla kući, svojem mužiću?"

„Cohenova je bila prestrašena, dezorijentirana. Kad je došla kući i bolje o svemu promislila, napokon je odlučila sve prijaviti."

„Ima li kakav dosje?"

„Kakve to veze ima?"

„Moramo se uvjeriti da govori istinu."

„Zašto bi lagala o nečemu takvome?"

„Ne znam. Ali ljudi lažu. Neprestano."

„Samo dođi ovamo. Želim da čuješ njezinu priču, a možda budeš imao za nju i nekakva pitanja kojih se ja nisam sjetila."

„Bit ću tamo što prije mogu."

„Robie!"

On je već bio raskinuo vezu. Gurnuo je mobitel natrag u džep. Opet je zazvonio, ali on se na to nije osvrtao. Znao je da ga to Vanceova opet zove. A njegov bi odgovor bio isti.

„Problemi?" upitala je Julie.

„Nekoliko."

„Nerješivi?"

„Vidjet ćemo."

Julie je dohvatila fascikl koji je ležao između njih.

„Što je ovo?"

„Nešto što ne želiš vidjeti."

„Zašto ne? Zar je povjerljivo?"

„Zapravo nije. Ali to je izvještaj o autopsiji jednog tipa."

„Kakvog tipa?"

Robie joj je dobacio pogled. „Što to tebi znači?"

„Povezano je s onim što se dogodilo mojim roditeljima."

„Sumnjam."

„Ali nisi siguran?”

„Trenutačno nisam ni u što siguran.”

Ona ga je otvorila i pogledala fotografije. „Strašno. Ovo je odvratno.”

„Što si očekivala? Tip je mrtav.”

Julie su ruke počele drhtati.

Robie je usporio vozilo. „Nemoj da ti pozli u autu. Stat ću sa strane.”

„Ne radi se o tome, Wille.”

„Nego o čemu?”

Podigla je jednu fotografiju iz fascikla. Bila je to detaljna snimka lijeve ruke Ricka Winda.

Robie se upravo spremao pojasniti joj tetovažu. Ali Julie je prva prekinula tišinu.

Drhtavim je glasom rekla: „To je spartanski ratnik u hoplitskom bojnom stavu.”

Začuđeno ju je pogledao. „Otkud znaš?”

„Jer je moj tata imao jednaku takvu tetovažu.”

60. poglavlje

ROBIE JE ZAUSTAVIO automobil uz rubnik ceste, prebacio mjenjač u položaj za parkiranje, pa se okrenuo u sjedalu i zagledao se u nju.

„Sigurna si da je tvoj tata imao jednaku tetovažu?"

Pružila mu je fotografiju. „Pogledaj je, Wille. Što misliš, koliko sam takvih tetovaža u životu vidjela?"

Robie je uzeo fotografiju od nje i počeo je proučavati.

„Dobro. Ime mu je Rick Wind. Znači li ti nešto ovaj prsten?"

„Ne."

„Sigurna si?"

„Da, jesam."

Robie je opet pogledao fotografiju. Kakvi su bili izgledi za tako nešto?

„Je li ti tata bio u vojsci?"

„Ne vjerujem."

„Ali nisi sigurna?"

„Nikad nije spominjao da je bio u vojsci. Nije imao nikakvih medalja ili takvih stvari."

„Ali je imao tu tetovažu. Jesi li ga ikad pitala otkud mu?"

„Naravno. Bila je uistinu neobična. Rekao mi je da mu se sviđala povijest i mitologija stare Grčke. Zbog toga ju je dao načiniti. On mi je pojasnio njezino značenje."

„Kad je tvoj tata počeo koristiti droge?"

Julie je slegnula ramenima. „Otkad pamtim."

„Tebi je četrnaest. Koliko je njemu bilo godina?"

„Jednom sam mu vidjela vozačku dozvolu. Imao je četrdeset pet."

„Dakle, bilo mu je otprilike trideset jedna kad si ti stupila na scenu. Obilje vremena u kojem se mogao baviti nečim drugim. Koliko su on i tvoja mama bili vjenčani?"

„Nisam sigurna. Nikad o tome nisu govorili."

„Nikad nisu proslavljali godišnjicu braka?"

„Ne. Samo rođendane. Zapravo, samo moj."

„Ali bili su u braku?"

„Imali su vjenčane prstene i nosili ih. Potpisivali su se s 'gospodin' i 'gospođa'. Osim toga, ne znam više ništa."

„Nikad nisi vidjela njihove fotografije s vjenčanja? Nikad nisu govorili o drugim članovima porodice?"

„Ne i ne. Nisu imali nikakve porodice u blizini. Barem koliko su meni rekli. Oboje su bili iz Kalifornije – barem su mi tako rekli."

„Kad su se doselili u Washington?"

Julie nije odgovorila. Gledala je kroz prozor.

„Što ti je?" upitao je Robie.

„Iz tvojih sam pitanja shvatila da o svojim roditeljima nisam znala baš ništa."

„Puno djece ne zna mnogo o svojim roditeljima."

„Nemoj lagati samo da bih se ja bolje osjećala."

„Ne lažem", jednoličnim je glasom rekao Robie. „Ja svoje roditelje čak nisam ni poznavao."

Pogledala ga je. „Dakle, bio si usvojen?"

„Nisam to rekao."

„Ali rekao si..."

„Dakle, ne znaš je li ti tata bio u vojsci ili nije? Moram to zasigurno utvrditi."

„Zašto?"

„Ako je bio u vojsci i ima istu tetovažu kao Rick Wind, možda su vojsku služili zajedno. Mnogi suborci iz iste postrojbe su imali jednake tetovaže. Ako to možemo otkriti, stvari mogu početi dobivati smisao."

Julie je rekla: „Možeš li otkriti je li moj tata bio u vojsci?"

„To ne bi trebao biti problem. Pentagon je izvrstan u čuvanju podataka o onima koji su bili u vojsci."

Robie je izvukao mobitel, pritisnuo tipku za brzo biranje i kratko nakon toga već razgovarao s Plavim Čovjekom. Prenio mu je što mu treba i prekinuo vezu.

„Uskoro ćemo to znati", rekao je Julie.

„Zašto si me pitao kad se moj tata počeo drogirati?"

„Bez posebnog razloga."

„To je sranje. Ti imaš razlog za sve što činiš."

„Dobro, možda se počeo drogirati u vojsci."

„Zašto? Zar se svi vojnici drogiraju?"

„Ne, naravno, ali neki od njih se drogiraju. Dok su još u vojsci, i nastavljaju s time nakon što iz nje izađu. A ako je služio u inozemstvu, mogao je lakše doći do droge."

„Dakle, sve je ovo povezano s drogom?"

„Nisam to rekao."

„Ne zvučiš mi baš smisleno", razdražljivo je rekla.

„Znaš li kako su se tvoji roditelji upoznali?"

„Na nekoj zabavi. U San Franciscu. I ne, ne mislim da je to bila neka drogeraška zabava", oporo je rekla.

Robie je opet ubacio u brzinu i nastavio s vožnjom. Mobitel mu je opet zazvonio. Pogledao je na ekran. Bila je to Vanceova.

I Julie je to primijetila. „Izgleda kao da super agentica Vance stvarno želi da je dođeš vidjeti."

„Pa, super agentica Vance će jednostavno morati pričekati", odgovorio je Robie.

„Svjedokinja eksplozije autobusa?"

Robie ju je ošinuo upitnim pogledom.

Julie je rekla: „Super agentica Vance ima prilično snažan glas. Bilo mi je prilično lako čuti što govori."

„Da, to sam shvatio."

„Je li nas svjedokinja vidjela?"

„Čini se da je tako."

„Ne sjećam se da sam ikoga vidjela uokolo te večeri."

„Ni ja."

„Misliš li da ta žena laže?"

„Moguće je."

„Ali ako nas je doista vidjela? Veliki problem?"

„Tako je", odgovorio je Robie.

„Kako ćeš to eskivirati?"

„Eskivirat ću."

Julie je odvratila pogled od njega i naslonila bradu na svoju naprtnjaču. „Ako je moj tata bio u vojsci, zašto mi nikad o tome nije pričao?"

„Mnogi ljudi ne govore o svojoj službi u vojsci."

„Kladim se da junaci pričaju."

„Ne. Prilično je pouzdano pravilo da ljudi koji su učinili najviše najmanje o tome govore. Najviše blebeću oni koji nikad ništa nisu učinili."

„Ne govoriš to tek tako?"

„Ne bih ti lagao o nečemu takvome. Za to nema razloga."

„Kako bi mi omogućio da se osjećam bolje?"

„Bi li se osjećala bolje kad bih ti lagao?"

„Valjda ne bih."

Dobacio joj je pogled i vidio da ga pažljivo promatra.

„Kako napreduje tvoj diferencijalni račun? Pretpostavljam da kasniš s domaćim zadaćama."

„Pomoću mobitela koji si mi dao izravno sam se povezala sa školom i preuzela svoje zadatke. Učitelji ih stavljaju na internet svakoga dana. Skinula sam neke dokumente koji su mi trebali i porukom poslala neka pitanja svojim učiteljima. A upravi škole sam poslala poruku i rekla im da imam gripu i da me neće biti nekoliko dana, ali da ću

elektronskom poštom slati svoje domaće zadaće i tako biti u toku događaja."

„I sve si to obavila izravno, preko mobitela?"

„Naravno. To nije komplicirano. Imam laptop, ali na njemu nemam pristup internetu. To je prilično skupo."

„Dok sam ja išao u školu, još smo koristili gumice i klasične telefone."

Sljedećih nekoliko milja su se provezli u tišini.

„Ako mi je tata bio u vojsci, misliš li da je mogao biti nekakav junak?" tiho je upitala Julie.

Ovaj put je Robie nije pogledao. Po željnom tonu njezina glasa znao je kakav odgovor priželjkuje.

„Možda jest", rekao je Robie.

61. poglavlje

„WILLE, KAMO IDEMO?" upitala je Julie.

Prešli su most Memorial i našli se u sjevernoj Virginiji. Dan je bio prohladan i vedar. Sunce je kupalo cijeli krajolik jarkim svjetlom.

„Promjena lokacije za tebe."

„Zašto?"

„Nikad nije dobro previše dugo ostati na jednom mjestu."

Bacio je pogled na retrovizor, baš kao što je to činio svakih šezdeset sekunda.

Nema nikakve mogućnosti da me je netko slijedio. A ako i jesu, to im neće donijeti ništa dobroga.

Nakon odvezenih još nekoliko milja je skrenuo i došao do rampe. Čovjek u odori i s MP-5 na kožnom remenu krenuo je ususret automobilu. Iza njega je Robie mogao vidjeti još jednog čovjeka, slično naoružanog, koji mu je čuvao leđa.

Robie je spustio prozor i pokazao svoju iskaznicu. Rekao je stražaru: „Na popisu sam." Stražar je to provjerio upotrijebivši svoj mobitel.

Dok su čekali, prišla su im još dvojica naoružanih ljudi. Jedan je pogledao u unutrašnjost automobila. Nakon toga su pretražili prtljažnik i podvozje. Pregledana je i Julieina torba, a uređaj koji je mogao otkriti pulsiranje ispod metala i kože napokon je Volvu osigurao zeleno svjetlo. Potvrdio je da u automobilu kucaju samo dva srca.

Vratnice su se podigle i Robie je krenuo dalje, odvezao se niz prilaz i zaustavio na slobodnom parkirnom mjestu.

Otkopčao je sigurnosni pojas, ali Julie je još nepokretno sjedila.

„Dođi", požurio ju je.

„Kamo?" rekla je. „Kakvo je ovo mjesto?"

„Sigurno. Za tebe. To je sve što trebaš znati."

„Je li ovo nekakva CIA?"

„Jesi li vidjela neki znak na kojem bi to pisalo?"

„Pa, kod njih ne bi ni bilo znaka, zar ne? Mislim, to je tajna."

„Ako nemaju znaka, kako će ih špijuni onda pronaći?"

„Nije smiješno", prasnula je.

„Ne, ovo nije CIA. Ne bih te odveo u Langley. Zapravo, ne bih te ni mogao odvesti u Langley, a da pritom ne upadnemo u gomilu nevolja. Ovo je mjesto nekoliko stepenica niže, ali je sigurno."

„Dakle, namjeravaš me ostaviti ovdje?"

„Dođi", ponovio je. „Moramo ovo učiniti, Julie."

Pošla je za njim preko parkirališta i napokon su, nakon što je zazujala elektronska brava, ušli kroz staklena vrata dvokatne zgrade. U predvorju ih je dočekao naoružani stražar i poveo ih do dugačke, uske sobe za sastanke.

Julie je sjela, dok je Robie nastavio hodati prostorijom.

„Jesi li nervozan?" napokon ga je upitala.

Pogledao ju je i napokon shvatio da je prestrašena. A kako i ne bi bila? pomislio je. S ovim se bilo teško nositi, bila ona prerano sazrela tinejdžerica ili ne.

Sjeo je do nje. „Ne baš." Osvrnuo se po sobi. „Jednostavno je bolje da budeš ovdje."

„Dakle, ovo je nešto poput zatvora?"

„Uopće nije tako. Ti nisi zatvorenik. Ali moramo te držati na sigurnome."

„Obećavaš?"

„Govorim ti istinu, Julie, ni manje ni više od toga."

Ona je otvorila svoju naprtnjaču. „Mogu li ovdje pisati svoju zadaću? Moram riješiti neke matematičke probleme."

„Da, samo nemoj od mene očekivati nekakvu pomoć. Ja nikad nisam dospio do diferencijalnog računa."

Pet minuta kasnije otvorila su se vrata i ušao je Plavi Čovjek. Čvrsto vezane kravate, ispeglanih hlača, uštirkane košulje, ulaštenih cipela. Lice mu je bilo bezizražajno, ali Robie je u starcu mogao naslutiti razdraženost. U ruci je nosio fascikl.

Najprije je pogledao Julie, a zatim Robieja.

„Je li ovo dobra zamisao?" upitao je Robieja, slobodnom rukom pokazujući na Julie.

„Bolja nego ostaviti je tamo gdje je bila."

„Rekao sam vam da ne smije biti kompromisa."

„Znam što ste mi *rekli*."

Plavi Čovjek je uzdahnuo i sjeo preko puta Julie, koja ga je sa zanimanjem promatrala.

Osjetivši da je nužno na neki ih način upoznati, Robie je rekao:

„Ovo je Julie Getty."

Plavi Čovjek je kimnuo glavom. „Toliko sam mogao razabrati."

„Kako je vama ime?" upitala je Julie.

Plavi Čovjek je zanemario njezino pitanje i okrenuo se Robieju.

„I, što očekujete ovim postići?"

„Očekujem postići to da je zadržim na sigurnome. Očekujem postići to da doznam istinu. Očekujem postići to da ja sredim njih prije nego oni srede mene."

„Počinje vas obuzimati paranoja?" upitao je Plavi Čovjek.

„U tome kasnite otprilike deset godina", odgovorio je Robie.

„Vas dvoje radite zajedno?" upitala je Julie.

„Ne", rekao je Robie.

„Ponekad", ispravio ga je Plavi Čovjek.

Osvrnula se po sobi. „Trebala bih ostati negdje ovdje? Ovo baš i nije kuća."

Plavi Čovjek je pogledao Robieja, koji je skrenuo pogled u stranu.

Plavi Čovjek se okrenuo Julie.

„Možemo te ovdje smjestiti. Veoma udobno. Imamo nekoliko apartmana za, ovaj, goste."

„I Will će isto biti ovdje?"

„Odgovor na to ću prepustiti njemu," rekao je Plavi Čovjek.

Robie je ovo zanemario i rekao: „Ima li išta u vezi mojih zahtjeva?"

Pogled mu je odlutao do fascikla koji je ležao pred Plavim Čovjekom.

„Zapravo, prilično toga. Želite li to odmah čuti?"

Robie je pogledao u Julie, a zatim ispitivačkim pogledom opet u Plavog Čovjeka.

Plavi Čovjek je pročistio grlo. „Ne vidim razloga zašto ona ovo ne bi mogla čuti. Nije povjerljivo." Otvorio je fascikl. „Gospođice Getty, vaš otac je imao prilično istaknutu karijeru u vojsci."

Julie se uspravila u stolici. „Imao je?"

„Da. Brončana zvijezda za junaštvo, Grimizno srce i još nekoliko impresivnih odličja. Bio je časno otpušten i iz vojske je izišao s činom narednika."

„Nikad nije o tome govorio."

„Gdje je to služio, kad je dobio Brončanu zvijezdu za junaštvo?" upitao je Robie.

„U prvom zaljevskom ratu", odgovorio je Plavi Čovjek.

Robie je opet progovorio. „Je li otpust bio zasnovan na još nečemu, osim njegove odluke o prekidu vojne službe?"

„Bilo je i nekih zdravstvenih razloga."

„Poput?" upitala je Julie.

„PTSP", odgovorio je Plavi Čovjek.

„To znači posttraumatski stresni poremećaj", primijetila je Julie.

„Da, tako je", rekao je Plavi Čovjek.

„Još nešto?" upitao je Robie.

Plavi Čovjek je spustio pogled na dosje. „Neke stvari povezane s mogućnošću rasuđivanja."

„Moj je tata imao zbrkan mozak?" rekla je Julie.

„Navodno je bio izložen nekim tvarima koje su u budućnosti mogle stvoriti probleme."

„OU?" rekao je Robie.

Julie ga je ošinula pogledom. „OU? Što je to?"

Plavi Čovjek i Robie su razmijenili poglede.

Julie je to primijetila i udarila šakom o stol. „Čujte, vi velike face, ne možete mi tu pričati u nekakvim šiframa i očekivati da ja samo sjedim i preko toga prelazim."

„Osiromašeni uran", rekao je Robie. „OU znači osiromašeni uran. Koristio se u topničkom streljivu i u izradi tenkovskog oklopa."

„Uran? Zar on nije štetan? Mislim, ako ste mu izloženi?" pridodala je Julie.

„Nikad nisu provedene pouzdane studije koje bi dokazale istinitost takvih tvrdnji u okolnostima koje vladaju na bojištu", suhoparno je rekao Plavi Čovjek.

„Otkud onda problemi s mozgom koje je moj tata imao? I zašto su ga otpustili iz službe, ako nije bilo problema?"

„Koliko ja znam, bio je potpuni ovisnik o drogama."

Julie je pogledala u Robieja. „Jesi li mu to ti rekao?"

Plavi Čovjek je izvukao neke papire iz fascikla. „Nije morao. Mogao sam i sam pročitati izvještaje o uhićenju i presudi. Ali sve su to beznačajne, smiješne stvari. Sve je to prilično glupo."

Julie je ustala i zauzela obrambeni stav. „Vi niste poznavali moga tatu, dakle nemate mu pravo suditi."

Plavi Čovjek je pogledao Robieja. „Je li uvijek ovako sramežljiva i tiha?"

Robie nije odgovorio.

„I ništa se od toga nije dogodilo dok je bio u vojsci", pridodala je Julie. „Ili je ne bi napustio samo iz zdravstvenih razloga. Izbacili bi ga van ili uhitili. Zato, zašto su ga otpustili?"

„Kao što sam rekao, problemi s umnim sposobnostima."

„Ali nepovezani s drogom. Znači, moralo se raditi o nečemu drugom", nastavila je Julie. „I pročitali ste to iz dosjea. Piše da je bio izložen tom OU smeću i da je to štetno utjecalo na njega. Tako ste *vi* rekli."

„Jesu li na njemu proveli nekakva istraživanja?" upitao je Robie. „Da vide iz čega su te mentalne smetnje nastale?"

„Ne."

„Vjerojatno nisu željeli dokazivati da mu je to OU sranje uništilo mozak", rekla je Julie, sjajnih očiju zureći u Plavog Čovjeka.

On je rekao: „Kad diplomiraš na fakultetu, zašto se ne bi prijavila za posao u obavještajnoj struci? Po onome što vidim, imaš sve predispozicije da budeš prvoklasna terenska agentica."

„Mislim da ću to zaobići. Radije ću svoj život iskoristiti u pozitivnije svrhe."

Robie je izvukao fotografiju na kojoj se vidjela tetovaža Ricka Winda. „Ovo je iz dokumenta o autopsiji Ricka

Winda. Julie mi je potvrdila da je i njezin tata imao baš takvu."

Plavi Čovjek ju je pogledao. „Jesu li se njih dvojica poznavali?"

„Nikad nisam čula za Ricka Winda i zasigurno ga prije nisam vidjela", rekla je Julie.

Robie je rekao: „Možemo li otkriti jesu li ikad bili zajedno u vojsci?"

Plavi Čovjek je ustao, pošao do telefona koji se nalazio na ormariću uza zid i nazvao dok je Julie promatrala tetovažu, a Robie promatrao nju.

„Jesi li dobro?" upitao ju je tihim glasom.

„Trebam li biti dobro?" prasnula je.

Plavi Čovjek se vratio do njih. „Uskoro ćemo na to imati odgovor."

„Ima li štogod o onoj svjedokinji?" upitao je Robie.

„Michele Cohen? Još ne. Provjeravamo to. Dok mi razgovaramo, ona je definitivno pod nadzorom FBI-a."

„Što ako može identificirati mene i Julie?"

„To će biti neznatno više od katastrofe", rekao je Plavi Čovjek.

„Možda ona laže", rekla je Julie.

„Možda je tako", složio se Robie. „Ali ako je tako, moramo otkriti koji su joj motivi."

Plavi Čovjek je rekao: „Kako ćete to riješiti s Vanceovom? Ne možete se vječno od nje skrivati."

„Smislit ću nešto."

Ali toga časa Robie nije imao pojma što to.

Zazvonio mu je mobitel. Pogledao je na ekran.

„Super agentica Vance?" rekla je Julie.

Robie je kimnuo glavom. Poruka je bila jasna: *Dolazi odmah, ili ću ja doći po tebe, gdje god se prokleto nalazio.*

Nazvao ju je. „Čuj, rekao sam ti da sam na sastanku”, rekao je.

„Cohenova nam je dala dovoljno elemenata o dvoje ljudi iz autobusa da pođemo u potragu za njima.”

„To je izvrsno.”

„Možda se radi o ocu i kćeri.”

„Dobro”, rekao je Robie. „Rekla si da je djevojka bila tinejdžerica?”

„Tako je. Svijetle puti. Tip je bio mnogo tamniji, kako kaže Cohenova.”

„Ponovi to.”

„Afroamerikanac, Robie. Možeš li dovući svoje dupe ovamo?”

„Stižem.”

62. poglavlje

ROBIE JE SJEDIO preko puta Michele Cohen. Bila je u poznim tridesetima, mekane crne kose uvijene oko dugog vrata. Bila je sitna, oko stotinu šezdeset centimetara, krhke građe. Činila se nervoznom i Robie bi bio iznenađen da nije tako.

Vanceova je sjedila do Robieja, u maloj prostoriji za sastanke u područnom uredu FBI-a. Zapisivala je neke zabilješke na svojem tabletu, dok je Robie bez riječi zurio u Cohenovu. Veoma detaljno mu je prepričala svoju priču. Izlazila je iz obližnjeg hotela tek nekoliko sekunda prije nego se dogodila eksplozija. Vidjela je čovjeka i djevojku kako izlaze iz autobusa. Kad je bomba eksplodirala, ostala je zabezeknuta i odbacilo ju je natrag na zid. Potrčala je niz uličicu prema svojem automobilu. Odvezla se do predgrađa gdje ju je čekao njezin mužić rogonja i prodala mu priču kako je bila s prijateljicom na večeri i zaboravila na vrijeme.

U hotelu su potvrdili da je Cohenova došla onamo i vrijeme za koje je rekla da se ondje zadržala. S njom je bio i muškarac. Provjerena je i njegova priča. Već je godinu dana bio nezaposlen. Nije bilo razloga zašto bi on ili Cohenova o svemu tome lagali.

Pa ipak, naravno, Robie je znao da lažu.

Ona je dala detaljan opis dvije tamnoputе osobe koje su sišle s autobusa prije nego je ovaj eksplodirao, a Robie je znao da se to nikad nije dogodilo. Ali nije to mogao reći Vanceovoj, a da pritom ne razotkrije svoju tajnu.

Ti se ljudi poigravaju sa mnom i Cohenova je dio toga. Stisnuli su me između dva paketa eksploziva, tako da više

nemam prostora da se iz toga iskoprcam. Oni na to računaju. Žele me natjerati da se počnem preznojavati i taj posao obavljaju dobro.

Zapitao se zna li Cohenova da je on bio taj čovjek koji je izišao iz autobusa. Jesu li joj to povjerili? Ili je samo morala odigrati svoju ulogu? Robie se pitao gdje su je pronašli. Možda je bila bivša glumica kojoj je trebalo nešto na brzinu zarađenog novca, i to je bila njezina jedina ograničena uloga u svemu ovome. Pa ipak, znala je da laže policiji. FBI-u. A to nije bilo lako učiniti. Morala je biti veoma sigurna da istina nikad neće izići na vidjelo. I morala je imati strašno jak poticaj da bi to učinila.

Pa, ako se žele sa mnom igrati, tada ću im malo i uzvratiti, i vidjeti kako im se to sviđa.

„Jeste li ikad prije prevarili svoga muža, gospođo Cohen?" upitao je.

To je pitanje natjeralo Vanceovu da se zagleda u njega, ali on se na to nije obazirao.

Cohenova je pritisnula papirnati rupčić na svoje desno oko i rekla: „Još dvaput prije ovoga. Ne ponosim se time, ali ne mogu to promijeniti."

„Jeste li svojem mužu rekli istinu?"

Ovaj put Vanceova nije ostala samo zuriti. „Kakve to veze ima s bilo čime, Robie?" uzviknula je.

On se i dalje nije obazirao na nju. „Biste li tipa i djevojku mogli prepoznati između više sličnih osoba?"

„Nisam sigurna. Toliko toga se zbivalo. A neko su mi vrijeme bili i okrenuti leđima."

„Ali ste sigurni da se radilo o Afroamerikancima? Premda je bilo mračno, premda ste bili prilično udaljeni od njih i, kako ste sami rekli, puno se toga u isto vrijeme događalo?"

„Definitivno se radilo o crncima”, rekla je. „U tome nisam pogriješila.”

„Ali niste odmah otišli na policiju. Učinili ste to tek danima kasnije.”

„Objasnila sam to agentici Vance. Brinula sam se hoću li se zbog toga razotkriti.”

„Mislite, da će biti razotkrivena vaša bračna nevjera?” ispravio ju je Robie.

„Da. Ja volim svoga muža.”

„Baš. I siguran sam da vam je jako žao što ste bili nevjerni, ali vaš mužić vjerojatno za to nema razumijevanja”, rekao je Robie.

Taj je komentar izazvao još jedan oštar pogled Vanceove.

„Ne ponosim se onim što sam učinila”, kruto je rekla. „Ali ipak sam došla ovamo. Pokušavam pomoći vašoj istrazi.”

„I to veoma cijenimo”, presjekla ih je Vanceova, još jednom u nevjerici pogledavši Robieja. „I, unatoč komentarima mojeg partnera, i on to cijeni.”

„Hoće li to biti sve? Mogu li sada ići?” upitala je Cohenova.

„Da. Mogu reći jednom od svojih ljudi da vas isprati. Agent Robie i ja moramo raspraviti neke stvari.”

Čim je Cohenova nestala, Vanceova se obrušila na Robieja.

„Dovraga, što je sve ono značilo?” upitala ga je.

„Ispitivao sam svjedokinju.”

„Želiš reći da si je *ispresijecao*.”

„Isti taj izraz piše i u mojoj knjizi. I, tek da se zna, mislim da ona laže.”

„Kakvu bi moguću motivaciju imala da nam laže? Ona je došla nama. Nismo niti znali da postoji.”

„Da sam ja to znao, slučaj bi bio riješen.”

„Zašto si tako siguran da laže?”

Robieju su se misli vratile na putnike u autobusu broj 112. Među njima je bio veći broj crnaca. I najmanje dvije crne tinejdžerice. Nalazili su se u autobusu kad je eksplodirao. Ali autobus se pretvorio u pakao punog spremnika za gorivo. Svi su bili izbačeni iz svojih sjedišta, izgorjeli do neprepoznatljivosti, mnogi od njih sve dok kosti. Bilo bi gotovo nemoguće usporediti ostatke s popisom putnika.

Vanceova je rekla: „U autobusu je bilo najmanje šest crnaca i tri crne tinejdžerice. Činovnica koja je te noći radila na postaji ih se sjeća. Priča Cohenove podudara se s činjenicama.”

„Nema veze, još uvijek mislim da laže.”

„Što, zasnivaš to na svojem osjećaju?”

„Zasnivam to na nečemu.”

„Pa, ja istragu moram voditi na temelju prikupljenih dokaza.”

„Nikad nisi postupala po nagonu?”

„Jesam, ali kada ih opovrgavaju čvrste, neoborive činjenice, to je posve drukčija priča.”

Robie je ustao.

„Kamo si se zaputio?” upitala ga je.

„Pronaći neke čvrste, neoborive činjenice.”

63. poglavlje

ROBIE JE POZNAVAO prečicu za izlazak iz područnog ureda FBI-a i sada je ispred ureda sjedio u svojem automobilu i čekao, kad je Michele Cohen izišla s parkirališta i svojim se BMW kupeom brzo zaputila niz ulicu. Uključio se u promet iza nje. Prošla je kroz tri žuta svjetla, a njega je posljednje zamalo uhvatilo u zamku. Deset minuta kasnije su se avenijom Connecticut vozili prema Marylandu.

Robie je držao oko na BMV-u i tako propustio primijetiti dva policijska automobila što su se približila njegovom Volvu. Policajci su upalili rotacijska svjetla, a službenik u automobilu koji mu se našao slijeva, pokazao je Robieju da se zaustavi. Robie je promatrao kako BMW ubrzava i prolazi kroz još jedno žuto svjetlo na semaforu. Trenutak kasnije, više ga nije bilo na vidiku.

Robie je usporio svoje vozilo i skrenuo uz rubnik ceste. Poželio je iskočiti van i početi ribati momke u plavom, ali znao je da bi ga zbog toga mogli nastrijeliti. Sjedio je u autu bjesneći, dok su mu četvorica policajaca oprezno prilazila, po dvojica sa svake strane.

„Dajte da vam vidim ruke, gospodine", doviknuo mu je jedan od njih.

Robie je ispružio lijevu ruku kroz prozor, sa saveznom značkom u ruci.

Čuo je kako jedan od policajaca mrmlja: „Sranje."

Sekundu kasnije dvojica policajaca su se pojavila na njegovu prozoru.

Robie je rekao: „Momci, siguran sam da imate strašno dobar razlog što ste me ovdje zaustavili dok sam nekoga pratio."

Prvi je policajac zabacio kapu na glavi i zagledao se u Robiejevu značku.

„Dobili smo poziv iz dispečerskog centra u kojem je rečeno da ženu autom slijedi nekakav tip. Bila je prestrašena i tražila je da to istražimo. Dala nam je opis vašeg auta i broj registracije."

„Pa, to je dobar način da se pobjegne policiji", rekao je Robie. „Treba samo pozvati još policajaca."

„Žao mi je, gospodine, nismo znali."

„Mogu li sada ići?" upitao je Robie.

„Zar je ona uistinu osumnjičena? Možemo vam pomoći u potjeri", ponudio je drugi policajac.

„Ne, naći ću ja nju kasnije. Ali ubuduće nemojte biti tako brzi na prekidaču za uzbunu."

„Da, gospodine."

Robie je odmaknuo Volvo od rubnika i uključio se natrag u promet. U retrovizoru je promatrao kako se policajci okupljaju oko svojih vozila, bez sumnje raspravljajući o tome hoće li im ovo utjecati na daljnju karijeru. Robie nije imao koristi službeno ih prijavljivati. Zapravo, bio je to mudar, ako ne i veoma odvažan potez Cohenove. Uvijek je mogla izjaviti kako nije znala tko je u autu, već samo da ju je slijedio. I mogla se pozivati na posve istinite činjenice da je kao vrijedan svjedok užasnog zločina upravo bila u FBI-u i posve se razumno bojala za svoju sigurnost.

Ne, Robie će do nje morati doći drugi put. Na sreću, Cohenovu neće biti teško pronaći. Njezina se kućna adresa nalazila u dosjeu koji mu je Vanceova bila dopustila pročitati.

Prešao je na drugu stranu, u Maryland, i provezao se preko nekoliko lokalnih cesta, dok nije došao do one koju je tražio.

Michele Cohen nije živjela u ulici McMansion, ali je živjela u neposrednom susjedstvu. Ipak, prema vlastitoj izjavi, Cohenova je bila nezaposlena. Posljednji joj je posao bio u ulagačkoj tvrtci koja je propala. Robie nije znao čime joj se bavio suprug. Vanceova to nije spomenula, ako je uopće i znala.

Cohenovoj bi novac vjerojatno dobro došao, pomislio je Robie. Ali pitao se imaju li tu ženu i na neki drugi način u šaci. Samo novac, pomislio je, ne bi inače nevinu osobu natjerao da pođe lagati FBI-u u mogućem slučaju terorističkog napada.

Osim ako uopće nije nevina.

Pitao se je li Vanceova provjerila kriminalni dosje Cohenove. Ili njezinog muža. Ili njezinog navodnog dečka. Možda nije, jer Vanceova očito nije mislila da ona laže. Kao što je sama rekla, zašto bi se ta žena uopće pojavljivala? Robie je za to mogao smisliti najmanje jedan razlog.

Da bi mene zajebavala.

Zaustavio je automobil uz rubnik i nazvao Plavog Čovjeka.

„Jesmo li štogod već doznali o Michele Cohen?"

„Ne, ali vi ćete prvi biti o tome obaviješteni."

„Trebat će mi i sve što možete doznati o njezinom mužu."

„Već radimo na tome. Dakle, lagala je FBI-u? Rekla je da se radilo o dvoje crnaca, a ne o vama i Julie?"

„Da."

„Njezina motivacija?"

„Nadam se da ćemo to otkriti."

„Opasan potez druge strane. Izložili su nam svojeg pijuna, da to možemo iskoristiti."

„I meni je isto palo na um. Zato i jesam nervozan."

Robie je promatrao s kraja ulice u kojoj je BMW Cohenove bio parkiran na prilazu ispred jednokatnice od kamena i drvene građe.

„Idem provjeriti neke stvari. Nazvat ću vas kasnije. Kako je Julie?"

„Na sigurnome i zdrava, piše svoju domaću zadaću. Zadatak iz diferencijalnog računa na kojem je radila učinio mi se kao nešto iznad mojega platnog razreda."

„Zato se mi moramo baviti obavještajnim radom", rekao je Robie. „Matematika nam loše ide."

Odložio je mobitel i provjerio što se događa ispred kuće Cohenovih.

Ona će znati da ju je on slijedio, a znat će i da ima njezinu kućnu adresu. Od sjedenja ovdje neće biti nikakve koristi.

Ali ionako je već imao bolju zamisao.

Nije se previše plašio pijuna. Ali nitko tko je znao što čini ne bi svoga pijuna ostavio da visi ondje bez nekog dobrog razloga.

I sada moram otkriti koji je to dobar razlog.

64. poglavlje

MICHELE COHEN je nalila sebi kave i odnijela je u dnevni boravak u kojem je bio uključen televizor. Bila je sama. Odložila je šalicu, dohvatila daljinski upravljač i promijenila kanal.

„Meni se onaj prvi program zapravo više sviđao."

Vrisnula je.

Robie je sjeo u sjedalicu nasuprot njoj.

„Dovraga, što vi radite u mojoj kući? Kako ste *ušli* u moju kuću?" upitala je.

„Trebali biste zaključavati vrata, čak i dok ste kod kuće", rekao je Robie.

„Ne znam što vi mislite, tko ste vi? Ali zvat ću policiju. Bili ste danas prema meni veoma grubi u FBI-u. I mislim da ste me kasnije slijedili. Ne moram to podnositi. To je uznemirivanje, jasno kao suza."

Zašutjela je kad je Robie podigao jedan predmet.

„Znate li što je ovo, Michele?"

Zurila je u plitku četvrtastu kutiju.

„Trebala bih znati?"

„Ne znam, što vi mislite?"

„Neću sjediti ovdje i s vama se igrati glupih zagonetki."

„Ovo je DVD. S nadzorne kamere."

„Pa?"

„Pokazuje točno na mjesto na kojem je eksplodirao autobus."

„Ako je tako, zašto policija za to nije znala?"

„Jer je to kamera koju je jedan tip postavio u svojem stanu tako da gleda na ulicu. Pronašao sam je jer sam išao od

vrata do vrata prije nego su policajci to učinili. Tip je imao nekakvih problema s provalnicima. Želio ih je uhvatiti na djelu. Programirana je za rotiranje. Jasno je snimala cijelu ulicu. I na snimci je zabilježen datum i vrijeme. Želite li da vam kažem što ta snimka ne pokazuje?"

Nije ništa rekla.

„Ne pokazuje vas, Michele, ili vašeg dečka, na mjestu na kojem kažete da ste bili."

„To je smiješno. Zašto bismo lagali oko nečega takvoga? A i recepcionar u motelu je potvrdio našu priču."

„Ne govorim da niste bili u motelu. Samo govorim da lažete o tome što ste vidjeli. Zapravo, niste vidjeli ništa."

„U krivu ste!"

„Rekli ste da ste vidjeli kako autobus eksplodira."

„Jesam."

„A rekli ste i da ste vidjeli kako je tipu ispao pištolj i odletio ispod auta."

„Tako je."

„Takva eksplozija autobusa bi posvuda uokolo raznijela tisuće krhotina. Bilo bi tu cijelo čudo svačega. A vi ste, izvan sebe jer ste svjedočili eksploziji autobusa i pogibiji mnoštva ljudi, vi ste vidjeli kako jedan mali pištolj leti zrakom i mogli ste mu slijediti putanju, uz sve ono što je letjelo uokolo, sve dok nije pao pod auto?" Zastao je. „To je potpuno sranje."

Skočila je i otrčala do telefona koji se nalazio na stolu odmah do vrata koja su vodila u kuhinju. „Želim da otiđete odavde. Odmah. Ili ću zvati policiju i dati da vas uhite."

Robie je još više podigao DVD. „Nas oboje dobro znamo kako niste vidjeli dvoje crnaca kako izlaze iz autobusa, Michele. DVD će to potvrditi. Dakle, lagali ste FBI-u. Zbog toga ćete dobiti najmanje pet godina u saveznom zatvoru zbog otprilike tri različita zlodjela. Za vas više nema posla u financijskom sektoru. I bit ćete u ranim četrdesetima kad

izađete van. A zatvor baš i ne djeluje dobro na ljude i njihovu psihu. Kad budete izišli, izgledat ćete kao da ste bliže pedesetima. Možda i šezdesetima, ako tamo prema vama budu grubi. I ne radi se samo o tipovima koji ondje unutra imaju svoje kurve, Michele. Ondje i dame postaju usamljene. Bit ćete im lak zalogaj. Sitni ste i mekani. Nećete imati nikakve šanse."

„Samo me pokušavate prestrašiti."

„Ne, pokušavam vas prosvijetliti, da shvatite u kako ozbiljnom položaju se nalazite."

Robie je odložio DVD na stolić. „Dvoje ljudi jest izišlo iz autobusa. Ali oni nisu bili crnci."

„Kako vi to znate?"

„Jer sam to na ovome vidio, Michele. Zato, zašto ne sjednete, pa možemo popričati i možda smisliti nekakav način da vas iz ovoga izvučemo."

„Zašto biste to učinili?"

„Jer sam dobar čovjek, eto zašto."

„Ne vjerujem vam baš nimalo."

„Vjerujte u što želite vjerovati. Da sam samo na sekundu pomislio da u svemu ovome niste samo žrtva, već bih vas bio uhitio. Ali ako vas mogu iskoristiti kako bih došao do ljudi koje uistinu želim, tada je to vrijedno truda. To je nešto oko čega možete pregovarati, Michele. Nemojte odbijati ovu nagodbu jer druge neće biti."

Kimnuo je glavom prema mjestu na sofi na kojem je ranije sjedila.

Cohenova je sjela, spuštenog pogleda.

„Popijte svoju kavu", rekao je Robie. „To će vam pomoći da smirite živce."

„Ne mogu s vama govoriti o ovome."

„Razgovarat ćete sa mnom ili s FBI-em. Što vam je draže?"

„Ne mogu razgovarati s FBI-em.”

„Zašto?”

„Zato jer će ga ubiti, eto zašto.”

„Ubiti koga?”

„Moga muža.”

„Što on ima s ovime?”

„Kockarske dugove. Preko glave je u dugovima. Ali netko mu je prišao i rekao da postoji izlaz iz toga. Svi će dugovi biti zaboravljeni ako ovo učinimo.”

„Ako budete lagali FBI-u?”

„Da.”

„To je veliki rizik.”

„Zatvor nasuprot smrti?” s nevjericom je upitala.

„Čime se bavi vaš muž?”

„On je partner u odvjetničkoj tvrtci. Dobar je čovjek. Pravi stup društva. Ali ima mali problem s klađenjem. I upotrijebio je novac nekog klijenta da se pokuša izvući. Bit će upropašten ako se za to dozna.”

„Tko su bili ljudi koji su vas na ovo natjerali?”

„Nikad ih nisam susrela. Moj suprug jest. Rekao je da su ga odveli u neku sobu, ostavili ga da sjedi u mraku, a onda mu postavili ultimatum. Rekli su nam sve što trebamo učiniti.”

„Zašto su za to izabrali vas umjesto vašeg muža?”

„Valjda sam pod pritiskom mirnija od njega. Nismo vjerovali da će on biti u stanju lagati FBI-u.”

Robie je razmislio o tome. Ugledan par, vjerodostojni svjedoci. Bez motivacije da govore neistinu. Imalo je smisla.

„Tko je tip s kojim ste navodno imali aferu?”

„Oni su ga pronašli. Samo smo sjedili u sobi motela i zurili u pod. Zatim smo u dogovoreno vrijeme otišli. Zapravo niti nisam vidjela eksploziju autobusa. Rečeno mi je

da kažem kako su iz autobusa izišli crnac i crna tinejdžerica. A onda i ostalo što ste danas čuli."

„Gdje se vaš muž sada nalazi?"

„Provjerava jesu li mu izbrisani kockarski dugovi."

„Doista mislite da će biti tako lako?"

„Kako to mislite?"

„Vi ste na teretu tim ljudima, Michele. Zar mislite da će vas i vašeg muža ostaviti na životu?"

Lice joj je porumenjelo. „Ali mi ništa ne znamo."

„Ovo što ste mi upravo rekli to opovrgava."

„Mislite da će nas pokušati ubiti?"

„Kad bi se vaš muž trebao vratiti?"

Pogledala je na svoj sat i lice joj je postalo bljeđe. „Prije otprilike dvadeset minuta."

„Nazovite ga."

Sčepala je svoj mobitel i utipkala broj. Pričekala je, uređaja pritisnutog na uho.

„Uključena mu je govorna pošta."

„Pošaljite mu poruku."

Učinila je to. Pričekali su pet minuta, ali nije bilo nikakvog odgovora.

„Nazovite ga opet."

Pokušala je još dvaput, s istim učinkom.

„Kamo je pošao provjeriti jesu li mu dugovi izbrisani?"

„U bar, tamo u Bethesdau."

Robie je brzo razmišljao. „Pođimo."

„Kamo?"

„Do bara u Bethesdau. Možda uspijemo stići na vrijeme da mu spasimo život."

65. poglavlje

USPUT JE ROBIE nazvao Plavog Čovjeka i zatražio potporu. Naći će se s njima kod bara.

Robie je nagazio na gas i pogledao Cohenovu. Lice joj je bilo izbrazdano suzama i disala je kratkim, isprekidanim dahom, zbog čega bi se Robie u drugim okolnostima sažalio nad njom.

Uzvratila mu je pogled, a jad koji joj se vidio u očima postao je još dublji. „Mislite da je već mrtav, zar ne?"

„Ne znam, Michele. Ali zato smo ovdje. Da to spriječimo, ako možemo."

„Sada se sve čini tako glupim. Naravno da ga ne bi pustili da tek tako ode. Ali bila je to jedina šansa koju smo imali. Bili smo očajni."

„I to vas je učinilo savršenim ljudima kojima treba prići."

Skrenuo je lijevo, zatim brzo desno, pa se zaustavio uz rub ceste.

„To je to mjesto?" rekao je, pokazujući na bar koji se nalazio dalje niz ulicu, s natpisom„Luckys" iznad ulaza.

Ona je kimnula glavom. „Da, to je to."

Pa, nadam se da će i nama donijeti sreću.

Robie se osvrnuo uokolo, tražeći svoju potporu. Poslao je poruku Plavom Čovjeku. Odgovor je došao gotovo istoga časa.

Udaljeni su šezdeset sekunda.

Cohenova je bubnula: „Eno Markovog automobila." Pokazala je na sivu limuzinu Lexus, parkiranu pola bloka kuća dalje.

Nekoliko trenutaka kasnije do Robieja se zaustavio terenac. Domahnuo je vozaču. Ovaj mu je uzvratio istom mjerom. Robie je izišao iz automobila i otpratio Cohenovu do terenca. Unutra su sjedila trojica. Cohenova je sjela na stražnje sjedalo.

„Ne mičite se", rekao joj je. „Bez obzira što vidjeli ili čuli, ti će se ljudi pobrinuti za vas, dobro?"

„Molim vas, vratite mi moga muža."

„Učinit ću najbolje što mogu."

Robie je pogledao čovjeka na mjestu suvozača. „Želite li poći sa mnom?"

Čovjek je kimnuo glavom, otkočio pištolj i vratio ga natrag u futrolu.

Njih su dvojica krenuli niz ulicu, pogledavajući na jednu, pa na drugu stranu, u potrazi za bilo čime prijetećim. Kad su došli do bara, vidjeli su da je zatvoren.

Pogledao je na sat, pa zatim drugog čovjeka. „Kasno vrijeme za otvaranje jednog bara."

„Imate pravo. Kako ovo želite učiniti?" upitao je drugi čovjek.

„Dajte mi dvije minute da priđem straga. Tada provalite sprijeda. Naći ćemo se po sredini."

Čovjek je kimnuo glavom i Robie je pohitao uličicom koja je vodila do začelja tog niza kuća.

Brzo je pronašao stražnji ulaz u bar. Nije znao jesu li vrata zaštićena alarmom, ali ga za to zapravo niti nije bilo briga. Ako dođu policajci, neka. Možda će ionako morati doći, ovisno o onome što Robie unutra zatekne.

Pomoću svojeg provalničkog alata je otključao bravu, izvukao pištolj i polako otvorio vrata. Vani je već padao sumrak, a unutra je vladao potpuni mrak. Robie nije želio riskirati s paljenjem svjetala. Već je ionako bio dovoljno

izložena meta, i bez toga da bilo kome pomogne u još boljem otkrivanju svoga položaja.

Pričekao je da mu se oči naviknu na tamu i krenuo naprijed. U hodu je osluškivao. Provjerio je svoj sat. Njegov bi partner upravo sada trebao ući na prednja vrata.

Robie je prošao kroz kuhinju, ne primjećujući ništa osim lonaca i tava, redova čistih čaša i krigli, te reda medi. U sljedećoj bi se prostoriji trebao nalaziti bar. Sa svojim će se tipom naći tamo.

Samo, njegovog tipa tamo još nije bilo.

Ali bio je ondje netko drugi i taj je odmah privukao Robiejevu pažnju. Čučnuo je iza šanka i temeljito pogledom pretražio prostoriju, uočavajući sva moguća mjesta s kojih bi netko mogao zapucati. Pričekao je još trideset sekunda, a onda istupio iz svojeg zaklona. U prostoriji nije bilo nikoga. Osim njega i onog drugog tipa.

Robie je prišao čovjeku koji je sjedio u separeu s lijeve strane ulaznih vrata. Bio je zavaljen u kožom obloženoj sjedalici.

Kroz prozor je ulazilo dovoljno svjetla da Robie vidi ono što je trebao vidjeti. Na svojem je mobitelu utipkao 112 i izgovorio kratku obavijest.

Prekinuo je vezu i nagnuo se prema čovjeku.

Na glavi jedna jedina rana od metka. Robie mu je dodirnuo ruku. Hladna.

Već je neko vrijeme bio mrtav.

Robie je dohvatio salvetu sa stola i njome omotao ruku. Uvukao je ruku čovjeku pod jaknu i izvukao mu lisnicu, pa je otvorio.

Na vozačkoj dozvoli je pisalo Mark Cohen. Čovjekova slika, s nedostatkom krvave rane na čelu, uzvratila je Robieju pogled.

Vratio je lisnicu natrag i pogledao prema prednjim vratima.

Sranje.

Otrčao je do vrata, otključao ih i izišao van. Ljudi su šetali nogostupom s obje strane ulice. Robie ih je sve pažljivo odmjerio, a zatim mu je pogled odlutao niz ulicu.

Njegov je Volvo bio tamo.

Crni terenac nije.

Otrčao je preko ulice i sjeo u svoj Volvo, slušajući kako se približavaju sirene policijskih automobila.

Nazvao je Plavog Čovjeka. „Mark Cohen je mrtav, a vaši su momci nestali s Michele Cohen. Želite li mi ponuditi neko objašnjenje?"

Plavi Čovjek je rekao: „Ne razumijem. To su bila dvojica mojih najboljih ljudi. Mojih najpouzdanijih ljudi. Trebali su slijediti vaše upute."

Robie je rekao: „U terencu su se nalazila *tri* tipa."

„Ja sam poslao samo dvojicu."

„Tada se jedan od njih ukrcao usput, a ja naslućujem da znam i zašto."

„To je stvar bez presedana, Robie."

„Bit ću tamo za dvadeset minuta. Pođite odmah provjeriti Julie. Povedite sa sobom gomilu momaka. Ne mogu ih sve kupiti."

„Robie, govorite li vi to..."

„Samo učinite što sam rekao!"

66. poglavlje

KAD JE ROBIE utrčao u sigurnu zgradu, prva osoba koju je ugledao bio je Plavi Čovjek.

Druga je osoba bila Julie.

Robie je osjetio kako mu popušta čvor u trbuhu. Usporio je korak.

Plavi Čovjek je kratko rekao: „Slijedite me, oboje."

Brzo su krenuli niz predvorje. Robie je vidio da Plavi Čovjek u futroli zataknutoj za pojas nosi pištolj.

Robie je pogledao Julie, koja je hodala do njega.

Ona je zabrinuto rekla: „Događa li se nešto loše, Wille? Što se zbiva?"

„Samo mjere predostrožnosti. Sve će biti u redu."

„Lažeš mi, zar ne?"

„Prilično, da."

„Hvala što si pošten u vezi svoga nepoštenja."

„Čini se da je to najbolje što ovih dana mogu učiniti."

Plavi Čovjek je za njima zatvorio i zaključao vrata. Pokazao je Robieju i Julie da sjednu.

Robie je pogledao u njegov pištolj. „Obično ne nosite oružje."

„Nemamo obično izdajnike u svojim redovima."

„Michele Cohen?" upitao je Robie.

„Mrtva. Zajedno s dvojicom mojih ljudi. Onom dvojicom koje sam službeno poslao."

„Gdje i kako?"

„Upravo su pronašli tijela u terencu, otprilike deset blokova kuća dalje od bara. Rane od metaka, na svima njima."

„Tko je bio treći tip?"

„Malcolm Strait. Radio je ovdje deset godina. Dosje bez ikakve mrlje."

„Više nije. Opišite mi ga."

Plavi Čovjek je to učinio.

Robie je rekao: „On je bio tip koji je trebao ući na prednji ulaz bara. Ima li mu traga?"

„Dosad ne. Nema dvojbe da je imao spreman plan za bijeg."

„O čemu to govorimo?" upitala je Julie. „Tko su ti ljudi?"

Robie je pogledao Plavog Čovjeka i rekao: „Mislim da ona zaslužuje znati."

„Pa onda joj recite."

Robieju je trebalo nekoliko minuta da sve prepriča Julie.

Ona je izgledala zbunjeno. „Zašto bi oni tu gospođu natjerali da ispriča očitu laž? Morali su znati da ćeš je ti slijediti, otkriti istinu. Morali su ionako ubiti nju i njezinog muža, kako bi ih ušutkali."

Robie je rekao: „Imaš pravo. Što su dobili time što se Michele Cohen pojavila sa svojom pričom?"

Plavi Čovjek je rekao: „Upravo tako. Što su time dobili?"

Julie je polako rekla: „To bi inače za njih bio prevelik rizik."

„Michele Cohen nije imala pojma tko je pristupio njezinom mužu", rekao je Robie. „Rekla je da je pošao do bara provjeriti jesu li mu kockarski dugovi plaćeni. Umjesto toga je dobio rupu u glavi."

„Kao i njegova žena", pridodao je Plavi Čovjek.

„Tko je još ovdje radio s Malcolmom Straitom?"

„Mnoštvo ljudi."

„Morate razgovarati sa svima njima. U najmanju ruku, moramo doznati je li ostavio nekoga za sobom."

„Slažem se."

„Dakle, taj tip možda ovdje ima još nekoga svoga?" rekla je Julie. Pogledala je ravno u Plavog Čovjeka. „Ovo vam baš i nije nekakvo sigurno mjesto."

Plavi Čovjek je dobacio pogled Robieju i rekao: „Otkrit ćemo to što je brže moguće. Takav slučaj upada je krajnje neuobičajen", pridodao je, pogledavši opet Julie.

„Pa, ako mene pitate, i jedan je dovoljan", uzvratila mu je Julie.

Robie je rekao: „Ne možemo sada ostati ovdje. Moramo otići."

„Kamo?" upitao je Plavi Čovjek.

Robie je ustao. „Bit ćemo u vezi. Idemo, Julie."

Plavi Čovjek je rekao: „Kamo idete?"

„Na neko mjesto koje je sigurnije od ovoga", rekao je Robie.

ROBIE je izvezao Volvo kroz vratnice i skrenuo lijevo. „Ovo je mjesto na kojem bismo mogli dobiti pratnju", rekao je Julie. „Ovdje smo kao u tunelu. Samo je jedan ulaz i jedan izlaz. Zato budi na oprezu."

„Dobro", rekla je Julie. Pogledom je šarala s jedne na drugu stranu, a zatim se okrenula i pogledala straga.

Dok su izlazili na glavnu cestu i ubrzavali, rekla je: „Ne vidim nikakve farove."

„A što je sa satelitima nad našim glavama, možeš li i njih vidjeti?"

„Šališ se? Mogli bi nas pratiti putem satelita?"

„Činjenica je da to ne znam."

„Onda, što ćemo učiniti?"

„Nadati se najboljem i pripremati se za nešto mnogo gore od toga."

„Kamo idemo?"

„Na jedino mjesto koje mi je još preostalo. U malu kuću u šumi.”

„Prilično izolirano, ukoliko nam netko želi postaviti zasjedu.”

„Ali je i puno lakše primijetiti one koji bi mogli krenuti na nas. To je pravilo zanata. Odvagnuti prednosti i nedostatke. Mislim da u ovom slučaju pobjeđuju prednosti.”

„A što je sa satelitima?”

„Satelit ne mogu upotrijebiti da bi nam naškodili. Za nešto takvo moraju biti s nogama na zemlji.”

„Mogli bi poslati mnogo tipova.”

„Mogli bi. Ali opet, mogli bi ne poslati nikoga.”

„Ali zašto ne bi?”

„Promisli malo o tome, Julie. Kakav je njihov krajnji cilj? Taj se Malcolm Strait nalazio u ustanovi zajedno s tobom. Mogao te je ondje ubiti. A mene su mogli skinuti već nekoliko puta, ali svaki put su vrlo praktično promašili.”

„Dakle, žele nas ostaviti na životu, kao što si prije rekao. U vezi onog autobusa i svega ostaloga. Ali još uvijek ne znamo zašto.”

„Ne, ne znamo. Ali doznat ćemo.”

67. poglavlje

„WILLE, OVO NIJE put do tvoje kuće”, rekla je Julie.

„Mala promjena plana.”

„Zašto?”

„Kako bismo dobili malo potrebne pomoći i radi jednog velikog priznanja.”

Robie je donio odluku, za njega potpuno neuobičajenu. Većinu svojega života je bio usamljenik. Inače nije tražio pomoć drugih, radije sam rješavajući vlastite probleme. Pa ipak, napokon je shvatio da ovo sam ne može obaviti. Trebao je pomoć.

Ponekad je traženje pomoći ukazivalo na snagu, a ne na slabosti.

Hoće li se ta odluka pokazati ispravnom ili katastrofalnom, to Robie nije mogao znati. Pa ipak, ovoga je trena to bila *njegova* odluka.

Parkirao je pred kompleksom stambenih zgrada i izišao iz Volva. Julie ga je pratila u zgradu. Uspeli su se dizalom, izišli iz njega i krenuli niz hodnik.

Robie je pokucao na vrata stana broj 701.

Začuo je korake. Koji su zatim utihnuli. Robie je osjetio kako ga oko promatra kroz špijunku.

Vrata su se otvorila.

Vanceova je nosila crne sportske hlačice, blijedozelenu kratku majicu američkih marinaca i bijele kratke čarape. Najprije se zagledala u Robieja, a zatim joj je pogled pao na Julie.

Julie je uzviknula: „Angažirat ćeš super agenticu Vance da ti spasi guzicu?”

Vanceova je opet pogledala Robieja. „Super agentica Vance? Dovraga, što se događa? Tko je ova klinka?"

„To je razlog zašto sam ovdje", rekao je Robie.

Vanceova je odstupila i pustila ih da uđu. Zatvorila je vrata za njima.

Robie je rekao: „Imaš li kave? Ovo bi moglo potrajati."

„Upravo sam je pristavila."

„Ja volim crnu", rekla je Julie.

„Oh, zbilja?" rekla je zbunjena Vanceova.

„Michele Cohen i njezin muž su mrtvi", rekao je Robie.

„Što?" uzviknula je Vanceova.

Sjeo je na sofu i pokazao Julie da i ona sjedne. Vanceova je stajala pred njima, s rukama na bokovima.

„Cohenova je mrtva? Kako?"

„Lagala je, kao što sam i rekao. Istina ju je došla glave."

„Zašto bi lagala?"

„Njezin je muž bio u kockarskim dugovima. To im je bio izlaz, ili su barem oni tako mislili."

„Kako znaš da su mrtvi?"

„Njega sam vidio s trećim okom na čelu u baru u Bethesdi. Ona je umrla kasnije, zajedno s dva savezna agenta."

Vanceova je širom otvorila usta. „Dođavola, što se to događa? Kakvi savezni agenti?"

„A da možda najprije popijemo kavu? To će ti pomoći."

Pošao je do kuhinje, s Vanceovom odmah za leđima.

Uhvatila ga je za rame. „Bolje ti je početi govoriti, tako da to ima nekog smisla, i bolje ti je to učiniti odmah, Robie."

„Dobro. Najprije, tehnički, ja ne radim za DCIS."

„Veliko iznenađenje. Što još?"

„Ovo mora biti neslužbeno."

„Vraga mora."

„Želiš li odmah tu šalicu kave?"

„Ono što želim su neki tvoji jasni odgovori."

Robie je nalio dvije šalice kave i jednu dodao njoj. Pogledao je kroz prozor u osvijetljene washingtonske spomenike.

„Koliko ti vrijedi to da ovo mjesto očuvaš sigurnim?" rekao je, okrenuvši se Vanceovoj.

„Koliko mi vrijedi? Dovraga, vrijedi mi sve."

Robie je srknuo malo kave. „A sada, koliko vrijedi sačuvati onu djevojku ovdje, na sigurnome?"

„Nisi mi niti rekao tko je ona."

„Julie Getty."

„Dobro, kako se ona uklapa u sve ovo?"

„Bila je one noći u autobusu, ali je izišla iz njega prije nego je eksplodirao."

„Kako ti to, dovraga, znaš?" oštro je upitala Vanceova.

„Jer sam i ja izišao skupa s njome. Zato sam znao da Cohenova laže. Kao što možeš vidjeti, Julie i ja nismo crni."

Robie je srknuo još gutljaj kave i opet se okrenuo prema spomenicima.

Vanceova je stajala tamo, ljuljajući se naprijed-natrag na petama, očito pokušavajući probaviti ovo nevjerojatno otkriće. Napokon se prestala ljuljati.

„*Ti* si bio u onom autobusu", viknula je Vanceova. „Zašto? I zašto ja za to tek sada doznajem?"

Julie je rekla: „Zato što mora postojati potreba da se nešto zna, a vi to niste trebali znati. Barem ne tada."

Oboje su se okrenuli i ugledali Julie kako stoji na vratima.

Vanceova je skrenula pogled s nje na Robieja. „Potreba za znanjem? Dakle, ti radiš u obavještajnoj? Kunem se Bogom, Robie, ako je ovo oko čega trčimo uokolo u krugovima neko CIA-ino sranje, ozbiljno ću razmotriti da nekoga ustrijelim, počevši od tebe."

„Vance, nešto je s ovim slučajem potpuno krivo, i tako je bilo od samog početka."

„Robie, imaš mi tonu toga objasniti, počevši od ovog časa. Što si radio u autobusu? I što se ondje dogodilo? I tko ga je raznio?"

„Ne znam tko ga je raznio. Ali to je moralo biti obavljeno daljinskim upravljačem. Ne satnim mehanizmom."

„Zašto?"

„Nisu željeli ubiti ni mene niti nju, eto zašto."

„Opet, zašto?"

„Ne znam. Znam samo da žele ili jedno ili oboje nas žive, iz nekog razloga."

Vanceova se okrenula Julie. „Što si ti radila u autobusu?"

„Mogu li najprije dobiti kavu?".

„Isuse, evo ti." Vanceova je Julie dodala svoju šalicu. „A sada, što mi imaš za reći?"

„Neki je tip ubio moje roditelje. Mama mi je poslala poruku u školu, ili sam barem mislila da je od mame. U poruci je pisalo da se ukrcam u taj autobus i nađem se s njima u New Yorku. Kad sam to učinila, isti tip koji mi je ubio roditelje se ukrcao i napao me. Will mi je pomogao da ga zaustavim. Izišli smo iz autobusa. I on je tada eksplodirao. Srušilo nas je oboje na zemlju."

Vanceova je prasnula: „Ono je bio *tvoj* pištolj koji smo pronašli u blizini autobusa. Ti si bio u stanu Jane Wind. Ti si je namjeravao ubiti."

„Samo ga poslušaj, agentice Vance", zamolila ju je Julie.

„Zašto bih to trebala?"

„Jer mi je netko ubio roditelje. A Will mi je spasio život, i to zapravo više puta. On je dobar momak."

Kad je Vanceova opet pogledala Robieja, ovaj je pijuckao kavu, gledajući kroz prozor, okrenut joj leđima.

Vanceova se smirila i rekla: „Mislim da ću i ja popiti šalicu kave."

Julie je jednu natočila i dodala joj je.

Vanceova je pogledala u Robieja. „Je li i ostalo što mi namjeravaš reći jednako tako loše?"

„Vjerojatno i gore", odgovorio je.

„Stavio si me u grozan položaj. Trebala bih o svemu ovome izvijestiti svoje."

„Slažem se. Trebala bi. Ja sam tako postupio s mojim ljudima, samo da bih otkrio kako u svojim redovima imamo jednog ili par izdajnika. Pitam se kakvi su izgledi da ih bude još?"

Ona je podigla obrve. „Misliš, u Birou?"

„Vi nikad kod sebe niste imali trulih jabuka?"

„Ne mnogo", obrambeno je rekla.

„Jedna je dovoljna", primijetila je Julie.

Vanceova je uzdahnula i sjela na rub stola. „Što želite da učinim?"

68. poglavlje

ROBIE JE VOLVOM skrenuo na parkiralište zračne luke Dulles i aerodromskim autobusom pošao do glavnog terminala. Kupio je kartu za let United Arlinesa koji je za Chicago polazio za otprilike dva sata, prošao kroz sigurnosnu zonu i zajedno s desetak drugih ljudi otišao do toaleta. Sa svojom je sportskom torbom pošao do jednog odjeljka i kasnije iz njega izišao s torbom na kotačićima, odjeven u vjetrovku, s naočalama i šiltericom na glavi. Krenuo je prema izlazu, odvezao se autobusom do agencije za iznajmljivanje automobila, koristeći kreditnu karticu izdanu pod lažnim imenom iznajmio novi auto – ovoga puta Audi – i autocestom se zaputio na zapad.

Pogledao je u retrovizor. Ako je itko bio u stanju i dalje ga pratiti, taj je zasluživao pobijediti.

Sat kasnije je skrenuo u svoje skrovište u šumi. Uvezao je automobil u štagalj i zatvorio vrata. Grabljama je uklonio slamu u stranu i razotkrio metalni poklopac ugrađen u pod štaglja. Podigao ga je i spustio se kroz otvor. Pritisnuo je prekidač svjetla i stara je fluorescentna cijev trepćući zasvijetlila. Počeo se spuštati niz metalne ljestve, sve dok nogama nije dotaknuo betonski pod. Nije on izgradio ovo mjesto. Farmer kojem je imanje izvorno pripadalo podigao je štagalj u tridesetim godinama prošlog stoljeća. Kad su došle pedesete, odlučio je ispod štaglja izgraditi atomsko sklonište, uvjeren da će ga nešto drva, slame i par desetaka centimetara betona moći zaštititi od podlih termonuklearnih trikova koje je Sovjetski Savez mogao odlučiti upotrijebiti protiv Amerike.

Robie je krenuo niz kratki hodnik i zastao. Cijeli je zid pred njim bio prekriven oružjem koje je u prošlosti ovamo dovukao radi obavljanja svojeg posla. To je uključivalo pištolje, puške, sačmarice, pa čak i lanser raketa zemlja-zrak. Sve se to činilo bondovskim, ali je zapravo bilo uobičajeno skladište oružja ljudi Robiejeva zanata. Uzeo je ono što je mislio da će mu možda zatrebati i naslagao sve do zida.

Otvorio je ladicu radnog stola i ugurao u džepove nekoliko elektronskih odašiljača. Još je deset minuta proveo birajući različite druge stvari koje bi mu mogle dobro doći i sve spakirao u veliku sportsku torbu. Odnio ju je uz ljestve, spustio poklopac, opet ga prekrio slamom i sportsku torbu spremio u prtljažnik Audija.

Pet minuta kasnije već se vozio natrag na istok. Prijavio se u motelu koji je pružao uslugu duljeg boravka i iskrcao svoju opremu. Preodjenuo se i nazvao Julie. Robie ju je bio ostavio na skrbi Vanceovoj i FBI-u. Vanceova je svojim nadređenima rekla jedino da je Julie mogući svjedok i da joj je potrebna zaštita. Za pomoć u programu zaštite pozvana su dva agenta izvan grada. Ovoga časa Robie više nije vjerovao nikome iz Washingtona.

Julie je zvučala uzbuđeno. „Pala mi je na um jedna ideja. Mobitelom koji si mi ti dao nazvala sam Broomeove. I uzvratili su mi porukom", rekla je. „Žele se susresti s nama."

„Znaš da to vjerojatno *nisu* Broomeovi, zar ne?" smirujućim tonom je rekao Robie. „Možda imaju njihov mobitel i kad su primili tvoj poziv, jednostavno su ti uzvratili porukom na broj s kojeg si zvala. Da su to uistinu bili Broomeovi, vjerojatno bi te jednostavno bili nazvali."

„Zar mi baš uvijek moraš kvariti raspoloženje?" upitala je Julie.

„Gdje i kada?"

Rekla mu je.

„Možeš li doći i pokupiti me?" upitala je.

„Julie, ne ideš ti ni blizu toga mjesta."

Mogao je kroz digitalni eter gotovo vidjeti kako joj na lice pada izraz razočaranja.

„Što?"

„Ovo je najvjerojatnije namještaljka. Ti ne ideš. Ja ću to srediti."

„Ali mi smo ekipa. I sam si to rekao."

„Neću te stavljati u veću opasnost od one u kojoj već jesi. Ja ću se time pozabaviti i dojaviti ti što je bilo."

„To je bez veze."

„Siguran sam da s tvoje točke gledišta uistinu jest bez veze, ali tako je jedino mudro postupiti."

„Ja se mogu sama brinuti o sebi, Wille."

„U većini slučajeva bih se s time složio. Ali ovo nije jedan od tih slučajeva."

„Hvala ti za ništa."

„Nema na čemu."

Ali ona je već bila prekinula vezu.

Robie je vratio mobitel natrag u džep i mentalno se pripremio za predstojeći sastanak. U nekom trenutku oni koji su iza svega ovoga stajali prestat će biti zainteresirani da ga ostave na životu. Pitao se je li to vrijeme već došlo.

Naoružao se i još neke stvari utrpao u džepove jakne, a zatim nazvao Vanceovu i o svemu je izvijestio.

„Poći ću s tobom", rekla je.

„Jesi li sigurna?" upitao je.

„Nemoj me to još jednom pitati, Robie. Jer bi se moj odgovor mogao promijeniti."

69. poglavlje

SLUŽBENO OTVARANJE Memorijalnog centra Martina Luthera Kinga bilo je odgođeno zbog uragana koji je uzrokovao iznimno loše vrijeme, brišući preko Istočne obale. Ali sada je centar bio otvoren. Središnja je točka bio Kamen nade, deset metara visok kip dr. Kinga, izrađen od 159 granitnih blokova obrađenih tako da izgledaju kao jedan komad stijene. Službena mu je adresa bila Avenija nezavisnosti broj 1964, po Zakonu o građanskim pravima iz 1964. godine. Memorijalni centar se nalazio približno na pola puta između memorijalnih centara posvećenih Lincolnu i Jeffersonu i postavljen u „crtu državnog vodstva" između ostala dva memorijalna centra. Nalazio se u susjedstvu memorijalnog centra Franklina Delana Roosevelta i bio jedini memorijalni centar na National Mallu posvećen osobi crnačke rase i čovjeku koji nije bio predsjednik.

Robie je znao sve ovo i čak prisustvovao otvaranju centra. Ali večeras ga je zanimalo samo preživljavanje.

Promatrajući memorijalni centar, tiho je rekao u mikrofon: „Jesi li na mjestu?"

U uhu je začuo glas Vanceove. „Potvrđujem."

„Vidiš li koga?"

„Ne."

Robie je nastavio hodati, neprestano razgledajući okolinu. Na glavi je imao naočale za gledanje u mraku, ali one nisu mogle otkriti nešto čega tamo nije bilo.

„Julie?"

Glas je dolazio njemu slijeva, iz blizine centra.

Radilo se o muškarcu. Robie je čvršće stisnuo dršku pištolja i opet rekao u mikrofon: „Jesi li čula ovo?"

Vanceova je rekla: „Da, ali još ne vidim izvor."

Sekundu kasnije Robie ga je vidio.

Muškarac je istupio na čistinu. Na mjesečini i uz pomoć svojih naočala, Robie je mogao vidjeti da se uistinu radi o Leu Broomeu. Prepoznao ga je s fotografije koju je vidio u čovjekovu stanu.

U uhu mu se javio glas Vanceove. „Je li to Broome ?"

„Da, ne miči se i čuvaj mi leđa."

Robie je krenuo naprijed, sve dok se nije našao tri metra dalje od čovjeka.

„Gospodine Broome?"

Čovjek se istoga trena opet sklonio u sjenu spomenika.

„Gospodine Broome?" ponovio je Robie.

„Gdje je Julie?" rekao je Broome.

„Nismo joj dali da dođe ovamo", doviknuo mu je Robie. „Mislili smo da bi se moglo raditi o zasjedi."

„Pa, to je upravo ono što ja sada mislim", rekao je Broome. „Samo da znate, imam pištolj i znam kako naciljati da pogodim ono u što ciljam."

Oglasila se Vanceova. „Gospodine Broome, ja sam specijalna agentica Vance iz FBI-a. Samo želimo razgovarati s vama."

„To što tako govorite ne znači da ste uistinu iz FBI-a."

Vanceova je izišla iz zaklona, podigla u zrak svoje oružje i pokazala mu značku. „Ja jesam iz FBI-a, gospodine Broome. Samo želimo razgovarati s vama. Pokušavamo otkriti što se ovdje događa."

„A drugi tip?" rekao je Broome. „Što je s njime?"

Robie je rekao: „Znam da su Julieini roditelji mrtvi, gospodine Broome. Pokušavam joj pomoći da pronađe njihove ubojice."

„Curtis i Sara su mrtvi?”

„Kao i Rick Wind i njegova bivša žena. Oboje su ubijeni.”

Broome je izišao iz sjene spomenika. „Ovome moramo stati na kraj.”

„U tome se potpuno slažem s vama”, rekla je Vanceova. „I uz vašu pomoć to možda i možemo učiniti. Ali najprije vas moramo povesti na sigurno mjesto. I vašu ženu.”

„U tome nećete uspjeti.”

„Zar su se dočepali vaše žene?” upitao je Robie.

„Da. Ona je mrtva.”

Robie je brzo rekao: „Jeste li bili s njome kad se to dogodilo?”

„Da, jedva sam se izvukao...”

Robie je strelovito pojurio ususret Broomeu. „Dolje, odmah! Dolje!”

Ali znao je da je već prekasno.

Začuo je pucanj. Broome se zavrtio i zatim srušio na pod. Teško je pao, trgnuo se još jednom kad mu je srce posljednji put zakucalo, a zatim ostao nepomično ležati.

Robie je došao do njega, čučnuo i pogledom pretražio okolicu.

Pucanj je došao s lijeva. Dojavio je to Vanceovoj, koja je već u ruci držala svoj mobitel.

Robie je shvatio da je sve od početka bila namještaljka.

On nikad nije trebao dobiti nikakvu informaciju od Lea Broomea. Još su se uvijek poigravali s njime. Bacali su mu mamac, a zatim ga povlačili kad bi se previše približio. S kime god se sučeljavao, taj je o svemu znao daleko više od njega. Oni su imali udjela na obje strane, nešto što on nije imao.

Vanceova je kleknula do Robieja. „Je li mrtav?”

„Metak mu je prošao ravno kroz glavu. On više nikome neće ništa reći.”

Ona je duboko uzdahnula i zagledala se u mrtvaca. „Čini se da su uvijek korak ispred nas.”

„Tako se čini.”

„Govorio si mu da se baci na pod prije pucnja. Kako si znao?”

„Ubili su mu ženu, ali on je uspio pobjeći? Ne vjerujem u to. Ista se stvar dogodila s Julie. Oni ne puštaju ljude tek tako.”

„Ali kakvu je svrhu imalo to što su Lea Broomea ostavili na životu? Mogao nam je nešto reći.”

„Nisu mu za to namjeravali pružiti šansu, Vance.”

„Zašto su ga onda uopće pustili da dođe dovde? Ako su ga slijedili, mogli su ga ubiti kad god požele.”

„Čini se da je ovo za njih nekakva igra.”

„Igra! Ljudi ovdje pogibaju, Robie. To mi baš i nije neka igra.”

„Imaš pravo”, odgovorio joj je.

70. poglavlje

ROBIE JE SJEDIO u mraku u svojem stanu.

Vanceova i četverac FBI-ovih agenata su čuvali Julie. Ispričao je tinejdžerici o ubojstvu Broomeovih. Podnijela je to stoički, nije zaplakala, već je to jednostavno prihvatila kao još jednu životnu činjenicu. Možda je tako gore, pomislio je Robie. Nije se činilo pravičnim da osjećaji jedne četrnaestogodišnjakinje toliko očvrsnu da je nasilna smrt više ne može potresti.

Vratio se ovamo jer je trebao predahnuti na mjestu na kojem uokolo nije bilo drugih ljudi. Premda je imao na dulji rok zakupljenu sobu u motelu, ipak je došao ovamo. Nije ga brinulo da bi ubojice mogli doći za njim, barem ne još.

Iz nekog me razloga žele živoga. A zatim će me željeti mrtvoga.

Napregnuo je mozak, prisjećajući se misija koje je u prošlosti obavio. Činilo se da bi u njegovu poslu trebalo biti mnogo ljudi koji bi mu se željeli osvetiti, previše da bi ih se uspješno istražilo. Ali on nikad nije pogriješio u izvršenju zadaće, a to je značilo da je njegova meta uvijek umirala. I svaki put se uspješno izvukao, što je značilo da je njegov identitet trebao ostati tajnom. Ali njegov je voditelj prešao na drugu stranu, što je značilo da je Robie bio izložen svakome tko je bio u mogućnosti platiti.

Ustao je i pošao do prozora. Bilo je dva ujutro. Ulicom je prolazio tek pokoji automobil, a pješaka uopće nije bilo. Ali tada je nekoga ugledao i primaknuo se bliže prozoru, da bolje pogleda.

Annie Lambert je zaustavila svoj bicikl pred zgradom, sišla s njega i odgurala ga u predvorje.

Kad je došla do svoga kata, Robie ju je dočekao. Činila se iznenađenom što ga vidi, ali tada mu je očito na licu pročitala umor.

„Jeste li dobro?" zabrinuto je upitala.

„Imao sam i boljih dana. A i vama je očito bio dug radni dan."

Nasmiješila se i počela se mučiti sa svojom torbom. Robie ju je uzeo od nje i prebacio preko svoga ramena.

„Hvala", rekla je. „Danas sam uprskala", priznala je. „Morala sam ostati raditi prekovremeno, da popravim stvari."

„Što se dogodilo?"

„Prekršila sam službeni protokol. Zaobišla sam izravno nadređenoga i odgovorila na jedno pitanje jer moj nadređeni nije bio u blizini. Izribali su me zbog toga."

„To se ne čini pravičnim. Zapravo, čini se prilično beznačajnim."

„Pa, kad ne dobivaš veliku plaću iako radiš na važnim stvarima, ljudi se čvršće drže titula i zapovjedne hijerarhije nego što bi možda trebali."

„Ja mislim da ste bili i previše velikodušni."

„Možda sam samo iscrpljena", umorno je rekla.

„Evo, ja ću vam pomoći do vrata, pa se možete malo naspavati."

Dok su hodali niz hodnik, ona je rekla: „Ni vi mi ne izgledate previše dobro."

„Baš kao i kod vas, dug dan."

„I isto tako beznačjne stvari?"

„Malo drukčje."

„Život ponekad doista zna biti nikakav", rekla je Lambertova.

„Da, tako je.”

Doši su do njezinih vrata. Okrenula se prema njemu. „Kad sam rekla da sam umorna, nisam mislila da trebam ići spavati. Hoćete li ući na jedno piće?”

„Jeste li sigurni da to želite?”

„Oboje izgledamo kao da bi nam jedno piće dobro došlo. Ništa otmjeno poput onog vašeg vina. Ja sebi mogu priuštiti samo pivo.”

„Dobro.”

Ušli su unutra. Odložila je bicikl i pokazala Robieju prema kuhinji, gdje je on iz hladnjaka izvadio dva piva i vratio se natrag u dnevni boravak. Osjećao je krivnju jer iz promatranja kroz teleskop dobro poznaje raspored njezina stana.

Stan je odgovarao imidžu mlade djelatnice u državnoj upravi čija plaća ni na koji način nije odgovarala njezinoj pameti ili sposobnostima. Sve unutra je bilo jeftino, ali Robie je uočio jedno ulje na platnu s prizorom luke i nekoliko komada kvalitetnog namještaja koji su vjerojatno pristigli od roditelja Lambertove.

Kad se vratila natrag iz svoje spavaonice, na sebi je imala široke traperice i sportsku majicu dugih rukava, a kosa joj je bila skupljena u konjski rep. Noge su joj bile bose. Dodao joj je pivo i ona se srušila u sjedalicu i podvila noge poda se.

Robie je sjeo nasuprot njoj, na mali kožni dvosjed.

Lambertova je rekla: „Lijepo se izvući iz profesionalnog oklopa.”

„Do sutra ujutro, što je gotovo sada.”

„Zapravo sutra imam slobodan dan”, rekla je. „Ili danas, kao što ste naglasili.” Srknula je malo piva. Robie je učinio isto.

„Kako to?”

„Predsjednik je s većinom svoga osoblja izvan grada. Kad se vrati, održat će se veliki prijem koji priređuje Bijela kuća. Na tom ću događaju morati raditi. Zato ću sada uživati u slobodnom danu."

„I ja bih."

Rezignirano se nasmiješila. „Posebno jer sam cijeli protekli mjesec radila i vikendima. A i moral osoblja je prilično nizak."

„Zašto?"

„Predsjednik ne stoji jako dobro u anketama. Ekonomija nam je koma. Čini se da sljedeći izbori neće biti ni lagani niti ugodni."

„Zemlja je potpuno podvojena. Više nijedni izbori nisu lagani."

„Istina", rekla je. „Ja nikad ne bih mogla biti političarka. To jednostavno previše boli, znate li? Svake sekunde, svakoga dana, netko te prosuđuje. I to ne samo zbog tvoga stava o određenim pitanjima. Nego i zbog načina na koji govoriš, izgledaš, hodaš. To je smiješno."

„Onda, jeste li još razmišljali o tome kakav život priželjkujete nakon Bijele kuće?"

„Trenutačno sam u takvoj životnoj fazi da jednostavno svaki novi dan prihvaćam onakvim kakav jest."

„Zapravo, to niti nije tako loše."

„Neki bi to nazvali lijenošću."

„Koga briga što neki ljudi misle?"

„Baš tako."

„Zapravo, veliki umovi slično razmišljaju."

Posegnula je naprijed i svojom bocom kucnula o njegovu. „Za velike umove."

„Za velike umove", složio se on, nacerivši se.

„Onda, je li ovo službeno naš prvi spoj?"

„Tehnički ne bih rekao”, odgovorio je Robie. „Bilo je bar spontano. Ali možemo činiti što nas je volja. Ovo je slobodna zemlja.”

„Doista sam uživala u piću u W-u.”

„Učinio sam to prvi put nakon prilično vremena.”

„I ja.”

„U vašoj biste dobi to trebali često činiti.”

„Možda sam starija nego što izgledam”, pecnula ga je.

„Sumnjam u to.”

„Wille, sviđaš mi se. Jako mi se sviđaš.”

„Zapravo me još niti ne poznaješ.”

„Ja sam dobra u brzoj prosudbi ljudi. Oduvijek sam bila.” Zastala je i otpila gutljaj piva. „Uz tebe se osjećam, ne znam, zadovoljna sobom.”

„Imaš mnogo razloga da se, neovisno o meni, osjećaš zadovoljna sama sobom, Annie.”

Ona je odložila svoje pivo. „Ponekad upadnem u depresiju.”

„Dovraga, to nam se svima događa.”

Ustala je i sjela do njega. Dotaknula je Robiejevu ruku svojom.

„Imala sam nekoliko loših iskustava s muškarcima.”

„Obećavam da to sa mnom nećeš doživjeti.” Robie nije imao ničega čime bi joj to mogao zajamčiti, ali čim je to izgovorio, povjerovao je da će biti tako.

U istom su se času nagnuli jedno prema drugome. Usne su im se nježno dotaknule. Zatim su se razdvojili.

Kad je Lambertova otvorila oči, on ju je promatrao.

„Zar ti se nije svidjelo?” upitala je.

„Ne, zapravo, jako mi se svidjelo.”

Opet su se poljubili.

„Ja sam mnogo stariji od tebe”, rekao je dok se još jednom odmicao od nje.

„Ne izgledaš mi mnogo stariji.”

„Možda ne bismo trebali ovo činiti.”

„Možda bismo trebali učiniti točno ono što očito oboje želimo”, promrmljala mu je na uho. Još su se jednom poljubili. Ovoga puta ne nježo, već gladno, oboje teško dišući.

Robieju je ruka skliznula do njezina bedra i pomilovala je. Ona ga je zauzvrat obgrlila rukama i čvrsto pritisnula uza se. Usnama mu je dotaknula uho.

„Spavaonica bi mogla biti udobnija.”

Ustao je, usput i nju podižući s dvosjeda, i odnio je do vrata spavaonice. Ona je nogom pritisnula kvaku i otvorila ih. Robie ih je nogom zalupio za njima. Bez žurbe su razodjenuli jedno drugo.

Pogledala mu je tetovaže i ožiljke i ranu na ramenu. Lagano ju je dotaknula. „Boli li?”

„Više ne.”

„Kako si ovo zaradio?”

„Bila je to obična glupost.” Privukao ju je sebi.

Minutu kasnije su se zavukli među plahte, odjeće odbačne na pod u izmiješnoj gomili.

71. poglavlje

BILO JE ŠEST ujutro i Robie je opet bio u pokretu. Njegov unajmljeni automobil klizio je niz mračnu ulicu.

Čim je napustio Annie Lambert koja je ostala ležati u svojoj postelji, požalio je što je spavao s njome. Od toga je osjećao drhtavicu i toplinu i posvemašnu smućenost. Bio je to gotovo oslobađajući osjećaj.

Pa ipak, još uvijek je to bila pogreška.

U biti, ostavio je mrtvoga čovjeka da leži na National Mallu radi seksa s djelatnicom Bijele kuće. Dok je bio u postelji s njome, nije mislio na slučaj. Pa, to će se ovoga trena promijeniti.

Nazvao je Vanceovu. Unatoč ranom satu, podigla je slušalicu već nakon drugog zvona.

„U uredu sam", odgovorila mu je. „Zapravo, nisam ni izlazila iz ureda. Gdje si ti?"

„Vozim se."

„Kamo se voziš?"

„Nisam siguran."

„Što se sinoć dogodilo s tobom? Kao da si nestao nakon što smo smirili Julie."

Nije joj odgovorio.

„Robie?"

„Samo sam morao malo odspavati, srediti misli."

„Jesu li ti sada sređene? Jer moramo poraditi na slučaju."

„Da."

„Ja nisam večerala. Nisam ni doručkovala. Odmah iza ugla područnog ureda ima jedno mjesto koje je otvoreno dvadeset četiri sata. Znaš gdje je to?"

„Naći ćemo se tamo za deset minuta”, rekao je Robie.

Došao je tamo prije nje i već im naručio šalice kave kad je ona ušla.

„Mislio sam da si rekla kako nisi bila kući. Nosiš novu odjeću”, rekao je.

„Držim nešto toga u uredu”, odgovorila je dok je sjedala, dohvaćala svoju kavu i otpijala gutljaj. „Ti ne izgledaš dobro”, rekla je.

„Zar bih trebao dobro izgledati?” uzvratio joj je. Načas se zapitao može li ona naslutiti da je bio s drugom ženom.

Sjedili su i u nelagodnoj tišini ispijali kavu, sve dok Robie nije upitao: „Kako je Julie?”

„Nervozna, potištena. Mislim da vjeruje da si je napustio.”

„Kako si svojem šefu objasnila sve ovo?”

„Izvukla sam se. Nešto sam mu rekla, a nešto nisam.”

Došla je konobarica i oni su naručili jelo. Nakon što im je dopunila šalice, otišla je od stola.

Robie je proučavao Vanceovu. „Nemam ti namjeru zbog ovoga uništiti karijeru, Vance.”

„Znaš, možeš me zvati Nikki, ako to želiš.”

Ova ponuda kao da je još više produbila Robiejev osjećaj krivice. „Dobro, Nikki, na kraju dana moraš biti u stanju odmaknuti se od svega ovoga s nedirnutim privatnim životom.”

„Mislim da je to nemoguće, Robie.”

„Želim reći da me ne moraš pokrivati. Nije fer to tražiti od tebe.”

„A ja tebi želim reći da bi se, kad te ne bih pokrivala, FBI obrušio na tebe poput tone opeka. Previše pitanja, nedovoljno odgovora.”

„Imam ja nekakvo profesionalno pokriće.”

„Ono nije dovoljno. I, posve iskreno, ne činim to samo zbog tebe. Ako sve iziđe na vidjelo, ja ću vjerojatno izletjeti iz ove istrage i sve će se toliko zbrčkati da vjerojatno nikad nećemo doznati pravu istinu. I očito imam pravi problem s time što se događa."

„Važno je samo da se nas dvoje dobro razumijemo."

„Nisam baš sigurna shvaćam li te potpuno, ali to možda niti nije bitno. Nisam ja tvoj psihić. Samo surađujem s tobom da vidim možemo li iza brave strpati nekoliko ubojica."

„Leo Broome", rekao je on. „Jeste li išta otkrili o njemu, što bi moglo pomoći? Rekao je da su mu sredili ženu."

„Uza se nije imao ništa. Pokušavamo utvrditi otkud je došao. U blizini nije bilo napuštenog automobila. Tako kasno noću vjerojatno možemo isključiti i podzemnu željeznicu. Provjeravamo taksiste, da vidimo možemo li utvrditi gdje se ukrcao."

„Ili je mogao doći pješice", naglasio je Robie. „Ali nije bilo kartice hotelske sobe, ničega drugog što bi nam ukazalo gdje je odsjeo?"

„Ništa takvoga. Ali jednu smo stvar pronašli."

„Što to?"

„Tetovažu hoplita na njegovoj podlaktici, istovjetnu onoj na ruci Ricka Winda. I koja bi odgovarala onoj za koju je Julie rekla da ju je njezin tata imao na ruci."

„Dakle, morali su se poznavati iz vojske", rekao je Robie.

„Što ako ovo na kraju uopće nije povezano s tobom? Bili su zajedno u vojsci, možda su imali neku zajedničku tajnu. Koja ih je sada počela opsjedati."

„To još uvijek ne objašnjava moj i Juliein izlazak iz autobusa. Ili to što su promašili mene i tebe pred Donnelly'som."

„Ne, valjda ne objašnjava. Rekao si da su ga *pustili* da pobjegne nakon što su mu ubili ženu. Dio igre, rekao si. Možda se poigravaju s tobom, ali u svemu tome mora biti nekakve svrhe."

„Siguran sam da postoji itekakva svrha. Samo ne znam što."

„Ako je to nekakvo nadmetanje tebe i njih, u tvojoj prošlosti mora postojati nešto što je razlog tome. Je li ti u vezi s time išta palo na um?"

„Ponešto. Ali moram o tome puno više razmisliti."

„Kakvu si dužnost obnašao u državnoj službi, Robie? DCIS nije tvoj pravi dom, ali nešto drugo u saveznoj upravi očito jest."

On je otpio gutljaj kave i nije rekao ništa jer nije ništa niti mogao reći.

„Ja nisam ovlaštena, je li to razlog zašto ti se usne ne pomiču?"

„Ja ne stvaram pravila. Ponekad su pravila pogrešna, kao sada, ali su ipak pravila. Žao mi je, Nikki."

„Dobro. Ne moraš mi odgovoriti, ali poslušaj me, dobro?"

Robie je kimnuo glavom.

„Mislim da si bio u stanu Jane Wind da je ubiješ jer je bila autorizirani odstrel. Jedino, iz nekog razloga nisi povukao okidač. Ali netko drugi jest, s velike udaljenosti. Odnio si njezino najmlađe dijete na sigurno i zatim nestao. Zatim si se zapetljao u istragu zločina kojem si osobno prisustvovao, pod zaštitom značke DCIS-a." Zastala je, proučavajući ga. „Kako mi ide?"

„Ti si agentica FBI-a. Nisam ni očekivao ništa manje."

„Reci mi o nasrtaju na Windovu."

„On zapravo nije bio autoriziran. Nikad me zbog toga nisu ni trebali zvati, ali jesu. Osoba koja je to učinila sada je pretvorena u gomilu izgorjelih kostiju."

„Uklanjanje slabih karika?"

„Kako ja to vidim, da."

„Dakle, netko se poigrava s tobom, ozbiljno te pritišćući. Čini se kao da je sve započelo nakon što si krenuo na Jane Wind. Njezin je muž već bio mrtav. Zato i ona umire. Windovi su sklonjeni s puta. Prvi bod."

Robie je dovršio svoju kavu i uspravio se u sjedalici, pokazujući više pažnje. „Nastavi."

„Drugi bod. Ubijeni su Julieini roditelji. Znamo da su bili prijatelji Broomeovih. A Rick Wind i Curtis Getty imali su jednake tetovaže na rukama. To je vjerojatno posljedica zajedničkog služenja u vojsci. Jesu li ih tvoji ljudi već uspjeli povezati?"

„Još rade na tome."

„Treći bod. Dakle, Getty, Broome i Wind, uključujući njihove supruge – ili, u slučaju Windove, bivše supruge – su svi mrtvi."

Robie je kimnuo glavom i nastavio njezinu nit razmišljanja.

„Ja pokušavam i uspijevam pobjeći autobusom. Oni su znali da ću to pokušati. Julie u poruci koju je navodno primila od majke dobiva uputu da se ukrca u isti autobus. Mi izlazimo, autobus leti u zrak."

„A napad pred Donnelly'som, u kojem smo ja i ti trebali biti ubijeni?"

„Još zastora, još poigravanja s mojim umom."

„Baš im je poigravanje. Poginulo je mnoštvo nevinih ljudi, Robie."

„Tko god iza ovoga stajao, uopće ga ne brinu kolateralne žrtve. One su za njih tek šahovske figure, ništa više."

„Pa, ja bih voljela nabaciti par lisičina na ljude koji tako razmišljaju."

„Ali kakav je konačni cilj? Zašto sve ovo poduzimati?"

Ona je srknula još jedan gutljaj kave. „Onda, gdje si proveo posljednju noć?"

Prizor gole Annie Lambert kako jaše na njemu proletio mu je umom i prije nego je Vanceova dovršila svoje pitanje.

„Nisam previše spavao", iskreno je priznao.

Došli su tanjuri s njihovim jelom i neko su vrijeme proveli prekapajući po jajima, slanini, prepečencu i prženim krumpirićima.

Kad su dovršili, Vanceova je odgurnula tanjur od sebe i rekla: „Kako namjeravaš nastaviti s ovim?"

„Prioritet je zadržati Julie na sigurnome. Mi smo očito imali krticu u operaciji i stoga moram računati na Biro."

„Učinit ćemo sve što možemo da je osiguramo kako joj se ne bi dogodilo nikakvo zlo, Robie. Što ti je drugi prioritet?"

„Moram otkriti tko mi iz moje prošlosti želi ovoliko zla."

„Tu imaš mnoštvo mogućnosti."

„Previše. Ali moram ih suziti i to moram obaviti brzo."

„Misliš da je sve ovo vremenski ograničeno?"

„Zapravo, mislim da vrijeme samo što nije isteklo."

„Pa što ćeš onda učniti?"

„Otputovati, daleko odavde."

Vanceova ga je zaprepašeno pogledala. „Odlaziš"

„Ne, ne odlazim."

72. poglavlje

ROBIE JE SJEDIO u maloj prostoriji koju je pet posljednjih godina koristio kao svoj ured. Ali nikakav debeljuškasti sredovječni čovjek u izgužvanom odijelu nije se pojavio da mu donese novi memorijski *stick.* Nije bio ovdje zbog nove misije. Bio je ovdje da provjeri što se ranije zbivalo.

Putovanje koje je spomenuo Vanceovoj odvijalo se samo u njegovoj glavi. Zurio je u ekran računala pred sobom. Pogled su mu uzvraćali izvještaji s njegovih pet posljednjih misija, što ga je vratilo cijelu godinu unazad.

Barem dosad, eliminirao je troje njih. Posljednje dvije misije privukle su mu pažnju iz nekoliko razloga: bile su posljednje i uključivale su mete s osiguranjem naoružanim dugim djevima i s mnoštvom prijatelja.

Pritisnuo je nekoliko tipki na računalu i na ekranu se pojavila slika pokojnog Carlosa Rivere. Kad je Robie posljednji put vidio Latinoamerikanca, ovaj je u podzemlju Edinburgha vrištao prostote Robieju u lice. Robie je ubio Riveru i njegove tjelohranitelje i nakon toga, kako je vjerovao, neotkriven umaknuo.

Rivera je imao mlađeg brata, Donata, koji je preuzeo većinu bratovih poslova u kartelu. Podaci o Donatu govorili su da je svakim svojim djelićem jednako nemilosrdan kao i njegov brat, ali mnogo manje ambiciozan. Zadovoljavao se vođenjem svojeg carstva droge bez uplitanja u političku situaciju u Meksiku. Možda je razlog tome bilo ono što se dogodilo njegovom velikom bratu. Pa ipak, mogao bi poželjeti osvetiti Carlosovu smrt. I ako je preko Robiejevog

voditelja otkrio Robiejev identitet, mogao je imati dovoljno informacija da to i učini.

Robie je u mislima još jednom proživio događaje koji su prethodili ubojstvu Carlosa i njegovog društva. Nakon što je to obavio, pomislio je: *Trebam li odletjeti u Meksiko i pokušati ubiti Donata?*

Nešto duboko iznutra govorilo mu je da se čovjekove veze uopće ne bi trebale zamarati time tko je sredio Riveru. Mali je brat bio živ i svoj posao obavljao veoma dobro, i bez velikog brata u blizini.

Zato je Robie prešao na sljedeću zanimljivu metu.

Khalil bin Talal, jedan od saudijskih prinčeva, zvjerka s Forbesova popisa 400 najbogatijih, bogatiji čak i od Rivere.

Robie je još jednom sklopio oči i ovoga se puta transportirao natrag u Costu del Sol.

Treće je noći meta ušetala ravno u ciljnik njegovog snajpera, zajedno s Palestincem i Rusom, geopolitički veoma neobičnim parom. Talal je izišao iz vozila koje ga je u koloni dovezlo do tamo i uspeo se stubama u privatni avion. Robie ga je na nekoliko sekunda izgubio iz vida. Ali tada je Talal sjeo preko puta svojih konspirativnih prijatelja.

Robiejev hitac pogodio je čovjeka ravno posred glave. Nije to nikako mogao preživjeti. Robie je sredio i dvojicu tjelohranitelja, onesposobio avion, ostvario svoj plan bijega i za samo sat vremena bio na sporom trajektu za Barcelonu.

Čist hitac, čisto izvlačenje. I istinita je bila činjenica da bin Talal nije bio omiljen u muslimanskom svijetu. Njegove su zamisli bile previše radikalne za umjerene vođe. Vladajuća porodica je bila svjesna da ih je on želio zbaciti s prijestolja i Robie je na misiju poslan uz blagoslov porodice. Čak su i islamski fundamentalisti bili skloni Talalovu uklanjanju, zbog njegovih čvrstih poslovnih veza sa zapadnjačkim kapitalistima.

Zavalio se u sjedalici i protrljao sljepoočnice. Da je još pušio, sada bi sa zadovoljstvom jednu pripalio. Trebao je nešto što će mu iz uma otjerati dubok osjećaj neuspjeha. Nešto mu je zurilo ravno u lice. Možda je to bila istina, odgovor koji je trebao. Ali taj odgovor nikako nije pristizao.

Prošao je još jednom kroz tri misije koje su prethodile Riveri i bin Talalu. Svaki korak, kao što je to učinio s Latinoamerikancem i Muslimanom. Čista egzekucija, čisto izvlačenje, u svakoj od njih.

Pa ipak, ako nije nitko od njih, tko je onda?

Izvukao je svoj pištolj i položio ga na stol preda se, cijevi okrenute od sebe. Zurio je u Glock. Fino oružje, gotovo je uvijek besprijekorno djelovalo. Nije to bilo oružje iz masovne proizvodnje. Bilo je prilagođeno tako da mu točno sjedne u ruku, njegovom stisku i njegovu načinu pucanja. Svaki je njegov dio bio pažljivo izrađen da osigura uspješnu buduću primjenu. Ali nije se tu radilo samo o preciznosti ciljanja. U svakoj je misiji bilo još milijun djelića i, ako bi bilo koji od njih zakazao, propala bi i cijela misija. Robieju je najlakši dio bilo samo ubojstvo. U tome je bio dobar i u tome je zadržavao određenu mjeru kontrole tijeka događaja. Ostali dijelovi slagalice često su ovisili o profesionalnom obavljanju poslova drugih ljudi i nad time nije imao nikakvu kontrolu.

Nije uvijek ubijao u ime američke vlade. Radio je i za druge, za sve saveznike Amerikanaca. To im je i privuklo pažnju. Plaća je na ovoj strani Atlantika bila bolja, ali da je u pitanju bio samo novac, Robie bi već odavno potpuno promijenio posao.

Postojao je razlog zbog čega je nastavljao preuzimati te zadatke, povlačiti otponac na jedno čudovište za drugim. Nikad s nikim nije o tome razgovarao i sumnjao je da će to ikad i učiniti. Ne zato što su uspomene bile previše bolne.

Bilo je to stoga jer je ta sjećanja jednostavno zaledio u svojem umu. Nije bio u stanju o tome izgovoriti nijednu suvislu rečenicu. Upravo to mu je i bila želja. Sve manje od toga potpuno bi mu onemogućilo djelovanje.

Ustao je od stola, ćuteći kako se onaj osjećaj neuspjeha produbljuje.

Kad je došao do vrata, zazvonio mu je mobitel.

Bio je to Plavi Čovjek.

Uspjeli su istražiti vojnu povezanost Curtisa Gettyja, Ricka Winda i Lea Broomea. Sva trojica su zajedno služili.

„Stižem", rekao je Robie.

73. poglavlje

„ISTI VOD“, rekao je Plavi Čovjek.

On i Robie su sjedili u uredu Plavog Čovjeka.

„Borili su se zajedno tijekom cijele kampanje, a i u drugim misijama koje su uslijedile nakon prvog zaljevskog rata.”

„Nije čudo što Julie nije znala ništa o tome”, primijetio je Robie. „Ona se tada nije bila ni rodila.”

„A njezin otac nikad nije spominjao svoju vojnu karijeru”, rekao je Plavi Čovjek. „Možda čak ni svojoj ženi nije ništa rekao.”

„Znam da neki vojnici ne govore o vremenu provedenom na bojištu, ali obično ne taje činjenicu da su bili u vojsci. Pojašnjava li išta u njegovu dosjeu tu tajnovitost?”

„Možda.”

Plavi Čovjek je izvukao još jedan fascikl s hrpe na njegovu stolu.

„Kao što znaš, tijekom prvog zaljevskog rata savezničke snage zapravo nikad nisu ušle u Bagdad. Misija je bilo izbacivanje Sadama Huseina iz Kuvajta, i ta je misija obavljena.”

„U stotinu dana”, rekao je Robie. „Sjećam se.”

„Tako je. E sad, Iračani su navodno popljačkali mnogo toga u Kuvajtu, koji je jedna od najbogatijih zaljevskih država. Novca, zlata, dragulja, takvih stvari.”

„Vodi li to onamo kamo slutim da vodi?”

„Ništa se nije moglo dokazati, ali Getty, Wind i Broome su se možda polakomili dok su bili u Kuvajtu. Sva trojica su dobili neopozivi otpust iz službe pod časnim uvjetima.”

„Julie ste rekli da joj je otac dobio *častan* otpust iz zdravstvenih razloga."

„Tako je. Jesam."

„Ako su bili umiješani u krađu, mislite li da bi bili u mogućnosti svoj plijen prebaciti u Države? Nijedan od njih trojice ničim nije pokazivao da je bogat", naglasio je Robie. „Gettyjevi su radili usrane poslove i živjeli u usranoj kući. Windovi nisu bili bogati. A vidio sam i stan Broomeovih. Ništa posebno."

„Curtis Getty je većinu toga vjerojatno ušmrkao kroz nos. Financijski dokumenti Ricka Winda pokazali su da nikad nije zaradio mnogo novca, ali je posjedovao kuću i zalagaonicu. I opet, nismo mogli pronaći dokaze kako je bio u mogućnosti kupiti taj posao."

„Ali ostao je u vojsci tijekom cijele vojne misije. Kako bi to bilo moguće, ako se vjerovalo da je lopov?"

„'Vjerovalo se da je bio' je pravi izraz. Pretpostavljam, nedostatak dokaza. Ali neopozivi otpust koji je dobio mnogo toga govori jer u njegovom vojnom dosjeu nema ničega drugog što bi utjecalo da dobije bilo što drugo osim časnog izlaska."

„Dakle, na kraju su ga ipak sredili."

„I on se na to očito nije žalio. A to, opet, govori mnogo toga. Ako je pokrao te stvari i još uvijek imao priznatu cijelu službu i mirovinu, i ako nije morao u zatvor, a k tome je uživao u plodovima svoje krađe, Wind je vjerojatno mislio da je dobro prošao."

„A ako se obogatio na krađama, zašto ostati u vojsci?"

„Ne znamo koliko su mogli ubrati. Možda je to vidio kao dobru osnovu i odlučio uredno uzimati svoju mirovinu."

„A Leo Broome ?"

„Tu smo pogodili glavni zgoditak. Njegov stan u Washingtonu se možda i nije činio nečim posebnim, ali oni

su imali i kuću uz samo obalu oceana u Boca Ratonu, a uspjeli smo otkriti i tajni račun koji je otvorio pod lažnim imenom. Na njemu je bilo oko četiri milijuna."

„Dobro, čini se da je makar on nešto ukrao Kuvajćanima. Dakle, mislite da se netko okomio na njih nakon svog ovog vremena? I zašto mene gurnuti usred svega toga?"

„Vi ste onaj problematični dio, Robie. Tri bivša vojnika se možda uklapaju u cijelu priču. Ali vi ne." Plavi Čovjek je zatvorio dosje i preko stola pogledao u njega. „Jeste li još jednom proanalizirali svoje nedavne misije?"

„Njih pet. Ali one su besprijekorne. Nema jasnog razloga zašto bi se zbog toga netko okomio na mene. Ali nema jasnog razloga ni zašto ne bi. Zato nisam bio u mogućnosti suziti krug mogućih sumnjivaca." Kratko je razmislio. „Julie je rekla kako je njezina majka kazala svojem ubojici da Julie ništa ne zna."

„Pa što s time?"

„Da ne zna što? O vojnoj službi svoga tate? Mogu vam odmah reći da tip koji je u autobusu napao Julie nije bio s Bliskog istoka."

„To ne znači ništa. Ni vi niste s Bliskog istoka, pa ipak ste prije radili za njih. Mogli su unajmiti lokalnog stručnjaka da obavi taj posao. Čini se lakšim nego prošvercati nekoga od svojih u zemlju, posebno ovih dana."

Robie ga je pogledao. „Onda, zašto niste Julie rekli o tim sumnjama na krađu?"

„Odlučio sam se usredotočiti na odličja. A i Curtisu Gettyju nikad ništa nije dokazano. Mogao bi biti nevin."

„Ali ipak?"

„Od kakve bi to svrhe bilo?"

„Zašto?" ponovio je pitanje Robie.

„Imam unuke slične njoj."

„Dobro", rekao je Robie. „To mogu razumjeti."

„Ali čini se da nismo nimalo bliže pravim odgovorima”, rekao je Plavi Čovjek.

„Ne, možda jesmo.”

„Kako to?”

Robie je ustao. „Žele da na neki način budem umiješan u ovo, štogod to bilo.”

„To je sigurno, ali od kakve nam je to pomoći?”

„Moram ih natjerati da se malo više potrude kako bi privukli moju pažnju.”

„Kako to mislite?”

„Natjerat ću ih da pojačaju pritisak. Kad ljudi pritišću jače, tada čine pogreške.”

„Pa, pobrinite se da ih ne pritisnete dovoljno jako i na kraju skončate.”

„Ne, baš *želim* da se usredotoče na *mene.* U svemu ovome je dosad već bilo previše kolateralne štete.”

Robie se okrenuo i izišao iz prostorije.

Pošao je vidjeti Julie. Zapravo joj nije imao ništa za reći. I, kao što je i Plavi Čovjek rekao, kakve bi koristi bilo od toga da je obavijesti o tome što je njezin otac možda činio u prošlosti. Robie je bio uvjeren da, bez obzira što trojica vojnika učinila prije dvadeset godina, u današnjoj situaciji to više uopće nije bilo bitno. Oni su bili samo prikladne figure na šahovskoj ploči.

Ovdje se radi o meni, pomislio je Robie. *Sve je započelo sa mnom i mora na neki način sa mnom i završiti.*

74. poglavlje

„DAKLE, GOSPODIN BROOME i Rick Wind su bili s mojim tatom u vojsci?" rekla je Julie.

Robie je sjedio s njome u FBI-evoj sigurnoj kući. Koliko je uistinu sigurna bila, u to Robie nije bio siguran, ali nije imao previše izbora. FBI-evi agenti koji su čuvali Julie izgledali su profesionalno i budno, pa ipak je držao ruku blizu svoga Glocka i bio spreman zapucati na njih ako pokušaju nauditi djevojci.

„Borili su se u prvom zaljevskom ratu. Nakon toga su u različito vrijeme napustili vojsku. Očito je određeni broj vojnika iz njihova voda dao istetovirati tu tetovažu na ruku."

„Ja još uvijek ne mogu vjerovati da mi je tata bio nekakav junak."

„Vjeruj u to Julie, bio je."

Ona se prstima igrala s patentom na svojoj jakni. „Jesi li pronašao još nešto?"

„Ne baš."

„Moj je tata morao biti još mlad kad je napustio vojsku. Pitam se zašto nije ostao u njoj."

„To ne možemo znati", tiho je rekao Robie. „Neki momci odrade svoj rok i zatim pođu raditi druge stvari."

„Da je ostao u njoj, možda smo mogli, znaš već..."

„Pa, onda možda ne bi upoznao tvoju majku, da je ostao u vojsci."

„To je istina", polako je rekla Julie. Pažljivo je odmjerila Robieja. „Zašto mi se čini da mi nisi baš sve rekao?" Robie je u njezinu pogledu prepoznao nešto. Bio je to isti onaj

pogled koji je i sam upućivao ljudima koji su mu govorili stvari za koje su znali da ih želi čuti.

„Zato jer si po prirodi sumnjičava, baš poput mene."

„Tajiš li nešto od mene?"

„Tajim ja mnogo stvari od mnogih ljudi. Ali uvijek s dobrim razlogom, Julie."

„To nije pravi odgovor."

Odlučno se zagledao u nju, shvaćajući da bi sada izbjegavanje njezinog pogleda samo potvrdilo skrivenu prijevaru. „To je jedini odgovor koji ti mogu dati. Žao mi je."

„Dakle, nisi shvatio što se zbiva, zar ne?"

„Nisam baš."

„Trebaš li pomoć? I nemoj mi govoriti da me moraš držati na sigurnome. Takvo mjesto ne postoji, čak ni ovdje, sa super finim FBI-evim agentima posvuda uokolo."

Robie je najprije pomislio odbiti njezinu ponudu, pozivajući se opet na pitanje sigurnosti, ali je od toga odustao. Nešto mu je upravo palo na um.

„Tvoja je majka rekla da ti ništa ne znaš, nije li tako? Kad se obraćala onom tipu u vašoj kući?"

„Tako je rekla."

„To onda znači da su tvoji roditelji nešto znali. Zapravo, da je tvoja majka vjerojatno znala zašto je taj tip ondje. Zašto ih želi ubiti."

„Mislim da je to točno. Ali o tome smo već razgovarali, Wille."

„I Leo Broome je, neposredno prije nego će umrijeti, dao naslutiti da je nešto znao."

Julie je pokušala skriti suzu koja joj se pojavila u desnom oku. „Ja ga uopće nisam dobro poznavala, ali činio mi se dobrim čovjekom. A Ida mi se zbilja sviđala. Uvijek je bila ljubazna prema meni."

„Znam. To je potpuna tragedija. Ali Cheryl Kosmann je rekla da su tvoji roditelji dan prije nego su ubijeni večerali s Broomeovima u zalogajnici. Rekla je da su izgledali kao da su vidjeli duha."

„Tako je."

„Kad si posljednji put razgovarala sa svojim roditeljima prije svoga povratka kući te noći?"

„Neposredno prije nego su me stavili na udomiteljsku skrb. Nakon toga više nikad nisam imala priliku da se iskradem i posjetim svoju mamu u zalogajnici."

„I kako ti se tvoja mama činila kad si je posljednji put vidjela?"

„Fino. Normalno. Samo smo razgovarale o različitim stvarima."

„A zatim se u njihovoj kući pojavljuje tip koji ih želi ubiti i tvoja majka time nije iznenađena?"

Julie je trepnula. „Misliš da se nešto moralo dogoditi nakon što sam je posljednji put vidjela i prije nego se taj tip pojavio u kući?"

„Ne, to je moralo biti negdje između vremena kad si je ti posljednji put vidjela i večere s Broomeovima, na kojoj su izgledali kao da su ugledali duha, kako je rekla Cheryl."

„Ali mi ne znamo što bi to moglo biti."

„Sužavanje na određeno vremensko razdoblje pomaže. Kako ja to vidim, ili se nešto dogodilo s tvojim roditeljima, nešto su otkrili i to rekli Broomeovima. Ili su Broomeovi nešto otkrili i rekli tvojim roditeljima."

„A što je s Windovima?"

„To je na neki način nejasno. Oni nisu bili na večeri, ali morali su i oni na neki način biti umiješani jer zašto bi inače na kraju stradali?"

„Misliš li da to ima neke veze s vremenom dok su bili u vojsci?"

„Osjećaj mi kaže da bi trebalo tako biti. Ali ne ukazuju sve činjenice na to. Recimo, moja umiješanost u sve ovo. Ako sam u pravu i ako sam ja razlog svih tih događanja, zašto uključiti tvoje roditelje, Broomeove i Windove? Ja nikoga od njih nisam poznavao."

„Dakle, doista misliš da je cijela stvar na neki način povezana s tobom?"

Robie je mogao osjetiti pitanje koje je ostalo neizgovoreno.

Jesam li ja bio razlog stradavanja njezinih roditelja?

„Da, mislim da jest. Inače bi bilo previše podudarnosti."

Julie je razmislila o tome što je rekao. „Dakle, ili su Windovi, ili moji roditelji, ili Broomeovi nešto otkrili. Kako su bili zajedno u vojsci, mogli su međusobno podijeliti neku tajnu. Loši momci su za to doznali i ubili ih."

„To ima smisla."

„Da, valjda ima", rekla je Julie, skrenuvši pogled s Robieja.

On je pustio da protekne nekoliko napetih trenutaka prije nego je opet progovorio. „Julie, ne znam što se događa. Ako se doista radi o meni, a tvoji roditelji i ostali na neki način u to slučajno upleteni, tada mi je žao."

„Ja te ne optužujem za ono što se dogodilo mojim roditeljima, Wille", rekla je, premda joj je glas zvučao neuvjerljivo.

Robie je ustao i ushodao se po sobi. „Pa, možda bi trebala", rekao joj je preko ramena.

„Optuživanje tebe njih neće vratiti natrag. Ono što ja želim nije se promijenilo. Želim pronaći onoga tko je sve ovo učinio. *Sve* njih."

Robie je opet sjeo i pogledao je. „Mislim da do ubojstva tvojih roditelja nije proteklo više od dvadeset četiri sata otkad su Broomeovi i Windovi i tvoj tata međusobno

komunicirali. Ako budemo u stanju pratiti telefonske razgovore, kretanje ili bilo koji drugi oblik komunikacije među njima, možda ćemo se moći bolje nositi sa svime."

„Možeš li to učiniti?"

„Možemo barem pokušati. Problem je to što dosad ništa iz njihove prošlosti ne nagovješćuje da su bili umiješani u nešto što bi moglo biti katalizator svega ovoga."

„Pa, oni nisu bili sami u tom vodu, zar ne? Vod se sastoji od najmanje devet do deset vojnika, s narednikom na čelu."

„Kako ti to znaš?"

„Satovi američke povijesti. Upravo učimo Drugi svjetski rat. Dakle, moj tata, Wind i Broome su trojica. To znači da bi trebalo vidjeti što je s ostalih šest ili sedam."

Robie je odmahnuo glavom, pitajući se kako je njemu promaklo nešto tako očito. Zatim je spustio pogled na Julieine grudi.

Točno na mjestu srca poigravala joj je svijetla točka laserskog ciljnika.

75. poglavlje

ROBIE NA TU lasersku točku nije vidljivo reagirao. Znao je da se radi o snajperskoj pušci. Nije pogledao prema prozoru, prema mjestu na kojem su, znao je to, kapci morali biti djelomično odškrinuti. Puška i strijelac su se nalazili negdje tamo vani, vjerojatno unutar tisuću metara od kuće koja je upravo postala najnesigurnijom što je mogla biti.

U mislima je sebe prekorio što nije ranije primijetio odškrinute kapke.

Stavio je ruke pod stol što ih je dijelio. Nasmiješio se.

„Što je tako smiješno?" zbunjeno ga je upitala.

„Jesi li ikad igrala igru koja se zove 'tresni krticu'?"

„Uh, Wille, je li ti dobro?"

Opipao je odozdo ploču stola. Puno drvo, a ne jeftina iverica. To bi moglo biti dovoljno dobro. Trebat će napraviti dva pokreta, jednom i drugom rukom. Duboko je udahnuo i još se šire osmjehnuo jer, ako Julie napravi bilo kakav nagli pokret, sve će biti gotovo.

„Samo sam se sjetio nečega što mi se jednom davno dogodilo..."

Jednom je rukom podigao stol tako da zaštiti Julie od snajpera, a drugom potegnuo svoj Glock.

Julie je vrisnula kad je Robie opalio, ugasivši stropno svjetlo.

Metak iz puške je smrskao staklo, zarinuo se u drvo i probio ga, ali prepreka je poslužila da skrene njegovu putanju. Udario je u zid lijevo od Julie.

„Dolje !", prasnuo je Robie. Julie se istoga trena ispružila na trbuh. Robie je u hodniku začuo korake u trku.

Robie se skrio iza stola.

Okrenuo se Julie, koja je ležala potrbuške s rukama nad glavom.

„Jesi li dobro?"

„Da", rekla je drhtavim glasom.

„Jesi li ti otvorila kapke na prozoru?"

Ona ga je škiljeći pogledala. „Ne, bili su takvi kad sam ušla ovamo."

Vrata su se počela otvarati. Neki ga je glas dozvao: „Robie, jeste li dobro?"

Robie je prepoznao glas. Pripadao je jednom od agenata koji su ih čuvali. Doviknuo je: „Spusti svoj pištolj na pod i gurni ga nogom u sobu."

Jedan od ljudi je viknuo: „Dovraga, što se događa, Robie?"

„Upravo to sam ja htio pitati vas. Tko je otvorio kapke na prozoru?"

„Kapke?"

„Da, kapke. Jer upravo je kroz procijep među njima doletio snajperski metak. Zato, ako nemate odgovora na to pitanje, ustrijelit ću prvu osobu koja uđe na vrata."

„Robie, mi smo FBI."

„Da, a ja sam jedan ozbiljno razbješnjen tip s Glockom. Kamo nas to vodi?"

„Vani je snajper?"

„Tako sam rekao. Zar niste čuli pucanj?"

„Ne mičite se."

Čuo je korake kako trčeći odlaze.

Robie je pogledao Julie, pa zatim opet prema prozoru. Nije ostao nepokretan. Izvukao je mobitel i nazvao broj Vanceove. Ona se odazvala.

Rekao je: „Snajper u sigurnoj kući. Negdje postoji krtica. Trebam potporu. Odmah."

Prekinuo je vezu i uhvatio Julie za ruku. „Ostani nisko", upozorio ju je.

„Hoćemo li poginuti?"

„Samo se pogni i slijedi me."

Izveo ju je iz prostorije, provjerio hodnik i zatim potrčao, ne prema prednjim ili stražnjim vratima, nego na suprotnu stranu kuće od one otkud je hitac došao. Čučnuli su u sobi, a Robie je preko prozorskog praga povirio van. Nije bilo načina da golim okom pouzdano pretraži cijelo područje, ali nije vidio nikakvog odbljeska optičkog ciljnika, premda na vrhunskom oružju kakvo je sada bilo dostupno tog razotkrivajućeg treptaja svjetla nije niti moralo biti. Nije imao pojma je li mu tip koji mu je rekao da se ne miče prijatelj ili neprijatelj, niti je smatrao dobrom zamisli čekati i u to se zasigurno uvjeriti.

Oni vani će očekivati da iziđu ili kroz stražnja vrata, ili kroz prozor na strani suprotnoj od one na koju je pucano.

Zato je Robie planirao izići na prednji ulaz.

Ali najprije je morao do njega doći.

Vratili su se natrag u hodnik i uz Robiejevo vodstvo počeli polako napredovati prema prednjem dijelu kuće. Kuća se nalazila u četvrti u koju se ulazilo i iz nje izlazilo samo kroz jednu ulicu. U blizini nije bilo drugih kuća. Trebao si uistinu imati odvažnosti pristupiti takvoj kući. Netko ju je očito imao. I učinio je to uz pomoć nekoga iznutra.

Kad je Robie pogledao iza ugla u predvorje, vidio je tijelo jednog od agenata kako leži ondje, nogama bliže ulaznim vratima i s lokvom krvi oko vrata. Nije bila u pitanju rana od metka. Robie bi bio čuo pucanj, a jedino bi sačmarica mogla izazvati toliko krvarenje. Moralo se raditi o nožu. Ruka na usta, nož reže vrat, bez puno buke. Smrt bi brzo nastupila.

Ruka na ustima. Za to je ubojica morao prići jako blizu.

Još jedan izdajnik u vlastitim redovima.

„O, moj Bože."

Svrnuo je pogled na Julie. Tek je sada ugledala tijelo.

„Gledaj na drugu stranu", rekao je Robie.

Opet je pritisnuo tipku na svojem mobitelu. Vanceova se odazvala. Robie je mogao čuti zvuk motora njezina automobila. Morala ga je nagaziti tako da je išao brzinom većom od stotinu pedeset.

„Imamo jednog mrtvog agenta. Ne znam gdje su ostali. Mrtvac je *sređen* izbliza. Tko god je to učinio, morao je *misliti* da mu je prijatelj."

„Sranje!" uzviknula je Vanceova.

„Koliko si daleko?"

„Tri minute."

Odložio je mobitel i okrenuo se Julie.

„Izići ćemo kroz ova prednja vrata, ali trebamo negdje drugdje privući pozornost."

„Dobro", rekla je, strijeljajući pogledom od Robieja do mrtvaca i natrag. „Kako?"

Robie je izvadio spremnik iz svoga pištolja, izbacio metak koji je ostao u cijevi, pa zatim izvukao dva gornja metka iz spremnika i na njihovo mjesto ubacio dva koja je izvadio iz džepa jakne. Zatim je spremnik vratio natrag na mjesto. Repetirao je i tako jedan od novih metaka ubacio u cijev.

Prikrao se vratima i nogom ih otvorio.

„Što ćeš učiniti?" upitala je Julie. „Pucnjavom se probiti van?"

„Poklopi uši."

„Poklopi uši i ne gledaj u vrata."

Robie je pričekao dok ga nije poslušala. Zatim je naciljao i zapucao.

Prvi je metak pogodio spremnik goriva na automobilu Biroa parkiranom na prilaznom putu. Zapaljivi metak je užgao benzinske pare i eksplozija je potpuno podigla limuzinu s asfalta.

Drugim je hicem naciljao drugo vozilo Biroa, parkirano do prvoga. Sekundu kasnije, i ono se pridružilo buktinji prvoga.

Robie je ščepao Julie za ruku i oni su zajedno izjurili kroz vrata. Ostavljajući vatru i dim iza sebe i, barem se tako nadao, onoga tko je pokušavao ubiti Julie, odmaknuli su se od kuće i potrčali niz ulicu. Robie se usput premišljao hoće li pokušati doći do svog automobila, ali je zaključio da bi to bilo jednako tome da im je na glavama nacrtao mete.

U ulicu je uletio auto i ubrzao. Robie je ugledao plava rotacijska svjetla. Domahnuo je Vanceovoj. Ona je nagazila kočnicu i BMW se u mjestu ukopao. Robie je otvorio vrata, gurnuo Julie straga, a sam uskočio na mjesto suvozača.

„Vozi, odmah!" rekao je Vanceovoj.

Ona je ubacila u rikverc i uz škripu guma se počela vračati niz ulicu. Zatim je zarotirala auto na cesti i, čim se nos vozila našao okrenut u suprotnom smjeru, nagazila na gas. Došla je do kraja ulice i skrenula lijevo.

Pogledala je u Robieja, a zatim dobacila pogled Julie, skutrenoj na stražnjem sjedalu.

„Jeste li oboje dobro? Nitko nije ozlijeđen?"

„Mi smo dobro", kratko je rekao Robie.

„Dakle, recite mi što se dogodilo."

„Samo nastavi voziti."

76. poglavlje

ROBIE JE SJEDIO postrance u svojem sjedalu i neprekidno pogledavao čas iza sebe, a zatim opet u Vanceovu. Pogled mu je bio sumnjičav, a ruka nije prestajala stiskati ručku Glocka. Ovo je bilo nevjerojatno blizu. Da nije spustio pogled i primijetio onu točku, Julie bi se pridružila svojim roditeljima među mrtvima. Postalo mu je jasno da suprotnoj strani jedno od njih ili oboje više ne trebaju živi.

Vratio se u normalan položaj u sjedalu, ali još je uvijek bio napet i na oprezu. Nije vjerovao da je opasnost prošla.

Vanceova je uglavnom pogled držala na cesti. Svako malo bi pogledala u Robiejev pištolj, a zatim bi joj pogled odlutao do njegovog lica. Kad bi im se pogledi povremeno susreli, brzo bi pogledala u stranu.

Vozili su se tako oko dvije minute, kad je ona napokon progovorila.

„Imaš li neki poseban razlog da držiš pištolj u ruci, s cijevi okrenutom prema meni?"

„Imam otprilike deset razloga za to, ali ti si ih se vjerojatno već dosjetila."

„Ja te nisam prešla, Robie. Ja ne stojim iza ovoga."

„To je dobro znati. Uzet ću to u obzir."

„Mogu razumjeti zašto osjećaš da ne možeš nikome vjerovati, uključujući FBI."

„Opet, to je dobro znati." Glas mu je bio bezizražajan, mrtav. Robie ga čak nije ni prepoznao kao svoj.

„Kamo želiš ići?"

Pogledao ju je, nedokučivog izraza lica. „Zašto ti ne izabereš neko mjesto? Pa ćemo vidjeti kako će to ići?"

„Je li to nekakav test?"

„Zašto ne bi bio?"

„Hej vas dvoje, hoćete li prestati? To nam nimalo ne pomaže."

Oboje su pogledali u retrovizor i vidjeli da Julie zuri u njih.

„Netko nam je upravo namjestio dok smo bili pod zaštitom FBI-ja", rekao je Robie mirnim i ravnodušnim glasom. Ponovio je: „Zato, agentice Vance, vi izaberite mjesto. Odvezite nas onamo, pa ćemo vidjeti što će se dogoditi."

„Što kažeš na washingtonski područni ured?"

„Što je s njime?"

„Robie, ja sam na vašoj strani!"

Pogledao je kroz prozor. „Tipovi koje si zadužila za ovo nisu odavde?"

„Nisam ih *ja* zadužila. Zadužili su ih drugi iz Biroa."

„Koji drugi?"

„Ne znam točno. Ja sam zatražila agente koji nisu odavde." Oštro ga je pogledala. „Da ti budu od pomoći. Njih su poslali."

„Jedan od njih je ubijen", rekao je Robie. „Sumnjam da je ovamo došao umrijeti. Dakle, njega možemo isključiti. Ali netko je ostavio otvorene kapke na prozoru sobe u kojoj je Julie bila smještena." Pogledao je u nju. „Koji te je agent poslao onamo?"

Julie je rekla: „Onaj koji je došo do vrata nakon što je ispaljen hitac. Prepoznala sam mu glas."

„Onaj koji se nije nikad vratio. Onaj koji je ubio svog partnera", pridodao je Robie. „Onaj koji nam je rekao da se ne mičemo." Pogledao je u Vanceovu. „Baš kao što si mi i ti rekla. Da se ne mičmo."

Vanceova je ošro zaustavila BMW nasred ceste. Okrenula se prema njemu.

„Dobro, tada me ustrijeli. Ako mi ne vjeruješ ionako ti više nisam od koristi. Zato mi prisloni pišolj na glavu i povuci prokleti otponac."

Robie je rekao: „Takve predstave ti u ovome doista neće pomoći."

„Što onda točno želiš od mene?"

„Već sam ti rekao. Zasad, samo vozi."

„Kamo?"

„Izaberi smjer i drži ga se."

„Sranje", drhtavim je glasom promrmljala Vanceova. Ubacila je u brzinu i opet pokrenula automobil.

Rekla je: „Prije skretanja u ulicu čula sam eksplozije. Je li to tvoje djelo?"

„Raznio sam dva Biroova automobila. Pobrini se da mi za to pošalju račun."

„Raznio si ih?"

„Trebala nam je diverzija", uskočila je Julie. „Bio je to jedini način da živi izađemo iz kuće."

Robie se zavalio u sjedalu. „Dakle, imam izdajnike u vlastitoj organizaciji. Izdajnike u FBI-ju. Zagonetku čijem rješenju nisam ni blizu. A vrijeme istječe."

„Što ćeš onda učiniti?" nervozno je upitala Vanceova.

„Pregrupirati se i još jednom promisliti. Nas troje ćemo se držati skupa. Ali treba nam novi prijevoz."

„Što nedostaje mojem autu?"

„U načelu, to što ljudi znaju da je to tvoj auto."

„Hoćeš li ukrasti još jedno vozilo, Wille?" upitala je Julie.

„Još jedno?" povišenim je glasom upitala Vanceova.

„Zbilja je dobar u tome", pridodala je Julie. „Čini ti se kao da je to mačji kašalj."

„A ja se nadam da si ti jednako dobra u vožnji”, rekao je Robie Vanceovoj.

„Zašto?” upitala je Vanceova.

On je podigao pištolj i pritisnuo tipku za spuštanje prozora.

„Jer nam straga prilazi terenac, i to jako brzo.”

77. poglavlje

VANCEOVA JE POGLEDALA u retrovizor. Veliki crni terenac prilazio im je daleko prevelikom brzinom. Izgledao je poput velikog mlažnjaka što se obrušio niz pistu neposredno prije polijetanja.

Nagazila je na gas i BMW je poskočio naprijed.

„Čekaj čas", uzviknula je. „Što misliš, jesu li to policajci ili federalci?"

Metak je smrskao stražnje staklo BMW-a. Julie je kriknula i pognula se dok je metak prolazio između Vanceove i Robieja i razbijao vjetrobran.

„Ne", kratko je rekao Robie. „Mislim da nisu ni policajci ni federalci."

Vanceova je okrenula upravljač ulijevo i uz škripu guma BMW je skrenuo pod kutom od devedeset stupnjeva, sjurivši se niz pokrajnju ulicu.

„Pa, onda *učini* nešto!" prasnula je.

On se okrenuo, pogledavši Julie koja se skutrila na sjedalu.

„Odveži sigurnosni pojas i spusti se na pod", rekao je.

„Što ako se auto slupa, a ja nemam vezan pojas?" rekla je ona.

„Mislim da će ti to tada biti najmanja briga."

Julie je otkopčala pojas i spustila se u prostor između prednjih i stražnjih sjedišta.

Robie je naciljao svojim Glockom i ispalio hitac kroz smrskano stražnje staklo. Hitac mu je pogodio prednji dio terenca. Robie je ciljao njegov hladnjak. Metak mu je

pogodio ravno u središte mete. Mogao je čuti kako se zrno odbija.

„Blindiran", rekao je Vanceovoj.

Sljedeći je hitac ispalio u prednju lijevu gumu. Guma se trebala razletjeti. Ali nije.

„Ojačane gume", rekao je Robie. „Zgodno. Baš zgodno."

„Ako su u blindiranom vozilu, tada bismo im morali moći pobjeći", rekla je Vanceova.

„Ovisi o tome kakav motor imaju", rekao je Robie.

Opet je zapucao, ovaj put u vjetrobran. Pojavila se pukotina na jednom dijelu stakla, ali terenac nije usporavao.

„Pa, barem nisu savršeni", rekao je Robie.

Ugledao je kako se kroz prozor suvozača pojavljuje puška. Istoga je trena Robie primijetio da se ne radi o bilo kakvoj pušci. Ako ih ona pogodi, sve će biti gotovo.

Oteo je upravljač Vanceovoj i naglo skrenuo udesno, zbog čega je auto sletio s ceste, preko rubnika i u nečije prednje dvorište.

Samo djelić sekunde kasnije, puška koja je na njih bila uperena iz terenca desetak je puta zaštektala u automatskoj paljbi. Zrna su promašila BMW, ali auto koji je bio parkiran najbliže raskrižju je eksplodirao.

Terenac nije mogao skrenuti i nastavio je juriti niz cestu. Zatim se začula škripa kočnica i mijenjanje brzina.

Robie je okrenuo upravljač i BMW je preskočio preko rubnika i vratio se natrag na cestu. Skinuo je ruke s upravljača i osvrnuo se unazad.

„Dovraga, što je to bilo?" upitala je Vanceova, koja je izgledala potpuno potresena.

„Zovu je Malj", rekao je Robie. „Jurišna borbena sačmarica. Prepoznao sam je po velikom spremniku za streljivo. Sigurno je zapalila spremnik za gorivo onog tamo automobila."

Pokazao je naprijed. „Na sljedećem skretanju idi lijevo, pa desno, a onda žestoko nagazi na gas. Dok nam se oni uspiju vratiti na rep, nas više neće biti."

Vanceova je učinila kako ju je uputio i uskoro su se zatekli sami na cesti koja je vodila na zapad od mjesta pucnjave. Mogli su čuti zavijanje sirena koje je naizgled dolazilo iz svih smjerova.

Julie se vratila na sjedište i zakopčala sigurnosni pojas nakon što je rukom uklonila komadiće smrskanog stakla sa sjedišta i iz svoje kose.

Robie ju je pogledao. „Jesi li dobro?"

Ona je potvrdno kimnula glavom, ali nije ništa rekla.

On je pogledao oko sebe. „Svoju si naprtnjaču ostavila u sigurnoj kući?"

Opet je kimnula glavom.

Vanceova je rekla: „Što se promijenilo, Robie?"

Pogledao ju je nakon što je vratio svoj pištolj natrag u futrolu.

„Što si rekla?" kazao je.

„Prije nas nisu željeli ubiti, samo su nas izazivali, zastrašivali ili tko zna što drugo. Ali sada se čini prilično jasno da nas žele mrtve. Dakle, što se promijenilo?"

„Može biti mnoštvo stvari", odgovorio je. „Ne znajući krajnji cilj ove igre, teško je znati što te ljude može razbjesniti. Ili koju ulogu bilo tko od nas u svemu tome ima."

„Dakle, moramo doznati koji je krajnji cilj", rekla je Vanceova.

„To je lakše reći nego učiniti", uzvratila joj je Julie.

„Što se promijenilo?" ovoga puta pitanje je došlo od Robieja.

Vanceova i Julie su ga pogledale. „To je ono što sam ja upravo rekla", uzvratila mu je Vanceova.

On joj nije odgovorio. Samo je ostao zuriti ravno preda se.

Došlo mu je da se nasmiješi, ali to nije učinio jer trag nije morao voditi nikuda.

Ali napokon, *napokon,* Robie je možda nešto imao.

78. poglavlje

ROBIE JE UPUTIO Vanceovu do svoga skrovišta na farmi. Na njegov je zahtjev isključila GPS na svojem mobitelu. Vanceova je tijekom vožnje nazvala svoga nadređenoga i izvijestila ga o onome što se dogodilo. Jedan je FBI-jev agent pronađen mrtav u sigurnoj kući, onaj čovjek kojega su Robie i Julie vidjeli. Drugog agenta nije nigdje bilo. Zapravo, Biro nije bio u mogućnosti niti potvrditi je li on bio agent koji je poslan u Virginiju da štiti Julie.

Vanceova je spustila svoj mobitel u krilo, s izrazom gađenja na licu. „Prokletstvo! Odradi malo sranje kako treba, pa se veliko neće dogoditi."

„Moraš izići iz sustava", rekao je Robie. „Imaš li što protiv toga?"

„Znači li to da mi zapravo vjeruješ?"

„Tamo su namjeravali i tebe ubiti."

„Nemam problema s izlaskom iz sustava, sve dotle dok postoji nekakav plan."

„Radim na njemu. Ali potrebne su mi neke informacije."

„Kakve?"

Pogledao je u Julie, koja je sjedila na stražnjem sjedištu i zurila u njega. „Promijenilo se to što se Julie dosjetila pravog odgovora."

„Kakvog odgovora?" upitala je Julie.

„Zapravo, radilo se samo o vremenskom slijedu. Čim si izgovorila tu stvar, na grudima ti se pojavila crvena točka. To je bio trenutak kada smo možda oboje postali potrošnom robom."

Vanceova je pogledala Julie. „Što si to rekla?"

Ona je odgovorila: „To da su moj tata i gospodin Broome i Rick Wind bili samo dio voda. Vod broji najmanje devet ili deset vojnika. Zato su možda razgovarali s još nekim iz voda. I tu je sve započelo. Mislim, ako su njih trojica ostali u vezi, možda je tu bilo i nekih drugih."

Robie je kimnuo glavom i pogledao Vanceovu. „Dakle, sigurna kuća nije bila samo nesigurna. Bila je i ozvučena. Mogli su čuti sve što smo govorili. I one sekunde kad je Julie to izgovorila, pojavila se crvena točka."

Vanceova je rekla: „Doista misliš da bi to moglo biti to? Ostali pripadnici voda?"

„Mislim da moramo otkriti je li to u pitanju, i to moramo učiniti brzo."

„Možeš tu informaciju dobiti prilično brzo od DCIS-a."

„Mogao bih, ali kako su se oni već infiltrirali u DCIS, ne želim im otkriti svoje karte."

Vanceova se u vožnji zavalila u sjedalu i promislila o tome. „A možda su se infiltrirali i u FBI."

„Možda!?" uzviknula je Julie. „Koji dio ove večeri vam je promaknuo, gospođice, super agentice Vance?"

Vanceova se namrštila. „Dobro, *jesu* se infiltrirali." Pogledala je Robieja. „Što ćemo onda učiniti?"

„Znam nekoga tko bi nam mogao pomoći", rekao je on. „Starog prijatelja."

„Siguran si da toj osobi možeš vjerovati?"

„On je to povjerenje zavrijedio."

„Dobro."

„Ali moram vas napustiti kako bih ga pošao posjetiti", rekao je Robie.

„Misliš li da je dobra zamisao razdvajati se?" nervozno je upitala Vanceova.

„Ne", odgovorio je on. „Ali to je jedini način na koji će ovo imati učinka."

„Koliko dugo ćeš biti odsutan?" zabrinuto je upitala Julie.

„Samo onoliko koliko će biti potrebno."

ROBIE ih je smjestio u kuću, pokazao Vanceovoj gdje se što nalazi, uključio alarm i sigurnosne uređaje u širem okruženju, a zatim pošao do štaglja. Uspeo se na svoj motocikl, navukao kacigu na glavu i pokrenuo motor. Moćan rad stroja ga je primirio i ponudio mu još nešto na što se mogao usredotočiti, osim onoga što je morao učiniti kasnije.

Odvezao se motociklom na istok, a zatim na sjever. Došao je do washingtonske zaobilaznice i tom velikom krivuljom nastavio na sjever.

Prešao je preko mosta Woodrowa Wilsona, ostavljajući treptava svjetla prijestolnice slijeva, a zdesna zelena polja Virginije, što su se pružala sve do planine Vernon.

Zgrada do koje je došao nekih trideset minuta kasnije bila je građena od opeke, mala i okružena visokom ogradom. Sprijeda je stajao stražar u vojnoj odori. Robie mu se prijavio. Bio je na popisu posjetitelja. Nakon što ga je detaljno pretražio, stražar ga je propustio unutra.

Nekoliko minuta kasnije je hodao niz jedini hodnik koji je zgrada imala. S te glavne arterije lijevo i desno je vodio niz vrata. Sva su bila zatvorena. Bio je kasni sat. Tu neće biti mnogo ljudi.

Ali bio je tu barem jedan čovjek. Onaj kojeg je trebao. Čovjek koji je obavljao Robiejev posao prije nego ga je on preuzeo.

Zastao je pred jednim vratima i pokucao.

Čuo je kako mu se približavaju koraci. Vrata su se otvorila.

Pred njega je stao čovjek u srednjim pedesetima, kratko podšišane sijede kose. Bio je mršav, širokih ramena i činilo se da je sačuvao mnogo od svoje mladenačke snage.

Dok se rukovao s Robiejem, ta je snaga bila jasno vidljiva. Pozvao ga je unutra i zatvorio vrata, ali najprije pogledavši niz hodnik i provjerivši ima li ondje ikakvih prijetnji. Čak i ovdje, Robie bi jednako postupio. Na toj razini, to je jednostavno bilo dio tebe.

Prostorija je bila mala, ali praktično namještena. Nigdje se nisu vidjele nekakve privatne stvari. Čovjek je sjeo za svoj stol, na kojem se nalazilo malo prijenosno računalo. Robie mu je sjeo nasuprot, sklopivši ruke nad ravnim trbuhom.

„Odavno se nismo vidjeli, Wille", rekao je čovjek.

„Bio sam prilično zaposlen, Shane."

Shane Connors je rekao: „Znam da jesi. Dobar posao."

„Možda jest, a možda i nije."

Connors je nagnuo glavu ulijevo. „Pojasni to."

Robieju je trebalo deset minuta da ga upozna s nedavnim zbivanjima. Kad je završio, drugi se čovjek zavalio u sjedalici, ne odvajajući pogleda od Robieja.

„Mogu ti odmah dati sastav tog voda. Ali kad to dobiješ, kakvi su ti planovi?"

„Slijediti taj trag. Ostalo ih je još najviše sedam. Naravno, u prvom planu će biti oni lokalni."

„Mogu to shvatiti."

Connors se nagnuo nad svoje računalo, nešto utipkao, a zatim se opet naslonio u sjedalici. „Daj mu deset minuta." Nastavio je promatrati Robieja. „Prošlo je već dvanaest godina."

„Znam. I ja sam brojao."

Kao da je to nekakav znak, Robie je čuo kako negdje u uredu tiho otkucava sat.

Connors je rekao: „Jesi li se osvrtao na prijeđeni put?"

„Na to se osvrćem još od prvoga dana."

„I?"

„I postoje neke mogućnosti. Ali ništa više od toga."

Connorsa kao da je to razočaralo, ali nije ništa rekao. Pogled mu je prešao na računalo. Sljedećih osam minuta obojica su muškaraca zurili u njega.

Kad je poruka stigla u pretinac elektroničke pošte, Connors je pritisnuo nekoliko tipki i pisač koji se nalazio na rubu stola je proradio. Iz njega je izišlo nekoliko listova papira. Pokupio ih je, ali ih nije ni pogledao, već ih je odmah dodao Robieju.

„Trebam novi automobil. Koji se ne može pratiti", rekao je Robie. „Za odštetu, mogu ostaviti svoj motocikl."

Connors je kimnuo glavom. „Potrajat će dvije minute."

„Hvala."

Connors je obavio telefonski razgovor. Dvije minute su prošle. Računalo se oglasilo. Connors je opet kimnuo glavom.

„Obavljeno."

Obojica su ustali.

Robie je rekao: „Cijenim ovo, Shane."

„Znam to."

Robie se rukovao s njime. Dok se okretao da ode, Connors je rekao: „Wille?"

Robie se okrenuo nazad.

„Da?"

„Kad se sljedeći put budeš osvrtao za sobom, gledaj nekamo dalje od ovakvih mjesta."

Robie se ogledao po uredu, a zatim opet pogledao čovjeka i jedva primjetno kimnuo glavom. Zatim se zaputio niz hodnik, stišćući papire u ruci.

79. poglavlje

PRIJE NEGO JE pokrenuo automobil, solidan Chevrolet oker boje, Robie je pogledao papire. Na njima su bila samo tri imena jer od ostalih sedam pripadnika voda, uz Winda, Gettyja i Broomea, četvorica su bila mrtva, i to već godinama. To je Robieju donekle olakšalo posao. Makar potencijalno. Svi su živjeli u blizini. Bile su priložene i njihove trenutačne adrese i kratak vojni dosje za svakoga od njih. Vojska je imala besprijekorne arhive.

Gurnuo je papire u džep, pokrenuo vozilo i prošao pored stražara na izlasku iz malog vladinog kompleksa. Dok se istim putem vraćao natrag u Virginiju, razmišljao je o Connorsu koji je ondje živio u svojem malom kavezu. Connors je Robieja naučio praktički svemu što je znao. Čovjek je bio legenda u poslu naručenih ubojstava. Kad se službeno povukao u mirovinu i Robie u cijelosti preuzeo njegov posao, operirajući po cijelom svijetu, veze između njega i Connorsa je nestalo. Pa ipak, Robie se još uvijek živo sjećao prve misije koju su njih dvojica zajednički obavili. Nakon što je cilj uklonjen, Connors je poljubio cijev svoje puške. Kad ga je Robie upitao zašto je to učinio, Connors mu je jednostavno odgovorio: „Jer je to jedina stvar koja stoji između moga postojanja i nepostojanja."

Malo je bilo ljudi koje se nikako nije moglo potkupiti. Shane Connors je bio jedan od njih.

Robie je provjerio prati li ga netko i posljednjih deset milja putovanja vozio cik-cak, tek da se potpuno osigura.

Na farmu se vratio rano ujutro. Vanceova je bila budna, s pištoljem u ruci i ozbiljnog izraza lica. Julie je spavala na kauču u stražnjoj sobi u prizemlju.

Vanceova je vidjela kako prilazi automobilom. „Gdje si ga nabavio? ”upitala ga je kad je ušao u kuću.

Dodao joj je papire. „Na istom mjestu gdje sam dobio i ovo.”

Dok su stajali na pragu, promatrajući Julie kako sklupčana poput mačke spava na kauču, Vanceova je rekla: „Nije željela poći na kat. Mislim da nije htjela biti toliko daleko od mene.”

On je pošao u kuhinju. Vanceova ga je slijedila.

Sjeli su, pa pregledali imena i trenutačne adrese.

„Tri osobe. Dva muškarca i jedna žena”, rekla je Vanceova.

„Kako ovo želiš obaviti? Hoćemo li se opet razdvajati?”

„Ne bih rekao. Julieini komentari su ih upozorili. Vjerojatno znaju što namjeravamo učiniti.”

„Dakle, pretpostavit će da ćemo potražiti te ljude i čekati ondje?”

„Možda i nešto malo učinkovitije.”

„Što to?”

„Recimo, pobrinut će se da njih sve troje nestanu.”

„Misliš da će ih ubiti?”

„Ako ubiju dvoje, tada su obavili posao za nas. Ostavit će onoga koji je uistinu bitan. Ako uklone sve troje, nalazimo se na istome kao i dosad.”

Vanceova je odložila pištolj na stol i protrljala oči.

„Moraš uhvatiti malo sna”, rekao je Robie.

„Gle tko mi to govori”, uzvratila mu je.

„Ja ću prvi stražariti. Ti možeš preuzeti za nekoliko sati.”

„Bit će već osam ujutro. Tada više nećeš htjeti spavati.”

„Zapravo se osjećam prilično odmorno.”

Ona mu je stisnula ruku.

„Što je bilo?" upitao je.

„Samo provjeravam jesi li ti uistinu ljudsko biće. Unatoč sposobnosti da krvariš."

On je rekao: „Dakle, potražit ćemo te ljude, jednog po jednog, znajući da nas čekaju."

Vanceova je pridodala: „Znači, oni su doista u prednosti. Kao što si rekao, mogli bi se jednostavno pobrinuti da nestanu."

„Mogli bi, osim u jednom slučaju."

„U kojem?"

„Ako im jedan od njih iz nekog razloga ne treba da nešto obavi."

„Što to? "

„Kad bih znao, ne bih sjedio ovdje i pokušavao to otkriti."

„Što ćemo s Julie? Ne možemo je ostaviti ovdje. A bilo bi zbilja glupo povesti je sobom u nešto poput ovoga."

„Možda jest glupo, ali ja svejedno idem."

Osvrnuli su se iza sebe i vidjeli Julie kako stoji na pragu i promatra ih snenim očima koje su još uvijek uspijevale u kutovima izgledati gnjevno, pa čak i izigrano.

Vanceova je rekla: „Čovječe, ti si uistinu dobra u prisluškivanju."

Julie joj je uzvratila: „To je jedini način na koji od vas dvoje mogu išta doznati."

Robie je rekao: „Ovo je opasno."

„Što je još novoga?" uzvratila mu je jednoličnim glasom Julie. „Pucali su na mene, zamalo me raznijeli, vidjela sam kako mi ubijaju roditelje. Progonili su me pješice, progonili automobilom. Dakle, stvarno, taj tvoj argument da je 'opasno' teško može držati vodu."

Vanceova je pogledala Robieja i u kutu usana joj je zaigrao osmijeh. „Ponekad njezino logično razmišljanje uistinu ne ostavlja puno prostora za drukčija rješenja."

„Dakle, po tvojoj logici, s obzirom da si u nekoliko navrata umalo stradala, mudro je sebe opet dovesti u situaciju u kojoj možeš lako nastradati?" rekao je Robie.

„Nemoj osjećati da si za mene odgovoran, Wille, jer nisi", uzvratila je Julie. Zabacila je kosu iza ušiju i odlučno ga pogledala.

Osmijeh Vanceove je izblijedio. „Dobro, vas dvoje, najmanje nam sada treba da se okomite jedno na drugo."

Robie je rekao: „Ja jesam odgovoran za tebe. Bio sam odgovoran još od onoga trenutka kad smo ušli u onaj autobus."

„To je tvoj izbor, ne moj. Ja sam bila žrtva okolnosti."

„I još uvijek si žrtva."

„Želim otkriti zašto su mi roditelji ubijeni. To je sve. Nije me briga za išta drugo, osim toga." Pogledala je Vanceovu, a zatim Robieja. „Zato nemojte misliti da morate brinuti o tome što će mi se dogoditi. Jer ne morate."

„Samo ti pokušavamo pomoći, Julie", uzviknula je Vanceova.

„Nisam ja tvoj mali projekt činjenja dobrih stvari, dobro? Siroče s ulice kojemu želite osigurati blagostanje i sigurnost. Zaboravite na to. Ovdje se ne radi o tome."

„Zaglavila si s nama, Julie, htjela ti to ili ne. I da nije bilo nas, bila bi mrtva", pridodao je Robie.

„Osjećam se kao da sam već mrtva."

„To mogu shvatiti. Ali osjećati se mrtvim i uistinu biti mrtav su dvije potpuno različite stvari."

„Zašto bih bilo kome vjerovala?" odgovorila je ona.

„Mislim da smo zavrijedili tvoje povjerenje", prasnuo je Robie.

„Pa, promisli još jednom”, uzvratila mu je ona.

Ustala je i napustila prostoriju.

Robie je rekao Vanceovoj: „Možeš li povjerovati u to sranje?”

Vanceova je preko stola zurila u njega. „Ona je samo dijete, Robie. Izgubila je roditelje i prestrašena je.”

Robie se odmah smirio i osjetio grižnju savjesti. „Znam to.”

„Moramo se držati zajedno da se iz ovoga izvučemo.”

„To je možda lakše reći nego učiniti.”

„Zašto?”

„Okolnosti se mogu urotiti protiv nas i razdvojiti nas.”

„Okolnosti?”

„Ti bi trebala biti odana FBI-ju, Vance. Ne meni.”

„Zašto me ne pustiš da sama o tome odlučim.” Položila je ruku na njegovu. „A to što sam ovdje jasno pokazuje kome sam lojalna, Robie.”

Robie je na trenutak zurio u nju, a zatim ustao i izišao, ostavljajući iznenađenu Vanceovu da gleda za njim.

80. poglavlje

ROBIE JE OTIŠAO u štagalj, skinuo pokrov s kutije na radnom stolu i iz nje izvukao kutiju Winston cigareta. Izvukao je jednu, pripalio je i gurnuo filter u usta. Duboko je uvukao kancerogene tvari, a zatim ih izbacio iz pluća.

Sporost raka na plućima ili brzina metka. Zapravo, kakva je razlika? Vrijeme? Koga je za to briga?

Uvukao je još jedan dim, pa protegnuo vrat. Zatim je posljednji put potegnuo dim, ugasio cigaretu na radni stol i izišao iz štaglja, zaključavši vrata za sobom.

Zagledao se u malu kuću. Unutra su gorjela dva svjetla.

U sobi u kojoj se nalazila Julie.

I u sobi u kojoj je bila Vanceova.

Od njih ga je dijelilo oko petnaest metara.

A zapravo ga je od njih dijelilo milijun svjetlosnih godina.

Ja sam ubojica. Ja povlačim okidač. I okončavam živote. Ne činim ništa više od toga.

Okrenuo se i tako naglo izvukao pištolj da je Vanceova podigla ruke kako bi zaštitila lice.

Vanceova je polako spustila ruke i zagledala se u njega.

Spustio je pištolj i rekao: „Mislio sam da si u kući."

„*Bila* sam u kući. Ali odlučila sam doći provjeriti kako si."

„Dobro sam."

Odmjerila je pištolj. „Fino, premda malo živčan?"

„Ja bih to radije nazvao profesionalnim ponašanjem."

Sklopila je ruke na grudima, udahnula, izdahnula i ostala promatrati kako joj se dah na prohladnom zraku pretvara u paru. „Svi smo mi u ovome zajedno, znaš."

Spremio je pištolj u futrolu, ali nije ništa rekao.

Ona mu je prišla bliže. „Znaš, shvaćam tipove koji sve drže u sebi. Tihe, stoičke ratnike. U FBI-ju ih zasigurno ima prokleto dovoljno. Ali to vremenom dojadi. I postane pomalo neugodno, posebno u ovakvim trenucima."

Robie je pogledao u stranu. „Vanceova, ja nisam poput bilo koga iz FBI-ja. Ja ubijam ljude. Zapovjeđeno mi je to činiti. A ja izvršavam te zapovijedi. Bez grizodušja. Bez ičega."

Ona je rekla: „Zašto onda nisi ubio Jane Wind i njezinog sina? Zašto si se pobrinuo da joj drugog sina odneseš na sigurno? I to si činio dok su te ljudi pokušavali ubiti. Objasni mi to."

„Možda sam ih jednostavno trebao ubiti."

„Kad bih samo pomislila da u to doista vjeruješ, istog bih te časa ustrijelila."

Okrenuo se i vidio kako Vanceova drži pištolj uperen u njegove grudi.

„Onda, Robie, jesi li ti doista običan ubojica? Zar te doista nije briga ni za što ili ni za koga drugog?"

„Za što je to tebi važno?"

„Nisam sigurna zašto. Ali čini se da mi je stalo. Možda sam samo glupa. Tamo sam ti se upravo zaklela na odanost. Ali nije se činilo da si ti to registrirao. Nisam očekivala da ćeš skočiti i skakati od sreće kad sam te stavila iznad FBI-a i svoje profesionalne karijere, ali očekivala sam nekakvu pozitivnu reakciju. Umjesto toga si samo izišao van."

Robie se okrenuo i zaputio natrag prema kući.

„Odšećeš li svaki put tako čim pitanja postanu preteška?" prasnula je. „Je li to tvoj način nošenja sa stvarima kad

okolnosti postanu usrane? Ako je tako, onda je to loše. Od tebe sam očekivala više."

Opet se okrenuo prema njoj, stavio ruke u džepove i počeo se na petama ljuljati naprijed-natrag. Nekoliko je puta kratko udahnuo i zagledao se u točku ravno iznad Vanceina ramena. Ona mu je krenula u susret, vrativši pištolj natrag u futrolu. „Mislila sam da sam ovamo došla kako bih bila dijelom nečega. Molim te, nemoj mi reći da sam u tome pogriješila."

Robie je pogledao prema kući. „Ona je samo dijete. Ovo je daleko previše za nju. Uopće ne bi trebala biti umiješana u ovo."

„Znam to. Ali osim toga je i čvrsto dijete. I pametno. I odlučno."

Robieju su se usta iskrivila. „Ovo nije nekakva igra skrivača u parku. Ili test iz kemije na kojem možeš proći ili pasti. Jedno od nas dvoje ili oboje vjerojatno nećemo dočekati kraj ovoga. Zato, kakve šanse ona uopće ima?"

Vanceova je rekla: „Ali ti si samo ubojica, Robie. Rekao si da nisi ništa više. Zašto te je onda briga što će biti sa mnom ili s njome? To je samo još jedan posao. Ako umremo, umremo."

„Ali ona ne bi trebala umrijeti. Ona zaslužuje živjeti."

„Prilično čudna izjava za hladnokrvnog ubojicu."

„Dobro, Vanceova, shvatio sam."

Pokazala je prema kući. „Pođimo smisliti plan. *Svi* mi."

Robie nije rekao ništa, ali se zaputio prema kući. Vanceova ga je pratila u korak.

Rekao je: „Što god se dogodilo, Julie će ovo preživjeti."

Vanceova je rekla: „A s obzirom na sve, ja ću učiniti sve u mojoj moći kako bih se pobrinula da preživiš i ti."

81. poglavlje.

JEROME CASSIDY.

Elizabeth Claire Van Beuren. Djevojačko ime joj je bilo Elizabeth Claire i tome je pridodala muževljevo prezime, Van Beuren.

Gabriel Siegel.

To su bila tri imena s popisa.

Robie je zurio u njih, ispijajući kavu za kuhinjskim stolom kuće na farmi.

Bilo je osam i trideset. Sunce se već bilo prilično uspelo. Gore je mogao čuti šum tuša i zamisliti Vanceovu kako upravo staje pod njega. Julie je već bila ustala. Bila je u stražnjoj sobi, bez dvojbe mozgajući o njihovom posljednjem sukobu.

Petnaest minuta kasnije Vanceova je sjela nasuprot njemu, kose još mokre, hlača i bluze zgužvanih, ali još uvijek pristojnih.

„Ako ćemo se još neko vrijeme morati skrivati", rekla je,„možda ću morati nabaviti par stvari."

On je kimnuo, ustao i natočio joj šalicu kave.

Ona je okrenula papire prema sebi i pogledala u popis imena.

„Po koga ćemo najprije poći?" upitala je.

Robie joj je dodao šalicu kave upravo kad je Julie ušla unutra. Oči su joj bile natečene, a odjeća čak i više izgužvana nego u Vanceove. Očito se nije mučila s razodijevanjem kad je pošla na počinak.

Robie je podigao šalicu. „Želiš li?"

„Mogu si i sama natočiti", razdraženo je rekla.

Skinula je šalicu i ulila si kave. Sjeli su za stol, ne gledajući jedno drugo.

Robie je gurnuo papire Julie i rekao: „Prepoznaješ li bilo koje od ovih imena?"

Pogledala je popis, ne žureći.

„Ne. Moji mi roditelji nikad nisu spomenuli nikoga od njih. Imaš li njihove fotografije?"

„Ne još", odgovorio je Robie. „Ipak, jesi li sigurna? Nijedno od njih ti ne zvuči poznato?"

„Nijedno."

Uzeo je popis od nje i opet ga pogledao.

„Gabriel Siegel nam je najbliži. Živi u Manassasu. Tamo ćemo najprije otići, otkriti što možemo."

Vanceova je rekla: „Ako ćemo primijeniti kartu, Van Beurenova će biti sljedeća, a Cassidy posljednji. Ali oni mogu biti na poslu. Pretpostavljam da su im ovo kućne adrese."

„I ja sam na to pomislio. Ali ako nisu kod kuće, a netko drugi jest, možemo im pokazati značke i dobiti adrese na poslu."

„Čim se pojavimo na jednoj od ovih adresa, dobit ćemo pratnju, Robie", rekla je Vanceova. „A onda nas mogu slijediti sve dovde."

„Kako bi bilo da ljude s popisa najprije nazovemo?" rekla je Julie. „Na taj se način ne moramo izlagati."

„Ili da nazovemo Biro i pošaljemo njih da se raspitaju?" rekla je Vanceova. „Nisu mogli potkupiti svakoga u FBI-ju."

„Tako smo mislili i posljednji put", primijetio je Robie. „Nije ispalo baš najbolje."

„Daj, znaš što mislim."

„Ja bih radije da to obavimo sami", rekao je on.

„Dobro, onda krenimo najprije s tim tipom Siegelom", rekla je Vanceova. „Pogledala sam njegov vojni dosje. Što nam on govori o njemu?"

„Bio je narednik. Zapovjednik voda. Sada mu je pedeset godina. Već je godinama izvan službe. Ne znam čime se sada bavi. Moj izvor o tome nije imao informacija."

Julie je izvukla mobitel koji joj je Robie bio dao. „Dajte da utipkam tu njegovu vojnu prošlost i adresu, pa ćemo vidjeti što nam Google o tome može reći."

Pogledala je Robiejeve papire, a zatim nešto utipkala na svojoj minijaturnoj tipkovnici. Pričekala je trenutak na rezultate.

„Gospodin Siegel ima stranicu na Facebooku." Okrenula je mobitel prema njima, tako da mogu i oni vidjeti. Pogled im je uzvratila fotografija čovjeka snažne vilice i prosijede kose.

„Znamo li je li to pravi tip?" upitala je Vanceova.

Julie je rekla: „Njegova stranica na Facebooku govori da je bio u prvom zaljevskom ratu, a čak je napisao i ime voda u kojem je bio."

Pokazala je to Robieju, koji je kimnuo glavom. „To je pravi Siegel."

Julie je nastavila. „Prema njegovom profilu, radi u banci SunTrust, kao šef podružnice."

„Uokolo ima puno podružnica SunTrusta", rekla je Vanceova.

„Piše li koje podružnice?"

„Ne, ali hobiji su mu oružje, američki nogomet, i voli hranu s *čili* papričicama. Ima dvadeset devet prijatelja, što nije puno, ali ne znam ni to koliko je dugo na Facebooku. I zbilja je star tip."

„Samo mu je pedeset", naglasila je Vanceova.

Julie je slegnula ramenima. „Baš kao što sam rekla, *zbilja* je star. I na ovoj stranici ne vidim ništa što bi objasnilo zašto su svi ti ljudi mrtvi."

„A što je s Cassidyjem?" rekao je Robie.

Julie je opet pritisnula neke tipke i otvorila novu stranicu. „Jeromea Cassidyja je prilično malo." Preletjela je pogledom po stranici, a zatim pritisnula tipku za prelistavanje. „Na prvi pogled, ne vidim nijednoga koji se može povezati sa službom u vojsci i adresom koju si mi dao, barem ne na Googleu. Mogu sve rezultate malo dublje pretražiti."

„Pokušaj s Van Beurenovom. To nije često prezime", rekla je Vanceova.

Julie ju je poslušala. Stranica se otvorila. „Mnogo ih je više nego bi čovjek pomislio", rekla je. Potrajat će neko vrijeme dok sve to pregledam."

„Nemamo to neko vrijeme", rekao je Robie. „Moramo udariti odmah."

Bio je izvezao auto iz štaglja. Još prije je u vozilo iz bunkera pod štagljem ukrcao opremu za koju je mislio da bi im mogla zatrebati. Pokazao je Vanceovoj oružje poslagano na stražnjem sjedištu. Dotaknula je MP-5 i zagledala se u pušku Barrett koja je mogla probušiti rupu u oklopljenom Hummeru.

„Otkud ti sve te stvari?" upitala je. „Nema veze, ne želim znati", brzo je pridodala.

Robie je iz prtljažnika izvukao tri pancirne košulje i jednu navukao na Julie dok je Vanceova stavljala jednu na sebe, pritegnuvši je čvrsto uz tijelo i obukavši preko nje svoju jaknu.

Julie je rekla: „Je li ovo uistinu neophodno?"

„Ako želiš preživjeti", rekao je Robie.

„Teška je", rekla je ona.

„Bolje to nego da te pogodi metak kojega će ona zaustaviti”, odgovorila joj je Vanceova.

Robie je vozio, Vanceova sjedila postrance, leđima oslonjena na suvozačeva vrata, a Julie je sjedila na stražnjem sjedalu. Robie je najprije pošao autom unazad u štagalj, a zatim ga prednjom stranom izvezao van. Izišao je, pa zatvorio i zaključao vrata štaglja.

Kad se vratio, Vanceova je rekla: „Možda je ovo posljednji put što ćemo moći doći ovamo.”

„Bit će što bude”, uzvratio je Robie. „A sada, pođimo vidjeti što nam gospodin Siegel ima za reći.”

Pokrenuo je motor i usmjerio auto prema cesti.

82. poglavlje

BILA JE TO tiha ulica s drvoredom s obje strane i kućama srednje veličine s garažama sa strane, kućama koje su vrijedile dva ili tri puta manje nego u većini ostalih dijelova zemlje. Okućnice su bile male i loše uređene, s grmljem koje je oko domova poredanih u nizu dovoljno zaraslo da skrije većinu njihovih pročelja. Automobili su bili parkirani uz rub ulice, a u nekoliko dvorišta su se pod budnim okom svojih majki ili dadilja igrala djeca.

Robie je usporio auto i počeo provjeravati adrese. Vanceova ju je prva vidjela.

„Treća zdesna", rekla je. „Na prilazu je parkiran kamionet. Nadajmo se da je netko kod kuće."

Robie je parkirao uz rubnik i ugasio motor. Skinuo je svoje sunčane naočale, iz pretinca uz sjedalo dohvatio dalekozor i razgledao okolinu. Bilo je mnogo mjesta pogodnih za zasjedu, previše da bi ih mogli adekvatno pokriti.

„Ovdje smo jako izloženi", rekao je.

„To me ne iznenađuje", uzvratila je Vanceova. „Ja idem pokucati na vrata. Ti me pokrivaj odavde."

„A što kažeš na obrnuto?"

„Ja imam FBI-evu značku. Ona je jača od tvoje."

„Značka federalca će baš svakoga isprepadati."

Vanceova je već bila otvorila svoja vrata.

„Ako netko počne pucati, pobrini se da mu uzvratiš", rekla je. „I gađaj točno!"

Robie i Julie su promatrali kako se Vanceova uspinje uz prilaz do kuće i pritišće zvono na ulaznim vratima.

Robie je izvukao pištolj iz futrole, spustio prozor na suvozačevim vratima i počeo prelaziti pogledom po cijeloj okolini, ali uvijek se vraćajući na zamišljenu kocku od jednog metra oko Vanceove.

„Prilično je hrabra kad je tek tako odšetala tamo", primijetila je Julie.

„Ona je super specijalna agentica FBI-a; to ti ide u paketu s poslom."

„Ne pokušavaj biti fin prema meni, Robie."

„Znači, sada sam Robie? A što se dogodilo s Willom?"

Ona mu nije odgovorila.

Ulazna vrata su se otvorila i Robie se usredotočio na ženu koja je na njima stajala. Vanceova joj je pokazala svoju značku i zatim je potrajalo nekoliko minuta dok ženi nije objasnila što želi. Na ženinu licu – Robie je pretpostavio da je to Siegelova supruga – moglo se pročitati zaprepaštenje. Dvije su žene razgovarale još otprilike jednu minutu, a zatim su se vrata zatvorila, a Vanceova požurila natrag do auta.

Robie je vidio kako se zavjesa na prednjem prozoru pomiče u stranu i žena iza nje proviruje van.

Vanceova se vratila u auto i Robie je pokrenuo motor.

„Gabriel Siegel radi u SunTrustovoj podružnici otprilike deset minuta odavde. Njegova mi je žena dala adresu."

„Izgledala je iznenađeno", rekao je Robie.

„I *bila* je iznenađena. Mislim da je pomislila kako to ima veze s nekakvim problemima u banci."

„Možda njezin muž krade novac", oglasila se Julie. „Možda ga pere za teroriste. A moji su roditelji i drugi to otkrili."

„Možda", rekao je Robie. Pogledao je Vanceovu. „Dama te je promatrala dok si se vraćala prema automobilu."

„Sigurna sam da jest. Dok ovo govorimo, vjerojatno zove svoga muža. Zato bismo trebali krenuti."

„Ja ću na sebe preuzeti sastanak s njime. Ti ostani u autu s Julie."

„A kad ću ja dobiti nekakvu zadaću, osim sjedenja u autu?" upitala je ova.

„Doći će i tvoje vrijeme", rekao je Robie. „Prije nego ovo završi, svatko će dobiti svoju priliku."

DO PODRUŽNICE banke su došli za manje od deset minuta. Robie ih je ostavio u autu i ušao u malu zgradu od opeka odmah uz rub prometne ulice u Manassasu. Upitao je za Gabriela Siegela i bio upućen do staklom ograđene kocke veličine oko tri četvorna metra.

Siegel je bio nešto viši od stotinu sedamdeset centimetara, zdepast i blijed. Robieju je izgledao mnogo bolje na svojoj fotografiji na Facebooku.

Siegel je ustao sa stolice iza svoga radnog stola i rekao: „O čemu se radi?"

Žena ga je očito već bila nazvala.

Robie mu je pokazao svoju značku i rekao: „Bili ste zapovjednik voda u prvom zaljevskom ratu?"

„Da, pa što? Zar vojska želi da se opet aktiviram? To se neće dogoditi. Ja sam svoj rok službe odradio. Previše sam izišao iz forme da bih nosio pušku u pustinji."

Sjeo je natrag u svoju stolicu, dok je Robie ostao stajati. „Mene više zanimaju ljudi s kojima ste služili. Jeste li u kontaktu s nekima od njih?"

„S nekoliko, da."

„S kime točno."

„O čemu se *točno* ovdje radi?"

Bankar pokazuje mišiće, pomislio je Robie.

„To je pitanje od nacionalne sigurnosti. Ali mogu vam reći da bi moglo biti povezano s eksplozijom autobusa i sa smrću onih ljudi u restoranu na Capitol Hillu."

Siegel je još više problijedio. „Isuse. Netko iz mojeg starog voda je u to umiješan? Ne mogu to vjerovati."

„Dakle, sve ih *dobro* poznajete?" Robie je upitao, s posebnim naglaskom na dobro.

„Ne. Mislim, svi smo se mi borili za ovu zemlju. Ali da bi se netko okrenuo protiv..." Glas mu je utihnuo i ostao je samo sjediti ondje, sa zdepastim rukama na svojem jeftinom stolu, izgledajući poput dječaka kojemu su upravo rekli da je njegovog štenca pregazio automobil.

„S kime od njih ste ostali u vezi?"

Siegel je izišao iz transa i polako rekao: „Doug Biddle, Fred Alvarez, Bill Thompson i Ricky Jones su umrli. Ima tome više godina. "

„To znam. Ali nisu živjeli u blizini. Bili su razasuti po cijeloj zemlji."

„Da, ali bismo se znali čuti telefonom. Razmjenjivali smo mejlove. Doug je jednom bio došao ovamo, pa sam ga povezao u obilazak nekih spomenika. Fred je stradao u prometnoj nesreći. Billy je stavio cijev prokletog pištolja u usta i povukao okidač. A Doug i Ricky su obojica imali rak. Bili su mlađi od mene. Mislim da smo ondje bili izloženi svakakvim sranjima. Znate već, sindrom zaljevskog rata. I ja bih mogao umirati, a da toga nisam niti svjestan. Svaki put kad me uhvati migrena, pomislim da je gotovo."

Zavalio se u stolici.

Robie je sjeo nasuprot njemu i rekao: „Družite li se s bilo kojim od starih drugova koji žive u blizini?"

„Nekoliko puta sam se susreo s Leom Broomeom. Ima tome dosta vremena."

„Koliko dosta?"

„Preko deset godina. Od svih mjesta na svijetu, naletio sam na njega u nekom baru u Seattleu. On je tamo bio poslovno, a ja sam upravo bio promijenio posao i bio tamo

na seminaru. Učinilo mi se da mu dobro ide. Mislim da je radio za vladu, ili nešto takvo. Ne sjećam se točno."

„Još netko?"

„Na Bliskom istoku sam bio najbliskiji s Curtisom Gettyjem. Ali njega nisam vidio otkad smo se vratili kući. Čak niti ne znam gdje je sada."

Mrtav je, eto gdje je, pomislio je Robie.

„Je li vam Leo Broome ikad spominjao Gettyja?"

„Ne sjećam se. Iz nekog se razloga činilo da se oni baš ne druže. Ali kao što sam rekao, to je bilo prije cijelog desetljeća."

Prije deset godina možda je tako i bilo, pomislio je Robie. „Još netko? Rick Wind, na primjer?"

„Pročitao sam da je on ubijen. Je li sve ovo zbog toga?"

„Jeste li bili u vezi s Windom?"

„Ne. Već godinama. Nekad sam ga znao viđati. Ali postao je čudan. Kupio je zalagaonicu u onoj groznoj četvrti. Ne znam. Jednostavno je bio drukčiji."

„A što je s Jeromeom Cassidyjem?"

„Ne. S njime se nisam čuo još otkad smo otišli iz vojske."

„On živi u ovom području. Nedaleko odavde."

„Nisam to znao."

„A što je s Elizabeth Van Beuren? To joj je udano ime. Djevojačko joj je prezime bilo..."

„Elizabeth Claire. Znam."

„Tada je bilo neobično imati ženu u prvim redovima, zar ne?"

„Da. Sada su stvari drukčije, naravno. Ali ja sam oduvijek vjerovao da je pravilo po kojem žene ne bi trebale ići u borbu obično sranje. One se mogu boriti jednako dobro kao i muškarci. A u postrojbi doista puno pridonose. Momci postaju više *macho.* Žene jačaju timski duh. I moram vam

reći, čak i ako su bile raspoređene na pomoćne dužnosti i nisu trebale uzvraćati paljbu, one su to vraški dobro činile. Barem u prvom zaljevskom. A Lizzie je bila jedna od najboljih. Bila je bolji vojnik od mene, to vam mogu reći."

„Ali više nije u vojsci", rekao je Robie.

„Pa, za to postoji dobar razlog", uzvratio je Siegel.

„Jeste li bili u vezi s njome?"

„Jesam."

„Dakle, koji je to razlog zbog čega više nije u vojsci?"

„Rak. Započeo joj je na grudima, a onda se počeo širiti. Sada joj je već zahvatio mozak, pluća, jetra. Naravno, neizlječivo je. Jednom kad ta stvar pusti metastaze, tada je gotovo. Za to nemaju nikakvih čarobnih lijekova. Sada je u bolnici u Gainesvilleu."

„Jeste li je posjetili?"

„Odlazio sam k njoj redovito, do prije otprilike mjesec dana. Bila bi prisebna, pa zatim ne. Više ovo drugo. Morfij. Čak nisam siguran je li još uopće živa. Trebao sam je nastaviti posjećivati, ali valjda mi je bilo previše teško gledati je takvu."

„Kako se zove ta bolnica?"

„Središnji hospicij. Nalazi se uz Cestu 29."

„Dobro."

Siegel je uzviknuo: „Kažem vam, sve je to od sranja koje smo tamo udisali. Osiromašeni uran, toksični kokteli od eksplozija granata. Po cijelom tom prokletom mjestu su buktili požari, bojeći nebo u crno, izgarajući sranje za koje nismo znali što zapravo, dovraga, jest. A mi smo bili usred toga, udisali to cijelo vrijeme. Jednako tako sam to mogao biti i ja, ležati u krevetu i čekati kraj."

Robie je Siegelu dodao svoju posjetnicu. „Ako vam još išta padne na pamet, nazovite me."

„Zar se zaista radi o tome? Kako bi netko iz mojeg starog voda mogao biti umiješan u sve to?"

„Upravo to pokušavamo otkriti." Robie je zastao. „Je li vam supruga najavila da dolazimo?"

„Jest", priznao je Siegel.

„Je li zbog nečega zabrinuta?"

„Brine je da bih mogao izgubiti posao."

Robieju su se misli vratile na Julieinu teoriju o pranju novca za teroriste. „Zašto? Imate ovdje problema?"

„Nisam učinio ništa loše, ako na to mislite. Ali tko više dolazi u banku da bi nešto obavio. Sve se obavlja preko interneta. Bit ću danas ovdje oko osam sati i za to ću vrijeme vidjeti možda dvoje ljudi. Što mislite, koliko dugo će me još plaćati za to? To i jest razlog zašto su banke zgrnule sav novac. Prokleto su jeftine. Izgledi mi baš nisu blistavi. Svijet se promijenio. A ja se valjda nisam promijenio dovoljno brzo. Možda ću doista skončati noseći pušku u pustinji. Što je još drugo ostalo čovjeku moje dobi? Mogu biti debeli plaćenik. Ali na tom ću poslu poginuti već prvog dana."

„Pa,hvala vam na pomoć."

„Da", odsutno je rekao Siegel.

Robie ga je ostavio da tamo sjedi s izgledom čvjeka koji je već dobio smrtnu presudu.

83. poglavlje

DVADESET MINUTA kasnije skrenuli su na parkiralište Središnjeg hospicija. Na njemu se nalazilo otprilike petnaest vozila. Dok su prolazili parkiralištem, Robie je provjerio svako vozilo, kako bi se uvjerio ima li koga u njemu.

Skrenuo je na jedno prazno mjesto i pogledao Vanceovu. „Želiš li ti ovo obaviti, ili ću ja?"

Julie je rekla: „Želim i ja ići."

„Zašto?" upitao je Robie.

„Ona se borila s njime. Možda je nešto znala o tati."

„Vjerojatno neće biti sposobna za nekakav razgovor", rekla je Vanceova.

„Zašto smo onda uopće ovdje?" upitala je Julie.

Robie je rekao: „Povest ću je sa sobom. Ti čuvaj stražu."

„Jesi li siguran?" upitala je Vanceova.

„Ne, ali svejedno ću to učiniti."

On i Julie su ušli u zgradu hospicija, jednokatnicu izgrađenu od opeka, s obiljem prozora i vedrom atmosferom unutra. Nije sličilo mjestu na koje bi ljudi dolazili prekinuti sa životom. Možda u tome i jest bila stvar.

Mahanje Robiejevom značkom odvelo ih je pod pratnjom do sobe Elizabeth Van Beuren. Bila je vedra kao i ostatak ustanove, s gomilama cvijeća na stolovima i prozorskom pragu. Izvana je dopiralo jarko svjetlo. Medicinska sestra je upravo provjeravala Van Beurenovu. Kad se ona maknula u stranu, Robiejeve nade u bilo kakve osobne informacije od kritično oboljele žene su potonule.

Izgledala je poput kostura i preko cijevi uvučene niz grlo bila priključena na umjetna pluća. Druga je cijev iz nje

izbacivala otrovni ugljični dioksid. Vidjela se i cijev za hranjenje koja joj je bila uvučena u abdomen, te mnoštvo intravenoznih cjevčica na koje je bila priključena. Sa stalka su visjele vrećice s lijekovima.

Bolničarka se okrenula prema njima. „Mogu li vam pomoći?"

„Samo smo došli gospođi Van Beuren postaviti neka pitanja", rekao je Robie. „Ali to se ne čini mogućim."

„Prije šest dana je stavljena na umjetna pluća", rekla je bolničarka. „Ponekad dođe svijesti, ali onda opet potone. Na jakim je lijekovima protiv bolova." Bolničarka je potapšala ruku svoje pacijentice. „Ona je uistinu draga. Bila je u vojsci. Baš je grozno što ju je ovo snašlo." Zastala je. „Kakva ste to pitanja imali za nju?"

Robie je izvukao svoju značku. „Radim za Ministarstvo obrane. Upravo smo u tijeku neke istrage po vojnim pitanjima i njezino je ime iskrsnulo kao mogući izvor informacija."

„Shvaćam. Pa, ne vjerujem da će vam biti od velike pomoći. U posljednjem je stadiju bolesti."

Robie je proučavao umjetna pluća i brojne nadzorne instrumente priključene na uvenulu ženu koja je ležala u krevetu. „Dakle, uređaj za disanje joj pomaže da ostane na životu?"

„Da."

Pogledao je Julie, koja je zurila u Van Beurenovu.

„Ali ona je u hospiciju", rekao je Robie.

Bolničarki kao da je bilo neugodno. „Postoje mnoge razine skrbi o nemoćnima. Sve ovisi o tome što pacijent ili njegova obitelj žele." Spustila je pogled na ženu. „Ali neće još mnogo potrajati, s tim uređajem ili bez njega."

„Dakle, obitelj je željela priključenje na uređaj?" upitao je Robie.

„Doista nemam slobodu to vam reći. Radi se o privatnim stvarima. I ne vidim kakve bi to veze moglo imati s vojnom istragom", pomalo razdraženo je pridodala.

Julie je odlutala do prozorskog praga i dohvatila neku fotografiju.

„Je li ovo njezina obitelj?"

Bolničarka je znatiželjno pogledala Julie, a zatim opet Robieja.

„Rekli ste da dolazite iz Ministarstva obrane. Ali zašto je ona s vama?"

„Doista nemam slobodu to vam reći", odgovorio joj je Robie, zbog čega je bolničarka napućila usne.

Julie je donijela fotografiju kako bi je pokazala Robieju. Rekla je bolničarki: „Moj je tata bio u istom vodu s gospođom Van Beuren. Nadala sam se od nje doznati neke stvari iz njegove prošlosti."

S lica bolničarke je nestalo krutog izraza. „Ah, razumijem, dušo. Nisam shvatila. Da, to su ona i njezina obitelj. U sobi je bilo još fotografija. Ali njezina kćer i muž su ih polako odnosili. Znaju da je kraj zamalo tu."

Robie je uzeo fotografiju. Prikazivala je Van Beurenovu u sretnijim danima. Bila je odjevena u svečanu vojnu odoru, grudi prepunih odličja. Uz nju je stajao muškarac, vjerojatno njezin muž. A tu je bila i djevojka otprilike Julieine dobi.

„Dakle, ovo je njezin muž?" upitao je Robie.

„Da. George Van Beuren. A ovo je njihova kći, Brooke Alexandra. Naravno, sada je starija. Ta je fotografija snimljena prije više godina. Ona je sada na fakultetu."

„Dakle, poznajete je?"

„Prilično je često posjećivala svoju majku. Otud je poznajem. Brooke je ljupka djevojka. Veoma ju je pogodilo ovo s majkom."

„A njezin muž?"

„On ovamo dolazi redovito. Znam da je i on na kraju snaga. Oboje jedva imaju pedeset i moraju se s ovim suočavati? Ali tko je ikad rekao da je život pošten?"

„Je li još netko dolazio vidjeti je?"

„Nekoliko ljudi. Barem koliko ja znam. Ne radim cijelo vrijeme u ovom krilu."

„Imate li knjigu posjetitelja?"

„Tamo je vani, na recepciji. Ali ne upisuju se svi u nju."

„Zašto ne?"

„Ovo nije nekakva ustanova s visokim osiguranjem", nagrušila se bolničarka. „Ljudi koji ovamo dolaze posjetiti prijatelje i obitelj obično su jako emocionalno potreseni. Ponekad se zaborave upisati. Ili se jedna osoba potpiše za cijelu skupinu. A možete zamisliti da smo mi po tom pitanju donekle fleksibilni. Oni ovamo dolaze pokazati svoju ljubav i poštovanje i potporu. Ali ovo svakako nije mjesto za koje bi bilo tko poželio da ga *mora* posjećivati."

„Razumljivo. Koliko je dugo ona ovdje?"

„Četiri mjeseca."

„Nije li to dugo vrijeme za boravak u hospiciju?"

„Ovdje imamo ljude koji borave i kraće i dulje. Ovo nije neko mjesto za koje postoji jedinstveno pravilo koliko boravak u njemu traje. I do prije par tjedana gospođa Van Beuren nije izgledala ovako kao sada. Pogoršanje je došlo relativno brzo."

„Ali uređaj za disanje će je držati na životu sve dok je na njega priključena, zar ne? Mislim, čak i ako ne bude sama mogla disati?"

„Doista ne mogu o tome s vama razgovarati. Savezni i državni zakoni me u tome priječe."

„Samo pokušavam razumjeti situaciju."

Bolničarki kao da je odjednom opet bilo neugodno. „Čujte, normalno bi upotreba uređaja za disanje neku osobu

označila kao neprikladnu za hospicij. Hospiciju je svrha da pacijentu omogući dostojanstvenu smrt. Mi nismo mjesto na koje se netko dolazi izliječiti ih umjetno produljivati život."

„Dakle, upotreba uređaja za disanje je u ovakvim situacijama neuobičajena?"

„Moglo bi biti osnova za odjavu i povratak pacijenta u bolnicu ili u neku drugu ustanovu."

„Zašto onda taj uređaj?" upitao je Robie. „Ima li ona izgleda izvući se?"

„Ponavljam, čak i kad bih znala, ne bih vam to mogla reći. Mogu vam samo reći da ponekad obitelji dođu do točke u kojoj im se rađa lažna nada. Ili kad donesu odluku da dođu u hospicij i preispitaju svoju odluku."

„Shvaćam", rekao je Robie.

Julie je pridodala: „Teško je gledati nekoga koga voliš kako umire."

Bolničarka je rekla: „Da, jest. Jako teško. A sada, osim ako nemate još kakvih pitanja, moram obaviti još neke stvari za moju pacijenticu."

„Rekli ste da je muž redovito posjećuje?"

„Da. Ali u čudne sate. Brooke pohađa fakultet izvan države, tako da ne stiže doći tako često."

„Imate li neku ideju gdje joj muž radi?"

„Ne, nemam."

„Vjerojatno to ionako mogu relativno lako doznati."

Bolničarka je pogledala Julie, koja je zurila u Van Beurenovu. „Žao mi je što ti nije mogla ništa reći o tvojem ocu."

„Da, i meni."

Julie je posegnula i dotaknula ruku Van Beurenove. „Žao mi je", rekla je umirućoj ženi.

Zatim se okrenula i izišla. Robie je dodao svoju posjetnicu bolničarki.

„Ako joj suprug navrati, možete li mu reći da me nazove?”

Robie je još jednom pogledao smrtno bolesnu bivšu vojnikinju, pa se okrenuo i za Julie zaputio prema izlazu.

84. poglavlje

ROBIE JE PRIDRŽAO vrata Julie, a zatim i sam za njom ušao u auto. Vezao je sigurnosni pojas i pogledao Vanceovu.

„Kod Elizabeth Van Beuren ne vidim ništa što bi nam bilo od pomoći. Ona ne može govoriti. I neće još dugo poživjeti."

„A što je sa Siegelom? Nisi puno rekao nakon što si napustio banku."

„Rekao je da je razgovarao s Leom Broomeom, ali prije više od desetjeća. Rekao je i da nije znao da Curtis Getty ili Jerome Cassidy žive u ovom području. Čini se da samo čeka hoće li i on dobiti rak, ili izgubiti posao. Osim ako nešto uistinu dobro ne skriva, nisam siguran ni u to kako se on u sve uklapa."

„Dakle, to nam ostavlja Jeromea Cassidyja?" rekla je Vanceova.

„On živi u Arlingtonu, nije li tako?"

„Tako je pisalo na papiru."

„Jesi li ovdje primijetila išta sumnjivo?"

„Ništa."

„Onda pođimo."

TREBAO im je jedan sat da dođu do Arlingtona jer je promet prema prijestolnici bio gust ili, drugim riječima, normalan. Bilo je gotovo vrijeme za ručak kad je Robie pronašao mjesto za parkiranje i zaustavio automobil. Okrenuo se Vanceovoj. „Jesi li sigurna da je ovo to mjesto?"

Podigla je papir i on je sam pročitao adresu s njega.

Sve troje su se okrenuli pogledati zgradu.

„To je bar s roštiljem", rekla je Julie.

Robie je podigao pogled. „Ali čini se da nad njim ima soba. Možda Cassidy živi u jednoj od njih."

Vanceova je otkopčala sigurnosni pojas. „Na meni je red."

Robie je pogledao preko ulice, a onda opet u nju. Područje u kojem su se nalazili bilo je gusto naseljeno, kao većina Arlingtona. Bilo je tu previše stambenih i poslovnih kuća, uz nedostatak zemlje na kojoj su podignute. To je rezultiralo tijesnim ulicama bez previše mjesta za parkiranje i s mnoštvom skrovitih mjesta s kojih su mogli biti promatrani.

„Ovoga puta pođimo svi", rekao je Robie.

Vanceova je odmahnula glavom. „A što je s autom? Ne možemo ga ostaviti bez nadzora. Nemam se namjeru vratiti u njega uz mogućnost da se pod poklopcem motora nalazi bomba.

„Ovaj sam auto dobio iz posebnog izvora. Što znači da obiluje zaštitnom opremom."

„Kakvom opremom?"

„Takvom da, ukoliko netko pokuša provaliti u njega ili postaviti bombu, to mu neće biti previše zabavno, a mi ćemo najvjerojatnije za to odmah doznati."

Svi su izišli iz auta. Robieju je pogled strijeljao svuda uokolo.

„Što je?" nervozno je upitala Vanceova. „Vidiš li nešto?"

„Ne, ali to ne znači da nisu ondje."

„Na drugim se mjestima nisi činio tako napetim."

„To je stoga jer je ovo *posljednje* mjesto."

Vanceova je brzo udahnula i kimnula glavom. „Da. Shvaćam što želiš reći."

Baru je ime bilo Texas Hold 'Em Saloon. U deset do podne unutra je već bilo dvadesetak ljudi. Bio je urešen u *western* stilu, prepun sedala, uzda, kaubojskih šešira i

čizama, a zidovi su bili ukrašeni slikama konjanika, stada stoke i teksaških visoravni. Na suprotnoj strani prostorije nalazio se ogroman šank koji se pružao cijelom dužinom unutrašnjosti. Pred njim se nalazio red barskih stolica s umjetnim bikovskim rogovima umjesto naslona. Iza šanka je visjela velika zastava Teksasa. Bila je okružena stotinama boca žestice osmišljenim da podignu raspoloženje, olakšaju novčanik i otupe osjetila.

„Netko je u ovo mjesto ulupao prilično novca", prokomentirao je Robie.

Mlada žena cijela odjevena u crno, s iznimkom bijelog kaubojskog šešira i bijelih čizama, prišla im je, noseći u ruci jelovnik.

„Društvo od troje?" upitala je.

„Možda", rekao je Robie. „Ovu nam je adresu dao naš prijatelj, Jerome Cassidy. Poznajete li ga?"

„Gospodin Cassidy je vlasnik."

Robie i Vanceova su razmijenili brze poglede.

„Je li on ovdje?"

„Mogu li mu reći tko ga traži?" uglađeno je rekla žena.

Vanceova joj je pružila svoju značku. „FBI. Možete li nas odvesti straga, do njega?"

Žena se činila neodlučnom. „Možete li mi samo dopustiti da provjerim je li ovdje?"

„Sve dotle dok vas tijekom te provjere možemo vidjeti i čuti", rekao je Robie.

Ljubaznog izraza je nestalo sa ženina lica. „Je li gospodin Cassidy u nekakvoj nevolji? On je izvrstan poslodavac."

„Samo želimo razgovarati s njime", rekao je Robie. „Dakle, ovdje je?"

„Straga, u svojem uredu."

„Odvedite nas do tamo."

Okrenula se i oklijevajući krenula. Prošla je pored šanka i niz kratak hodnik, pa skrenula desno. Prošavši kroz vrata na kojima je pisalo„Samo za zaposlene", nastavila je dalje. Ovdje se nalazio još jedan kratak hodnik s po jednim vratima sa svake strane. Zastala je pred onima na kojima je pisalo„Ured" i tiho pokucala.

Robieju je ruka odlutala do pištolja. Vanceova je primijetila taj pokret i učinila isto.

Iz sobe se začuo glas: „Da?"

„Gospodine Cassidy? Tina je. Sa mnom su neki ljudi koji žele s vama razgovarati. Oni su iz FBI-a."

„Imaju li dogovoren sastanak?"

„Nemaju?"

„Kažite im da se pribilježe."

Robie je prošao pored Tine i pokušao otvoriti vrata. Bilo je zaključano.

„Hej! " oglasio se Cassidy. „Dovraga, što se događa? Rekao sam da dogovorite sastanak.".

Robie je zalupao po vratima. „Cassidy, ovdje FBI. Otvorite vrata. Odmah!"

Robie je iznutra začuo zvukove, komešanje i glasno zatvaranje ladice. Odmaknuo se i desnom nogom udario u kvaku. Vrata su poletjela prema unutra. Tina je vrisnula i odskočila unazad.

Robie i Vanceova su imali pištolje u rukama. Vanceova je maknula Julie u stranu. „Ostani iza", zapovjedila je.

Robie je prvi ušao u sobu, dok mu je Vanceova čuvala leđa.

Cassidy je stajao iza stola i zurio u njega. Bio je otprilike Robiejeve visine, ali mršaviji, širokih ramena i uskih bokova. Imao je dulju sivosmeđu kosu. Lice mu je bilo mršavo, ali pristalo, zaraslo u nekoliko dana staru bradu. Na

sebi je imao izblijedjele traperice i bijelu košulju koju nije bio uvukao u hlače.

Dok mu je Robie prilazio, Cassidy je rekao: „Želite li mi reći zašto ste mi upravo provalili vrata i zašto držite u mene uperen pištolj?"

Cassidyjev pogled je počivao na Robiejevu pištolju. Zatim je pogledao straga u Vanceovu, kad je i ona ušla u prostoriju. „Dajte da vam vidim značke, odmah."

Robie i Vanceova su mu ih pokazali.

Cassidy ih je pažljivo proučio, pa dohvatio olovku i na bijeli blok koji je ležao na stolu zapisao njihova imena i brojeve znački. „Samo želim o ovome obavijestiti svoje odvjetnike, tako da vas zbog ovoga mogu tužiti."

„Niste otvorili vrata, gospodine Cassidy", naglasila je Vanceova.

„Upravo sam to namjeravao kad ste provalili unutra. I nisam znao jeste li uistinu federalci."

„Vaša vam je djelatnica rekla da smo federalci."

„Plaćam je deset dolara na sat da izgleda lijepo i smješta ljude za stol. Ne vjerujem da zna razlikovati FBI od poštanskih djelatnika ili nekog tipa koji me ima namjeru orobiti." Kroz otvorena je vrata pogledao Tinu. „U redu je, Tina. Možeš se vratiti na posao."

Ona je žurno otišla, a Cassidy je pogledao Robieja koji je pištolj spremio u korice. „I vi čak niti niste FBI. Vi ste iz DCIS-a."

„Znate za DCIS?"

„Bio sam u vojsci. Pa što?" Sjeo je za stol, iz džepa košulje izvukao tanku cigaru, pa je pripalio.

„U Virginiji je u barovima i restoranima zabranjeno pušenje."

„Premda je istina da se država Virginia pobrinula svojim građanima uskratiti pravo na pušenje u ovakvim ustanovama

– čak i ako ministarstvo zdravstva, koje taj zakon provodi, nema za to pravu moć i na mnogim se mjestima puši koliko ljudima srce želi – ovo je moj privatni prostor i ima poseban sustav ventilacije, tako da mogu, ukoliko poželim, pušiti sve do posljednje faze raka na plućima. Želite li sjesti i to promatrati?"

„Imamo za vas neka pitanja", rekao je Robie.

„A moji odvjetnici *neće* imati odgovora na vaša pitanja." Izvukao je posjetnicu iz staromodnog okretnog držača posjetnica i dodao je Robieju. „Ovdje su brojevi njihovih telefona, gospodine DCIS."

„Uvijek ste tako brzi na pozivanju odvjetničkih uhoda?"

„Spoznao sam da vrijede svaki peni svojih besramnih honorara."

„Dakle, imate veliku potrebu za pravnom zaštitom?" upitala je Vanceova.

„Gospođo, ovo je Amerika. Ako se poslovni čovjek želi osigurati od nevolja, bolje mu je imati odvjetnika na plaći."

Robie se osvrnuo po uredu. Bio je skupo namješten. A uza zid se nalazila polica puna poslovnih nagrada.

„Čini se da ste prilično uspješni. Bar sigurno dobro posluje."

„Ovaj bar je samo jedan od poslova kojih sam vlasnik. Svi su oni visoko profitabilni i nemam ni novčića duga. Koliko drkadžija s popisa Fortune 500 to može reći? Imam čak i svoj prokleti privatni avion."

„Dobro za vas", rekao je Robie. Spustio je posjetnicu odvjetničke tvrtke natrag na Cassidyjev stol.

„Ovdje smo da bismo vas pitali o vašem starom vodu, dok ste bili u vojsci."

Cassidy je izgledao iskreno iznenađen time. Izvadio je cigaru iz usta.

„Dovraga, zašto?"

„Jeste li u vezi s nekima od njih?”

Cassidy je pogledao pokraj njega i vidio Julie kako proviruje iza dovratka.

Cassidy je polako ustao i rekao: „Djevojko, dođi unutra.”

Julie je pogledala Robieja, koji joj je kimnuo glavom. Ušla je u ured.

„Bliže”, rekao je Cassidy.

Julie se primaknula bliže stolu.

Cassidy je ugasio cigaru u pepeljari i protrljao bradu. „Prokletstvo.”

„Što je?” upitala je Vanceova.

„Ti si Julie, zar ne?” rekao je Cassidy.

„Jesam. Ali ja vas ne poznajem.”

„Vrlo dobro sam poznavao tvoje roditelje. Kako su?”

Robie je rekao: „Kako ih poznajete?”

„Kao što ste rekli, isti vod. Curtis Getty i ja smo zajedno služili. U prvom zaljevskom mi je nekoliko puta spasio dupe.”

„Ja sve donedavno nisam znala čak ni to da mi je tata bio u vojsci”, rekla je Julie.

Cassidy je kimnuo glavom, ali se nije činio iznenađen time. „On nije bio previše pričljiv.”

„Kako ste znali da sam ja Julie? Mislim da se nikad nismo susreli.”

„Jer izgledaš poput svoje majke. Iste oči, iste jamice na obrazima, sve. I mi se *jesmo* susreli. Samo, tada si još bila beba. Nekoliko sam ti puta promijenio pelene. Vjerojatno sam to krivo napravio. Nisam baš najbolji s malom djecom.”

„Dakle, održavate vezu s njima?” upitao je Robie.

„Ne već dugo vremena. Nisam ih vidio otkad je Julie napunila godinu dana.”

„Što se dogodilo?”

Cassidy je skrenuo pogled i slegnuo ramenima. „Ljudi odlaze za svojim poslom. Razdvajaju se." Pogledao je Julie. „Je li ti mama dobro?"

„Ne, ona je mrtva."

„Što?" brzo je rekao Cassidy. „Dovraga, što se dogodilo?" Spustio je ruku na stol, tražeći uporište.

Robie je rekao: „Ona i Curtis su ubijeni."

„Ubijeni!" Cassidy se sručio u sjedalicu. Na usta su mu počela navirati pitanja. „Zašto? Kako? Tko je to učinio?"

„Nadali smo se da ćete nam vi moći pomoći da odgovorimo na ta pitanja", rekao je Robie.

„Ja?"

„Da, vi."

„Kao što sam rekao, Gettyjeve nisam vidio već jako dugo vremena."

„Zar niste znali da žive u prijestolnici?" upitao je Robie.

„Ne. Nekad nisu ovdje živjeli. Kad sam ih posljednji put vidio, živjeli su u Pennsylvaniji."

„U Pennsylvaniji ?" uzviknula je Julie. „Nisam to znala. Mislila sam da su iz Kalifornije."

„Curtis je možda i bio. Ali kad smo se vratili u Države, živjeli su blizu Pittsburgha. Tada sam ih posljednji put vidio, razumijete. Nisam znao da su se preselili ovamo."

Vanceova je rekla: „Dakle, u to ste vrijeme i vi živjeli u Pennsylvaniji?"

„Da. Zapravo, neko sam vrijeme živio s njima. Davno. Pokušavao sam ponovno stati na noge. Zapravo, tvoju sam mamu poznavao prije nego je upoznala tvoga tatu. Vjenčali su se dok je on još nosio odoru. Bio sam im na vjenčanju."

Robie je pogledao Julie i primijetio kako širom otvorenih očiju sluša sve te nove informacije o svojim roditeljima.

Cassidy je nastavio. „U svakom slučaju, nakon prvog zaljevskog mi baš i nije išlo najbolje. Uvukao sam se u neke loše stvari. Oni su mi pomogli da se izvučem."

„Droga?" upitao je Robie.

„Nisam ja bio onaj koji je bio na drogama", tiho je rekao Cassidy, skrenuvši pogled od Julie.

„Znam da su mi roditelji imali problema s drogom", rekla je Julie. „Posebno tata."

„On je bio dobar čovjek, Julie", rekao je Cassidy. „Kao što sam rekao, tamo u pustinji mi je spasio život. Zaslužio je za to Brončanu medalju za hrabrost. I Grimizno srce. Dok smo bili u odorama, nije taknuo ni kap alkohola. Ali nakon što smo se vratili, svi smo bili posve drukčiji. Rat nije toliko dugo trajao. Ne kao vijetnamski ili Drugi svjetski rat. Ali ondje smo se nagledali nekih ozbiljnih stvari. Bilo je mnoštvo stradalih, uglavnom civila, žena, djece. I mnogo momaka se vratilo zbrkanih glava i bolesno. Kako bilo, tvoj je tata to počeo koristiti. Marihuanu. Kokain. Amfetamine. Tvoja ga je majka pokušala od toga odgovoriti, ali nikad doista nije u tome uspjela. A onda je i ona pokleknula pred tim sranjem. Paklenski je teško izvući se iz te rupe kad jednom u nju upadneš."

„A koji je bio vaš porok?" upitala je Vanceova.

„Bio sam pijanac", pošteno je priznao Cassidy.

„Pa ipak ste vlasnik bara?" upitao je Robie.

„To je najbolji način da sebe svakoga dana stavljaš na kušnju. Okružen sam najboljim pićima, ali već više od desetljeća nisam kušao ni kap toga."

„Julie ima četrnaest godina. Dakle, Gettyjeve ste posljednji put vidjeli prije otprilike trinaest godina?" upitala je Vanceova.

„Tako sam rekao."

Robie se osvrnuo po prostranom uredu. „Gettyjevi nisu imali previše sreće. Možda bi bilo dobro da ste im uzvratili uslugu i pomogli im da se izvuku."

Cassidy je rekao: „Rado bih to bio učinio. Da sam ih mogao pronaći." Otvorio je ladicu svoga stola i pritisnuo unutra ugrađenu tipku. Portret žene na konju na zidu iza njegovog stola se uz škljocaj uklonio u stranu, razotkrivajući skriveni sef.

Otvorio je sef, izvukao iz njega svežanj pisama i podigao ga.

„Pisma koja sam pisao tvojim roditeljima, Julie, tijekom godina. Sva su se vratila neotvorena, s naznakom nepoznate adrese. Potrošio sam mnogo vremena i novca pokušavajući sve vas pronaći. Nikad mi nije palo na um pogledati u vlastito stražnje dvorište."

Bacio je svežanj pisama na stol i opet sjeo u svoju stolicu. „Ne mogu vjerovati da su mrtvi", drhtavim je glasom rekao. Obrisao je oči i odmahnuo glavom.

Robie je pogledao pisma. „Mnogo je napora na ovo potrošeno."

„Kao što sam rekao, bili su mi prijatelji. Curtis mi je spasio život. Pomogli su mi kad mi je to bilo potrebno." Pogledao je Julie. „Ako su ti roditelji mrtvi, s kime sada živiš? Tko skrbi o tebi?"

„Oni, zasad", rekla je Julie, pokazujući na Robieja i Vanceovu.

„Je li ona u kakvom programu zaštite ili nešto slično?" upitao je Cassidy.

„Nešto slično", odgovorio je Robie.

Cassidy je pogledao Julie. „Ja ti mogu pomoći. Volio bih ti pomoći, baš kao što sam htio pomoći tvojim roditeljima."

„O tome možemo razgovarati kasnije”, rekao je Robie. „Možete li nam još štogod reći o Gettyjima, ili drugim pripadnicima voda?”

„Kao što sam rekao, s njima nisam bio u vezi.”

„Sjećate li se Gabriela Siegela i Elizabeth Claire?”

„Da, sjećam se. Kako su oni?”

„Zapravo, ne tako dobro. A što je s Rickom Windom?”

„Da, on je bio dobar momak. Odličan vojnik.”

„Sada je i on mrtav. Kao i Leo Broome.”

Cassidy je ustao i udario rukom po stolu. „Svi ti ljudi iz mojeg bivšeg voda su ubijeni?”

„Ne svi. Ali stopa smrtnosti je veća nego što bismo to željeli”, suho je rekla Vanceova,

„Trebam li se i ja zabrinuti?” upitao je Cassidy.

„Mislim da se svatko treba zabrinuti”, odgovorio mu je Robie.

85. poglavlje

DOK SU SE VRAĆALI do auta, Robie je rekao: „Posjetili smo ih sve troje i ništa se nije dogodilo.”

„Što znači da nam nisu otkrili tko je od njih važan”, rekla je Vanceova.

„Zapravo pametan potez.”

„Možda niti nije bilo bitno. Siegel nije znao ništa, osim da je Van Beurenova u hospiciju. Van Beurenova nam nije mogla reći ništa jer je nasmrt bolesna. Ipak, Cassidy je bio pomalo čudan.”

Julie je rekla: „Meni se svidio. Na neki me je način malo podsjetio na moga tatu.”

Robie je rekao: „Definitivno je pokušao pronaći tvoju obitelj. Ali čudno je da nikad nije doznao da se bilo tko od ostalih nalazi u ovom području. Ako si čovjek može priuštiti potragu za Gettyjevima, zašto ne potražiti i neke od ostalih?”

„Moja mu je obitelj pomogla, kao što je rekao”, uzvratila je Julie. „A moj mu je tata spasio život. Ostali su bili samo vojnici u istom vodu.”

„Možda”, rekao je Robie. „Ali nisam u to uvjeren.”

Vanceova je bacila pogled na njegov auto. „Misliš li da je u redu da ulazimo u njega?”

„Rekao sam ti za njegove posebne osobine. Ali ako ćeš se od toga išta bolje osjećati, ja ću ući prvi i pokrenuti motor.”

„Robie, ne moraš to činiti. U ovome smo zajedno.”

„I baš zato što smo u ovome zajedno, moram to učiniti. Nema smisla da svi odletimo u zrak u jednoj plamenoj kugli.”

One su pričekale na uglu dok je on otključao vrata i ušao unutra. Vanceova i Julie su bile vidljivo napete dok je pokretao motor. Kad se ništa nije dogodilo, obje su u isto vrijeme duboko odahnule.

On se dovezao do ugla i one su se ukrcale.

„Gdje sada?" upitala je Vanceova.

„Natrag u naše malo zapovjedništvo, usporediti zabilješke, o svemu dobro promisliti i doći do nekih novih tragova."

„Ja ne vidim ništa o čemu bismo *mogli* promisliti", progunđala je Julie.

„Bit ćeš iznenađena", odgovorio joj je Robie.

„Pa, nadajmo se da ćeš nas uistinu iznenaditi", rekla je Vanceova. „Jer ni ja u svemu ovome ne vidim nikakvo svjetlo na kraju tunela."

PROMET u smjeru zapada bio je jednako gust i prošlo je dobro preko devedeset minuta prije nego su sjeli za stol u kuhinji kuće na farmi, međusobno se pogledavajući.

Usput su na brzinu kupili nešto *burgera* i pomfrita i pojeli to još u autu. Ali premda su im želuci bili puni, glave su im još bile prazne i bez obećavajućih tragova.

„Dobro, prođimo još jednom kroz sve to", rekao je Robie.

„Moramo li?" rekla je Julie. „To mi se čini gubitkom vremena."

„Većina istražiteljskog posla može biti gubitak vremena. Ali moraš to obaviti kako bi stigao do dijelova koji uistinu nešto znače", uzvratila joj je Vanceova.

Robie je pogledao Vanceovu. „Ti si na redu."

Vanceova je rekla: „Dobro, prešli smo neke scenarije koji su se rasplinuli. Pođimo iznova i isključimo neke ljude. Po onome što si rekao o Van Beurenovoj, ne vidim kako bi

ona u sve ovo mogla biti uključena. Mjesecima je u hospiciju. Priključena je na stroj za disanje. Njezini muž i kći u osnovi samo promatraju kako umire."

Robie je kimnuo glavom. „A Siegel se čini jednako tako neupotrebljivim. Više je usredotočen na mogućnost gubitka posla. I činio mi se iskreno iznenađenim kad sam mu rekao zašto s njime želim razgovarati."

„Dakle, možda si bio u krivu, Robie", primijetila je Vanceova. „Rekao si da je to što je Julie spomenula ostale pripadnike voda bio razlog što su je pokušali ubiti. Čini se da jednostavno nije tako."

Robie je rekao: „Ali što je s Cassidyjem?"

„Što je s njime?"

„Poznavao je Gettyjeve. Osobno, kod mene ne prolazi činjenica da ih nije mogao pronaći. Ili da nije znao da neki od pripadnika voda žive u blizini. Tip ima novca, a novac uvijek poluči rezultate. I, premda se činio iskreno iznenađenim spoznajom da su Curtis i Sara mrtvi, to mi se ipak čini prilično čudnim."

Julie je rekla: „Moji mama i tata ga nikad nisu spomenuli. I to je prilično čudno, s obzirom na njegove tvrdnje koliko su bliski bili. Mislim, zašto nisu odgovarali na njegova pisma?"

„To nema smisla", složio se Robie.

Vanceova je upravo nešto htjela reći, kad joj je zazvonio mobitel. Pogledala je broj.

„Ovaj mi je nepoznat. Ali prema pozivnom broju dolazi iz sjeverne Virginije."

„Bolje ti je odazvati se", rekao je Robie.

„Halo?" rekla je Vanceova u mobitel. Osoba s druge strane linije počela je brzo govoriti.

„Čekajte čas, usporite malo.” Vanceova je ramenom pritisnula mobitel uz uho, izvukla blok i olovku i počela pisati.

„Dobro, dobro, odmah dolazim.”

Prekinula je vezu i pogledala Robieja.

„Tko je to bio?” upitao je on.

„Možda si ipak bio u pravu”, rekla je Vanceova.

„U vezi s čime?”

„To je bila žena Gabriela Siegela. Bila sam joj ostavila svoju posjetnicu.”

„Zašto je nazvala?”

„Njezin je suprug odmah nakon što si ti otišao od njega primio telefonski poziv. Odmah zatim je izišao iz banke i nije se uopće vratio. Propustio je sastanak s klijentom i zakusku koju je banka priređivala. Jednostavno je nestao.”

86. poglavlje

NISU SE ODVEZLI do banke, već su umjesto toga krenuli ravno kući Gabriela Siegela. Kad su skrenuli na prilaz kući, njegova ih je žena već čekala na pragu. Robie ih je poveo do prednjeg trijema. Žena ga je čudno pogledala, sve dok iza njega nije ugledala Vanceovu.

„Mi smo partneri", kratko je rekla Vanceova. „Robie, ovo je Alice Siegel."

„Gospođo Siegel, ovdje smo da bismo vam pomogli pronaći vašeg supruga."

Alice Siegel je kimnula glavom, očiju punih suza. Kad je primijetila Julie, još je jednom zbunjeno pogledala. „Tko je ona?"

Robie je rekao: „To je nešto u što sada ne možemo ulaziti, gospođo. Možemo li ući?"

Alice je stala u stranu i propustila ih u kuću. Smjestili su se na sjedalice koje su se nalazile u dnevnoj sobi.

Robie se osvrnuo uokolo. Unutrašnjost je uglavnom bila uređena jeftinim stvarima. Ali bilo je uredno i čisto i funkcionalno. Siegelovi su očito bili štedljivi. Banka vjerojatno nije previše dobro plaćala. Ali Siegelovi su očito rastezali tu vječnu oskudicu dolara najbolje što su mogli, baš kao što su to sada činili i milijuni drugih obitelji.

Vanceova je prva pokrenula razgovor. „Dakle, rekli ste da je primio telefonski poziv i da je nakon toga izišao. Imate li ikakvu ideju tko je to mogao nazvati?"

„Nitko u banci ne zna. Nadala sam se da će se poziv moći pratiti."

„Je li došao na njegov telefon u banci, ili na njegov mobitel?"

„Na službeni telefon. Tako su i znali da je primio poziv."

„Ali ako je stigao na službeni telefon, zar nije netko u banci pitao tko zove vašeg supruga?"

„Mislim da oni samo prosljeđuju pozive. Napokon, to je posao. Pretpostavljam da je osoba koja se javila jednostavno pretpostavila da će Gabe htjeti primiti poziv. Oni tamo nemaju službenika na recepciji ili nešto slično. Banke to više ne čine. Štede na osoblju."

„Tako mi je rekao i vaš suprug", rekao je Robie. „Je li ta osoba u banci rekla radi li se o muškarcu ili o ženi?"

„O muškarcu. Hoćete li otići tamo? Mislim, zar se trag već ne hladi?"

„Pokrit ćemo i to, gospođo Siegel", rekla je Vanceova. „Ali nije počinjen nikakav zločin. I vaš suprug tehnički nije nestao. Očito je iz banke otišao svojom voljom."

„Ali se nije vratio. Samo je išetao van. To nije normalno."

„Je li mogao imati kakvu nezgodu?"

„Auto mu je još uvijek na parkiralištu."

„Dakle, mogao je otići pješice", rekao je Robie. „Ili ga je odvezao taj koji ga je nazvao. Jeste li ga pokušali nazvati na njegov mobitel?"

„Dvadeset puta. Poslala sam mu i poruku. Nikakvog odgovora. Veoma sam zabrinuta."

Robie ju je pažljivo pogledao. „Postoji li neki razlog zašto bi tek tako otišao?"

„Telefonski poziv. Mora to biti u pitanju."

Vanceova je pridodala: „Ali ne znamo da su ta dva događaja povezana. Mogao je planirati ionako izići. To što je u to vrijeme primio poziv mogla bi biti samo slučajnost."

„Ali zašto?"

Robie je rekao: „Spomenuo mi je da ste oboje zabrinuti da bi mogao izgubiti posao u banci."

„Pa, otići tako prilično je dobar način osiguranja da se *uistinu* izgubi posao", prasnula je Alice.

„I sigurni ste da vas nije pokušao kontaktirati? Na mobitel? Možda na vaš kućni telefon?"

„Nemamo fiksni telefon. Isključili smo ga kad su Gabeu lani smanjili plaću."

„Možete li se dosjetiti bilo kakvog razloga zašto bi vaš suprug jednostavno ustao i tako otišao s posla?"

Ona ga je sumnjičavo pogledala. „Pa, *vi* ste došli razgovarati s njime. A zatim je nestao. Možda vi meni možete reći razlog."

U pravu je, pomislio je Robie.

„Suprug vam je bio u vojsci tijekom prvog zaljevskog rata", započeo je.

„Zar je sve ovo povezano s time? Ali on je izišao iz vojske, ima tome već puno godina."

„Bio je pripadnik određenog voda", nastavio je Robie. „Taj nas vod zanima."

„Zašto?"

Robie je oklijevao, pa pogledao Vanceovu. Ona je rekla: „Jednostavno nas zanima, gospođo Siegel. Vašeg smo supruga željeli pitati je li bio u vezi s bilo kime iz njegova starog voda."

„Znam da je poznavao Elizabeth Claire Van Beuren. Bili su u vezi."

„Za nju znamo."

„Ona umire."

„Znamo i to", rekla je Vanceova. „Je li ikad spominjao ikoga drugog?"

„Nekoliko imena, povremeno. Teško mi se prisjetiti."

„Leo Broome? Rick Wind? Curtis Getty? Jerome Cassidy?" pomogao joj je Robie.

„Getty, da. Tog se imena sjećam. Gabe je rekao da su bili bliski, ali da ga nije vidio otkad su se vratili. Rick Wind mi zvuči poznato. Stvar je u tome što Gabe nije mnogo govorio o vremenu provedenom u vojsci. Užasavao se mogućnosti da će umrijeti zbog otrova kojih je bilo posvuda gdje se borio. Vojnici posvuda umiru, a vojska čak ne želi priznati da postoji nešto poput sindroma zaljevskog rata. Nakon što se Elizabeth razboljela, upao je u tešku depresiju. Mnogo je mislio na nju. Bio je uvjeren da je on sljedeći."

Julie je rekla: „Spomenuli ste da su on i Curtis Getty bili prijatelji. Je li imao nekih njihovih zajedničkih slika?"

Robie i Vanceova su pogledali u Julie. Robie je istoga trena osjetio krivnju. Nikad nije prestao razmišljati o tome koliko je sve ovo moralo utjecati na tinejdžericu.

Alice je prvo izgledala zbunjena, ali najiskreniji izraz Julieina lica natjerao je ženu da ustane. „Mislim da ima. Pričekajte časak."

Napustila je sobu i nekoliko minuta kasnije se vratila s kuvertom u rukama. Sjela je do Julie, otvorila kuvertu i iz nje izvukla fotografije.

„Gabe je ovo donio sa sobom iz inozemstva. Možeš ih slobodno pregledati."

Vanceova i Robie su se primaknuli bliže i oni su zajedno počeli pregledavati fotografije. Julie je rekla: „Evo moga tate!"

Alice je pogledala u Robieja, a zatim u Vanceovu. „Njezin tata?"

„To je duga priča", rekao je Robie.

Uzeo je fotografiju od Julie i počeo je proučavati.

Skupina je stajala ispred izgorjelog iračkog tenka. Netko je preko pocrnjele školjke oklopnog vozila sprejem bio ispisao riječi „Sadamovi kebabi".

Curtis Getty je stajao prvi zdesna, odjeven u borbenu odoru i raskopčane košulje, s pištoljem u desnoj ruci. Izgledao je veoma mlado i veoma sretno, vjerojatno zato jer je još živ. Do njega je stajao Jerome Cassidy. Kosa mu je bila smeđa i podšišana vojnički kratko. On je bio bez košulje i izgledao je preplanuo, vitak i mišićav. Do njega je bila Elizabeth Claire. Niža od ostalih, činila se čvršćom od sviju njih. Odora joj je bila blistavo čista, sa svakim dugmetom na svojem mjestu. Pištolj joj je bio u futroli i zurila je u kameru s veoma ozbiljnim izrazom na licu.

Dok ju je Robie sada promatrao, pomislio je kako joj tada vjerojatno nikad ne bi palo na um da će samo dvadeset godina kasnije ležati u hospiciju i čekati smrt.

Alice je rekla: „Gabe je onaj prvi s lijeva."

Siegel je bio mršaviji, s više kose na glavi. Dok je gledao u kameru, činio se samouvjerenim, čak i drskim. *Danas je samo ljuštura čovjeka snimljenog na toj fotografiji,* pomislio je Robie.

Alice je pokazala u preostala dva čovjeka, koji su stajali jedan do drugoga po sredini skupine. Bili su viši od ostalih. „Za njih ne znam tko su."

„Rick Wind i Leo Broome", rekao je Robie. „Znamo za njih."

„Mislite li da bi oni mogli nešto znati o tome zašto je moj muž nestao?"

„Mogli bi", rekao je Robie. Ali je pomislio: *Ali nećemo imati toliko sreće da ih možemo upitati.*

Očito čitajući Robiejeve misli, Vanceova je rekla: „Provjerit ćemo i tu mogućnost."

„Ne znam zašto bi služba moga muža u vojsci mogla sada iskrsnuti u prvi plan, nakon svih tih godina."

„Ima li vaš muž još išta što je povezano s vremenom koje je proveo u vojsci?"

„Ne, koliko ja znam. Neke je stvari donio natrag sa sobom. Svoju kacigu, čizme i neke druge stvari. Ali se toga riješio."

„Zašto?" upitala je Vanceova.

Alice Siegel to pitanje kao da je iznenadilo. „Naravno, mislio je da su otrovne."

87. poglavlje

KAD SU SE VRATILI u kuću na farmi, Vanceova se javila u FBI i dobila gomilu ukora od svojeg nadređenog jer je napustila posao bez dozvole. Nakon što je čovjek završio sa svojom prodikom, Vanceova ga je napokon mogla zamoliti da pokuša utvrditi otkud je došao poziv koji je Siegel primio u banci.

Uzvratio joj je poziv dvadeset minuta kasnije, sa spremnim odgovorom.

Mobitel za jednokratnu uslugu i bez evidencije broja. Slijepa ulica. Zapovjedio je Vanceovoj da odmah dođe u ured, bez odlaganja.

Robie je načuo taj dio razgovora. Kad je Vanceova počela prosvjedovati, ščepao ju je za ruku i rekao: „Idi, i povedi Julie sobom."

Pogled mu je pošao gore, prema katu, kamo je Julie bila pošla do kupaonice.

„Što?" rekla je Vanceova.

„Stvari će veoma uskoro postati uistinu gadne."

Vanceova je rukom poklopila mobitel. „Kako to znaš?"

„Jednostavno znam."

„Još jedan razlog više da ostanemo zajedno."

„Ali ne i Julie. Ne možemo je ostaviti usred ovoga. Odvedi je do svoga područnog ureda i okruži je gomilom naoružanih ljudi. Tada se možeš vratiti i pridružiti mi se."

Ona ga je zabrinuto proučavala, s nevjericom u očima.

Iz mobitela se opet začulo graktanje.

„Da, gospodine", rekla je Vanceova u mobitel. „Dolazim odmah. I dovest ću sobom Julie Getty. Nadam se da možemo

posao njezine zaštite obaviti bolje nego što smo to učinili posljednji put."

Prekinula je vezu i ispitivačkim se pogledom zagledala u Robieja.

„Ako me zajebavaš s time..."

„Zašto bih to činio?"

„Jer mi se čini da imaš sklonosti za takve stvari. Ako imaš na umu plemenitu zamisao da si ti jedini čovjek na svijetu koji se s ovim može nositi. Ili ako me na taj način štitiš od opasnosti..."

„Ti si agentica FBI-a. Sama si se opredijelila za to. Na umu nemam nikakvih plemenitih zamisli. Jedino, ja sam se oduvijek trudio obaviti svoj posao i pritom preživjeti. Ako sam ikad povjerovao u nekakvu maštariju, to je ona da se ta dva cilja ne moraju međusobno isključivati."

„Nemoj pokušavati sve ovo još više zbrkati."

„Uzmi svoj auto i odvedi Julie. Smjesti je kako valja, a onda se vrati natrag."

„A ti ćeš samo sjediti ovdje i čekati me?" skeptično je upitala.

„Ako ne budem ovdje, imaš broj moga mobitela."

„Ne mogu u ovo povjerovati, Robie. Isključuješ me iz svega baš u trenutku..."

Robie se okrenuo i odmaknuo od nje.

„Je li to tvoj odgovor? Ignorirati me? Jednostavno opet otići?" doviknula je za njim.

„Što se događa?" Julie je preko ograde stubišta škiljila u njih dvoje.

Vanceova je pogledala Robieja i zatim uzdahnula. „Dođi, Julie. Moramo poći odavde."

„Kamo idemo?"

„Provjeriti jedan trag."

„A što će Will činiti?"

„Slijediti drugi trag.”

„Zašto se razdvajamo?”

„Zato što naš neustrašivi vođa tako želi. Nije li tako, Robie?” glasnije je pridodala.

On se dotad već nalazio u susjednoj prostoriji i nije joj ništa odgovorio.

Robie je promatrao kako BMW napuklog vjetrobrana i smrskanog stražnjeg stakla odmiče od kuće. Vanceova je oštro ubacila u brzinu i zasula ga cijelim oblakom prašine i šljunka prije nego je odjurila niz cestu.

Robie je duboko udahnuo, pročišćavajući pluća. Nikad nije bio dobar timski igrač. Posljednjih desetak godina radio je u gotovo potpunoj izolaciji. Tako mu je bilo draže. Bolje se osjećao sam nego u ekipi. Jednostavno je tako bio građen.

Istoga ga je trena ispunio osjećaj slobode. Sve odgovornosti je nestalo.

Iz glave je izbacio obećanje dano Julie, da će joj dopustiti da mu pomogne u razotkrivanju onoga što se dogodilo njezinim roditeljima. Ionako je to bilo lažno obećanje. Nije imao ni najmanju namjeru tako postupiti. Ako to bude ispunio, rekao je samom sebi, sve će na kraju samo završiti smrću djevojke.

Pa ipak, to za Robieja ionako nije mijenjalo ništa na stvari. Neprestano je to sebi ponavljao dok se pripremao dovršiti ono što je započeo.

U jednoj se stvari nije predomislio. Cijelo se vrijeme radilo o njemu. Unatoč skretanju pozornosti na vod u kojem je Curtis Getty služio.

Ovdje se radi o meni. I o nečemu još većem.

Sada je morao doznati što je to.

Još se jednom radilo o partiji šaha. A protivnik je upravo povukao svoj potez.

Robie je morao utvrditi je li to legitiman potez ili se radi o nečemu drugom.

Dovršio je s pripremama i krenuo upravo to obaviti.

88. poglavlje

PRVA JE POSTAJA bila banka. Robie je razgovarao s uposlenicima, ali od njih nije dobio nikakvu informaciju koja bi mu mogla biti od pomoći. Gabriel Siegel je za sobom ostavio svoju torbu za dokumente, ali ni u njoj nije bilo ničega korisnog. Ipak, njezina prisutnost rekla je Robieju da je Siegelov žuran izlazak bio neplaniran i da nije imao veze s poslom u banci. U to je ionako već bio prilično siguran, ali sada je to uvjerenje još dodatno bilo potvrđeno.

Kao što je Alice Siegel bila naglasila, automobil njezina muža još se nalazio na parkiralištu. Bila je to desetljeće stara Honda Civic. Robie je provalio bravu i pretražio je, ali nije pronašao ništa korisno. Odvezao se vlastitim autom, pitajući se što je Siegela nagnalo da jednostavno otiđe s posla.

Sljedeća je postaja bio hospicij. Kad je prvi put bio ondje, na nešto je bio zaboravio.

Na knjigu posjetitelja.

Djelatnica na recepciji mu je dopustila da je pogleda. Dok se ona bavila drugim poslom, fotografirao je stranice posjeta u posljednjih otprilike mjesec dana. Zatim je niz hodnik otišao do sobe Elizabeth Van Beuren.

Ondje se nije puno toga promijenilo. Još je uvijek ležala u postelji s velikom cijevi uguranom niz grlo. Sunce je još uvijek kroz prozore obasjavalo sobu. Bilo je tu i cvijeće. I obiteljska fotografija.

I ona je umirala. Borila se za život, vjerojatno zato jer je bila vojnik i to joj je jednostavno bilo dijelom psihe. A uređaj za disanje nije bolio. U jednom će trenutku obitelj u vezi s time morati donijeti odluku.

Kao što je bolničarka rekla, ovo mjesto nije bilo osmišljeno za liječenje, pa čak niti za produljenje života. Svrha mu je bila omogućiti ljudima da umru dostojanstveno, u udobnosti i miru.

Dok je tako promatrao Van Beurenovu, Robie je zaključio da sve to i ne izgleda baš previše spokojno.

Trebali su je pustiti da ode. Jednostavno joj dopustiti da prijeđe u neko mjesto bolje od ovoga.

Dohvatio je fotografiju i zagledao se u nju. Alexandra Van Beuren je bila lijepa, mekane smeđe kose i razigranog osmijeha. Robieju se svidjelo kako je kamera uhvatila energiju i život koji su joj se nazirali u očima. Tata je izgledao markantno, ali zabrinuto i izmučeno, kao da je možda predvidio sudbinu koja će mu u ne tako dalekoj budućnosti zadesiti ženu.

U jednom trenutku svojega života, Robie je pretpostavljao da bi i on mogao imati ovakvu obitelj. Naravno, već je odavno to nadišao. Ali ipak je još ponekad o tome razmišljao. Upravo u tom času u mislima mu se pojavilo lice Annie Lambert. Otresao je glavu da se tog prizora oslobodi. Jednostavno nije mogao vidjeti kako bi nešto takvoga moglo biti moguće.

Vratio se van, na sve slabije sunčevo svjetlo, i zaputio se prema Arlingtonu.

U bar koji je izgradio Jerome Cassidy.

Uspio je relativno brzo doći donde i parkirao je pred barom negdje oko pet sati.

Ušao je unutra, naručio pivo i upitao za Cassidyja. Čovjek je izišao pet minuta kasnije i prišao Robieju s nesigurnom izrazu na licu. Odmjerio je pivo kao da se radi o štapinu TNT-a koji samo što nije eksplodirao.

„Htio bih razgovarati s vama", rekao je Robie.

„O čemu? "

„O Julie."

„Što je s njome?"

„Planirate li joj reći da ste joj vi otac?"

„Pođimo sjesti."

Cassidy ga je poveo do separea u kutu. U baru se nalazilo petnaestak gostiju.

Smjestili su se na sjedala i Cassidy je rekao: „Gužva zbog ljubitelja rane kapljice počinje oko pet i trideset. Ovo će mjesto biti puno do sedam. Prostor za piće s nogu samo do osam. I sve će se potpuno isprazniti već do jedanaest i pol. Metropola igra bez milosti i naporno radi. Ljudi rano ustaju. Posebno oni u odorama."

Robie je sa sobom donio svoje pivo, ali ga nije pio. Čekao je da Cassidy povuče otponac i odgovori na njegovo pitanje.

Čovjek se napokon zavalio u sjedalici, dlanovima prebrisao površinu stola i pogledao Robieja.

„Najprije, kako ste do, dovraga, znali?"

„Momci ne pišu gomile pisama 'prijateljima'. Posebno ne muškim prijateljima. Ne trošiš vrijeme i novac da bi ih pronašao. A vidio sam vam i izraz lica kad je Julie ušla. Niste je vidjeli još otkad je bila beba, ali odmah ste znali tko je. Zapravo i nije bilo teško shvatiti. A nedavno sam vidio i fotografiju na kojoj ste bili u odori, prije dvadeset godina. Možda u Julie ima mnogo majčinoga, ali ima ponešto i vašega."

Cassidy je ispustio dugi dah i kimnuo glavom. „Mislite li da ona to zna?"

„Ne, ne mislim. Bi li vam to nešto značilo?"

„Vjerojatno."

„Dakle, razmišljate o tome da joj kažete?"

„Mislite li da bih trebao?"

„Zašto najprije meni ne ispričate što se dogodilo."

„Zapravo, tu se i nema puno toga reći. A niti se moram nečega stidjeti. Sara mi je bila jako draga. Bilo je to prije nego se udala za Curtisa. I njoj je bilo stalo do mene. A tada je naišao Curtis. Njih dvoje su se jednostavno zbližili od prve minute. Ljubav na prvi pogled. Jače od bilo čega što smo nas dvoje imali. Nisam zbog toga bio ogorčen. Nisam volio Saru onako kako ju je volio Curtis. A kao što sam već rekao, on mi je spasio život. Bio je dobar momak. Zašto ga ne pustiti da dobije komadić sreće?"

„Ali Julie?"

„Glupo posljednje valjanje u krevetu. Curtis je vjerovao da je Julie njegova. Sara je znala pravu istinu. Kao i ja. Ali nikad nisam ni riječi rekao."

„Uzevši to u obzir, čini se da ste vi nemoguće dobra osoba", primijetio je Robie.

Cassidy je rekao: „Nisam svetac i nikad to nisam niti tvrdio. U životu sam mnogim ljudima učinio nažao, posebno dok sam još pio. Ali Sara i Curtis, no, oni jednostavno pripadaju jedno drugome. A nije bilo nikakvog načina da se ja skrbim za dijete. Razumijete, po mojem shvaćanju, jeftino sam se izvukao. U tome nema ničega plemenitog."

„Ali sada više nije tako lako?"

Cassidy je odmjerio punu kriglu piva.

Robie je rekao: „Želite ga?"

Cassidy je protrljao dlanove. „Ne, ne želim. Želim ga, ali neću."

Robie je srknuo gutljaj piva i odložio ga natrag na stol. „Dakle, sada više nije tako lako?" ponovio je.

„Što je čovjek stariji, to više žali za učinjenim ili propuštenim. Nikad nisam imao namjeru išta poduzimati da im oduzmem Julie. Nikad! Samo sam je želio viđati. Vidjeti kakva će osoba postati. Ali dotad sam već bio napustio Pennsylvaniju. Do vremena kad sam se vratio i pokušao ih

pronaći, i oni su već bili otišli odande. Posvuda sam ih tražio, osim baš ovdje." Zastao je i odmjerio Robieja. „Što se ovdje događa? Umiješani su federalci. Ljudi ginu. A Julie je u sredini svega toga."

„Ne mogu vam reći. Ono što vam mogu reći jest da će Julie trebati prijatelj kad svemu ovome dođe kraj."

„Ja joj želim pomoći."

„Morat ćemo samo vidjeti kako će sve na kraju ispasti. Ne mogu vam ništa obećavati."

„Ja sam njezin tata."

„Njezin biološki tata, možda."

„Ne vjerujete mi?"

„Više nikome ne vjerujem."

Cassidy je krenuo nešto reći, ali je tada zastao i nasmiješio se. „Dovraga, ni ja, Robie." Pogledao je kroz prozor. „Dakle, ja sam vama svoje rekao. Mislite li da bih trebao reći i Julie?"

„Nisam siguran jesam li ja najbolja osoba da vas u tome savjetujem. Nikad se nisam ženio. Nikad nisam imao djecu."

„Pa, onda pretpostavimo da ste vi najbolja osoba. Što biste mi savjetovali?"

„Ona je voljela svoje roditelje. Željela je da žive bolje nego što jesu. Želi otkriti zašto su ubijeni. Želi ih osvetiti."

„Dakle, govorite mi da joj ne kažem?"

„Kažem da bi moj odgovor sutra mogao biti drukčiji od današnjeg. Ali zapravo ste vi jedini koji o tome mora odlučiti."

Robie je ustao i pogledao pivo. „Uspjet ćete."

Cassidy se zagledao u njega. „Zašto?"

„Ako ste odbili savršeno dobro pivo u ovakvim okolnostima, možete ga odbiti i u bilo kakvim drugima. Bit ćemo u vezi."

89. poglavlje

ROBIE NIJE ZNAO zašto se vratio ovamo.

Bio je to stan s druge strane ulice. Otvorio je vrata, isključio alarm i počeo se ogledati uokolo. Imao je ovo mjesto. Imao je stan s druge strane ulice i kuću na farmi. Svako je od tih mjesta trebalo biti sigurno, neugroženo, pa ipak to nisu bila. I zato se Robie osjećao beskućnikom. Napola je očekivao da netko dođe niz hodnik i upita ga što radi ovdje.

Nazvao je Vanceovu, ali odmah se oglasila govorna pošta. Vjerojatno je prolazila kroz prilično teška vremena sa svojim šefom jer je nestala s posla. Sumnjao je da će mu se uskoro javiti. I zapravo mu je zbog toga bilo lakše. Poslao je poruku Julie i primio samo kratak odgovor. Bez dvojbe je bila bijesna jer su je na prijevaru opet vratili u program zaštite. Ali barem će imati priliku da odraste i s tom svojom pametnom glavom učini neke divne stvari.

Nakon što je otišao od Cassidyja, samo se vozio uokolo. Odvezao se do mjesta na kojem je eksplodirao autobus, pa zatim do Donnelly'sa koji je još uvijek bio zatvoren. Zapravo, Robie je dvojio hoće li ga više uopće otvarati. Tko bi želio popiti piće ili pojesti jelo na mjestu gdje je toliko ljudi izgubilo živote?

A sada je bio ovdje i nije bio siguran zašto.

Pogledao je u teleskop, prišao mu još bliže i napokon se nagnuo nad njega i malo provirio kroz okular. U fokus mu je odmah došla njegova stambena zgrada. Lagano je promijenio kut gledanja i zagledao se u niz prozora koji su predstavljali njegov stan. Bili su u mraku. Kao što su i trebali biti. Zatim

je teleskop pomaknuo dalje ulijevo i pogled mu je preletio preko osvijetljenog hodnika koji je povezivao sve stanove na tom katu.

Napokon se zaustavio, kao što je i znao da hoće, na stanu Annie Lambert. I njezini su prozori bili u mraku. Vjerojatno je još bila na poslu. Zapitao se je li joj slobodan dan dobro prošao. Nadao se da jest. Zaslužila je to.

Dok je tako promatrao, primijetio ju je kako na svojem biciklu pristiže niz ulicu. Nastavio ju je promatrati sve dok nije ušla u zgradu. U glavi odbrojavajući sekunde, postavio je teleskop tako da bude usmjeren izravno na vrata dizala na njegovu katu. Vrata su se nekoliko sekunda kasnije otvorila i Lambertova je izišla, gurajući bicikl do sebe. Otključala je vrata svoga stana i ušla unutra.

Robie je pomaknuo teleskop i promatrao je kako parkira bicikl uza zid, skida jaknu i tenisice i u dokoljenicama odlazi niz hodnik. Skrenula je u kupaonicu. Kad je izišla, nastavila je dalje niz hodnik. Robie ju je nakratko izgubio iz vida, ali ju je opet ugledao otprilike minutu kasnije. Bila je svukla bluzu i zamijenila je sportskom majicom. Dio njega je poželio poći joj u posjet. Ali tada ju je vidio kako podiže dugu crnu haljinu na vješalici, zaštićenu plastičnom vrećom. Dotad je bila prebačena preko stolice. Uklonila je plastiku i primaknuta haljinu bliže tijelu. Bila je to večernja haljina koja je ostavljala gola ramena, mogao je vidjeti Robie. Podigla je sljedeći komad odjeće. To je bila jakna koja je pristajala uz haljinu. Posljednje što je podigla bile su crne cipele s deset centimetara visokim petama.

Kako se činilo, Annie Lambert se večeras spremala izići u grad. *A zašto i ne bi?* pomislio je Robie. Ipak, dio njega je osjetio ljubomoru. Za njega je to bio čudan osjećaj. Nije mu pristajao.

Sjeo je, podigao noge na kožni otoman i zagledao se u strop. Bio je tako umoran. Nije se mogao sjetiti kad se posljednji put uistinu naspavao. Napokon je klonuo i nešto kasnije se uz trzaj naglo probudio. Još uvijek obuzet maglovitim prizorima iz sna, prisjetio se nečega i izvukao svoj mobitel. Potražio je na njemu slike knjige posjetitelja koje je snimio u hospiciju.

Prelistavao ih je jednu po jednu, ne očekujući da će pronaći išta posebno zanimljivo. I nije pronašao. Jedino ime koje je prepoznao bilo je ono Gabriela Siegela, prije otprilike mjesec dana. To je imalo smisla jer je sam Siegel priznao da je u to vrijeme posljednji put posjetio Van Beurenovu.

Prešao je na sljedeću stranicu. Ni tu nije bilo ničega.

Okrenuo je sljedeću. Opet ništa.

Ali tada mu je nešto upalo u oko.

Nije to bilo ime.

Bio je datum.

U knjizi posjeta nedostajao je cijeli jedan dan. Povećao je sliku što je više mogao. Pažljivo je istražio fotografiju. U samom donjem lijevom kutu ga je uočio.

Trokut papira. Promaknuo bi svakome tko bi razgledavao samu knjigu. Ali ovako neprirodno povećano na njegovu mobitelu, Robie je znao što je to. Ostaci stranice istrgnute iz knjige. Vjerojatno dok na recepciji nije bilo nikoga.

Zašto bi netko trgao stranice iz knjige posjeta jednog hospicija?

Mogao je postojati samo jedan odgovor. Željeli su prikriti nečije ime koje je ondje bilo zapisano. Željeli su izbrisati zapis o nekome tko je posjetio Elizabeth Van Beuren.

Je li to bio Broome? Wind? Dvoje njih? Sva trojica?

Siegel mu je bio rekao da Broomea nije vidio deset godina, a da se s Windom i Gettyjem nije susreo još od

prvog zaljevskog rata. Cassidy je rekao da nikoga od njih nije vidio nakon rata, osim Gettyja.

Ali što ako je Broome ili Getty ili Wind doznao da je Van Beurenova ovdje i došao je posjetiti dok je još bila pri svijesti? Siegel je bio rekao da je povremeno znala dolaziti sebi, a zatim se ponovno gubiti. I je li joj možda nešto izletjelo? Nešto što je dovelo do toga da ih se svu trojicu moralo ušutkati? Ta se pomisao činila bizarnom, ali nije bila ništa čudnija od bilo koje druge teorije koja je Robieju u posljednje vrijeme proletjela glavom.

Robie je provjerio datum na stranicama prije i poslije one istrgnute. Prije osam dana. To bi se poklapalo s vremenskim slijedom. Siegel nije postao metom jer je prestao dolaziti prije mjesec dana. Rick Wind je bio prvi koji će umrijeti. Brojeći unatrag, činilo se da je Wind mogao biti ubijen kratko nakon što je možda posjetio Van Beurenovu. A ako Curtis Getty nije došao u hospicij, to bi objašnjavalo uzavrelu raspravu kojoj je konobarica u zalogajnici, Cheryl Kosmann, svjedočila.

Broome je rekao Gettyju. Ovaj je tada mogao reći Windu. Ili se sve moglo odvijati suprotnim smjerom. Robie nije mogao znati zasigurno, ako nije mogao vidjeti tko je od njih posjetio ženu. Getty nije imao auto, pa je zato dvojbeno da je otišao čak do Manassasa.

Nije se smjelo riskirati. Muževi, žene, i bivša žena koja je također bila potencijalno opasna pravnica zaposlena u državnoj službi, svi su oni morali biti smaknuti.

Broomeovi su uspjeli pobjeći. Na neko vrijeme. Ali uz Robiejevu nenamjernu pomoć, uspjeli su i njih srediti.

Robieju je misli zatim zaokupio vremenski slijed povezan s postavljanjem uređaja za disanje.

Onoga koji je smrtno bolesnu ženu održavao na životu.

Ali činio je još nešto.

Sprečavao ju je da u trenucima prisebnosti više išta kaže.

Da ikada išta više kaže!

Gurnuli su cijev jadnoj ženi niz grlo samo da je ušutkaju.

Ali štogod da je rekla jednom ili više bivših pripadnika svoga voda, to je bio razlog da su morali biti ubijeni.

Robie je istrčao iz svoga stana i spustio se dizalom dolje.

Morao je opet otići posjetiti hospicij.

90. poglavlje

VRIJEME POSJETA je već bilo prošlo. Ali Robiejevo uporno lupanje po staklenim ulaznim vratima privuklo je pažnju službenice. Pokazao je svoju značku i napokon su ga pustili unutra.

„Moram vidjeti Elizabeth Van Beuren", rekao je. „I to je moram vidjeti odmah."

„To nije moguće", rekla je službenica, žena u tridesetim godinama i kratke plave kose.

„Nije valjda prebačena iz hospicija, zar ne?" upitao je Robie.

„Ne."

„O čemu se onda radi?"

Službenica se upravo spremala nešto reći kad im je prišla bolničarka s kojom je Robie ranije razgovarao.

„Dakle, vratili ste se?" upitala je. Očito time nije bila oduševljena.

„Gdje je Elizabeth Van Beuren? Moram je vidjeti."

„Ona vas ne može vidjeti."

„To mi je i ona rekla. Ali zašto?" upitao je Robie, pogledom probijajući bolničarki lice.

„Zato jer je gospođa Van Beuren prije tri sata preminula."

„Što se dogodilo?"

„Cijev uređaja za disanje je uklonjena. U miru je preminula sat kasnije."

„Tko je zapovjedio uklanjanje cijevi?"

„Njezin liječnik."

„Ali zašto? Zar nije prethodno morao dobiti dozvolu njezine obitelji?"

„Ja o tome doista ne mogu govoriti."

„Pa, tko *može* o tome govoriti?"

„Njezin liječnik, pretpostavljam."

„Trebat će mi njegovo ime i broj, odmah."

Robie je nazvao i razgovarao s liječnikom. Ovaj nije bio načistu treba li o tome razgovarati s Robiejem, sve dok Robie nije rekao: „Ja sam savezni agent. Ovdje se događa nešto što pokušavamo shvatiti. Jedino poznato rješenje zagonetke je Elizabeth Van Beuren. Možete li mi išta reći? Od životne je važnosti, inače vas to ne bih niti pitao."

Liječnik je rekao: „Ne bih ni uklonio cijev bez zahtjeva obitelji."

„Tko je to od vas zatražio?"

Liječnik je zastao, a zatim rekao: „Gospodin Van Beuren je bio zakonski ovlašten za to."

„Dakle, on vam je rekao da je uklonite. Otkud odjednom takav preokret?"

„Nemam pojma. Ja sam samo učinio ono što je on od nas zatražio."

„Je li vam to rekao putem telefona, ili je osobno došao ovamo?"

„Putem telefona."

„Prilično je čudno da nije želio biti ovdje kad mu je žena umrla", rekao je Robie.

„Da budem iskren, agente Robie, ja sam to isto pomislio. Možda je imao nekog važnijeg posla, premda ja ni za živu glavu ne mogu zamisliti što bi to moglo biti."

„Znate li gdje on radi?"

„Ne, ne znam."

„Jeste li ga ikad osobno vidjeli?"

„Da, mnogo puta. Činio mi se savršeno normalnom osobom. Bio je duboko odan svojoj ženi. Bio je i osobno potpuno posvećen skrbi o njoj. Bio mi je drag."

„Ali ne dovoljno odan da na kraju bude uz nju?"

„Ponavljam, to ne mogu objasniti."

Robie je prekinuo vezu i pogledao bolničarku. „Je li tijelo još ovdje?"

„Ne, ljudi iz pogrebnog poduzeća su već došli po njega."

„A njezin se muž uopće nije pojavio? Zna li njezina kći?"

„Nemam pojma. Pretpostavljam da bi joj gospodin Van Beuren to sigurno dojavio. Od nas to nije tražio, tako da sami to nismo niti mogli obaviti."

Robie je nazvao Vanceovu, ali još uvijek joj se odazivala samo govorna pošta. Zatim je nazvao Plavog Čovjeka, ali niti on nije odgovarao na poziv.

Robie je otrčao niz hodnik do sobe Van Beurenove. Otvorio je vrata i ugledao prazan krevet. Prišao je bliže, dohvatio fotografiju i zagledao se u Georgea Van Beurena. Kratka kosa, mišićava građa. Robie se zapitao je li i on vojnik, ili bivši vojnik.

Bolničarka ga je slijedila niz hodnik i sada stajala na vratima.

„Je li ovo uistinu potrebno?" upitala je.

„Jest, uistinu je potrebno." Uzvrtio se uokolo. „George Van Beuren. Rekli ste da ste ga viđali. Je li ikad na sebi imao odoru?"

„Odoru?"

„Da, vojnu, ili nešto slično?"

„Ne, ja to nikad nisam vidjela. Odijevao se posve normalno." Pristupila je korak bliže. „Moramo pokupiti osobne stvari gospođe Van Beuren i poslati ih njezinom domu."

„Treba mi ta kućna adresa."

„Ne možemo vam davati takve informacije."

Robie joj je dugim koracima prišao, sve dok nije stajao tek par centimetara od nje.

„Ne volim izigravati šupka, ali u ovom ću slučaju to učiniti. Ovdje se radi o državnoj sigurnosti. I ako imate informaciju koja bi mogla zaustaviti napad na ovu državu, a ne proslijedite je saveznom činovniku koji to od vas zatraži, ići ćete u zatvor, i to na veoma dugo vrijeme."

Žena je glasno uzdahnula, a zatim rekla: „Pođite za mnom."

Minutu kasnije Robie je u svojem autu letio niz cestu.

91. poglavlje

VAN BEURENOVI su živjeli otprilike dvadeset minuta daleko od hospicijskog centra.

Robie je tamo stigao za petnaest.

Ovdje su se nalazili domovi pripadnika više srednje klase. Koševi za košarku. Kamioneti i automobili američke proizvodnje na kratkim asfaltnim prilazima. Uređenje okoliša po sistemu uradi sam. Na vidiku nema batlera ili Rolls-Roycea.

Robie je stao pred domom Van Beurenovih. Nalazila se na samom kraju ulice. Kuća je bila u mraku, ali na prilazu je bilo parkirano jedno vozilo.

Robie je iz auta stupio na nogostup, izvukao pištolj i počeo se prikradati kući. Nije pokucao na prednja vrata. Bacio je pogled kroz jedan od prozora. Nije mogao ništa vidjeti.

Pohitao je okolo, do začelja kuće. Nakon što je laktom razbio staklo na stražnjim vratima, posegnuo je kroz otvor i otključao bravu. Izvukao je baterijsku svjetiljku i krenuo u pregled kuće. Nije mu trebalo mnogo vremena. Nakon pregleda ostalih prostorija, napokon se našao u prednjoj sobi.

Prošarao je svjetiljkom uokolo. Obasjala je različite predmete na zidovima i policama. Prešao je preko jednog predmeta, ali se zatim opet na njega vratio. Odjurio je do tamo i dohvatio ga.

Bila je to fotografija Van Beurenovih.

Majka, kći i otac.

Mama je bila u svojoj borbenoj radnoj odori.

Robieju se pogled usredotočio na tatu.

George Van Beuren je također bio u odori, vrlo prepoznatljivoj. Bijela košulja, tamne hlače. Tamna kapa.

Bila je to odora uniformiranog odreda Tajne službe Sjedinjenih Država.

George Van Beuren je pomagao čuvati predsjednika Sjedinjenih Država.

A onda je, u bljesku sinapsa, Robie napokon povezao stvari.

Promatrao je Annie Lambert kako odlazi niz hodnik. Izgubio ju je iz vida na otprilike trideset sekunda. Ali tada ju je ponovno ugledao. U tih nekoliko sekunda je promijenila odjeću.

A zatim je Robie potpuno zaboravio na Annie Lambert i u mislima se vratio u zrakoplovni hangar u Maroku. Kroz ciljnik snajpera je promatrao Khalila bin Talala kako se uspinje stubama u svoj zrakoplov. Nakon toga je princa nakratko izgubio iz vida. I zatim ga ponovno ugledao dok je Saudijac niz kabinu aviona odlazio da sjedne preko puta Rusa i Palestinca.

U tom je trenutku Robie ugledao vrpce oko prinčeva trupa. Pretpostavio je da su to vrpce koje drže njegov pancirni prsluk. Ali princ nije nosio pancirni prsluk prije ulaska u avion. Robie ga je pažljivo promatrao. Bio bi primijetio rubove prsluka pod njegovom odjećom. A trebalo je više od par trenutaka za staviti ga, posebno ako je čovjek nosio dugu halju i bio veoma punašan u struku.

Sada je bilo jasno što se dogodilo.

Talal je bio upozoren na mogući atentat. Poslao je nekoga, možda dvojnika kojega je rutinski koristio, da zauzme njegovo mjesto na sastanku. Možda je mislio da će ga Rus i Palestinac pokušati ubiti. Možda je sumnjao na izdajnika u svojim užim redovima, ili na snajperista poput Robieja, koji čeka priliku za hitac. Sve ih je nadmudrio.

Sam je organizirao vlastito ubojstvo.

Robie je još jednom promislio o razgovoru koji je te noći bio načuo. To je sada postalo od kritične važnosti.

Bespredmetno je pokušavati nešto što svatko pretpostavlja.

Najslabija karika.

Spremnost na žrtvovanje života.

Mogla je postojati samo jedna moguća meta.

Predsjednik Sjedinjenih Država.

Sada je krađa terenca Tajne službe dobila smisao. Imali su nekoga unutra. Imali su Georgea Van Beurena.

A činjenica da su Elizabeth Van Beuren pustili da umre rekla je Robieju da je vrijeme za pokušaj takvog djela upravo došlo.

A Talalu su milijarde koje je posjedovao u ovoj zemlji kupile ljude da taj pothvat ostvare.

Zatim se prisjetio nečega što mu je Annie Lambert bila rekla.

Kad se predsjednik vrati u prijestolnicu, u Bijeloj kući će se održati veliki prijem.

Izvukao je svoj mobitel i brzo pretražio internet.

Dobio je rezultat i istrčao iz kuće.

Predsjednik će večeras primiti krunskog princa Saudijske Arabije.

Talal je večeras imao višestruku metu.

Kurvin sin se spremao obojicu ih smaknuti.

92. poglavlje

ROBIE JE BIO na pola puta do prijestolnice kad je napokon dobio Plavog Čovjeka. U kratkim mu je rečenicama prepričao sve svoje najnovije zaključke.

Odgovor Plavog Čovjeka bio je jednako kratak. Naći će se s Robiejem u Bijeloj kući. Sa sobom će povesti pojačanje. I uzbunit će sve potrebne strane.

Dvadeset minuta kasnije Robie je zaustavio automobil uz rub ceste, iskočio van i potrčao. Nalazio se na aveniji Pennsylvania, pred glavnim ulazom u Bijelu kuću. Pogledao je na sat. Gotovo jedanaest. Zamislio je da bi se prijem dosad već trebao bližiti kraju. Ako se pokušaj atentata već nije dogodio, dogodit će se vrlo uskoro.

Primijetio je Plavog Čovjeka i skupinu ljudi naguranih pred prednjim ulazom u Bijelu kuću. Robie je mogao vidjeti da se radi o mješavini FBI-a, Tajne službe i Domovinske sigurnosti. Uokolo nije vidio pripadnika uniformirane Tajne službe. Pretpostavio je da je odlučeno kako se ne zna koliko je urota duboko prodrla, tako da je bilo najbolje odore izostaviti iz ovoga.

Robie je otrčao do njih. „Znaju li gdje je Van Beuren?" upitao je.

Plavi Čovjek je rekao: „Na dužnosti je. Razgovarali smo s agentima Tajne službe unutra. Upravo ga progone. Problem je u tome što ne želimo pokazati da u bilo što sumnjamo. Van Beuren ne mora biti njihov jedini čovjek unutra."

Jedan je čovjek po strani zurio u Robieja. Imao je oko šezdeset tri godine, prosijedu kosu i lice koje je naizgled na sebi nosilo po jednu boru za svaku nacionalnu krizu koju je

prebrodio. Robie ga je prepoznao kao direktora Tajne službe. Robie se prisjetio da je čovjekov otac bio agent veteran u Reaganovoj pratnji kad je ovaj nastrijeljen. Govorilo se da je sadašnji direktor postao agent na nagovor svoga staroga. I da se zakleo kako nijedan predsjednik neće stradati dok je on u službi.

Direktor je rekao: „Vi ste taj koji je sazvao sve ovo?"

„Jesam", rekao je Robie.

„Prokleto se nadam da ste u pravu. Jer ako niste..."

„Ako sam u krivu, ništa se lošega neće dogoditi. Ali ako sam u pravu..."

Direktor je pogledao Plavog Čovjeka.

„Ući ćemo kroz ulaz za posjetitelje. Tako ćemo privući manje pozornosti. Nadajmo se da će ščepati Van Beurena prije nego uopće uđemo unutra."

„A predsjednik?"

„Inače bismo ga u slučaju bilo kakve prijetnje ove vrste već prebacili u njegove privatne odaje ili u bunker pod Bijelom kućom. Ali ako je Van Beuren umiješan, znat će da je to naš protokol i možda postavi nekakvu zasjedu. Zato smo odlučili predsjednika povući na netipično mjesto, u Obiteljsku blagovaonicu, zajedno s krunskim princem, nekim ljudima iz predsjednikova osoblja i probranim uglednicima za koje znamo da nisu prijetnja. U osiguranju nema uniformiranog osoblja. Samo ljudi u odijelima. Van Beuren im ne može prići. Učinili smo to potiho. Sada samo moramo pronaći Van Beurena." Ponovio je: „Ali prokleto sam siguran da ste u krivu."

„Činjenica da još niste u mogućnosti locirati Van Beurena mi govori da sam u pravu", rekao je Robie.

Otrčali su do ulaza za posjetitelje i tamo brzo prošli sigurnosni punkt. Svi su uniformirani pripadnici Tajne službe bili povučeni sa stražarske dužnosti unutar zgrade i

okupljeni u predvorju. Svi su ispitani. Nitko od njih nije znao gdje se nalazi Van Beuren. On je bio zadužen za osiguranje na donjoj etaži, kod knjižnice.

Tamo ga nije bilo.

Sve su prostorije na donjoj etaži pretražene.

Robie i ostali su odjurili niz hodnik i uz stube do glavne etaže Bijele kuće. Dok su brzim korakom odlazili niz Križni hodnik prema Državnoj blagovaonici, koja se nalazila odmah do Obiteljske blagovaonice, jedan od agenata koji su bili s njima preko slušalice je primio poruku.

„Pronašli su Van Beurena", rekao je.

„Gdje?" odmah je upitao direktor Tajne službe.

„U spremištu u Zapadnom krilu."

Odmah su promijenili smjer i brzo došli do Zapadnog krila. Tamo su ih uputili do prostorije u kojoj je Van Beuren pronađen.

Vrata je otvorio agent koji ih je predvodio. Unutra su ugledali Van Beurena. Ležao je na podu, u nesvijesti i svezan. Mrlja sjajne krvi mu je natopila kosu.

Jedan od agenata je kleknuo do njega i opipao mu bilo. „Živ je, ali netko ga je žestoko udario."

Plavi Čovjek je rekao: „Ne shvaćam ovo. Zašto onesvijestiti i vezati vlastitog ubojicu?"

Robie je bio prvi koji je to primijetio. „Nema njegovog pištolja."

Svi su pogledi bili uprti u čovjekovu futrolu. Pištolja kalibra devet milimetara koji se ondje trebao nalaziti nije bilo.

Robie je rekao: „On nije bio ubojica. Trebali su samo njegovo oružje. Na taj način nisu morali pokušavati oružje prošvercati pored osiguranja. On je s njime jednostavno ušao unutra. To je dio plana."

A tada se Robie prisjetio posljednjeg dijela razgovora koji je bio načuo u zrakoplovnom hangaru u Maroku.

Dostupnost oružja.

Ne zapadnjak.

Desetljeća planiranja.

Spremnost na žrtvovanje života.

Rekao je: „Strijelac ima njegov pištolj. Moraju biti unutra, s predsjednikom i krunskim princem."

Direktor je problijedio. „Mislite, pripadnici njegovog osoblja? Ili netko od gostiju?"

Robie nije odgovorio. Već je jurio niz hodnik.

93. poglavlje

OBITELJSKA BLAGOVAONICA je bila jedna od najintimnijih prostorija na glavnoj razini Bijele kuće. S jedne je strane bila zagrađena uredom glavnog komornika, a do nje se moglo doći i kroz mnogo veću susjednu Državnu blagovaonicu. Predsjednik i potpredsjednik su se u njoj često nalazili na intimnom ručku u četiri oka. Nije bila tako raskošno namještena kao puno veća Istočna soba ili toliko kićena poput Zelene, Plave i Crvene sobe.

Pa ipak, ako Robie i društvo večeras dožive neuspjeh, bit će to soba zauvijek poznata kao mjesto na kojem je život izgubio jedan predsjednik Sjedinjenih Država.

Skupina se okupila pred vratima Državne blagovaonice.

Direktor je rekao: „Upozorit ćemo agente u prostoriji da je strijelac vjerojatno ondje. Već su formirali čvrst živi zid oko njega i čekaju da ga na moju zapovijed izvedu van."

Plavi Čovjek je rekao: „Ako to učine ili počnu pretraživati ljude, ubojica će zapucati. U tako tijesnom prostoru i unatoč zaštitnom zidu oko predsjednika, metak bi mogao pronaći svoju metu."

„Ne možemo samo čekati da vidimo hoće li ta osoba djelovati ili neće", uzvratio mu je direktor. „Protokol nalaže pokret, i to bez odlaganja. Već sam trebao izdati zapovijed."

Robie je rekao: „Koliko je ukupno ljudi unutra?"

„Oko pedeset", rekao je jedan od agenata.

„Ovo bi se moglo pretvoriti u krvoproliće", rekao je Plavi Čovjek.

Direktor je odsječno rekao: „Nitko to ne želi. Ali ja sam usredotočen samo na predsjednika. Planiramo ga izvesti kroz ured komornika, a odatle do Ulaznog hola."

Drugi je agent rekao: „I što dulje čekamo, manji su izgledi da ga odande sigurno izvedemo."

Plavi Čovjek je rekao: „Što ako strijelaca ima više? Mogli biste ga odvesti ravno u zasjedu."

Robie je rekao: „Strijelac mora biti netko tko ovdje radi."

„To je nemoguće", rekao je direktor.

„Ta je osoba bila dijelom urote s nekim za kojega znamo da je radio ovdje. To je neosporno. To ne može biti netko izvana. A mnogi ljudi u toj prostoriji s predsjednikom i krunskim princem su članovi osoblja, točno?"

Direktor se trgnuo. „To može biti netko iz prinčeve pratnje. Glavna je pogreška bila to što smo ih smjestili zajedno, u jednu prostoriju. Sranje!"

Robie je odmahnuo glavom. „Van Beuren je pronađen u Zapadnom krilu. Je li itko iz prinčeve pratnje večeras imao pristup Zapadnom krilu? Jer ozljeda na glavi Van Beurena je nastala nedavno."

Direktor je pogledao jednoga od svojih ljudi. „Imate li odgovor na to?"

„Nitko iz prinčeve pratnje večeras nije bio ni blizu Zapadnom krilu."

„Kučkin sin!" uzviknuo je direktor.

Robie je rekao: „Gospodine, mnoštvo je ljudi potplaćeno, prema gore i prema dolje, da bi se ovo ostvarilo. Osoba koja iza ovoga stoji ima gomile novca. Nitko nije nepotkupljiv. Prema svemu što znamo, možda je ovdje potkupio i agenta Tajne službe."

„Ne mogu to vjerovati", rekao je direktor. „Nijedan agent nikad nije bio izdajnik."

„Isto bi se moglo reći i za pripadnike uniformiranog odreda”, rekao je Plavi Čovjek. „Ali to se očito dogodilo. Jedan od ljudi koji upravo sada čine zid oko predsjednika mogao bi biti pričuvni strijelac, uz glavnoga koji koristi Van Beurenov pištolj.”

„Kod nečega ovakvog morate imati pričuvni plan, gospodine”, rekao je Robie. „Ulozi su previsoki. Ne kažem da su unutra dva strijelca. Ali kažem da ne možemo odgovorno odbaciti takvu mogućnost.”

„Što ćemo onda činiti?” upitao je direktor.

Robie je rekao: „Pustite mene da pođem onamo. Članovi osoblja će poznavati pripadnike unutarnjeg osiguranja, ali mene neće. Pustite da pođem preodjeven u konobara. Mogu ući unutra pod izlikom da nešto donosim, možda kavu.”

„I što onda?” upitao je direktor.

„Identificirat ću strijelca ili strijelce i smaknuti ih.”

„Kako ćete prepoznati ubojicu među svim tim ljudima u toj prostoriji?” prasnuo je direktor.

Oglasio se Plavi Čovjek. „Agent Robie je veoma vješt u uočavanju ubojica, direktore.” Prišao mu je bliže i došapnuo mu na uho. „Slučajno, on je veoma odan ovoj zemlji. Zapravo, on je naš najbolji čovjek. Ako vam treba čovjek koji može isporučiti ubojiti hitac pod pritiskom i u sobi punoj ljudi, onda je on vaš čovjek.”

Direktor je namrgođeno pogledao Robieja. „Ovo je protivno svim protokolima i postupanjima naše Službe.”

„Da, gospodine, tako je”, suglasio se Robie.

„Ako ne uspijete, predsjednik umire.”

„Da, gospodine. Ali ja sam spreman poginuti samo da do toga ne dođe.”

„Ako ne mogu upozoriti agente koji su unutra, oni će vas ustrijeliti.”

„Uvijek se radi samo o tajmingu, gospodine.”

Direktor i Robie su jedan dugi trenutak razmjenjivali odlučne poglede. Zatim je direktor rekao: „Dajte mu odoru konobara i kolica proklete kave.”

94. poglavlje

ROBIE JE ČVRŠĆE pritisnuo jaknu uz tijelo. Konobarska odora koju su mu dali bila je krojena za krupnijeg čovjeka. Robie je tako tražio. Nije mogao dopustiti da netko primijeti zadebljanje na mjestu gdje je nosio pištolj. Imao je dva pištolja, jedan u koricama, a drugi skriven pod prekrivačem kojim su bila zastrta kolica s kavom. Nosio je i pancirnu košulju, premda bi mu barem neki od agenata ciljali ravno u glavu, ako bi pomislili da je prijetnja predsjedniku.

Agentima unutra bilo je rečeno da je opasnost prošla, ali da još uvijek održavaju zaštitni zid oko predsjednika. Krunski princ i njegova pratnja stajali su u uglu prostorije nasuprotnom onome u kojem se nalazio predsjednik, okruženi ostalim agentima. Tridesetak pripadnika osoblja Bijele kuće i ostalih gostiju nalazili su se po sredini prostorije, između princa i predsjednika.

Vrata su se otvorila i Robie je u prostoriju ugurao kolica s kavom. Nije imao slušalicu na uhu. Nije imao nikakvih sredstava za komunikaciju s ostalima. Skupina koja je vani stajala pred vratima bila je spremna utrčati za njim. Direktor je držao spreman uređaj kojim će svojim agentima dojaviti da ne pucaju na Robieja ako ovaj izvuče pištolj. Pa ipak, znao je da će tu zapovijed biti nemoguće slijediti. Barem što se njega ticalo, Robie je od trenutka kad je ušao u prostoriju bio mrtav čovjek.

Vrata su se zatvorila pred Robiejem i on je nastavio gurati kolica uokolo. Obilazio je prostoriju, trudeći se da to učini što je moguće neupadljivije.

Obiteljsku blagovaonicu je uspostavio James Madison i ondje su objedovale mnoge prve obitelji Amerike sve dok Jackie Kennedy nije uspostavila blagovaonicu na katu, u obiteljskim prostorijama. Prostorija je bila velika otprilike osam i pol puta šest metara. Većinu poda je prekrivao bijeloplavi orijentalni ćilim. U njoj se nalazio i plavobijeli mramorni kamin, s obje strane okružen zidnim kandelabrima. Nad njim se nalazio portret žene u odjeći iz devetnaestog stoljeća. Dugačka trpeza koja se obično nalazila u sredini sobe bila je uklonjena u stranu, zajedno sa stolicama poredanim uz nju. Vitrina je blokirala jedna vrata. Nad škrinjom izrađenom u *Chippendale* stilu visjelo je zrcalo. Sa stropa je na sredini prostorije visio kristalni svijećnjak. Zidovi su bili oličeni u žuto.

Premda uglednim gostima i članovima osoblja nije ništa rečeno o bilo kakvoj prijetnji, po zabrinutim izrazima na njihovim licima činilo se kako su neki shvatili da je prelazak u ovu prostoriju posve neuobičajen potez.

Robieju su misli odlutale do razgovora koji je bio načuo u zrakoplovnom hangaru.

Ne zapadnjak.

Desetjeća priprema.

To očito nije mogao biti George Van Beuren. Trebao je shvatiti da mora postojati još jedna osoba.

Robie je primijetio kako se krunski princ nervozno vrpolji u svojem kutu. Okruživao ga je zaštitni zid djelatnika sigurnosti i osoba iz njegove pratnje. Robie je brzo procijenio članove pratnje. Neki su, poput princa, nosili tradicionalnu odoru. Ostali su bili u odijelima. Krunski princ je sličio svojem rođaku, crnoj ovci Talalu. Obojica su bili debeli i previše bogati. S toliko novca čovjek je mogao učiniti mnogo zla, pomislio je Robie. Svijet bi bio sigurniji kad neki ljudi ne bi bili toliko prokleto bogati.

Zatim je pogledom proučio suprotnu stranu sobe.

Mogao je vidjeti predsjednika kako stoji usred zaštitnog zida agenata. Kad je dobio izbore za Bijelu kuću, kosa mu je još bila crna. Sada, nakon tri godine provedene u uredu, dobrim je dijelom bila prošarana sjedinama. Možda je to bio pravi razlog zašto su ovo mjesto nazivali Bijelom kućom, pomislio je Robie. Svi njezini stanari brzo su starjeli.

Šest je agenata stvaralo čvrst zaštitni zid oko predsjednika. Ali čak i uz to, ostali su procjepi za čist hitac ukoliko bi to netko učinio iz dovoljne blizine. Svaki je agent gledao ravno preda se, pazeći na moguće prijetnje. Robie je pokušao pronaći nekog od agenata koji nije tako postupao, koji je gledao u predsjednika ili u ostale agente. Čak i ako su vjerovali da je prijetnja prestala, budnost im nije smjela nikad popustiti jer opasnost, zapravo, nije nikad prestajala.

Svi su agenti gledali ravno pred sebe. Možda je doista postojao samo jedan strijelac. Robieju bi sada dobro došlo malo sreće, a imati posla samo s jednom osobom uistinu bi bila sreća.

Otkotrljao je kolica dublje u prostoriju. Još je jednom provjerio kut u kojem se nalazio krunski princ. Ako bi prijetnja došla odande, bilo bi teško uputiti hitac koji može pogoditi predsjednika.

Okrenuo je svoju pozornost posljednjoj skupini.

Osoblje i ostali pripadnici skupine koja je puštena ovamo stajali su po sredini prostorije. Svi su bili formalno odjeveni. Robie je primijetio mnogo crnih odijela. Mnoge su žene imale šalove, jakne i rupce kojima su pokrivale gola ramena. Neke su nosile sićušne torbice, sve premalene za Van Beurenov pištolj.

Muškarci su se držali zajedno. U pravilu, svi su nosili smokinge. Odijela s džepovima i možda 9-milimetarskim

pištoljem ukradenim od onesviještenog stražara u jednom od njih.

Većinom su bili bijelci. Veći se dio njih činio zapadnjacima, ali Robie u to nije mogao biti posve siguran. Ali bilo ih je i desetak koji su izgledali kao da su došli iz dalekih krajeva.

Robie je još pažljivije proučio pogledom tu središnju skupinu. Na pola puta od oba državnika, taj je položaj bio najlogičniji ako je plan bio ubiti ih obojicu. Za to će biti potrebno čudesno gađanje, ali to nije bilo nemoguće za nekoga tko je znao što čini. Udaljenosti do meta bile su male.

Ja bih to mogao učiniti, pomislio je Robie.

Prvi bi hitac izazvao paniku. Ako pogodi svoju metu, svi će se već istoga časa usredotočiti na žrtvu pucnjave. Svi će popadati po podu, oni oko njega će vrištati, trčati, saginjati se.

Ali bilo je teško neopaženo gađati u tako skučenom prostoru. Netko će prepoznati strijelca. Agenti će pojuriti naprijed. Ljudi će ga se dočepati. Ali strijelac je mogao ispaliti još jedan hitac. To je zasigurno bilo izvedivo.

I, razmišljajući o tome, Robie je shvatio kojim će redom mete biti napadnute.

Najprije predsjednik.

Zatim princ.

U ovom se poslu ne ide toliko daleko da se najprije puca na sekundarnu metu. Predsjednik će biti prioritetna meta. Ako strijelac uspije ispaliti drugi hitac, bit će namijenjen princu.

Dok su ljudi prilazili da uzmu svoju kavu, Robie je još jednom pogledom proučio prostoriju, tražeći najbolji mogući položaj za strijelca.

Skupina gostiju i osoblja stajala je straga, okupljena oko stola. Neki su okrenuli stolice i naslonili se na njihove naslone.

Uglavnom žene, primijetio je Robie.

Sindrom potpetica od deset centimetara. Nakon duge večeri, noge su ih morale strašno boljeti.

Robie je proučavao jednog po jednog pripadnika skupine, dok napokon nije došao do jedne žene.

A tada mu je pogled zastao na njoj.

Annie Lambert mu je uzvraćala pogled.

Bila je odjevena u crno. Preko haljine golih ramena prebacila je jaknu.

Nije imala torbicu.

Ruke su joj bile prekrižene na grudima, a dlanovi skriveni ispod jakne.

Kosa joj je bila podignuta i tek joj je nekoliko pramenova padalo niz dugi vrat.

Izgledala je prekrasno.

Dakle, ovo je bio razlog za odijevanje crne haljine i visokih potpetica koje je Robie bio vidio kroz teleskop. Rekla je Robieju da će ovaj prijem morati odraditi, ali njemu je nekako promaklo to povezati.

Obećao je sebi da će se, štogod se dogodilo, pobrinuti da ona ne nastrada. Ona večeras neće umrijeti.

Usne su joj bile odlučno stisnute. Očito je prepoznala Robieja. Ali nije se nasmiješila. Vjerojatno je prestrašena, pomislio je Robie. Na jednu se užasnu sekundu zapitao hoće li ona podignuti uzbunu zbog njega. Za nju je Robie bio bankar koji se bavio investicijama. Zašto bi sada bio ovdje, odjeven kao konobar? Možda će pomisliti da je došao ovamo ubiti predsjednika. Razmišljao je o tome kako joj dati nekakav znak, ali nije mogao smisliti nikakav način da to

učini. Jednostavno se morao nadati da je neće obuzeti panika što ga vidi.

Pa ipak, bila je nekako smirena, na način koji je Robie ocijenio vrijednim zavisti, s obzirom na okolnosti. Njezin je ugled u njegovim očima još više porastao. Oči su joj bile širom otvorene i činilo se da ga je u tom samo jednom pogledu odmjerila od glave do pete.

Tada je primijetio i da su joj zjenice širom otvorene. A onda mu se nasmiješila na način na koji to nikad prije nije učinila. I toga je trena Robie ugledao onu stranu Annie Lambert za koju nikad nije ni posumnjao da postoji.

U djeliću sekunde Robieju se mozak potpuno isključio, kao da ga je pogodila munja. A zatim je opet počeo munjevito razmišljati.

Uzviknuo je: „Strijelac!" Izvukao je svoj pištolj.

Ali Annie Lambert je zaprepašćujućom brzinom izvukla pištolj iz skrovišta u pregratku svoje jakne, naciljala i ispalila hitac, naizgled sve u jednom skladnom potezu.

Predsjednik se nalazio tek koji metar dalje. Njezin ga je hitac pogodio u ruku umjesto u grudi. Agent ga je bio zgrabio čim je Robie viknuo. Da se predsjednik nije pomaknuo, umjesto ruke, metak bi mu bio prostrijelio srce.

Počela je ciljati prema princu. Ali nije uspjela još jednom zapucati.

Robiejev hitac ju je pogodio ravno u glavu i smrskao joj potiljak, pogodivši napokon zid iza nje, zajedno s komadićima ženina mozga i kostiju lubanje.

Pala je na leđa, udarila u stol i skliznula na pod.

Tajna služba je izvela predsjednika iz sobe tako hitro da mu je krv jedva imala vremena kapnuti na pod.

Robie je začuo vrisku, osjetio kako ljudi trče amo-tamo. Ali on je jednostavno stajao ondje, pištolja spuštenog niz

tijelo. Bio je u stanju jedno u tišini zuriti u tijelo Annie Lambert.

95. poglavlje

ROBIE SE NALAZIO u jednoj od prostorija Bijele kuće. Nije znao koja je to soba, a nije ga niti bilo briga. Ondje su ga ostali odveli i rekli mu da tu čeka.

Sjedio je na stolici i zurio u pod. Svjetlo nad njegovom glavom bilo je prigušeno. Odnekud izvana je čuo buku. Ljudi su razgovarali u hodnicima. Povremeno bi do njega dopro zvuk zavijanja sirena.

Ništa od svega toga nije na njega ostavljalo nikakav dojam.

Jedino je vidio lice Annie Lambert. Zapravo, njezine oči. Zjenice velike i odebljale, naizgled prevelike da bi stale u tako skučen prostor. Vidio je metak iz njegova Glocka kako joj pogađa glavu, eksploziju njezina mozga i kraj njezina života.

Vidio je to već stotinu puta. Nikako iz misli nije mogao ukloniti taj prizor. Neprekidno mu se poput filma vrtio u glavi. Dio njega je poželio prisloniti cijev pištolja uz bjeloočnicu i sve ovo zauvijek okončati.

Ali oni su mu bili oduzeli pištolj, tako da to nije bila opcija.

Toga je časa to vjerojatno bilo dobro, pomislio je. Ovoga časa Robie nije bio siguran želi li dalje živjeti. Više mu ništa nije imalo smisla.

Vrata su se otvorila i Robie je podigao pogled.

„Agente Robie?”

Ugledao je direktora Tajne službe. Iza njega je stajao Plavi Čovjek.

„Da?” rekao je Robie.

„Predsjednik bi vam želio osobno zahvaliti.”

„Kako je on?”

„Dobro. Već su ga otpustili iz bolnice. Hvala Bogu, metak mu je prošao ravno kroz meso ruke. Više krvi nego štete. Veoma brzo će biti posve u redu.”

„To je dobro”, rekao je Robie. „Ali nema mi potrebu zahvaljivati. Samo sam obavljao svoj posao. Možete mu to reći umjesto mene.” Opet je spustio pogled na pod.

„Robie”, rekao je Plavi Čovjek, istupivši naprijed. „U pitanju je predsjednik. Nalazi se u Ovalnom uredu. Očekuje te.”

Robie je pogledao čovjeka. Uvijek besprijekorno uredan. U podne ili u ponoć, nije bilo nikakve razlike.

Lice Plavog Čovjeka imalo je zbunjen izraz. Premda je znao da Annie Lambert živi u Robiejevoj stambenoj zgradi, Robie je jednako tako znao da Plavi Čovjek ne zna za njihov odnos. A nije se osjećao spremnim u tome ga prosvijetliti.

Robie je rekao: „Dobro. Pođimo.”

Odlazak do Ovalnog ureda potrajao je nekoliko minuta i uključivao privremeni izlazak van, u Ružičnjak. Prije nego je Teddy Roosevelt dao izgraditi Zapadno krilo, ovdje se nalazio niz staklenika. Dok su išli naprijed, Robie se prisjetio da je Roosevelt bio nastrijeljen tijekom kampanje za izbor predsjednika. Život mu je spasila jedino debljina ispisanog govora koji mu se presavijen nalazio u džepu. Metak je pogodio taj sloj papira i izgubio dovoljno kinetičke energije da je Roosevelt bio u stanju održati svoj govor, unatoč obilnom krvarenju iz rane na grudima. Pristao je da ga odvezu u bolnicu tek nakon što je govor bio gotov.

Takve predsjednike više ne proizvode, pomislio je Robie.

I tako je Roosevelt preživio. Kao i sadašnji predsjednik.

On je preživio zbog djelića Robiejeve vještine.

I uz mnogo sreće.

Baš kao u slučaju presavijenog govora.

Predsjednik je sjedio za svojim stolom, lijeve ruke osigurane čvrstim povezom. Ustao je kad je ugledao Robieja. Bio je promijenio odjeću. Više nije bilo smokinga, a zamijenili su ga bijela košulja i crne hlače. Još uvijek se činio potresenim, ali u stisku ruke dok se rukovao s Robiejem osjećala se čvrsta odlučnost.

„Agente Robie, večeras ste mi spasili život. Želio sam vam zbog toga osobno zahvaliti."

„Samo mi je drago da ste vi dobro, gospodine predsjedniče."

„Ne mogu vjerovati da je jedna članica moga osoblja bila u ovo umiješana. Mislim da se radi o gospođici Lambert. Kažu mi da u njezinoj prošlosti nije bilo ničega što bi na to ukazivalo."

„Siguran sam da je to bilo iznenađenje za sve", tupo je uzvratio Robie.

Posebno za mene.

„Kako ste tako brzo prepoznali da se radi o njoj?"

„Uzela je lijek, da primiri živce. Bombaši samoubojice često to čine prije nego što će se raznijeti. Od djelovanja lijeka u tijelu zjenice su joj bile raširene."

„Bila je pod utjecajem lijekova, ali je mogla precizno pucati?"

„Postoje kemikalije koje smiruju živce, bez da otupljuju ostala osjetila. Zapravo, zbog toga još bolje gađate. Živci više od svega ostalog utječu na precizno ciljanje. A pretpostavljam da bi večeras bio živčan i najiskusniji ubojica."

„Zato jer bi znao da nema izlaza iz toga. Da će sigurno umrijeti", rekao je predsjednik.

„Da, gospodine. Osim toga, bila vam je jako blizu, jedva koji metar. Preciznost joj je, naravno, bila važna, ali ne tako kritična kao brzina."

Zapravo, bila je brža od mene, pomislio je Robie. Pištolj joj se pojavio u treptaju oka. Naciljala je, ispalila i već ciljala sekundarnu metu prije nego je on uopće stigao ispaliti hitac. Jedino je njegov uzvik natjerao agenta najbližeg predsjedniku da brzo djeluje i pomakne ga, tako da je smrtna rana postala nešto daleko bezopasnije.

Kao da čita Robiejeve misli, predsjednik je rekao: „Rekli su mi da bih bio poginuo da me nisu pomaknuli. A ne bi me pomaknuli bez vašeg upozorenja."

„Volio bih da sam je mogao zaustaviti prije nego je ispalila hitac."

Predsjednik se nasmiješio i podigao svoju ozlijeđenu ruku. „Svakoga bih dana radije pristao na ovo, nego da poginem, agente Robie."

„Da, gospodine."

Robie je sada poželio otići odavde. Želio je biti sam. Želio je ući u svoj automobil i samo se voziti dok mu ne ponestane goriva.

„Drugi put ćemo vam za to odati primjerenu počast. Ali ipak, želio sam se osigurati da vam što prije osobno izrazim zahvalnost."

„A ja ponavljam, to nije bilo nužno, gospodine. Ali cijenim to."

„I prva dama bi vam htjela zahvaliti."

Kao na znak, unutra je ušla predsjednikova supruga, blijeda, s užasom od te noći još uvijek jasno vidljivim u očima. Za razliku od svojeg supruga, ona se nije gnjavila s preodijevanjem. Prišla je Robieju i uzela mu ruku u svoje.

„Hvala vam, agente Robie. Nijedno od nas dvoje nikad vam neće moći dovoljno uzvratiti za ono što vam dugujemo."

„Ne dugujete mi ništa, gospođo. Oboma vam želim sve najbolje."

Minutu kasnije Robie je brzo hodao niz hodnik. Činilo mu se kao da ovdje ne može disati, kao da je potopljen pod vodom.

Došao je do predvorja iza glavnog ulaza kad ga je dostigao Plavi Čovjek, pokazujući brzinu kakvu Robie ne bi očekivao.

„Kamo idete?" upitao je.

„Bilo gdje, samo da otiđem odavde", odgovorio mu je Robie.

„Pa, napokon je gotovo", rekao je Plavi Čovjek.

„Mislite da je tako?"

„Zar vi ne mislite?"

„Nije još gotovo", rekao je Robie. „Zapravo, na neki način tek počinje."

„O čemu to govorite?"

„Čitat ćete o tome u mojem sljedećem izvještaju."

„Krunski princ vam također želi zahvaliti."

„Prenesite mu moje pozdrave."

„Ali on želi odmah s vama razgovarati."

„Siguran sam u to. Recite mu da mi pošalje poruku preko *e-maila*."

„Robie!"

Robie je izišao na prednja vrata Bijele kuće i nastavio hodati.

Još uvijek nije gotovo.

96. poglavlje

JOŠ UVIJEK JE bilo rano jutro.

Robie se nalazio u svojem drugom stanu. Zurio je kroz teleskop u stan u kojem je živjela Annie Lambert. To će mjesto uskoro biti prepuno saveznog osoblja. Proći će svaki centimetar njezina života. Otkrit će zašto je pokušala ubiti predsjednika. Otkrit će zašto je izvršavala zapovijed fanatika iz pustinjskog svijeta koji je posjedovao neograničene količine naftnih dolara.

Robie je promislio o onome što mu je rekla o svojoj prošlosti.

Bila je usvojena. I jedino dijete. Roditelji su živjeli u Engleskoj. Ali jesu li bili Englezi? Kako su je odgajali?

Opet su mu u sjećanje došle riječi Palestinca: *Mi tu osobu posjedujemo. Desetljeća stvaranja.*

Jesu li te posjedovali, Annie Lambert?

Jesu li te desetljećima stvarali?

A sada si mrtva. Ležiš na metalnom stolu nekoliko milja odavde. Mrtva od mojeg metka koji sam ti ispalio u glavu.

A ja sam tu, odmah preko ceste, spavao s njome. Pio sam s njome piće. Sviđala mi se. Želio sam je. Možda sam je mogao i zavoljeti.

Robie je znao da to što je Annie Lambert živjela s njime u istoj zgradi nije bila slučajnost.

Još uvijek se radi o meni. Zbog mene je došla živjeti ondje.

Princ Talal se želi osvetiti. Želio mi je zbrkati misli, zajebati mi život na svaki mogući način. A željet će to još više sada, kad sam mu uništio planove.

Zazvonio mu je mobitel.

Pogledao je na ekran.

Bio je to mobitel Nicole Vance.

Pritisnuo je tipku za prijem poziva.

Znao je što sada slijedi.

„Halo?"

„Paket će biti isporučen na tvoja vrata za trideset sekunda."

„Dobro", jednoličnim glasom je rekao Robie.

„Učinit ćeš ono što tamo piše."

„Čujem te."

„U cijelosti ćeš slijediti upute."

„Aha."

Veza se prekinula.

Odložio je mobitel.

Plavi Čovjek mu je to već bio rekao, premda je Robie to i prije toga pretpostavio.

Vanceova i Julie nikad nisu uspjele doći do područnog ureda FBI-ja.

Bile su otete. Bilo je to Talalovo osiguranje za slučaj neuspjeha. Svi koji su u tom poslu bili uistinu dobri imali su takav plan.

U glavi je odbrojavao sekunde. Na trideset mu je netko gurnuo smeđu kuvertu ispod vrata. Nije odmah odjurio po nju. Nije imao namjeru pokušati uhvatiti glasnika. Ta mu osoba neće moći ništa reći.

Polako je pošao do vrata, sagnuo se i dohvatio kuvertu.

Prstima je uklonio spajalicu i izvukao papire.

Prvih deset su bile fotografije.

Njega kako pije piće s Annie Lambert.

Njega kako ga Annie Lambert ljubi pred Bijelom kućom.

I napokon, njega kako vodi ljubav s Annie Lambert u njezinoj postelji.

Zapitao se gdje se nalazila kamera koja je snimila tu fotografiju.

Robie je spustio fotografije na stolić i pogledao ostale papire.

Prelistao ih je. Unutra nije bilo ničega iznenađujućeg. Većinu toga je i sam bio predvidio.

Još uvijek se radi o meni.

I Talal me želi. Želi da se vratim ondje gdje je sve započelo.

Ponuda je bila kristalno jasna.

On za Julie i Vanceovu.

Shvatio je to kao poštenu razmjenu. Ako se Talalu moglo vjerovati. Što, naravno, nije bio slučaj.

Pa ipak, Robie će unatoč svemu morati prihvatiti ponudu. U tome je bila jedna prednost. To će učiniti nepotrebnom obavezu da pretraži cijeli svijet u lovu za Talalom. Princ ga je pozivao točno na ono mjesto gdje će se i sam nalaziti.

Robie mu je već bio ubio dvojnika. Sumnjao je da Talal ima još kojega u pričuvi. I, koliko je god Talal želio okončati njegov život, Robie je još više želio okončati Talalov.

Koristeći Annie Lambert kao podmuklo oruđe, Talal je Robieju nešto oduzeo, nešto dragocjeno, možda čak i neokaljano.

Oduzeo mi je sposobnost da više ikad mogu imati pouzdanja u samoga sebe.

Odnio je fotografije do mjesta na kojem je svjetlo bilo bolje i opet ih pregledao, jednu po jednu. Annie Lambert je izgledala poput onoga što je mogla biti u krajnje drukčijim okolnostima: poput lijepe žene pred kojom je stajala blistava budućnost. Fina osoba, željna učiniti nešto dobroga u svijetu.

Nije bila rođena ubojica. Odgojena je da to postane. I to izvanredna ubojica jer on nije nijednom u nju posumnjao, sve dok joj nije vidio one raširene zjenice.

Ni ja nisam rođen da bih bio ubojica, pomislio je Robie. *Ali sada to jesam.*

Izvukao je Zippo upaljač iz ladice, odnio fotografije u kuhinju i u sudoperu ih spalio dok se nisu pretvorile u crnu smjesu. Pustio je vodu da ih ispere niz slivnik, pričekao da se dim raziđe, pa umio lice. Promatrao je kako se Annie Lambert raspada i nestaje u utrobi njegovog sudopera. Tada je pažljivo isprao i sve preostale ostatke.

Annie Lambert je nestalo.

Kao da nikad niti nije postojala.

Ali Annie Lambert za koju je vjerovao da je poznaje nikad neće nestati.

Robie je izišao iz kuhinje i počeo se pakirati.

Upute su bile jasne. Imao ih je namjeru slijediti. Barem većinu njih. Za određene ključne elemente namjeravao je stvoriti vlastita pravila.

Pretpostavio je da će Talal to očekivati.

On je Robieja pobijedio u Maroku.

Robie je bio bolji od njega u Washingtonu.

U sljedeća će se dva dana odlučiti tko će biti pobjednik treće i posljednje runde.

97. poglavlje

U COSTI DEL SOL nije bilo tako toplo kao kad je posljednji put Robie bio ovdje. Vjetar je bio prohladan. Nebo je bilo sivo. A vremenska je prognoza upozoravala i na mogućnost kiše.

Vožnja brzim trajektom bila je naporna, veliki je brod poskakivao i njihao se sve dok nije dosegnuo punu brzinu. Pa čak i tada, valovi su žestoko tukli o dvostruki trup katamarana.

Robie je na sebi imao kožnu jaknu, hlače od grubog pamučnog platna i vojničke čizme. Ako je već išao u bitku, trebala mu je prikladna obuća, zaključio je. Uza se nije imao oružja. Kao i uvijek, morao je vjerovati da će ga sve ono što će mu trebati čekati ovdje. Sjeo je na sjedalo do jednog od prozora i promatrao galebove kako se nad uzburkanom vodom bore s udarima vjetra. Sivi Mediteran žestoko je udarao o trup broda i prskao vremenom nagrižene prozore. Robie se nije trzao kad bi se to dogodilo, kao ostali putnici oko njega.

Nije reagirao na stvari koje mu nisu mogle nauditi.

Zbog uzburkanog mora putovanje je potrajalo dulje od uobičajenog. Kad su napokon ušli u luku Tangera, nebo je već počelo tamnjeti. Robie se spustio niz iskrcajnu rampu trajekta i pridružio se gomili koja je odlazila u potragu za kopnenim prijevozom.

Za razliku od posljednjeg puta, Robie se sa skupinom ostalih putnika ukrcao u jedan od turističkih autobusa. Kad je autobus bio do tri četvrtine pun, vrata su se uz pištanje zatvorila i vozač je izveo autobus na cestu koja je vodila

prema izlazu iz luke. Robie se još jednom osvrnuo, pogledao trajekt i zapitao se hoće li doživjeti da ga on još jednom preveze preko tjesnaca.

Ovoga trena nije bio spreman u to se okladiti.

Vožnja autobusom je potrajala dvadeset minuta i do vremena kad se zaustavio, a vrata se uz ponovno pištanje opet otvorila, kiša je već počela padati. Dok je turistički vodič preuzimao vodstvo nad skupinom, Robie je krenuo u suprotnom smjeru. Odredište mu je bilo davno prije isplanirano. Netko ga je trebao čekati.

I čekao ga je.

Muškarac je bio mlad, ali crte lica su mu pokazivale umor nekoga mnogo starijega. Na sebi je imao bijelu halju i turban, a niz desnu stranu vrata pružao mu se neravan ožiljak.

Bilo je to od uboda nožem, znao je Robie. I on je imao takav ožiljak, ali na ruci. Rane od noža nikad nisu do kraja zacjeljivale. Nazupčane oštrice previše su oštećivale kožu, trgajući rubove mesa tako žestoko da to čak niti darovit plastični kirurg nije bio u stanju potpuno popraviti.

„Robie?" rekao je mladić.

Robie je potvrdno kimnuo glavom.

„Došao si ovamo umrijeti", rekao je čovjek, kao da se to samo po sebi podrazumijeva.

„Ili zbog nečega drugog", uzvratio mu je Robie.

„Ovim putem", rekao je ovaj.

Robie je pošao putem koji mu je čovjek pokazao. Ušli su u uličicu u kojoj je bio parkiran kombi.

U njemu se nalazilo petero ljudi. Svi su bili krupniji od Robieja i izgledali jednako izvježbani i snažni kao i on. Dvojica su nosila tradicionalnu odoru, a ostala trojica ne. Svi su bili naoružani.

Dva su čovjeka pretražila Robieja na sve moguće načine na koje se čovjeka može pretražiti.

„Došao si bez oružja", rekao je mladić, s prizvukom nevjerice u glasu.

„Kakva bi bila korist od nošenja oružja?" odgovorio mu je Robie.

„Mislio sam da ćeš upasti ovdje boreći se", rekao je mladić.

Robie mu nije ništa odgovorio.

Ugurali su ga u kombi i izvezli iz grada.

Kiša je sada još žešće padala. Robieju ona nije smetala. Ono što mu je smetalo bio je vjetar, ali vjetar je već bio utihnuo. Kapi su padale potpuno okomito. Ali su padale brzo. Oluja brzo promiče, pomislio je.

Kombi nije zastajao u vožnji.

Otprilike trideset minuta kasnije se zaustavio i prošao kroz kontrolnu točku.

To nije bio onaj isti privatni aerodrom. To bi bilo previše lako.

Vrata hangara su se otvorila i kombi je ušao ravno unutra.

Ovdje je bio parkiran drukčiji avion. Bio je manji od Talalovog Boeinga 767. Robieju je izgledao poput Airbusa A320. Čovjek je posjedovao dva aviona kakve su zrakoplovne kompanije koristile za prijevoz stotina putnika odjednom.

Robieja su grubo izgurali iz kombija. Što su odmicali dalje od znatiželjnih pogleda, to je ponašanje postajalo grublje. Sada je u potpunosti bio u njihovoj milosti, tako da udarac u leđa koji ga je oborio na beton nije bio potpuno neočekivan.

Mladić je na farsi jeziku rekao nešto čovjeku koji je udario Robieja.

Robie se pridignuo i rekao: „Reci mu da udara jednako žestoko kao i moja sestra. I ako želi da ga dobro umlatim, reci mu neka pokuša još jednom, samo dok sam mu okrenut licem."

Mladić je rekao: „Neću to reći Abdullahu. Inače bi te ubio."

„Ne, ne bi. Jer ako Talalu uskrati njegovu zabavu, i on će biti mrtav."

„Misliš da se ovdje radi o tome? O zabavi?"

„Za njega, možda. Za mene, ne baš previše."

„Uništio si izvrstan plan."

„Spriječio sam manijaka u zajebavanju sa svijetom."

„O tome bih mogao s tobom raspraviti, točku po točku."

„Nije me briga za to što ti misliš da možeš učiniti. Gdje su specijalna agentica Vance i Julie Getty?"

„Mogle bi biti mrtve."

„Mogle bi biti. Ali nisu."

„Kako možeš biti tako siguran u to?"

„Još jednom, stvar zabave. Znam da je to Talalu ovoga trena jako potrebno."

„Jest, potrebno mi je."

Robie se okrenuo i ugledao princa Khalida bin Talala kako niz stube silazi iz svojeg zrakoplova.

98. poglavlje

TALAL JE ODMJERIO Robieja. Unutrašnje osvjetljenje se automatski uključilo jer vani se već bilo potpuno smračilo. Robie je mogao čuti kišne kapi kako udaraju po metalnom krovu hangara. Veliki prozori na gornjim razinama njegovih bočnih zidova razotkrivali su kišom prepune oblake.

Talal se zaustavio oko tri metra daleko od Robieja. Na sebi nije imao tradicionalnu odoru, već vrhunsko trodijelno odijelo koje je na neki način uspijevalo njegov pretili lik učiniti vitkijim.

„Izgledaš vitkiji od svojeg dvojnika, Talale", rekao je Robie. „Zapravo, uopće nisi toliko debeo."

„Obraćat ćeš mi se s prinče Talal."

„Gdje su Vanceova i Julie, *prinče Talal*?"

Talal je kimnuo glavom i dvije su žene izvedene iz suprotnog kuta hangara. Vanceovoj je lice bilo grimizno i crno. Hodala je kruto, kao da je svaki korak ubija. U Julie su oči bile natečene, desnu je ruku držala pod čudnim kutom i malo vukla lijevu nogu. Od njihova je stanja Robie osjetio kako u njemu gnjev jača, ali je sebe natjerao da ostane miran. To će mu trebati za ono što je slijedilo.

Kad su ih dovukli blizu Talalu, on je ležerno pucnuo prstima i ljudi koji su bili u pratnji dviju žena natjerali su ih da stanu.

„Žao mi je zbog svega ovoga", rekao je Robie, pogledavši najprije Vanceovu, a zatim Julie.

One su mu uzvratile pogled, ne rekavši ni riječi.

Robie se okrenuo Talalu. „Ali barem je jedina osoba koja je stradala bila tvoja. Predsjednik je na sigurnome."

„Samo jedna koja je *dosad* umrla", rekao je Talal. Nasmiješio se.

„Ali ti si je poznavao, zar ne? Poznavao si je prilično intimno, ako je vjerovati fotografijama."

Vanceova je oštro rekla: „Kakve fotografije?"

„Znam da je to za tebe bila igra, Talale", rekao je Robie. „Ali za mene to nikad nije bila igra."

Talal je prstom zaprijetio Robieju. „Mogao bih ti čak i oprostiti to što si me pokušao ubiti. Mogao bih ti čak oprostiti i to što si mi upropastio planove za smaknuće ljudi koji će ovaj svijet odvesti u propast. Ali ne mogu ti oprostiti tvoje nepoštovanje. Ime mi je *princ* Talal."

Robieja je s leđa pogodio udarac koji ga je oborio na pod. Polako se uspravio, bolnih rebara. Pogledao je čovjeka koji ga je udario. Abdullah je bio najkrupniji među njima, a izraz njegova lica najokrutniji.

„Ni mojem prijatelju Abdullahu se ne sviđa tvoje nepoštovanje."

Abdullah se lagano naklonio Talalu, a zatim pljunuo na Robieja.

„Da", rekao je Robie. „Mogu to vidjeti." Pogledao je Vanceovu i Julie. „Ali sada me imaš i njih možeš pustiti na miru."

„Čim si došao ovamo, čim je tvoja noga dotaknula zemlju u Tangeru, znao si da je to nemoguće."

„Zato sam došao. Očekujem da poštuješ naš dogovor. Ja za njih."

„Tada si idiot."

„Ne držiš svoju riječ?" Robie je pogledao ostale. „Kako ti oni onda mogu vjerovati, Talale? Govoriš im jedno, a činiš drugo. Koliko vrijedi vođa koji ne drži do svoje riječi? Ništa. On ne vrijedi ništa."

Talala kao da to nimalo nije uznemirilo. A činilo se da njegovi ljudi nisu čak niti razumjeli ono što je Robie govorio.

„Možeš im to pokušati pojasniti na farsiju, dariju, paštuu i na starom pouzdanom arapskom, ali sumnjam da će to promijeniti njihovo mišljenje o meni. Čine to što čine jer ih plaćam daleko više nego što bi bilo gdje drugdje mogli zaraditi."

Robie je rekao: „Ponudit ću ti prigodu za predaju. To ću ti ponuditi samo jednom. Nakon toga će ponuda biti povučena i više je nikad neću ponoviti."

Talal se nasmiješio. „Želiš da se svi mi predamo tebi?"

„Ne samo meni."

„A kome onda? Ovamo te nisu slijedili. To pouzdano znamo."

„Imaš pravo. *Mene* nisu slijedili ovamo."

Talal je trepnuo i osvrnuo se uokolo. „Govoriš gluposti. Očekivao sam više od tebe. Očito si se oduzeo od straha."

„Vjeruj mi, trebalo bi mnogo više od tvoje debele guzice da mene prestraši." Prije nego je Talal dospio odgovoriti, Robie je pridodao: „Samo ti nudim tu mogućnost. Na tebi je da je prihvatiš ili ne. Odbijaš li?"

„Ono što mislim da ću učiniti jest promatrati vas troje kako umirete, ovoga časa."

„Shvatit ću to kao ne", rekao je Robie.

„Abdullahu, ubij ga", rekao je Talal.

Abdullah je izvukao dva pištolja. Potrajalo je tek jedan trenutak, ali jednoga je dobacio Robieju koji ga je upotrijebio tako da ustrijeli trojicu njemu najbližih ljudi, uključujući mladića koji ga je prvi bio dočekao. Prije nego mu se život počeo gasiti, onoj rani od noža na njegovu vratu pridružila se i rana od metka.

Abdullah je zapucao dvaput, ubivši dvojicu drugih stražara.

Kad su ostali ljudi izvukli svoje oružje, Robie je ispraznio spremnik u njih, ščepao Vanceovu i Julie i gurnuo ih iza prednjih kotača aviona.

„Poklopite uši", rekao im je Robie.

„Što?" rekla je Vanceova.

„Samo to učinite. Odmah."

„Abdullah!" viknuo je i krupni se čovjek bacio u stranu i skrio se iza kombija.

Trenutak kasnije prozor na desnoj strani hangara se razletio, smrskan masivnim zrnima ispaljenim iz velikokalibarske Gatling strojnice. Odmah zatim su puščani hici, ispaljeni kroz nastali otvor, pokosili ostatak stražara. Hici su bili ispaljeni tako brzo i s takvom preciznošću da ljudi uopće nisu imali prigodu uzvratiti paljbom. Jedan po jedan su popadali, sve dok na nogama nije ostao jedino Talal. Kad su se još dvojica ljudi pojavili na vratima aviona, i oni su istoga trena bili ustrijeljeni. Tijela su im pala na pod, muklo udarivši o beton.

Vani je pred prozorom lebdio helikopter, njegova trideset-milimetarska strojnica postavljena pred prednjim kotačima stajnog trapa je umuknula. Bila je to letjelica iz klase nevidljivih zrakoplova. A kiša je prigušila svaki zvuk koji je proizvodila. Odnosno, sve dok strojnica nije napravila otvor u zidu hangara. Malo je stvari na svijetu moglo prigušiti buku koju je stvarala trideset-milimetarska strojnica.

Shane Connors je skinuo svoju poluautomatsku snajpersku pušku s metalnog postolja i poljubio vruću cijev, samo radi tradicije. Salutirao je Robieju iz helikoptera i zatim dao znak pilotu. Helikopter se polako počeo odmicati.

Robie je izišao iz svoga skloništa iza kotača aviona i prišao Talalu. Abdullah je ustao iza kombija i pridružio mu se.

Talal je u nevjerici zurio u Abdullaha. „Izdao si me?"

„Što misliš, kako smo prvi put došli do tebe, Talale?" rekao je Robie. „Ako ti možeš potkupiti naše ljude, i mi možemo potkupiti tvoje."

Robie je podigao pištolj. Talal se zagledao u njega. „I što, sada ćeš me ubiti?"

„Ne. To je izvan moje moći. Žao mi je."

Vrata hangara su se otvorila i unutra je ušao luksuzni metalik zlatni terenac. U njemu je bilo petero ljudi, svi u tradicionalnim arapskim nošnjama. Svi naoružani. Izišli su iz automobila, podigli Talala i odnijeli ga do vozila. On je vrištao i pokušavao se osloboditi, ali kako nije bio pretjerano mišićav, uskoro se predao.

„Vraćaš se u Saudijsku Arabiju, Talale", rekao je Robie. „Amerikanci su te službeno izručili tvojim zemljacima. Mislim da bi tebi bio draži metak."

Terenac se odvezao i Robie je dao znak Vanceovoj i Julie.

„Vani je helikopter koji će nas povesti na put kući", tiho je rekao. „A u njemu je i medicinska ekipa."

Vanceova i Julie su se izvukle iz svoga skloništa iza kotača aviona.

Vanceova ga je zagrlila i rekla: „Ne znam kako si sve ovo uspio, Robie. Ali vraški sam sigurna da mi je drago što jesi."

Julie je pogledala prema vozilu u odlasku i rekla: „Što će oni učiniti s njime?"

„Nema razloga da makar sekundu svoga života utrošiš u razmišljanje o tome."

„Zašto mi je ubio tatu i mamu?"

„Obećavam ti, čim provjerimo da ste ti i agentica Vance u redu, odmaknemo se nekoliko milja od ovog mjesta i stavimo vam nešto hrane u želuce, odgovorit ću na sva tvoja pitanja, dobro?"

„Dobro, Wille", rekla je Julie.

Robie je jednom rukom podupro Vanceovu, a drugu pružio Julie, koja ju je prihvatila. Krenuli su do helikoptera koji ih je čekao pred hangarom. Za jedan sat će već biti na letu kući.

Što će nakon toga uslijediti, Robie nije znao. Jednostavno mu više nije bilo stalo gledati toliko unaprijed.

99. poglavlje

PLAVI ČOVJEK I Shane Connors su sjedili za malim stolom u sobi za sastanke kad je Robie ušao unutra.

Connors i Robie su se međusobno pogledali, kratko jedan drugome kimnuli glavom, a zatim je Robie sjeo do njega.

Plavi Čovjek je rekao: „Upravo sam čestitao agentu Connorsu na dobro obavljenom poslu."

„To me odvuklo od pisaćeg stola", rekao je Connors. „Već mi je i to bila dovoljna nagrada."

Robie je pogledao Plavog Čovjeka. „Što nam je Van Beuren rekao?"

„Praktički sve."

„Zašto je izdao svoju zemlju?"

„U osnovi, zbog novca i iz moralnih pobuda."

„To s novcem shvaćam. Pojasnite mi te moralne pobude."

„Pa, novca i nije bilo tako mnogo kao što bi možda mogao misliti. Svrha mu je bila isplata računa za troškove liječenja, premda bi Van Beurenu ostala i pozamašna svota za mirovinu. Iako su imali državno osiguranje, ono nije pokrivalo neke eksperimentalne tretmane koje su iskušali da pokušaju spasiti Elizabeth Van Beuren. Bez tog bi novca morali proglasiti osobni stečaj. I bez tog novca ona ne bi mogla dobiti te tretmane. Na nesreću, ni oni nisu djelovali."

„A moralne pobude?"

„George Van Beuren je krivio vladu Sjedinjenih Država za karcinom svoje žene. Rekao je da je izloženost otrovima na bojištu dovela do njezine bolesti i smrti. Želio je osvetu.

A predsjednik i jedan od vođa Saudijske Arabije bili su izvrsne mete za njegov gnjev."

„Sigurno je o tome razgovarao s Gabrielom Siegelom", rekao je Robie. „On s njime dijeli ta uvjerenja."

„To nikako ne opravdava izdaju", komentirao je Connors.

„Ne, ne opravdava", složio se Plavi Čovjek.

„A Van Beurenova kći?"

„Ona o tome nije znala ništa, rekao je njezin otac. I mi mu vjerujemo. Njoj se neće ništa dogoditi."

„Ali sada je izgubila oba roditelja", rekao je Robie.

„Da, tako je."

„Zašto je Van Beuren bio onesviješten?"

„Izvorni je plan bio ostaviti ga potpuno čistoga, kako ga se ne bi moglo za nešto optužiti. Vaša su otkrića to učinila nemogućim, naravno, ali oni to nisu znali. Zato ga je Lambertova onesvijestila i ukrala mu pištolj. Van Beuren je namjeravao još neko vrijeme ostati u službi, a zatim poći u mirovinu i otići živjeti negdje drugdje."

„I sve te smrti koje su do toga vodile?" rekao je Robie. „George Van Beuren je zajebao. Rekao je svojoj ženi što planira. Možda zapravo nije ni znao da ga ona sluša i da je pri svijesti. Možda je time samo želio olakšati dušu. Ali ona ga je čula i, domoljubna kakva je bila, dama je poludjela. Kad su je posjetili Broome, ili Wind, ili Getty, ona im je rekla. Van Beuren je za to doznao i poduzete su potrebne mjere. Spržena zemlja. Sve ih treba pobiti."

„Prilično ste dobro pogodili što se dogodilo", rekao je Plavi Čovjek. „Zapravo, Leo Broome je bio taj koji joj je došao u posjet. Broome se kasnije obrušio na Van Beurena zbog onoga što mu je njegova žena rekla. Van Beuren se pokušao braniti tvrdnjom da je njegova žena jednostavno halucinirala. Ali Talalovi su ljudi Broomea stavili pod

prismotru. Broome je sve ispričao Ricku Windu i Gettyjevima. Time su svi sebi potpisali smrtnu presudu. Nazvali su vas da ubijete Jane Wind jer su bili u strahu da joj je njezin bivši mogao nešto reći. A to je ujedno bio i katalizator koji će vas pokrenuti u smjeru koji je Talal za vas planirao."

„A njegovoj su ženi gurnuli cijev niz grlo da više ne može govoriti", primijetio je Robie.

„Zapravo su je htjeli ubiti, ali Van Beuren je rekao da će od svega odustati ako to učine. Kad je plan bio gotov i kad je trebalo pristupiti njegovu izvršenju, jednostavno ju je dao skinuti s uređaja za disanje i ona je umrla prirodnom smrću."

„Što je s Gabrielom Siegelom?" upitao je Robie.

„Željeli su da povjerujemo kako je i on u sve umiješan. Nazvali su ga na posao, rekli mu da će njegova žena biti ubijena ako se ne dođe sastati s njima. Nisam siguran hoćemo li ikad pronaći njegove ostatke. Nisu imali nikakvog razloga ostaviti ga na životu."

„Napad kod Donnelly'sa?"

„Saudijci su ispitivali Talala. Želio je da vi zbog toga trpite. Želio je da sebe krivite za ono što se dogodilo. Bio je siguran da ćete shvatiti kako ste vi prava meta u svemu ovome. Upotrijebili su terenac Tajne službe koji im je Van Beuren pribavio. Glupo s Talalove strane jer to bi prirodno okrenulo sumnju u tom smjeru. Ali pretpostavljam da je on mislio kako nema nikoga mudrijeg od njega."

„Broomeov novac?"

„Malo smo prekopali po tome. Očito se radilo o ukradenim kuvajtskim starinama. U to su bili umiješani on i Rick Wind. Broome je novac dobro uložio. Wind nije. Curtis Getty je bio čist."

Plavi Čovjek je zastao i proučio Robieja. „Ali čak i ako su predsjednik i krunski princ bili prave mete, vi ste bili u središtu svega ovoga, Robie."

„Nisam uspio ubiti Talala i on je odlučio doznati tko sam i zatim se obrušiti na mene. Kad je Elizabeth Van Beuren progovorila, Talal je pronašao način kako me u sve to uvući. Moj mi voditelj daje zapovijed da ustrijelim Jane Wind i nakon toga samo trčim od jednog unaprijed planiranog događaja do drugog."

Connors je rekao: „To je za njih u svakom pogledu bila dobitna kombinacija. Ako ubiješ Windovu i njezina sina i kasnije doznaš da je ona bila nevina, vjerojatno su mislili da će ti to sjebati život. A ako ne povučeš otponac na majku i sina, za taj su slučaj imali pričuvnog strijelca. Doznali su za tvoj plan izvlačenja autobusom. I pobrinuli su se da u tom autobusu bude i Julie."

Robie je rekao: „I vjerojatno su zaključili da ću se, povukao ja okidač ili ne, nakon što shvatim tko je Jane Wind doista bila, najvjerojatnije ukrcati na taj autobus s Julie"

Plavi Čovjek je pridodao: „Ali kad su doznali da se Julie dosjetila da treba ispitati i ostale pripadnike voda, igra je odjednom postala previše rizična. To je moglo odvesti do Van Beurena. Ubili bi Julie, a i vas, ukoliko bi to bilo nužno. Ništa nije smjelo ugroziti pokušaj atentata."

„Pretpostavljam da sve to ima smisla", polako je rekao Robie.

„A Annie Lambert je bila dijelom još ranijeg plana. Nakon što je Talal izbjegao pokušaj ubojstva u Tangeru i otkrio da ste vi bili strijelac, natjerao ju je da se doseli u vašu zgradu. Bilo je to prije nego što je bilo koji od starih pripadnika voda Van Beurenove doznao što njezin suprug smjera. Talal je očito imao planove za vas dvoje", tiho je rekao.

Robie je spustio pogled na svoje ruke. Nije sebi dopuštao razmišljati o Lambertovoj još od one noći kad ju je ubio. „Bila je bolja od mene", napokon je rekao. „Brža, mirnija. Nikad nisam vidio nikoga tako smirenog u onakvoj situaciji."

„Bila je i drogirana", naglasio je Plavi Čovjek. „Jeste li se vi ikad drogirali kako bi obavili svoju misiju?"

„Ne, ali jednako tako nikad nisam otišao u misiju za koju sam sigurno znao da ću u njoj poginuti", uzvratio mu je Robie.

Uslijedilo je još nelagodne tišine, dok Connors nije upitao: „Kako jedna članica sveučilišne sportske lige, visoko obrazovana žena iz Connecticuta može na kraju postati izdajnik spreman žrtvovati vlastiti život?"

Plavi Čovjek je rekao: „Na tome smo mnogo radili, a i Saudijci su uspjeli neke informacije izvući iz Talala. Njezin je otac usvojitelj bio Englez, a majka Iranka. Emigrirali su u Iran dok je šah još bio na vlasti. Očito su ih pripadnici šahovog režima maltretirali, a u to su vrijeme izgubili i neke članove porodice. Od svojih su domovinskih vlasti, a i od naše vlade, tražili pomoć, ali očito su bili odbijeni. U to vrijeme šah nije mogao ništa lošega učiniti. Kao što znate, mi smo mu pomagali da ostane na vlasti. Nakon revolucije krajem sedamdesetih, šah je svrgnut i mi smo u toj zemlji izgubili svaki utjecaj. Lambertovi su očito mrzili Zapad, a čini se posebno Ameriku. Vratili su se u Englesku, usvojili Annie, preselili u Ameriku i odgojili je kao rođenu kćer."

„Ali zapravo su joj prali mozak i cijelo je vrijeme programirali?" rekao je Connors. „Za nešto poput ovoga?"

„Očito cijelog njezinog života. Naravno, nije bilo nikakvog jamstva da će dobiti posao u Bijeloj kući. Ali čovjek može pokušati ubiti predsjednika i na drugim mjestima. Roditelji su joj bili imućni i politički aktivni. Bila

je briljantna studentica i očito jako dobra glumica. Nijedna osoba s kojom smo razgovarali nije ju mogla zamisliti kao tempiranu bombu koja tiho otkucava. Nitko. Vodila je savršen život. Bila je vješta u društvenim vezama, izvrsno obavljala svoj posao. Nije bilo nikakvog propusta, nikakvog znaka upozorenja. Izgledalo je to kao da u njezinom tijelu žive dvije potpuno odvojene osobe."

I bilo je tako, pomislio je Robie. *Moralo je biti.*

Plavi Čovjek je zastao i preko stola pogledao Robieja. „Zavarala je i najbolje koje smo imali", nastavio je. „Bila je najbolji spavač za kojega znam. Neka verzija stvarnog *Mandžurijskog kandidata,* samo još bolja."

Robie je upitao: „I gdje su joj sada roditelji?"

„Talal to nije znao. Možda su se vratili u Iran. Ako je tako, ne možemo do njih."

„Nema mjesta do kojega ne možemo doći", oštro je rekao Robie. „A tu su i jedan Rus i Palestinac s kojima također valja popričati. Oni su ti koji su Talala uputili u sve ovo."

„Znam to. Radimo na tome."

Tri su čovjeka utonuli u tišinu. Robie je mozgao, Plavi Čovjek se činio jednako zamišljenim, a Connors naizgled tek znatiželjnim.

„Postoje mnogi načini na koje se ljude može povrijediti, Robie", napokon je rekao Plavi Čovjek. „Znam da vi to znate.

„Da", oporo je rekao Robie.

„Za ovo su je uvježbavali cijelog života. I svi smo mi zgroženi jer se nije poklapala ni s jednim profilom koji mi imamo. Što ako tamo vani ima više ljudi poput Annie Lambert?"

Connors je rekao: „Moramo ih pronaći i zaustaviti."

Robie je udario dlanom po stolu. „Ona je bila lutka na koncu, njezini su joj roditelji oduzeli život. Ona je mrtva, a oni dobivaju pravo na život. Recite mi što na toj slici ne valja?"

„Ona je bila hladnokrvni ubojica", rekao je Plavi Čovjek.

„Sranje! Bila je ono što su od nje učinili! Nikad nije imala šanse."

„Vi niste najbolja osoba da o tome odlučujete."

„A tko onda jest, neki analitičar koji je nikad nije ni upoznao? Imate za to nekakav algoritam?"

Plavi Čovjek nekoliko trenutaka nije ništa rekao. „Ako ćete se zbog toga osjećati bolje, Khalil bin Talal više nije među živima."

Robie nije ništa rekao, zato jer mu to niti nije značilo ništa.

„Zatim je tu i pitanje Julie", rekao je Plavi Čovjek.

„To sam riješio", naglo je rekao Robie. Ustao je.

„Kako?"

„Jednostavno jesam." Pogledao je Connorsa. „Dužnik sam ti, Shane. Dugujem ti više nego što ću u banci ikad imati."

„Mi smo kvit. Kao što sam rekao, izvukao si me iz onog zatvora s papirima."

Robie je pogledao Plavog Čovjeka. „Možda postoji petero ljudi koji bi mogli gađati onako kako je to učinio Shane one noći. A dvoje od njih se nalaze u ovoj prostoriji. Možda ćete to željeti imati na umu."

„Pravila su pravila", rekao je Plavi Čovjek.

„Ne, pravila su, koliko sam ja vidio, donesena kako bi ih se kršilo."

Okrenuo se i pošao do vrata.

„Robie?"

Okrenuo se i pogledao Plavog Čovjeka koji je u ruci držao smeđu kuvertu. „Ovo nam je dostavljeno kurirom. Vjerujem da ste i vi primili jedan ovakav primjerak. Mislim da biste ovo trebali uzeti i s time učiniti što god želite. To nama nije niti od koristi, a niti razlog za brigu."

Robie je uzeo kuvertu, otvorio je i bacio pogled na fotografije koje su se unutra nalazile. Prva je prikazivala njega i Lambertovu u baru na krovu zgrade. Sljedeća kako ga ljubi pred Bijelom kućom.

Dalje nije ni gledao. Opet je zatvorio kuvertu.

„Hvala vam."

Izišao je iz sobe.

100. poglavlje

ROBIE JE VOZIO.

Ovoga puta Julie je sjedila postrance na suvozačevom sjedalu, leđima naslonjena na vrata.

Vanceova je sjedila na stražnjem sjedalu.

Obje su se uglavnom već bile oporavile od svojih ozljeda, premda je Julie još malo šepala, a Vanceovoj je lice još bilo natečeno.

„Kamo idemo?" upitala je Julie.

„Negdje gdje ste već bile", odgovorio je on.

Objasnio joj je sve što je mogao o smrti njezinih roditelja. Promatrao ju je kako jeca, dodavao joj rupčiće. Tiho joj je govorio dok je u njoj bijes rastao, dosegnuo vrhunac, a zatim opet splasnuo u nove suze. Četrnaestogodišnje dijete, očvrsnulo na ulici, napokon je pokleknulo pred silnim jadom i tugom. Ali barem je doznala na čemu je.

Parkirao je auto i njih troje su ušli u bar.

Jerome Cassidy ih je čekao. Lice mu je bilo glatko izbrijano i na sebi je imao naizgled posve novo odijelo i sjajne crne cipele. Kosa mu je bila kratko podšišana i uredno mu pokrivala glavu. Po vonju koji je Robie osjetio, čovjek je upotrijebio i sprej da ukroti nekoliko neposlušnih vlasi.

„Što radimo ovdje, Wille?" upitala je Julie dok je Cassidy prilazio da ih pozdravi.

Robie i Cassidy su već ranije usuglasili priču.

Cassidy je rekao: „Doveo te ovamo da bih ti mogao reći istinu."

„Istinu, kakvu istinu?"

„Ja nisam bio samo prijatelj tvojih roditelja.” Zastao je i pogledao Robieja koji mu je kratko kimnuo glavom.

„Bio sam polubrat tvoje majke. Što znači da ti ja dođem kao ujak. Pa, tehnički valjda i *jesam* tvoj ujak.”

„Mi smo rođaci?” rekla je Julie.

„Da, jesmo. I čini se da sam ti ja jedini rođak koji ti je još ostao. Dakle, znam da me ne poznaješ i sve to, ali imam za tebe mali prijedlog.”

Julie je prekrižila ruke na grudima i sumnjičavo ga pogledala.

„Što to, na primjer?”

„Recimo, da sebi damo malo vremena za upoznavanje. Shvaćaš, pokušavao sam vas pronaći jer su mi tvoj tata i moja sestra doista pomogli kad sam bio posve klonuo duhom. Puno sam im toga dugovao. I nikad nisam dobio prigodu taj dug otplatiti.”

„Vidim ja kamo ovo vodi”, rekla je Julie. „Meni ne dugujete ništa.”

„Ne, Julie, to je stvaran dug. Posudili su mi novac. Potpisao sam potvrdu. Ta se potvrda mogla pretvoriti u dionice u tvrtci koju sam pozajmicom pokrenuo. Ista tvrtka je sada vlasnik svih mojih poslova, uključujući ovaj bar. Ako ne bi bio isplaćen do određenog datuma, uz dogovorene kamate, dug je trebao biti pretvoren u dionice. Dug nikad nije vraćen i pretvoren je u ulog u poduzeću. Ti si vlasnica četrdeset posto svih mojih poslova, Julie. Posjedujem dokumente koji to potvrđuju, ako ih želiš vidjeti. Trebao sam ti to reći kad smo se prvi put vidjeli, ali bio sam toliko iznenađen što te vidim da sam na to jednostavno zaboravio. Ali ja sam čovjek od riječi. A ono što su tvoji roditelji učinili za mene promijenilo mi je život. Zavrijedili su pravo da sa mnom podijele plodove toga. Pa, kako oni to više nisu u stanju, to bi trebala učiniti ti. Jer sve što su oni posjedovali

sada pripada tebi. Ja sam čovjek od riječi, a stvari stoje upravo tako."

Zašutio je i s nelagodom je pogledao.

Julieinog sumnjičavog izraza je polako nestalo. Pogledala je Robieja.

„Je li sve ovo doista istina?"

„Provjerili smo njegovu priču. Istina je. Moći ćeš ići na bilo koji fakultet koji poželiš."

Ona je opet pogledala Cassidyja. „Dakle, što to znači kad je u pitanju odnos između mene i vas?"

„Pa, znači da možeš živjeti sa mnom. Čak te mogu i zakonski usvojiti. Ili, ako ti je tako draže, sada imaš financijska sredstva za školovanje do svoje osamnaeste godine, i možeš živjeti u vlastitom stanu. Sve u potpunosti ovisi o tebi."

„Živjeti s vama?"

„Pa, to će biti prilično fleksibilno. Ja sam prilično zaposlen, ali imam domaćicu koja je sa mnom već dugo vremena. Ona ima kćer otprilike tvoje dobi. Mislim da bi to moglo funkcionirati. Ali opet, sve ovisi o tebi."

„Morat ću razmisliti o tome", rekla je Julie.

„Naravno. Uzmi si vremena koliko god ti je potrebno", brzo je rekao Cassidy.

Robie je rekao: „Zašto se odmah ne pokušate potruditi jedno drugo bolje upoznati? Mislim da se gospodin Cassidy nije ovako odjenuo da bi s tobom razgovarao tek nekoliko minuta. Hoće li to biti u redu, Julie? Mogu kasnije doći po tebe."

„Valjda će biti u redu."

Robie je pogledao Cassidyja i nasmiješio se. „Dobro se zabavite."

„Hvala vam, agente Robie. Iz dubine srca."

Robie i Vanceova su se okrenuli i izišli van.

Nisu još bili došli niti do auta, kad ih je Julie dostigla.

„Dobro", započela je. „Ta priča je totalno sranje. Što se ovdje stvarno događa?"

Robie je rekao: „Govorio sam ti istinu. Ti *jesi* u rodbinskoj vezi s njime. On je jako držao do tvojih roditelja. Držat će jako i do tebe. Bogat je. Život neće biti pušiona."

Na Julieino lice se prikrao osmijeh. „Dođi me pokupiti za dva sata."

„Hoću."

U ruci je nešto držala. Bio je to mali spremnik. „Ovo je onaj sprej za paraliziranje koji si mi bio dao. Za svaki slučaj, ako se pokaže kakvim čudakom."

Vratila se natrag u bar.

Vanceova je rekla: „Žalim svakoga tko će nju pokušati prevariti."

„Ja ne žalim. Svi će oni zaslužiti sve što dobiju."

Vanceova ga je pogledala dok su ulazili u auto. „Hoćeš li mi ikad ispričati pravu priču o Cassidyju?"

„Ne."

„Dobro."

Robie je ubacio u brzinu i odmaknuo se od rubnika.

Ona mu je dodirnula rame. „Je li s tobom sve u redu?"

„Dobro sam."

„Mrzim što se vraćam na to, ali što je bin Talal mislio kad je rekao..."

Robie je usporio automobil i pogledao je.

Ona je skrenula pogled u stranu i rekla: „Nema veze. Dakle, imamo na raspolaganju dva sata. Želiš li nešto ubaciti u želudac?"

„Da. Želim."

POJELI su svoje jelo, razgovarali o stvarima koje mogu zajedno učiniti, ali dio Robieja jedva da je slušao. Zatim su se pozdravili.

Dok je izlazila iz auta, Vanceova je rekla: „Ako mi nastaviš spašavati život, doista ću početi razvijati kompleks manje vrijednosti."

„Nema u tebi ničega manje vrijednoga, Nikki. Ti si u mojoj bilježnici vrhunska faca."

„Ne razumijem te baš potpuno, Robie, ali želim te razumjeti. Ima li to kakvog smisla?"

Pogledao ju je, a u kutu usana mu se naslutio osmijeh. „Mislim da ćeš za to imati sve raspoložive mogućnosti."

„Držim te za riječ."

POKUPIO je Julie u dogovoreno vrijeme i odvezao je do stana koji su joj federalci privremeno bili osigurali. Dolazio je u paketu s domaćicom koja je nosila pištolj i mogla ubiti boga u većini uljeza.

Prije nego što je izišla iz automobila, Julie se okrenula Robieju.

„Je li ovo kao zbogom zauvijek?"

„Želiš li da tako bude?"

„Želiš li *ti* da tako bude?"

„Ne, zapravo ne."

„Ali nisi siguran."

„Ne želim da ikad više budeš povrijeđena zbog mene."

„Život je takav kakav jest, Robie. Uzimaš ga onakvoga kakav ti se nudi."

„To je oduvijek bila moja filozofija."

„A što misliš, gdje sam to naučila?" U šali ga je šakom udarila u ruku. „Hvala ti. Ozbiljno to mislim. Za sve."

„Mislim da ja tebi dugujem više nego ti meni."

„A da to podijelimo popola?"

Posegnula je i zagrlila ga. Prvo je ostao napet, ali napokon je i Robie njoj uzvratio zagrljaj.

Izišla je iz auta i polako krenula prema svojem stanu. Okrenula se, domahnula mu, a onda, unatoč još uvijek ozlijeđenoj nozi, preskočila posljednjih nekoliko stuba.

Baš poput djeteta.

Robie se nasmiješio i ostao je promatrati sve dok mu nije nestala iz vida.

Njezine će rane potpuno zacijeliti. Barem one fizičke. A s obzirom na njezinu dob, mogle bi i one emocionalne.

Robie to isto nije mogao reći za sebe.

U glavi mu se odjednom ukazala slika Annie Lambert, kao da je ondje ispaljena bacačem raketa. Svaki trenutak koji su zajedno proveli. Sve što su jedno drugome rekli. Svaka mogućnost za koju je pomislio da bi se među njima mogla razviti.

Ali ona je bila ubojica.

Baš kao što je i on bio ubojica.

On je to postao vlastitim izborom.

Ona po tom pitanju nije imala nikakvog izbora.

Dakle, tko je od njih dvoje bio više kriv?

Baš kao što je Julie rekla. Život moraš uzeti onakvim kakav ti se nudi, Život nije štedio osjećaje. Nije bio ni potpuno bolan. Ali nije tu bilo nekakve prave sreće.

Ovo je bio njegov svijet.

On je bio takav kakav jest.

To nije mogao promijeniti.

On nije bio nevin.

A ni ljudi koje je progonio zasigurno nisu bili.

Možda je najbolje što je Robie mogao učiniti bila zaštita onih koji su to uistinu bili.

ZAHVALE

Hvala ti, Michele. Tvoj mi je izuzetan polet povezan s ovom knjigom uistinu mnogo značio.

Davidu Youngu, Jamieju Raabu, Emi Battaglia, Jennifer Romanello, Tomu Maciagu, Marthi Otis, Chrisu Barbi, Karen Torres, Anthonyju Goffu, Linsey Rose, Bobu Castillu, Michele McGonigle i svima iz Grand Central Publishinga koji su me svakodnevno podupirali.

Aaronu i Arleen Priest, Lucy Childs Baker, Lisi Erbach Vance, Nicole James, Frances Jalet-Miller i Johnu Richmondu jer su bili najbolji tim koji jedan pisac može imati.

Maji Thomas, koja nastavlja predvoditi put kad su u pitanju elektroničke knjige.

Anthonyju Forbesu Watsonu, Jeremyju Trevarthanu, Mariji Rejt, Trishi Jackson, Katie James, Aimee Roche, Becky Ikin, Leeju Dibbleu, Sophie Portas, Stuartu Dwyeru, Anni Bond i Matthewu Hayesu iz Pan Macmillana, za moje katapultiranje na vrh ljestvica u Velikoj Britaniji.

Ronu McLartyju i Orlaghu Cassidyju, za izvrsnu audio izvedbu.

Stevenu Maatu u Bruni, za moje odvođenje na sam vrh u Nizozemskoj.

Bobu Schuleu, za tvoje prijateljstvo, polet i uredničke vještine.

Dobitnicima dobrotvorne aukcije: Jane Wind, Gabrielu Siegelu, Elizabeth i Brooke Van Beuren, Diani Jordison, Cheryl Kosmann i Michele Cohen. Nadam se da su vam se vaši likovi svidjeli.

Davidu i Catherine Broome, za korištenje vašeg prezimena, premda ste vi mnogo više *cool* od likova „Broomeovih” u romanu.

Kirsten, Natashi i Erinu, jer bez vas bih bio izgubljen.

I posljednjem u nizu, ali nipošto ne i po važnosti, Rolandu Ottewellu za izvrsnu korekturu i pripremu za tisak.

KRAJ